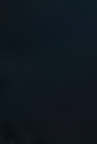
Briar'ın Canavarları

Dikenlerle Bağlı

ELIZABETH HELEN

sonsuz

Çevirmen: E. Didem Ulucan

Dört vahşi prens
Bir garip kitap kurdu
Periler, büyü ve tehlikeyle dolu bir dünya

Peri masallarını her zaman sevmişimdir. Gerçekten bir peri masalında olacağımı hiç düşünmemiştim. Babam perilerin büyülü diyarına girdiğinde, peşinden gitmem gerektiğini biliyorum. Ve hapsedildiğinde, onu kurtarmak için her şeyi yaparım...

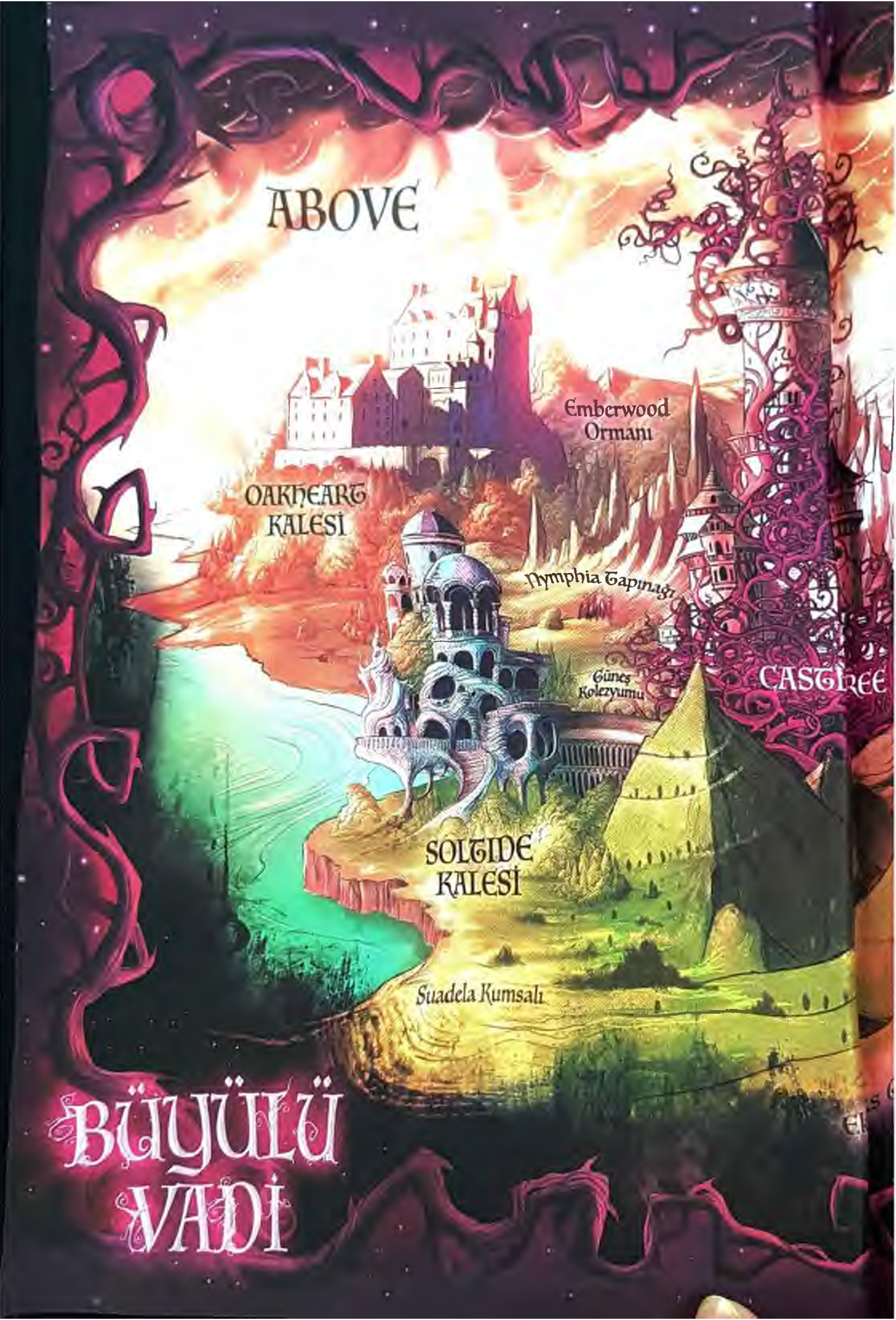
DİKENLERLE BAĞLI, büyülü bir peri diyarında geçen, Güzel ve Çirkin masalı tadında fantastik bir roman. Bir güzel prenses ve dört yakışıklı prens...

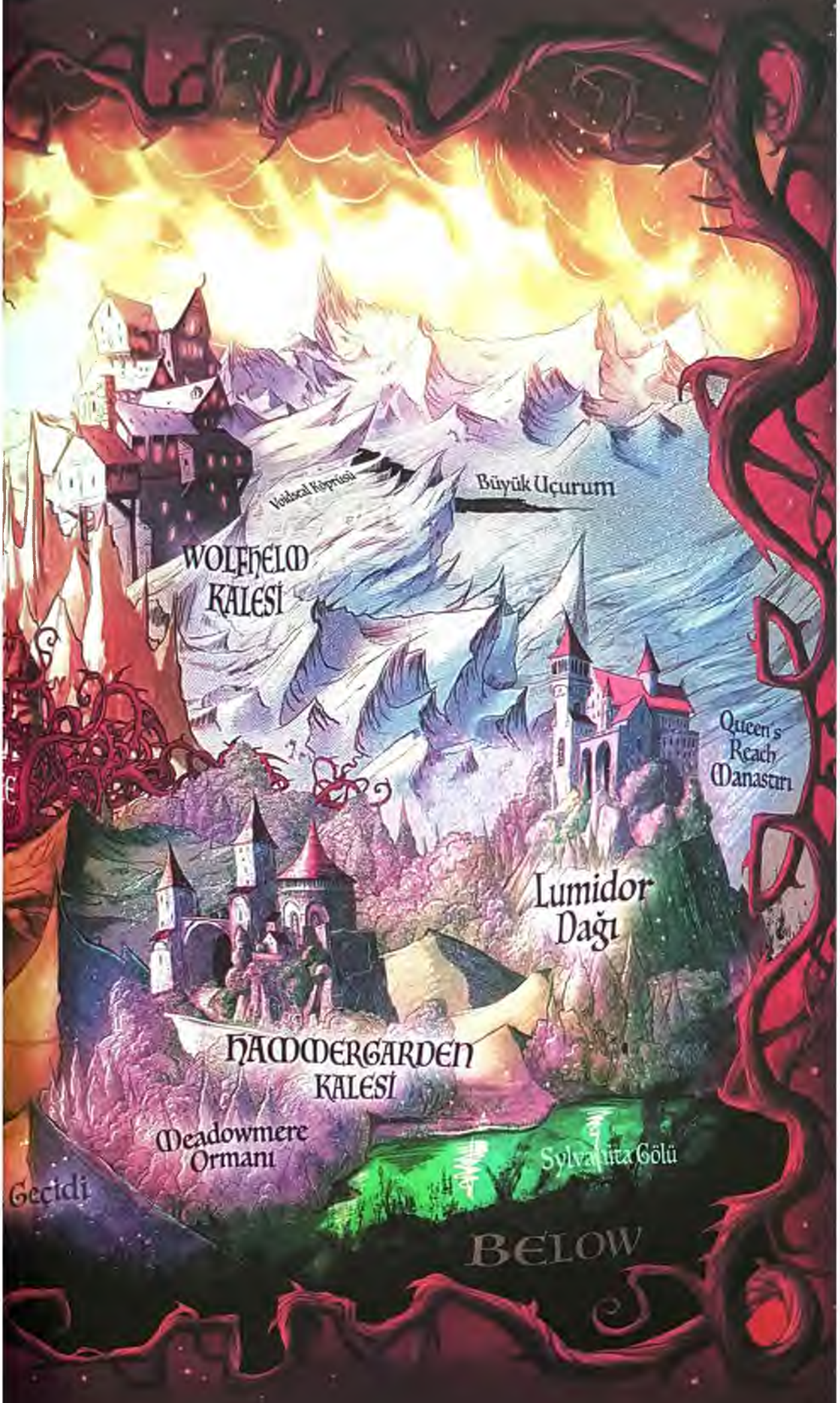
Babası perilerin büyülü diyarında tutsak olan güzel prenses, onu kurtarmak uğruna kendi özgürlüğünü de kaybeder. Kurtulmak ise acımasız prenslerle pazarlık yapmak anlamına geliyor. Lanetin bozulması için prenslerin eşlerini bulmaları gerekiyor. Güzel prenses bunu yapmalarına yardım edebilirse, serbest kalacak. Kulağa basit geliyor, değil mi?

Aslında hiç de öyle değil. Çünkü güzel prenses bu vahşi prenslere karşı güzel duygular beslemeye başlar. Biri zeki ve tatlı, diğeri gizemli ve ölümcül, diğeri kibar ve kendine güvenen, son prens ise... Yakışıklı, güçlü ama kötü huylu ve laneti bozmaya kesinlikle karşı. Prensesi sonsuza dek orada tutmak istiyor.

Prensesin işi artık daha da zorlaşır. Çünkü tehlikede olan sadece özgürlüğü değildir. Şimdi artık hem babasını kurtarmak hem de prenslerin lanetini bozmak zorundadır.

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.x.com/yakamozkitap
www.yakamozkitap.com
www.yakamozkitap.com
ISBN 978 605 297 686 9
9 786052 976869

ABOVE
Emberwood Ormanı
OAKHEART KALESİ
Nymphia Tapınağı
Güneş Kolezyumu
CASTREE
SOLTIDE KALESİ
Suadela Kumsalı
BÜYÜLÜ VADİ

Voidseal Köprüsü
Büyük Uçurum
WOLFHELM KALESİ
Queen's Reach Manastırı
Lumidor Dağı
HAMMERGARDEN KALESİ
Meadowmere Ormanı
Sylvanita Gölü
Geçidi
BELOW

ELIZABETH HELEN

1

Briar'ın Canavarları

Dikenlerle Bağlı

Duzenleme
Ny.ozlem

Çevirmen: E. Didem Ulucan

Uzak diyarlarda cesur kılıç dövüşlerinin,
büyülerin, kılık değiştirmiş prenslerin ve...
tabii ki bolca canavarın olduğu kendi masalını
hayal ederek büyüyen herkese.

Bölüm 1

Rosalina

Dünyanın dört bir yanını gezdim. Çin Seddi'nde yürüdüm, Eyfel Kulesi'nin tepesinde akşam yemeği yedim ve Tokyo'dan Osaka'ya hızlı trenle gittim. Hepsi bu kadar da değil. Ejderha sırtında bir orduyu savaşa götürdüm, acımasız bir mafya babasını baştan çıkardım ve Vikinglerden Yuvarlak Masa Şövalyelerine[1] kadar herkese âşık olmak için zamanda geriye yolculuk yaptım. Binlerce hayat yaşadım.

Gerçek olan tek hayatın berbat olması ne kadar kötü.

İç çekip okuduğum kitabı kapatıyorum. İzini sürmesi gereken ruha yanlışlıkla âşık olan bir hayalet avcısını anlatan güzel bir kitap. Bazıları bunlara yasak zevk duygusu veren okumalar diyor ama neden kısa bir süreliğine de olsa başka bir yere kaçmak istediğim için suçluluk duyayım ki?

Kitapçı bugün çok sessiz, bu yüzden gizlice birkaç sayfa... Ya da yüz sayfa okuyabildim. Sonbahar için tipik bir durum. Turizm sezonu sona erdiğinde, Orca Koyu kış uykusuna yatar. Sadece müdavimler gelir ve onların bana pek ihtiyaçları olmaz ya da benden pek bir şey istemezler.

Asi bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyorum, tepemde topladığım karmakarışık yığına sıkıştırmakla uğraşmıyorum. Dükkânın önündeki büyük vitrinden dışarı bakmak bile kazağıma uzanmama neden oluyor. Kuzeybatı Pasifik'te sonbaharda yağmur yağması, bir ayının ormana sıçması kadar olağan bir durum ancak bu durum yerel halkın şikâyet etmesini engellemiyor. Düzenlediğim kitap sergisini devirmemeye dikkat ederek avucumu nemli cama bastırıyorum. Yağ-

---

1- Kral Arthur'un liderlik ettiği efsanevi bir şövalye topluluğudur. (ç. n.)

muru seviyorum. Her şeyden ve herkesten uzakta, içeriye kapandığım için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlıyor. Bunu birine söylesem, eminim garip olduğunu düşünecektir. Olsun, Orca Koyu'nda yağmur yağması ya da ayıların ormana sıçması gibi, bu da beklenen bir şey.

Kapı şıngırdayarak açılıyor ve Josie ile Tiffany birbirleriyle konuşarak içeri giriyorlar. Bunlar, yerel halkın en tipik örnekleri; orta yaşlı, şarap tutkunu, kibirli. Balıkçı danışmanlarından ikisinin eşleri.

"Merhaba," diyorum, tuhaf biri gibi yağmura bakmıyormuş da vitrini düzeltiyormuş gibi yaparak. "Bugün nasılsınız hanımlar?"

Josie durup ellerini kalçalarına koyuyor. Saçını yaptırmış, kısa tutamlar kulaklarının altında kıvrılıyor. "Rosalina, her gün bu dükkânın önünden geçiyorum ve her seferinde sen vitrindesin. Richard sana bir gün olsun izin vermiyor mu?"

Richard benim patronum. Ve eminim bana izin vermek isterdi... Hem de sürekli olarak. Ama şehirde neredeyse her gün fazla mesai ücreti almadan dükkânını açıp kapatacak başka birini asla bulamaz.

"Ah, bu kadar çok çalışmayı ben istiyorum." Kasanın arkasına geçiyorum. "Beni meşgul ediyor."

Josie ve Tiffany acıyan bakışlarla birbirlerine bakıyorlar.

"Galiba geçen gün babanın şehre geldiğini gördüm," diyor Tiffany yavaşça. "Bu sefer neredeydi?"

"Petra'dan[2] yeni döndü. Ürdün'den." Yüzümün kızardığını görmelerini istemediğim için arkamı dönüyorum. "Ama yine yola çıktı."

"Petra'da periler yok mu yani?" diye ciyaklıyor Josie. Bunu gerçek bir soru olarak söylemeye çalışıyor ama sözlerinin ardında kahkaha var. Kafelerdeki ve spor salonlarındaki küçük buluşmaları için daha fazla dedikodu toplamanın verdiği bir keyif bu. Ama ona bu keyfi tattırmayacağım.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Henüz aradığını bulamadı."

"Hadi, yeni dergilere bakalım." Tiffany, Josie'yi dükkânın arkasına çekiyor.

2- Ürdün'deki bu antik şehirden Periler Diyarı olarak da bahsediliyor. (ç. n.)

Tezgâha yaslanarak başımı ellerimin arasına alıyorum. Belki de Richard beni bu yüzden burada tutuyor. Turizm sezonu olmadığında, iş yapmanın tek yolu, müdavimlerin gelip alay edeceği bir sirk oyuncusu olmaktır. Müdavimlerin gelip alay etmesi için sirk gösterisi sunmaktı.

Böyle düşünmemeliyim. Josie ve Tiffany iyi insanlar. Ayrıca Orca Koyu'nda bir sürü arkadaşım oldu. Gerçi, hepsi mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek veya büyük şehirlerde iz bırakmak için buradan taşındılar. Artık onlardan pek haber almıyorum. Ve duyduğumda da terfiler, seyahat planları veya heyecan verici maceralar hakkındaki haberlerini takip etmek epey zor... Ben ise hâlâ buradayım. Kitapçıda çalışıyorum. Babama göz kulak oluyorum. Beni bıraktığın yerde.

Kendimi meşgul etmek için yeni açılmış bir yığın Ev-Bahçe dergisi alıp Josie ve Tiffany'ye göstermek üzere mağazanın arka tarafına taşıyorum. Uzun çalışma saatlerine rağmen işimi seviyorum. Kelimenin tam anlamıyla kitaplarla çevriliyim. Bunu nasıl sevmezsiniz ki?

Seagull's Gullet Kitabevi içini labirente dönüştüren uzun kitaplıklarla dolu, uzun ve ince bir yer. Richard burayı ailesinden devraldı. Kitaplara karşı bir sevgisi olduğunu sanmıyorum ancak insanlara patronluk taslamayı ve tek satıcı olmayı seviyor.

Ama bu yıkık dökük, su sızdıran, rüzgâr alan ahşap kulübeyi şu anki haline getiren benim. Kirişlere küçük süslü ışıklar mı asılacak? Tamamdır. Yerel ilgi alanlarının haftalık sergileri? Hazır. James Patterson'ın en son çıkan kitabı asla kaçırılmayacak? Tamamdır. Elbette, birkaç fikrim fiyaskoyla sonuçlandı. Mesela yönettiğim kitap kulübüne kimse gelmediğinde dükkânın ortasında tek başıma oturmak, boş sandalyeleri daire şeklinde dizmek, dumanı tüten bir çaydanlığı dökmeden bırakmak. Ya da Richard'ın işine kötü bir ün kazandırdığımı söyleyerek yerel kültürü temsil eden vitrini değiştirmemi istemesi gibi.

Ama denemeye devam ediyorum. Elimdeki tek şey bu.

Bu yüzden Josie ve Tiffany'ye yeni dergileri göstermekten mutluyum.

"Çok yazık. Mezun olalı ne kadar oldu, sekiz yıl mı? Babası olmasaydı, eminim o da diğer gençlerle birlikte giderdi." Josie'nin sesi

rafların arasında yankılanıyor. En yüksek raflardan birinin arkasına geçip gizlice onlara bakmak için sessizce bir kitap çıkarıyorum.

Birbirlerine sokulmuşlar, dergilere bakıyormuş gibi yapıyorlar ama aslında bu küçük kasabadaki herkesin en iyi yaptığı şeyi yapıyorlar. Dedikodu.

"Tabii ki babasının suçu," diye fısıldıyor Tiffany. "Çok güzel bir kız, kimse inkâr edemez. Sence de eski film yıldızlarından birine benzemiyor mu? Lucas Poussin'in onun peşinden koşmasına şaşmamalı. Lucas'ı hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Josie kendinden geçiyor. "Lucas onun başına gelen en iyi şeydi. Onu yanında şehre götürmemesi çok yazık. Onun hayatını kurtardı ama babasının deliliğinden kurtaramadı. Çılgın George'un saçmalıkları yirmi beş yıl oldu!"

Tiffany eliyle ağzını kapatıyor. "İlk başta komikti. Ama artık sadece üzücü. Eşinin kaçmasını kabul etmek yerine parasını ve kızının geleceğini çöpe atmayı tercih ediyor."

"Hayır, hayır, periler tarafından kaçırıldı! Belki de Noel Baba onu oyuncakçı dükkânında çalıştırıyordur." Josie kahkaha atınca Tiffany onun koluna vuruyor.

Yüzüm kızarıyor, gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor. Kasabanın konuştuğunu biliyorum. Nasıl bilmeyeyim ki? Ama bunu bu kadar açık bir şekilde duymak...

Ortaya fırlayıp söyledikleri her şeyi duyduğumu haykırmak istiyorum. Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikirleri olmadığını. Babamın deli olmadığını. Yaptığı her seyahatte, bir geziyi finanse etmek için aldığı her kredide ihtiyacı olan şeye daha çok yaklaştığını.

Ama bazı konularda haklılar.

Lucas hayatımı kurtardı.

Başımı öne eğerek ön tezgâha doğru ilerliyorum. Geri geldiklerini duyunca yüzüme bir gülümseme yerleştirip el sallayarak onları uğurluyorum.

Kendimi... Babamı savunmadığım için mideme ağır bir suçluluk duygusu oturuyor. Ama ne anlamı var ki?

Her zaman farklı olacağım gerçeğini hiçbir şey değiştirmez.

Belki de onun hakkındaki fikirleri doğrudur.

Belki de benim hakkımdaki fikirleri doğrudur.

***

Gökyüzü koyu bir griye büründü ve paltomu giyip dükkânı kapatmaya hazırlanırken sokak lambaları yandı.

Richard bir saat önce aylık envanteri yapmak için geldi. Neyse ki bu, bana güvenmediği işlerden biri. Son sevkiyatları açarken kirli ekose ceketi karton kutuların üzerinden sarkıyor.

"Tamam, artık çıkıyorum," diye sesleniyorum. "Sonra görüşürüz, Richard."

Cevap olarak homurdanıyor ama elimi kapıya koyduğumda, kalın sesi "Bunlar da ne lan böyle?" diye kükrüyor.

Sipariş ettiğim son çıkan aşk romanlarının birkaçını havaya kaldırıyor. Sevinçli bir çığlık atarak bir tanesini elinden kapıyorum. "Sonunda geldiler! Koleksiyonumuz eskimişti, ben de yenilemek için birkaç şey sipariş ettim. Bu, büyülü bir üniversite hakkında bir aşk romanı ve bu da hokey oynamak için kardeşi gibi davranan bir kız hakkında çağdaş bir roman..."

"Aşk romanları mı?" diyor Richard tükürürcesine. "Rosalina, sana kaç kere söyledim? Bunlar satmıyor." Eliyle alnına vuruyor. "Bu saçmalığa ne kadar para harcadın?"

Kitabı göğsüme doğru çekiyorum. "Bu saçmalık değil..."

Richard öfkeli bir köstebek gibi kutuyu karıştırıyor. "Bu lanet olasıca siparişte sadece aşk romanları mı var? Sen ne tür bir aptalsın?" Kısık ve kararmış gözleriyle dik dik bana bakıyor. "Geri gidiyorlar."

"Ama... Eğer onları vitrinde sergilememe izin verirsen..."

"Dinle, O'Connell," diye hırlıyor patronum. "Tüm lanet hayatın boyunca burada yaşadığına göre bu kasabadaki insanların değişimden hoşlanmadığını da biliyorsundur. Tanıdıkları yazarları isterler. Ve özellikle de bunun gibi anlamsız, gerçekçi olmayan saçmalıkları istemezler. Bu kasabada bu zamazingolara bayılacak kadar aptal olan tek kişi sensin."

Benimle böyle konuşamazsın. Kafanı açıp içine sokulsa bile edebiyattan anlamazsın. Kaba ve öfkelisin ve bir köstebeğe benziyorsun. İstifa ediyorum. Bunlar ve daha fazlası kafamdan geçiyor ama boğazım çok kuru ve kalbim çok hızlı atıyor. Sonra başka bir ses kavgaya katılıyor: Bu işe ihtiyacın var. Babanın paraya ihtiyacı var. Başka bir şey yapabilecek durumda değilsin.

İçgüdüsel olarak kazağımın sol kolunu çekiştiriyorum. "Ben... ben kitapları mutlaka geri göndereceğim. Yarın ilk iş."

Richard iç çekip burnunun üstünü ovuşturuyor. "Eskiden George ile arkadaştık, biliyorsun."

George. Babam.

"Onun hatırına seni çalıştırmaya devam etmek istiyorum. Bunu çok zorlaştırma, tamam mı?"

Gözyaşlarımı geri çekmek için derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Tamam." Bir yerde bir parça cesaret toplayıp fısıldıyorum. "Geri göndermeden önce iki tane alabilir miyim?"

Richard boşta duran elini sallıyor. "Tamam. İstediğini al. Maaşından keserim."

Dikkatlice iki kitap seçip çantama koyuyorum. "İyi geceler."

"İyi geceler, Rosalina," diyor sıkıntılı bir şekilde. Sanki benimle uğraşmak gününün en kötü kısmıymış gibi. Muhtemelen de öyledir.

Lucas eskiden böyle derdi.

Buradan başka bir yerde olmayı her şeyden çok dileyerek dışarıya, yağmura çıkıyorum.

Bölüm 2

Rosalina

Caddede yürüyerek dükkândan uzaklaşırken çiseleyen yağmur ceketimi ıslatıyor. Sadece eve gitmek, mikrodalgada pişirilmiş akşam yemeği yemek ve hayalet avcımla birlikte kanepeye kıvrılmak istiyorum.

Kahretsin. Beni bekleyen kocaman bir karmaşa var. Hep böyle oluyor. Babam aylarca bir yerlere gidiyor, birkaç günlüğüne eve geliyor; haritalar, eski kitaplar ve garip eserlerle ortalığı tam bir enkaza çevirip ardından yine gidiyor.

Dediğine göre Petra bir hayal kırıklığıymış. Orada çıkmaz sokaklardan başka bir şey yokmuş. Bu sefer yeniden ormana gidiyor. Zaten hep ormana geri döner.

Orca Koyu, batıda Pasifik Okyanusu ve güneyde Villeneuve Gölü ile çevrilidir. Kuzeydoğuyu geniş Briarwood Ormanı kaplar. Yoğun sezonda av rehberleri turistleri buraya götürür. Ama babam orada başka bir şey daha olduğunu söylüyor.

Kapüşonumu başıma geçirip ıslak ayakkabılarıma bakıyorum. İyi bir çadırı ve birinci sınıf ekipmanı var ama üşümüş olmalı. Ona bir sürü kurutulmuş yiyecek hazırladım ve su arıtma tabletleri koydum ama ya bunları kullanmayı unutursa? Ya tökezler ve yardıma ihtiyaç duyarsa?

Ya bu sefer geri dönmezse?

Bu düşünceler faydasız. Bunları babama yüzlerce kez söyledim. Ama onun için fark etmiyor. "O orada bir yerlerde, Rose. Biliyorum. Onu eve getirene kadar durmayacağım."

Her küçük kasabada garip bir tip vardır. Orca Koyu'nda babam Çılgın George var. Tüm köye eşinin periler tarafından kaçırıldığını söyleyen eski arkeolog.

Kitapçıya yakın oturuyorum –Orca Koyu'nda her yer yakın– ama ben uzun yoldan gidiyorum. Sokaklarda yüksek çam ağaçları sıralanmış ve binaların hepsi kütük ev gibi görünecek şekilde tasarlanmış. İnsanlar iş çıkışı bir şeyler içmek için içerideki bara giderken şehrimizin merkezi olan Poussin Av Köşkü küçük sarı ışıklarla aydınlatılıyor. Yıllardır oraya adım atmadım. Çok fazla anı var.

Böyle bir günün ardından beni iyi hissettirecek tek bir şey var.

Farkında olmadan ayaklarım beni kasabanın en ucundaki sokağa, evlerden ve şehir merkezindeki dükkânlardan uzağa götürüyor. Gökyüzü iyice karardı ve sokak lambaları azaldı ama bu kasabayı avucumun içi gibi biliyorum. Adımlarımı hızlandırdıkça su birikintileri ayak bileklerime kadar sıçrıyor.

Ve onu gördüğüm anda içimi bir huzur kaplıyor. Çatısı tekeden, penceresi ve kapı menteşesi kırık, çirkin zeytin yeşili boyası bütün duvarlarından dökülmüş bir bina. Yıllardır satılık ve hiç alıcı bulamadı.

Ama bir gün, benim olacak. Ona doğru yürüyorum ve elimi duvara koyuyorum. Şimdiden hayal edebiliyorum; sabahın erken saatlerinde, sis hâlâ çamların etrafında dans ederken ilk iş olarak kapıları açıyorum. Ortadaki güzel uzun masaya doğru yürüyorum. Hiç çökmeyen son model bir bilgisayarım var. Bir tarafta, sıra sıra kitaplar. Çocuk bölümü. Oyuncak kutusu olan büyük bir çocuk bölümü. Sergiler için bir bölüm. Ve sadece aşk romanları için koca bir raf.

Topluluğumuzun tam olarak ihtiyaç duyduğu şey.

Bir kütüphane.

Görüntü gözlerimin önümde mükemmel bir netlikle parıldıyor. Babama üniversite fonumu teklif etmeseydim muhtemelen hedefime daha yakın olurdum. Ama minik evimiz haciz tehdidi altındaydı ve o da İskoçya'nın yaylalarında uçak biletini karşılayamadığından dolayı bir ipucunu takip edemediği için depresyondaydı.

Elbette, ona vermek zorundaydım.

Düşündüğüm gibi İngiliz Edebiyatı okur muydum? Lucas gibi yüksek lisans yapar mıydım? Arkadaşlarımdan biri gibi büyük bir şehirde kalır mıydım?

Yansımam hayalimdeki binanın penceresinden bana bakıyor; uzun, dağınık kestane rengi saçlar, etrafına rimel bulaşmış kahverengi gözler. Başımı eğdiğimde, görüntüm çatlak camda paramparça oluyor ve yorgun ifadem korkunç bir şeye dönüşüyor.

O kütüphaneye sahip olmayabilirim ama başka bir şeye sahibim. Yolun aşağısında, salkım söğüt dallarını rüzgârda sallıyor. Artık yapraklarının çoğunu döktü ama hâlâ çok zarif bir yanı var, sanki dalları güzel bir balo elbisesinin etekleri gibi.

Klasik köy delisi kadın. Bir ağacı kişileştiriyor. Babasına bak kızını al durumu sanırım. Ama ben bu ağacı Orca Koyu sakinlerinin çoğundan daha çok seviyorum. Ayrıca, babam bunun annemin en sevdiği ağaç olduğunu söylüyor.

Bu yüzden kendi küçük kütüphanemi inşa etmek için mükemmel bir yerdi. Babamın benim için yaptığı birkaç şeyden biri bu, cam kapılı minik bir ev yaptı ve onu uzun bir tahta kazığın üzerine yerleştirdi.

Dışını kurutulmuş çiçeklerle süsledim. Özellikle güllerle. Babam her zaman seyahatlerinden ne istediğimi sorardı. Eve sağ salim dönmeni. Kalmanı ve beni bir daha yalnız bırakmamanı, diye düşünürdüm. Ama bunu hiç yüksek sesle söylemedim. Bunun yerine, ondan hep ucuz ve kolay alabileceği bir gül isterdim. Bazen gerçek çiçek yerine küçük biblolar veya mücevherler getirse de en azından bu her zaman tuttuğu bir sözdü.

Küçük kütüphaneyi en sevdiğim kitaplarla doldurdum. Daha önce hiç kimsenin bir kitap aldığını veya bıraktığını görmemiştim ama...

"Dur bir dakika, bu da ne?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Küçük kütüphane... Tahrip edilmiş. Kitaplar nemli zemine dağılmış, direk eğilmiş ve ev yola doğru yamulmuş. Koşarak kitapları su birikintilerinden kurtarmaya çalışıyorum. Sonra bir duvarda yazı oldu-

ğunu görüyorum: BUNU PERİLER YAPTI.

"Hayır, hayır, hayır." Dizlerimin üzerine çöküyorum, kitaplar ellerimden çamura kayıyor. Bunun için o kadar çok uğraşmıştım ki...

Parlak farlar sokağın karanlığını yarıyor. Elimle gözlerime siper yapıyorum. Gürültülü, homurtulu bir kamyon yaklaşıyor. O farlar tüm gücüyle yanarken neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Ne tür bir ahmak meskûn[3] bir sokakta giderken uzunlarını yakar ki?

Ama kamyon... Bana doğru geliyor. Hızla atlayıp sokaktan kaldırıma geri çıkıyorum, kurtardığım kitaplar ellerimden su birikintilerine düşüyor. Kamyon yolun kenarına yanaşıyor, sonra geri vitese geçip tam önümde duruyor.

Tekerlekler küçük kütüphanemin kırık kalıntıları üzerinden geçerken dudaklarımdan bir itiraz dökülüyor. Ama ne önemi var? Zaten kurtaramazdım. Kuru çiçeklerin yaprakları çamura bulanıyor.

Kamyon motorunu durdurduğunda gözlerimi kırpıştırıyorum. Kim benimle konuşmak için durur ki? Gözlerim kör edici farların ışığından kurtulduğu için kamyonun kapısındaki logoyu seçebiliyorum. Poussin Avcılık Şirketi Poussin'in rehberlerinden biri mi? Ama neden?

Vücudum bir beklenti dalgasıyla karıncalanıyor. Dur bir dakika...

Diğer taraftan yere vuran ağır botların sesleri geliyor. Kamyonun etrafından dolaşırken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Çiseleyen yağmur sonunda gerçek bir yağmura dönüşüyor ve ağır damlalar halinde düşmeye başlıyor, sokak lambaları her ağacın üzerinde sert gölgeler oluşturuyor.

"Rosalina O'Connell. Olamaz."

Kesinlikle doğru, bu olamaz. Çünkü karşımda duran Lucas Poussin. Eski erkek arkadaşım.

Boğazım düğümleniyor. Aman Tanrım. Çok iyi görünüyor... Yani, her zaman çok iyi görünür. Onu en son gördüğümden beri neredeyse bir yıl geçti. Noel zamanı varlığıyla Orca Koyu'nu hep onurlandırır ancak şu an çok erken.

3- İçinde oturulan, ikamet edilen. (e. n.)

Lucas elini koyu kızıl saçlarında gezdiriyor. Deri ceketinin altına siyah bir gömlek ve dar bir kot pantolon giymiş. Buradaki diğer erkeklere göre daha "şehirli" görünüyor ancak yine de bir sert havası var. Avcının oğlu olmasının verdiği bir sertlik.

"Ben de sizin evinize gidiyordum ki çamurda sıçrayan birini gördüm. Serserinin teki veya civarda istenmeyen biri olduğunu düşündüm, bu yüzden onları paketlemek için durdum. Bir de ne göreyim? Rosalina O'Connell'ın ta kendisiymiş."

Ceketimden siyah taytıma kadar tamamen çamura bulanmış durumdayım. Gözlerimin altında torbalar olduğunu biliyorum ve bu yağmurun rimelime hiç iyi gelmediğinden eminim. Ama o, Men's Health dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyor.

Lucas ela gözlerini kısarak bana bakınca hiçbir şey söylemediğimi fark ediyorum. Aman Tanrım. Bir şey söyleme sırası bende, değil mi? Ama her zamanki gibi tıkanıp kaldım.

Çünkü Lucas bende bu etkiyi yapıyor. Yılda bir kez ortaya çıkıp beni felç ediyor. Sanki onun her sözüne takılıp kaldığım lise yıllarıma geri dönüyorum. En kötüsü de bunun acınası bir durum olduğunu bilmem. Sanırsın, yirmi altı değil de on altı yaşındayım.

Orca Koyu'ndaki herkes Lucas'ın Tanrı'nın insanlığa bir hediyesi olduğunu düşünüyor. Kasaba sakinlerinin beni Çılgın George'un kızı olarak düşünmediği tek zaman, donmuş göldeki olaydan sonraydı. O zamanlar, Lucas'ın kız arkadaşıydım.

Boğazım, buzlu suyun üzerime döküldüğü yıllar öncesinde olduğu gibi düğümleniyor. Onun elini bir deniz feneri gibi görüyorum.

Elimde olmadan, Lucas'ın kız arkadaşı olmanın, şimdiki gibi dışlanmaktan daha iyi hissettirdiğini düşünüyorum. İnsanların Lucas hakkında soru sorması, babamın arka bahçede neden peri halkası[4]

4- Doğal olarak oluşan bir mantar halkası veya yayıdır. Esas olarak ormanlık alanlarda bulunurlar ancak otlaklarda veya meralarda da görülürler. Peri halkaları hakkında çok sayıda efsane vardır. Peri halkalarının elflerin veya perilerin dansının sonucu olduğu, yeraltındaki bir peri köyünün üzerinde belirdiği, ölümlüler için tehlikeli ve uzak durulması gereken yerler olduğu bunlardan bazılarıdır. (ç. n.)

yetiştirdiğini sormasından çok daha iyiydi.

Ama üniversiteye gitmeden hemen önce beni terk ettiğinde Lucas'ın kız arkadaşı olmak hiç de iyi hissettirmemişti. Ya da Noel için eve gelip beni yemeğe çıkardığında ve "Yedi kilo almışsın, üstelik üniversitede bile değilsin,"[5] diyerek bana salata sipariş ettiğinde. Veya geçen kış Lodge'da içki içmeye gittiğimizde ve beni becerebilsin diye onu eve götürdüğümde. Uyandığımda üniversitesinden bir kızla cinsel içerikli mesajlaşıyordu. Görmemiş gibi yaptım.

Bana bakarken gözleri kısılıyor. Ve gülümsüyor. "Bebeğim, beni gördüğün için çok heyecanlanmış olmalısın."

Ve tüm bunlara rağmen... Evet, heyecanlıyım.

Beni kendine çekiyor ve onun sıcaklığına sığınmak çok iyi hissettiriyor. İçime çekiyorum. Kolonya ve deri gibi kokusu o kadar tanıdık ki kendime engel olamıyorum. "Seni özledim."

"Biliyorum, Balkabağım." Geri çekilirken yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor. Göğsüm patlayacakmış gibi oluyor. Bana gülümsüyor.

"Ben... Seni gördüğüme şaşırdım," demeyi bir şekilde başarıyorum. 1,80 boyundayım ve benden sadece 3 santim uzun. Ama bana böyle baktığında kendimi beş yaşında gibi hissediyorum.

"Benim de istediğim buydu zaten." Sırıtıyor. "İlkbaharda mezun oldum. Duydun mu? Elbette onur derecesiyle."

Evet, duydum. Sonuçta Poussinler Orca Koyu'nun kraliyet ailesi. Herkes bundan bahsediyordu.

"Yani şehirdeki bir muhasebe firmasında iş mi buldun?" diye soruyorum.

Homurdanıyor. "Evet, ama o işten ayrıldım. Vizyoner tavrımla ilgili sorunları vardı. Kendimi bir kafese koymam gerekmiyor, anlıyor musun?"

"Elbette," diyorum. "Burada ne kadar kalacaksın?"

Soruyu görmezden geliyor ve çenemden kavrıyor. Nefesimi tutup

---

5- Amerika'da üniversitenin ilk yılında her öğrencinin yaklaşık yedi kilo aldığı rivayetine yönelik bir gönderme. (ç. n.)

tıpkı onun yaptığı gibi ona bakıyorum. "Gerçekten çok güzelsin," diye fısıldıyor ama bunu bana söylüyormuş gibi değil. Sanki kendine söylüyormuş gibi. "Ne kadar eşsiz bir güzellik."

Tenim kaşınıyor. Sol kolumu aşağı çekiyorum.

Uzaklaşıyor ve kamyonete yöneliyor. "Yarın akşam Lodge'da akşam yemeği. Saat 7'de. Çok meşgul değilse, bilirsin işte cüceleri yakalamakla falan, babanı da getir."

Bu kadar... Bu kadar mı yani? Onunla akşam yemeğinde buluşmamı söyleyip gidecek mi? Ona siktirip gitmesini söylemeliyim. Benimle yemeğe çıkmak istiyorsa, beni alması gerektiğini söylemeliyim. Ona demeliyim ki...

Ama bir şey yapacak cesareti bulamadan, beni yağmurun altında kırık kütüphanem ve solmuş güllerimle baş başa bırakarak uzaklaşıyor.

Bölüm 3

Rosalina

Yüzlerce vahşi göz bana bakıyor. Ve sadece yarısı duvara asılı.

Poussin Av Köşkü tıklım tıklım. Lucas kaç kişiyi davet etti? Bu sadece benimle bir akşam yemeği değil, tüm kasaba için verilen bir parti.

Uzun fularım, beyaz gömleğim ve siyah taytım herkesin gösterişli kıyafetinin yanında sönük kalıyor. Beceriksizce kalabalığın içinde kaybolmaya çalışıyorum. Büyük taş şömineden gelen sıcaklık soğuk yanaklarımı ısıtıyor. Hafif içki ve tütün kokusu, masalardaki dumanı tüten et ve balkabağı turtasıyla karışıyor.

Lucas'ın ailesi nesillerdir Av Köşkü'nün sahibi. Kısmen konak, kısmen bar, kısmen de rehberlik hizmeti. Yüksek kirişli tavanda, her birinde odayı turuncu ışığa boğan birer fener olan antika avizeler asılı. Masalar, sandalyeler, banklar ve bar koyu renkli ahşap oyma. Sonbahar yaprakları ve yeşillikler şömineyi süslüyor.

Duvarlarda mus[6] ve geyik başları, ayı, dağ aslanı ve bir kurt postları asılı. Lucas kurdu yaklaşık on yıl önce öldürmüş. Bana uyurken kafasının arkasından vurduğunu söylemişti. Tüyleri hâlâ yumuşak ve sık, ateş ışığında hâlâ parıldıyor.

Gerginlik içimi kemiriyor ve kendimi başka yöne bakmaya zorluyorum. Çok fazla insan var. Bahsetmeyi unuttuğu bir eve hoş geldin partisi mi bu?

Bütün kasaba burada ama tabii ki kimse benimle sohbet etmeye çalışmıyor. Lucas'ın ailesinden çok sayıda insan görüyorum, hatta yakın kasabalardan gelenler bile var. Kuzenler, teyzeler, amcalar, bü-

---

6 - Kanada geyiği, elk. (ç. n.)

yükanne ve büyükbabalar. Benimse sadece babam var ve o da bazen.

Lucas'ın ailesi bana karşı her zaman nazik oldu. Ama onlar bile çılgın O'Connell'lar hakkındaki kasaba dedikodularına katılıyor. "En azından güzel torunlarınız olacak." Bu, Bay ve Bayan Poussin'e söylenirken birçok kez duyduğum bir teselli cümlesiydi.

Ama endişelenmelerine hiç gerek yok. Lucas üniversiteye gitmeden önce beni terk ettiğinde bir gelecek istemediğini çok açık bir şekilde belirtmişti. Ben artık sadece onun memleketinde takıldığı biriyim.

Sonunda, Lucas'ın üst kattaki korkuluktan aşağı baktığını görüyorum. Kalabalığın arasından sıyrılıp merdivenlerden ona doğru koşuyorum.

Lucas beni kucaklıyor. Vücudumu yoğun bir rahatlama dalgası kaplıyor, beni bırakmadan önce kaslı kollarının arasından derin bir nefes alıp veriyorum. Çenemi tutup ona bakmamı sağlıyor. "Geldiğini gördüm. Çok bitkin görünüyordun."

Şey, bu kadar çok insan olacağını bilmek güzel olurdu, diye düşünüyorum.

Lucas elini indiriyor. "Şehirde bunu asla başaramazdın. Benim küçük Balkabağımın ne kadar masum olduğunu hatırlamak huzur verici."

"Bana öyle deme." Bu lakaptan nefret ediyorum.

"Sana burada resepsiyonda bir iş bulacağım. Her kesimden insan görmek sana iyi gelecek."

"Kitapçıda farklı insanlar görüyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Ne, kadınlar ve küflü eski kitaplar mı?" Lucas gülüyor. Sonra beni belimden kavrayıp geniş göğsüne doğru çekiyor. "Gerçek insanlardan bahsediyorum. Dünyayı görmüş insanlardan."

"Ben de birçok yere gittim," diyorum. "Oralar hakkında okudum."

"Küçük Balkabağım." Başını sallıyor, eli kolumda gezinirken bana acıyan bir bakış atıyor. Başparmağı sol bileğimi okşuyor.

"Dur..."

Gömleğimin kolunu sıyırarak bakışlarını kolumda gezdiriyor.

"Ah doğru," diyor. "Beni asla unutamayacağını hatırlamalıydım."

Unutmuş muydu?

Unutmuştu.

Sekiz yıl önce kuru kuru öksürürken ve nefes almakta zorlanırken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını unutmuştu. Ona ihtiyacım olduğunda hiç yanımda olmamıştı. Ve üniversiteye gidecekti. Acı, kafese kapatılmış bir hayvan gibi içimi kaplamıştı. Ve ne kadar çok gözyaşı dökmüş olursam olayım, tek bir tanesi bile ona ulaşmamıştı.

O geceyi hatırlıyorum.

Gözlerini nasıl devirdiğini, volta attığını ve ellerini nasıl savurduğunu. "Kahretsin, benden ne istiyorsun?"

Ona söyleyemedim çünkü ben de bilmiyordum. Randevuları kaçırmasının veya aramayı unutmasının neden bu kadar acı verdiğini, orada olmasının neden daha da çok acı verdiğini bilmiyordum. Ama bir şekilde bu, daha katlanılabilir bir şeydi.

Av bıçağını çıkarıp gömleğimin kolunu yırttığında daha fazla acı hissetmiştim. "Şimdi hatırlayacaksın," diye tekrarlamıştı, bıçağın keskin ucunu ön koluma saplayarak ilk kaba çizgiyi çizerken. "Şimdi hayatını kimin kurtardığını hatırlayacaksın. Artık sorularınla beni rahatsız etmene gerek olmadığını hatırlayacaksın."

Bileğimden akan ve yatak odamın tahta zeminini kaplayan kanı hatırlıyorum. O acınası iz bugün bile hâlâ orada.

Ama o gitmişti.

Adını koluma kazıyarak ve kanımı yere akıtarak gitmişti.

Şimdi, bana gülümsüyor. "Bu kadar endişeli görünmene gerek yok. Artık evdeyim."

"Sadece..." Bir öpücükle sözümü kesiyor. Ağzı benimkini kaplıyor, dili dudaklarımın arasına kayıyor. Bana doğru hareket ederken gömleğimin kolunu tekrar kolumun üzerine indirmeye uğraşıyorum.

Kaba bir el vücudumdan aşağı doğru hareket ediyor, tişörtümün üzerinden göğsümü yokluyor, sonra popomu avuçlamak için yılan gibi kıvrılıyor.

"Bu kışı özlemişim," diye mırıldanıyor kulağıma. "Şehirli kızlar çok sıska. Kavrayacak bir şey yok."

"Lucas." Onu orada hayal edince vücudum buz tutuyor. Kim bilir kaç kızla yattı?

"Kıskanma, jelibon ayıcık." Yüzünde yarım bir gülümsemeyle başını yana eğiyor. "O şehirli kızlara teşekkür etmelisin. Başka türlü ne istediğimi nasıl anlayabilirdim?"

Boğazım kuruyor ve yutkunuyorum. "Ne istiyorsun?"

"Lafı açılmışken, artık partimize gitmemiz gerek."

"Bekle." Kolumu kavrıyor ve beni tekrar kalabalığın içine çekiyor. "Partimiz mi?"

Nedenini bilmiyorum ama midemde gittikçe artan bir kramp var. Sanki Lucas beni o karmaşanın içine sokar sokmaz bir şey olacakmış gibi bir önsezi. Bir şey değişecek. Geri alınamayacak bir şey.

Hazır değilim. Hem de hiç hazır değilim.

Lucas kolumu bırakıyor, sonra atlayarak kalabalığın ortasındaki masanın üzerine çıkıyor. Onlara sessiz olmalarını işaret ediyor.

"Tamam, millet!" diye gürlüyor sesi. "Size bir iyi bir de kötü haberimiz var. Önce hangisini duymak istersiniz?"

Kalabalık beklentiyle hareketleniyor, tezahürat ediyor ve bira kupalarını kaldırıyor.

"Tamam, tamam." Lucas onları sakinleştirmek için ellerini sallıyor. "İyi haberle başlayacağım. Av Köşkü'nü resmi olarak ailemden devralmaya karar verdim!"

Çevredeki kalabalık bir tezahüratla coşuyor, babası bir peçeteyle bir damla gözyaşını siliyor.

"Uzun süredir devam eden aile gelenekleri ve değerlerine bağlı kalmaya devam edeceğiz ama bazı modern gelişmeler de olacak." Lucas'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Gerçekten yakışıklı biri, saçları ateşin titrek ışığında göz alıcı bir kırmızılıkta parlıyor. "Şimdi sıra kötü haberlerde."

Kalabalıktan huzursuz bir mırıltı yükseliyor. Bir adım geriliyorum.

"Köşkün sorumluluğunu üstlenince," diye devam ediyor Lucas.

"Diğer sorumluluklarımı da gözden geçirmem gerekti. Kısacası bu gece itibariyle resmen piyasadan çekiliyorum!"

Kalabalığın arasından birkaç kahkaha yükseliyor, bir grup kızın birbirlerine sarılıp fısıldaşmaya başladığını görüyorum. İçimde tehlikeli bir şeyler çalkalanıyor.

Lucas masadan atlayıp önümde durunca köşkte bir gümbürtü kopuyor. Bir saniye sonra artık ayakta değil. Diz çöküyor.

Elindeki küçük bir kutuyu açıyor. Bir elmas, kare kesim ve kocaman. Işığı o kadar parlak ki gözyaşlarımı tutuyorum.

"Kasabadaki herkesin kalbini kırıp eşim olur musun, Balkabağı?" Lucas gülümseyerek kalabalığa bakıyor.

Lucas...

Lucas bana evlenme teklif ediyor.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Bir yanım bunu görebiliyor: Orca Koyu'nda onun küçük eşi olmak. Köşkü yönetmesine yardım etmek. Belki de kendimi oraya ait hissetmek.

Ama gömleğimin kolumun altından çıkan S harfinin kırmızı kuyruğunu da görebiliyorum.

Bedenim buz kesiyor, boğuluyormuşum gibi hissediyorum, ağır giysiler beni daha da derinlere çekiyor.

Sessizliğim karşısında kalabalığın arasından gergin bir kıkırdama sesi geliyor. Sanki onlar da evlenme teklif etmiş gibi bana bakıyorlar. Lucas sonunda bana dönüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Eee, ne diyorsun? Evet mi, evet mi?"

Cevabımı bileceğimi sanırdım. Sonuçta biri önünüzde diz çöktüğünde cevabı bilmeniz gerekmez mi?

Kapı hızla açılıyor. Buz gibi rüzgâr ve ölü yapraklar içeri giriyor ve kasabın oğlu göğsüne bastırdığı bir şeyle orada dikiliyor. Sendeleyerek salona giriyor. "Rosalina, her yerde seni arıyordum"

Lucas ayağa kalkıp beni arkasına doğru itiyor. "Thomas, bu da ne demek oluyor? Köşk özel bir etkinlik için kapalı."

Thomas'ın kızıl saçları karmakarışık, çilli yüzü kızarmış. "Dinlemelisin. Bugün ormanda avlanırken yönümü kaybettim. Çok kötü bir şekilde yoldan çıktım. Sonra bunu gördüm. Bay O'Connell'ın ceketi."

"Baba!" Lucas'ın yanından geçip ceketi Thomas'ın elinden kapıyorum. Kanla kaplı.

"Rosalina," diyor Lucas, beni geri çekmeye çalışarak.

Onu görmezden gelip Thomas'ı omzundan kavrıyorum. "Beni bunu bulduğun yere götür. Babamın peşinden gidiyorum."

t.me/kitapseverlerkulubu

Bölüm 4

Keldarion

"Merhaba? Burada yaşayan var mı? Yardıma ihtiyacım var!"

Ses şatoda yankılanıyor. Mümkün değil. Olamaz...

"Kayboldum ve saldırıya uğradım! Kötü bir niyetim yok. Sadece dinlenecek bir yere ihtiyacım var."

Hayır, hayır, hayır.

Şatoda davetsiz bir misafir var.

Tanıdık olmayan ses kulaklarımı tırmalıyor ve odamın derinliklerinde bile bu davetsiz misafirin kokusunu alabiliyorum. Olamaz.

İnsan.

Bir insan Büyülü Vadi'den geçerek Briar'a girmenin yolunu bulmuş. Tavanı kaplayan diken yumağının ötesini görmeye çalışırken kalbim güm güm atıyor. Vadi artık insanların girmesine izin verecek kadar güçsüzse Castletree gerçekten çok zayıf olmalı...

"Burada kimse var mı?" diye bağırıyor ses tekrar.

İçimi öfke dolu bir ürperti kaplıyor, titriyorum, kalın beyaz paltom gece çöken donu savuşturuyor. Bu saçmalıkla başa çıkması gereken diğer prensler nerede?

Ezryn, kendi hastalıklı keyfi için goblinleri kışkırtarak Bahar Krallığı'nda devriye gezmeye gitti. Dayton muhtemelen kendi kusmuğunun içinde sızıp kalmıştır. Ve Farron da elbette... Meşgul.

Yani bu davetsiz misafirle başa çıkmak bana kaldı. Göğsümün derinliklerinden bir hırlama sesi geliyor. Kapıya doğru yürürken pençelerim zemini kaplayan buzu parçalıyor. Şatonun içinde bir insan. Bu mümkün değil.

Burnumla kapıyı açıyorum ve Astrid'in orada oturduğunu görüyorum. Gözlerimdeki öfkeden hemen büzüşerek geri çekiliyor.

"Efendim, şatoda... Şatoda bir insan var," diye mırıldanıyor.

Onu görmezden geliyorum, o buz gibi hırıltı göğsümde tekrar yankılanıyor. İnsanlar. Mayıs sineği gibi hayatları olan aptal yaratıklar. Vadi gerçekten bu kadar güçsüz mü?

Büyünün ölmek üzere olduğu düşüncesi –bu acil hatırlatma– her adımda kaslarımın sertleşmesine neden oluyor. Belki de nihai son geldi. Belki de sefaletimizden sonsuza dek kurtulacağız.

Zindan kulesinden boğuk bir uluma sesi geliyor. O da sinirlenmiş. Bu insanın kokusu günlerce şatodan çıkmayacak.

Ana geçide girdiğimde fısıltılar ve soluklar yankılanıyor. Hizmetçiler etrafta koşuşturarak ya kapı arkalarına saklanıyor ya da farklı odalara kaçışıyorlar. İnsandan mı... Yoksa benden mi korkuyorlar?

Her adımda pençelerim buzda iz bırakıyor ve bakışlarımı aşağıya indirdiğimde yansımam karşısında kaskatı kesiliyorum. İğrenç, korkunç canavar bana bakıyor. Kükreyerek görüntüye pençe atıyorum. Bu insan ne cüretle gecenin bir vakti beni kanadımdan çıkartıyor? Briar'a meydan okuyup şatoma girmeye nasıl cesaret ediyor? Canavara gülmek için mi?

"Merhaba?" Ses tekrar yankılanıyor. Şimdi koridorlarda koşuyorum, surların tepesinde durup büyük salona bakıyorum.

İşte orada.

İstilacı.

Uzun boylu, ileri yaşlarda, kahverengi saçları kırlaşmış bir adam. Kilosu tombul göbeğinde toplanmış ama bunun dışında yeterince sağlıklı görünüyor. Islanmış giysileri tenine yapışıyor ve heybesinden zeminimin her yerine su damlıyor.

Onlara bakana kadar insanların ne kadar zavallı olduklarını hep unutuyorum.

Onu öldürüp bu işi bitirebilirdim. Ama Ez bundan hoşlanmazdı. Hayatın acınası şeylerine karşı zaafı var.

Belki de bu yüzden bana karşı zaafı var.

Arkamdan bir ses "Yolunu şaşırmış bir gezgin, Efendim," diyor. Onun Marigold olduğunu anlamak için dönüp bakma zahmetine girmiyorum. "Sırılsıklam olmuş. Ona biraz çay ve temiz bir pelerin hazırlayayım mı..."

"Hayır," diye kükrüyorum. "Kalamayacak. İzinsiz girdiği için ölmediğine dua etsin."

Marigold içini çekiyor. "Emredersiniz, Efendim."

Şatonun yoğun, baş döndürücü ve nemli havasını içime çekerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Sadece aptal bir insan. Bundan fazlası değil. Bununla ilgileneceğim ve daireme döneceğim. Bu da sadece rahatsız edici bir olay olarak geride kalacak. Ağaç... Şu lanet ağaç. Vadi'nin bu kadar güçsüz olduğunu duymak Farron'u mahvedecek...

"Goblinler tarafından kovalandım," diye bağırıyor insan, büyük salonda dolaşırken. Şömineden gelen turuncu ışık teninin üzerinde dans ediyor. "Eşimi arıyorum."

"Onu geri gönderirseniz ölecek, Efendim," diye fısıldıyor Marigold. "Ona bir bakın. Bu kadar sırılsıklam olmasaydı daha hoş görünebilirdi. Zavallı küçük."

"Goblinler, Briar'a izinsiz girmenin bir sonucu," diye homurdanıyorum. Bazen keşke Marigold da diğerleri gibi benden korksaydı, diyorum. Yufka yürekli ve kuş beyinli hizmetçiler ona dans eşliğinde bir ziyafet vermeden önce bu davetsiz misafirin icabına bakmalıyım.

Gölgelere doğru bir adım geriliyorum. Karanlıktan söylenen birkaç sert söz, kısa ömürlü bu canlının koştura koştura tekrar kargaşanın içine dönmesini sağlayacaktır. Şatomun hâkimi olmak için kendimi göstermeme gerek yok.

Ağzımı açıp bu sefil davetsiz misafiri azarlamaya başladığımda şömineye doğru yürüyor ve elini, taş duvarın içinden geçip şöminenin üzerine uzanan kalın, siyah dikenli çalılara doğru uzatıyor.

"Büyüleyici," diye fısıldıyor.

O, ellerini dikenli dallar boyunca gezdirirken ben, dişlerimin arasından akan salyalar eşliğinde sarsıcı bir merakla onu izliyorum. Evet, köylü, şatomuz bile Briar'dan güvenli değil. Ve yakında bunun bir sığınak olmadığını öğreneceksin...

"Güller," diye mırıldanıyor. Ve çalıların arasında sıkışmış gülleri görüyor. Castletree'nin çiçek açan son kalıntılarından bazıları. Dikenler ve kökler tarafından boğulmaktan kurtulan birkaç dirençli çiçek. Evimizin biraz daha dayanabileceğine dair umudunun son sembolleri. Burada yaşayan lanetli ruhlar için umut olabilir.

"Bir gül," diyor insan tekrar ve ellerini çalılıklara uzatıyor. "Gülüm için bir gül. Ne de olsa ona söz vermiştim."

Sahne önümde yaşanırken göz bebeklerim büyüyor. Bu insan, kutsal ağacımızın hayatta kalmayı başaran son canından bir parça almaya cesaret ediyor. Gülü sapından koparıyor ve nazikçe çalılıkların arasından çekiyor. Sonra ateşin ışığına doğru yürüyüp hayranlıkla bakıyor. Kan kırmızısı bir çiçek.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Marigold.

İçimdeki tüm merhamet ve merak tükeniyor. O... O çaldı. Castletree'nin canını aldı.

Affetmek istemiştim. İnsanlık göstermek istemiştim. Ama Kraliçe Evi'nden hırsızlık yaptığında bu hakkını kaybetti. Şimdi içimdeki insan dizginleri koparıyor ve canavarı serbest bırakıyor.

Bir hırlamayla korkuluğun kenarından atlayıp bir gümbürtüyle büyük salonun gölgelerine iniyorum. Adam irkilince gül elinden düşüyor. "Kim var orada?"

Gölgelerin derinliklerinde kalarak diğer tarafa doğru ilerliyorum. Korkudan beti benzi atmış bir halde karanlıkta hareketlerimi takip etmeye çalışıyor.

"Ben bu şatonun efendisiyim," diye gürlüyorum. "Sen de izinsiz giren bir hırsızsın. Büyülü Vadi'de hırsızlara ne ceza verildiğini biliyor musun?"

Adam gözlerini kırpıştırınca ifadesindeki korkunun bir kısmı dağılıyor. "Buradayım. Başardım. Lütfen bana yardım et. Eşimi arıyorum..."

"Yardım etmek mi?" Sesim buzlu bir uçurumun derinliklerinden geliyormuş gibi kükrüyor. "Bir suçlu ne cüretle yardım ister? İdrakinin ötesinde bir büyünün içinde geziyorsun. Şimdi git ve hayatınla geri döndüğün için minnettar ol, ne kadar kısa olursa olsun."

Ama insan dizlerinin üzerine çöküyor. "Lütfen, efendim. Gül, kızım için mütevazı bir hediyeydi sadece. Yirmi beş yıldır bu âlemi arıyorum. Eşim burada bir yerlerde ve..."

İçimde, derinlerde bir yerde, bu zavallı insanın cesaretine saygı duyan bir yanım var. Ama ne yaptığının farkında olmadığı açık. Korkunun gerçek anlamını bilmiyor.

Bu nedenle, yavaş ve dikkatli adımlarla ışığa doğru yürüyorum.

Adam, gözleri kocaman ve donuk, ağzı dehşet içinde bir O şeklinde, geriye doğru düşüyor. O sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor ama ben daha hızlı ilerliyorum, ona doğru hamle yapıp devasa pençelerimle onu iki yanından sıkıştırıyorum. Gitmesini sağlamak için dişlerimi göstererek kükremek üzereyken gözüme bir ışık takılıyor. Ay taşından yapılmış kristal bir gülün sallandığı boynundaki zincirin karmaşık metal işçiliği ateş ışığında parlıyor.

Geri çekiliyorum. Öylece insana bakıyorum.

Ve yirmi beş yıllık öfke ve acıyla dimdik doğrulup "Büyülü Vadi'de mi kalmak istiyorsun? O zaman kalacaksın," diyorum.

Paltosunu dişlerimin arasına alıp onu merdivenlerden yukarı sürüklüyorum. Zindana.

t.me/kitapseverlerkulubuchat

Bölüm 5

Rosalina

Hayatım boyunca, büyüden ve insanları bu dünyadan çalıp uzaklara, büyülü diyarlara götüren kötü perilerden bahsettiği için babama deli dediler. Onun deli olduğunu, kaçan eşinin acısıyla böyle başa çıktığını söylediler. Ama burada, ormanın zifiri karanlığında, Thomas'ın el fenerini kavrayan solgun parmakları titriyor. Acaba bir parçası babama inanmaya mı başladı, diye merak ediyorum.

Ve belki benim de bir parçam inanmaya başladı.

"Bu çok anlamsız," diye homurdanıyor Lucas arkamdan. Gelmekte ısrar etmişti ve ikimiz de onun teklifine bir cevap vermediğimi unutmamıştık. Thomas'ın peşinden koştuğumda şaşkına dönen kalabalık da unutmamıştı, hepsi Lucas'a evet demediğim için deli olduğumu fısıldıyordu. Belki de gerçekten babam kadar deliyimdir.

Şu anda bunların hiçbiri beni rahatsız etmiyor. Çünkü onu bulmam gerek. Babam daha önce birçok kez dışarı çıktı ama her zaman geri döndü. Kalbim hızla çarpıyor ama sadece ceketindeki kan yüzünden değil. Yolunda gitmeyen çok kötü şeyler var.

Thomas, yolu hatırlamaya çalışırken Lucas'la birlikte sessizce onu takip ediyoruz. Yolumuzu sadece el fenerlerimizin loş ışığı aydınlatıyor. Lucas'ın varlığına, korumasına minnettar olmalıyım ama ay ışığının av tüfeğine vuran parıltısı tüylerimi diken diken ediyor.

"Şey..." Thomas'ın sesi titriyor. "Belki de iyice yaklaştık ama emin değilim."

Gözlerimi kısıyorum ama her şeye odaklansam el fenerinin ışığı beni kör ediyor. "Işığı kapat."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diyor Lucas. "Sabah geri gelmeliyiz. Bir arama ekibi organize etmeleri için köşktekilere haber vereceğim."

"Sadece ışığı kapat," diye çıkışıyorum. "Lütfen."

İnliyor ama el fenerini kapatıyor. Gözlerim karanlığa alışırken ormanın sesleri canlanıyor; rüzgârda dalların sürtünmesi, baykuşların yumuşak ötüşü ve çalılıklardaki küçük yaratıkların kaçışması.

Ve Thomas'ın hırıltılı nefesi.

Görüş alanımın kenarında küçük bir ışık titreşiyor, sisin içinden ona doğru ilerliyorum.

Rüzgâr saçlarımla oynuyor. Bu taraftan, bu taraftan. Yemin ederim böyle diyor.

Aşırı büyümüş çalı halini almış bir gül ilerlememi engelliyor. Dikenli dalları ağaçlara dolanmış. Güllerin hepsi çiçek açmış, koyu kırmızı yaprakları orman tabanını kaplıyor. Ekim ayında güllerin çiçek açması garip. Ay ışığında yaprakların üzerinde ıslak bir şey parlıyor.

"Bu da ne böyle?" Lucas el fenerini açınca ani gelen bu parlaklık karşısında gözlerimi kırpıştırıyorum.

Ama orada, ışığın aydınlattığı noktada, kırmızı kan ve yırtık kumaş parçaları var.

"Paltoyu bulduğum yer burası," diye kekeliyor Thomas.

Lucas yaklaşıyor. "Kan taze. Çok uzağa gitmiş olamaz."

Ayaklarımın yakınında gül çalısının bir kısmı kırılmış, dikenleri ve çiçekleri kopmuş. "Buradan geçmiş."

"Balkabağım, bekle," diye başlıyor Lucas. "Sabah geri gelemez miyiz?"

Ama ben çoktan dizlerimin üstünde, çalıların arasından ilerlemeye başladım bile. Her biri bir kış buzu kadar soğuk ve sert dikenlerden oluşan bir yamalı bohça. Dikenler giysilerime takılıyor, yanağımı çiziyor. Sıcak kan çenemden aşağı damlıyor. Aceleyle siliyorum ve oyuğun daha da derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bu taraftan gitmiş olmalı.

Lucas arkamda, bu gece ürkütücü, aşırı büyümüş bir gül çalısının içinden sürünmeden de yeterince travma yaşamış olan Thomas'a mı-

rıltıyla veda ediyor. Lucas peşimden oyuktan geçerken dallar kırılıyor.

"Bu ormanda yüzlerce kez bulundum," diyor Lucas. "Ve hiç yabani gül görmedim."

"Belki de dikkat etmemişsindir," diye mırıldanıyorum. Çamur avuçlarımı lekeliyor ama ileride puslu bir ışık ve temiz havanın serinliği var. Bu ormanın derinliklerine doğru gidiyor olmalı. Babam geri dönmüş ve yolunu bulamamış olabilir.

Göğsümde umuda benzer bir şey çiçek açıyor, hareket etmeyi sürdürüp son birkaç dikeni de aşarak açık havaya çıkıyorum.

Ve hiçbir şey aynı değil.

İçimde çok garip bir his dalgalanıyor, derin bir nefes alıyorum. Nemli ve vahşi, yosun ve odun izleri taşıyan bir koku var. Eski, unutulmuş bir mezar gibi çürüme ve bozulma kokusu.

"Biz hangi cehennemdeyiz?" Lucas doğrulup elini omzuma koyuyor.

Daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyor. Sanki hâlâ gül çalısının içindeyiz ama şimdi dalları ağaç gövdeleri kadar kalın, dikenleri kolum kadar uzun. Hiç çiçek yok. Ayaklarımın altında gevşek, koyu bir toprak ve dantel gibi incecik bir sis var. Dikenli çalıların karmaşasından zifiri karanlık olan gökyüzünü zar zor seçebiliyorum.

Arkamızda, içinden sürünerek geçtiğimiz gül çalısını hâlâ görebiliyorum, kırmızı çiçekler bu tüm yerdeki tek renkli yer.

Yavaşça elimi böğürtlen olduğunu düşündüğüm dikenli bir çalıya doğru uzatıyorum. Tamamen siyah değil, koyu mor bir renkte. "Dur..." diye bağırıyor Lucas.

Elim devasa dala dokunduğunda içimden bir enerji akımı geçiyor. Bitkinin parmaklarımın altında titrediğine yemin edebilirim.

Lucas kolumu kavrayıp beni geri çekiyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Ona dönerken yüzümde beliren gülümsemeyi durduramıyorum. "Görmüyor musun? Periler âlemindeyiz. Babam sonunda buldu." Telefonumu çıkarıyorum. Sinyal yok. Bunda şaşılacak bir şey yok.

Çevremizi incelerken Lucas'ın koyu gözleri irileşiyor. Zihninin bir

savaş verdiğini görebiliyorum. Ama bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyorum. Havanın kokusu bile farklı. Evimizden çok uzaktayız.

Birkaç adım ileri koşup bağırıyorum, "Baba! Baba, seni buldum. Benim!"

Lucas tüfeğini doğrultup sıkıca tutuyor. Parlak ay ışığı dikenlerin arasından süzülerek küçük bir patikayı aydınlatıyor. Yürümeye başlıyoruz. Lucas sık sık dönüyor ve arkamızdaki gül çalısını her gördüğünde rahat bir nefes alıyor. Patika gittikçe daralıyor. Bir tarafında dikenlerin karanlık zemininde kıvrılarak ilerlediği, kayalık, küçük bir yarık var.

Ellerimi ağzımın iki yanına koyup "Baba, benim, Rosalina!" diye bağırıyorum. "Peşinden geldim."

Sisin ötesinden garip bir çıtırtı sesi geliyor. Sonra çoğalıyor, arkadan ve... Aşağıdan geliyor. Kahkahalar.

Sis ve sarmaşıkların karmaşasından bir siluet beliriyor. Lucas arkasını gerilerken tökezleyerek bana çarpıyor. Döndüğümde ona doğru yaklaşan başka şekiller görüyorum. Etrafımız sarılmış durumda.

Ay ışığı onların üzerlerine vurduğunda iğrenme ve korku bedenimi sarıyor. Bunlar daha önce gördüğüm hiçbir insana veya hayvana benzemiyor. Bu yaratıklar sanki korkunç bir karabasandan çıkmış gibi görünüyorlar. Kül rengi vücutlu insansı varlıklar. Basit deri zırhlar ve kirli paçavralar giyiyorlar. Sarı gözleri sönmekte olan bir mum gibi titriyor, iğrenç yüzlerinden dışarı fırlayan, çarpık ve keskin dişleri var. Vücutlarında çürümüş derileri yosun ve iltihaplı sarı yaralarla kaplı. Ellerinde ise çevredeki bitkileri törpüleyerek ve keskinleştirerek yapılmış koyu siyah renkli dikenli bıçaklar tutuyorlar.

Galiba periler âleminde değiliz.

Canavarlar âlemindeyiz.

Bölüm 6

Rosalina

Canavarlar yaklaştıkça mide bulandırıcı dehşet vücudumu sarıyor. Kaçacak hiçbir yer yok.

Lucas'ın alnından ter damlıyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor, tüfeği ellerinde titrerken.

"Bekle," diye fısıldıyorum. "Belki onlarla mantıklı bir şekilde konuşup ikna edebiliriz."

Birkaç biçimsiz hayvansı yaratık insansıların ayaklarının dibinde hırlıyor. Şekilleri bana sırtlanı hatırlatıyor ama kül rengi vücutları ve garip yeşil bir çamur damlatan iltihaplı yaraları var. Etlerinde küçük yeşillikler filizleniyor; bir pençe boyunca küçük bir mantar kümesi, kulağın etrafında bir yosun öbeği. Ve ölümün çürük ve ekşi kokusu üzerlerinde.

Midem bulanıyor.

İnsansı canavarlardan ikisi bize doğru adım atıyor. "Ziyaretçilerimiz var," diye mırıldanıyor içlerinden biri, sesi çamurlu ve ıslak.

Konuşuyorlar. Lucas'ın tüfeği tutan elleri titriyor ve düşüncesizce bir şey yapmaması için dua ediyorum.

"Anlaşılan daha önce hiç goblin görmemişler, Launak," diye söyleniyor içlerinden biri.

"Doğru, gördüklerini sanmıyorum Aldgog. Kulaklarına bir baksana, hepsi yuvarlak ve kısa. Kayıp küçük insanlar," diye tıslıyor Launak.

Goblinler. Babamın hikâyelerinde bahsettiği birçok canavardan biri. Onların perilerin düşmanları olduğunu söylemişti. Ama onları burada, kanlı canlı görmek...

Etrafımızda en az yirmi kişi var, gülüp sanki dini bir şarkı söylüyormuş gibi monoton bir sesle slogan atıyorlar: "Kayıp küçük insanlar, kayıp küçük insanlar, kayıp küçük insanlar."

"Ben babamı arıyorum," diyorum.

Çevredeki goblinlerin bağırışları değişiyor. "Baba, baba, baba. Kayıp baba. Baba, baba, baba."

Launak doğal olmayan bir şekilde başını yana doğru eğerek kütletiyor. "Buralarda baba falan yok."

"Hayır, yaşlı adam. Yaşlı adam," diyor Aldgog, bir sıra sarı dişini göstererek.

Onlar konuşurken goblinler daha da yaklaşıyorlar ve üstümüzdekiler de çalılıklardan aşağı iniyorlar. Niyetleri hakkında hiç şüphem yok ama babam hakkında bir şeyler biliyorlarsa, kaçmadan önce olabildiğince çok bilgi edinmeliyim.

"Yaşlı adam," diyorum. "Nerede o?"

"Yaşlı adamın gittiği yere gitmek istemezsin." Aldgog'un yüzünden korkuya benzer bir şey geçiyor.

"Tutuklandı," diye tıslıyor Launak.

"Kim tutukladı?" diye sordum.

"Kış." Launak'ın dudaklarının arasından siyah bir dil yılan gibi kıvrılarak çıkıyor. Sesini alçaltarak, "Keldarion ve onun canavarları," diyor.

Keldarion...

Çevredeki goblinlerden korku dolu hırıltılar ve çığlıklar duyuluyor. "Keldarion. Keldarion. Canavarların prensi."

Göğsümde korku filizleniyor. Goblinlerin çok fazla yaklaştığını fark ediyorum. Öyle ki fermente olmuş yapraklar, eski mantarlar ve ılık, ıslak çamur gibi kokan çürümüş nefeslerini alabiliyorum. Kusacakmış gibi hissediyorum.

"Keldarion ve onun Briar canavarları."

"Hepiniz kapayın çenenizi," diye kükrüyor Lucas tüfeğini doğrultarak.

"Lucas, dur!"

Ateş ediyor.

Etrafımda büyük bir gürültüyle patlamalar oluyor, gözlerimde ışıklar çakıyor. Üzerlerine doğru uçan kurşunlar yüzünden goblinler korkunç çığlıklar atıyor.

Lucas'ın mermileri bitince, ben önümdeki katliama bakıyorum. En az beş goblin ölmüş, kara mürekkep gibi kan toprağa sızıyor.

"Kaç," diyorum soluk soluğa.

Goblinlerin cansız bedenlerinin üzerinden atlıyoruz ama arkamızdan hareket sesleri geliyor. Bu canavarların Lucas'ın saldırısıyla yaşadığı şok geçmiş. Geliyorlar.

Lucas sertçe düşünce tüfeği kıvrılan bir çalılığın altına kayıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Lucas. Karanlık bir gölge –sırtlan yaratıklarından biri– fırlayarak üzerimden geçip Lucas'ın üzerine atlıyor. Yaratığın keskin pençeleri sırtını delip geçerken Lucas çığlık atıyor. Arkamda, goblinler, yaklaştıkça neşeli sesleri yükseliyor.

"Lucas!" İçimde bir korku yükseliyor, içgüdülerim beni ele geçiriyor. Ölü goblinin dikenli kılıçlarından birini alıp çürümüş köpeğin bacağına saplıyorum. Yaradan siyah katran benzeri bir çamur fışkırırken acıyla havlıyor.

Lucas onu üzerinden itiyor. Yaratık yuvarlanıyor, yarığın kenarından aşağıdaki dikenli çalıların arasına düşüyor.

Tüfeği bulmak için zaman olmadığından Lucas ayağa kalkıyor ve geldiğimiz yöne doğru koşmaya başlıyoruz. Önümüzde kırmızı çiçekleriyle bizi çağıran bir gül çalısı var. O çalının ötesi güvenli. Babamın hâlâ burada olduğunu bilmek derin bir acı veriyor ama ölürsem onu arayamam. Geri döneceğim.

Bir şey bileğimi kapıyor ve uçurumun kenarından yuvarlanırken boğazımdan bir çığlık yükseliyor. Fularım dev dikenlerden birine takılınca aniden duruyorum. Umutsuzca uzanıp kumaşı tutuyorum, kendimi yukarıda tutmayı başarıyorum. Aşağıda mızrağa benzeyen dikenlerle dolu karanlık bir çukurdan başka bir şey yok. Goblinler kenarda kümelenmiş, kıs kıs gülüyor ve düşüp düşmeyeceğimi izliyorlar.

"Lucas!" diye bağırıyorum.

İşkencemi izlemek için duran goblinlerin çok ilerisinde, neredeyse gül çalısına ulaşmıştı.

"Lucas!" Fular yırtılıyor ve ben aşağı doğru sarsılıyorum. Sadece birkaç lif tutuyor.

"Aşağı, aşağı, aşağı gidiyor," diye goblinler şarkı söylüyor. "Ta anneye kadar. Aşağı, aşağı, aşağı, gidiyor."

Ayaklarım açık havayı tekmeliyor. Annenin kim olduğunu öğrenmeyi hiç istemiyorum. "Lucas!"

Koşmayı bırakıp bana dönüyor ve ela gözleri irileşiyor.

Atkı yırtılıyor ve ben dikenli çalılıkların arasına doğru düşmeye başlıyorum. Başım uçurumun kenarına çarpıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Sert bir şey belime dolanınca sarsılarak duruyorum. Sanki suda sürükleniyormuşum, sanki bir şey beni dikenlerin kıvrımlı labirentinde yönlendiriyormuş gibi daha yavaş hareket ediyorum. Altımda sağlam bir zemin hissediyorum ve beni tutan her neyse belimden tutmayı bırakıyor.

Her şey puslu ama goblinler aşağı doğru inerken dikenler hışırdıyor. Sarı gözleri karanlığın içinde parlıyor. Dönüp sürünmeye başlamak için kendimi zorluyorum, karnım yerde sürünüyor. Başımdan keskin bir ağrı yayılıyor.

Dünya, dönüyor, dönüyor, dönüyor canlanmaya başlıyor. Ama hayır, dünya değil. Dikenler canlanıyor.

Korkunç tiz çığlıklar geceyi delip geçiyor. Siyah sıvı yağmur gibi etrafımdan aşağı damlıyor. Diken sıralarına saplanmış goblinlerin siluetlerinin görüntüsü gittikçe silikleşiyor.

Belime dolanan kollar beni kaldırıyor. Bir adamın geniş göğsüne doğru çekiliyorum. Lucas bana geri mi döndü?

Gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalışıyorum, gözlerimi kaldırdığımda gölgeler kadar siyah gözlere ve aynı renkte saçlara vuruluyorum.

"Dinlen, Prenses," diye fısıldıyor yumuşak bir ses kulağıma. "Evindesin."

Bölüm 7

Rosalina

Her şey bulanık. Başımı ovuşturarak doğruluyorum ve sisli zihnimin içinde anılarımı hatırlamaya çalışıyorum. Şeyden sonra bayılmış olmalıyım... Neden sonra?

Neydi o? Kimdi?

Az önce ne olmuştu öyle? Aklım allak bullak, vücudum ağrı içinde.

Bu gerçek değil. Olamaz.

Yine de yüzü herhangi bir rüyadan daha net bir şekilde zihnimde dans ediyor. Gölgeler kadar karanlık gözler, zift kadar siyah saçlar ve keşke bir gülümseme olarak görebilseydim diye düşündüğüm şehvet uyandıran ağzında ufacık bir somurtkanlık...

Tamam, benim neyim var böyle? Kesinlikle kafamı çarptım çünkü düşündüğüm ilk şey beni öldürmeye çalışan gerçek canavarlar yerine sıradan bir erkek olamaz.

Sadece beni değil. Lucas'ı da öldürmeye çalıştılar. Sahi nerede o? Onu son gördüğümde, ben bir uçurumun kenarından sallanırken beni bırakıp gidiyordu. Sol ön kolumu ovuşturuyorum. Neden şaşırıyorum ki? Daha önce bir kez hayatımı kurtardığı için mi?

Ve bana evlenme teklif ettiği için mi?

Tamam, şu anda bunu hiç düşünemem, yoksa gerçekten çıldırırım. Kendimi toparlayıp babamı bulmam gerek.

Boğazım düğümleniyor, gözlerim yaşarıyor. Ya o şeyler onu önce bulduysa ve o... Hayır. İnancımı korumalıyım. Orada bir yerlerde. Onu bulacağım ve birlikte eve gideceğiz.

Kara dikenler burada daha da kalın, başımın üzerinde yükseliyor. Bazı dallar kolum kadar geniş ama içinden ince bir patika yol var. Yavaş yavaş. Adım adım.

Patikadan aşağı yürürken bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Güneşin cılız ışığı süzülüyor. Bir süredir baygın olmalıyım. Bir an önce kaçmalıyım çünkü burada bir gece daha geçirmek istemiyorum. Ve beni kurtarması için gizemli ve muhtemelen gerçek bile olmayan bir erkeğe güvenemem.

Büyük ihtimalle ben şanslı bir düşüş yaşadım ama goblinler yaşamadı. Yol çalılığın arasından kıvrılıyor ve aniden böğürtlen çalıları kırılıyor ve önümde bir alan beliriyor. Kalbim sıkışıyor, gözlerimi ovuşturuyorum. Gerçekten kafamı çarpmış olmalıyım...

Çünkü devasa bir ağacın içinde inşa edilmiş bir şato olması imkânsız. Bir hikâye kitabından veya Studio Ghibli[7] filminden fırlamış gibi görünüyor. Ağaç-şatonun altındaki araziye doğru taş bir köprü uzanıyor. Belki bir su kanalının üzerinde ama aşağıda birbirine dolanmış çok sayıda mor dikenli çalı olduğu için bunu söylemek zor.

Köprünün iki yanında iki büyük heykel var. Şekillerini seçmeye çalışıyorum ama dikenler tarafından öyle sarılmışlar ki anlayamıyorum.

Bu, babamın bunca zamandır aradığı şey. Perilerin evi. Eğer bir yerde yaşıyorlarsa, burası bir ağacın içine inşa edilmiş bir şato olmalı, değil mi?

Çalılığın içinden kurtulup o canavarlardan kaçmayı başardıysa, buraya gelmiş olmalı.

Köprüye adım atıyorum.

Yaklaştıkça, neyin ağaç neyin şato olduğunu ayırt etmenin ne kadar zor olduğunu fark ediyorum. Bütün yapı, ahşap ve taştan oluşan karmaşık bir eser, aynı anda hem doğal hem de el yapımı. Uzun kuleler devasa gölgeliğe kadar uzanıyor. En yüksek dallardan bazılarında sonbahar yaprakları var ama ağacın çoğu çıplak. Gövde boyunca siyah çizgiler uzanıyor. Hasta gibi görünüyor...

7- Japonya merkezli bir animasyon stüdyosu. (e. n.)

Bütün bunların en dikkat çekici olanı ise dikenli çalıların tepeye kadar uzanıp tüm yapıyı kaplaması ve böğürtlenlerden oluşan bir sahte iskelet oluşturması.

Köprünün sonunda beni bekleyen devasa maun bir kapı var. Burada kim yaşıyor acaba? Şu goblinler mi? Yoksa daha kötü bir şey mi?

Belki gözlerimi kapatırsam yatağımda uyanırım ve her şey normale döner. O zaman... Ne? Lucas'la mı evlenirim?

İstediğim bu değil mi zaten?

Parmaklarımın altındaki ahşap soğuk. Burada kimin yaşadığını kesinlikle öğrenmek istemiyorum, bu yüzden kapıyı çalmıyorum. Direkt açıyorum. Devasa girişte bir gıcırtı yankılanıyor, içeri adım atıyorum. Karanlık. Karanlığa alışmaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Baba?" diye sesleniyorum, çekinerek. İçeri girerken ayak seslerim yankılanıyor. "Benim, Rosalina. Seni eve götürmeye geldim."

Etrafımda kıpırdaşma sesleri duyunca göğsümü tutarak irkiliyorum. "Merhaba?"

Sesimin yankılanmasından başka hiçbir ses yok. Şatonun içine doğru yürüyorum, artık halının üzerinde yürüdüğümden ayak seslerim duyulmuyor. Adımlarımı toz bulutları takip ediyor. Belki de burası terk edilmiş bir yer.

Dikenler içeriyi bile istila etmiş. Duvarlar taş ve ahşap karışımı ama ikisi de dikenlerin içeri girmesini engelleyecek kadar güçlü değil. Duvarların üzerinden kıvrılmış, köşelerde kümelenmiş ve zemine yayılmışlar.

Saçlarımın arasından bir esinti geçiyor. Fısıltılar duyduğuma yemin edebilirim. Kendi etrafımda dönüyorum. Hiçbir şey yok. "Merhaba?"

Arkamdan kapı kapanıyor, yanında çok tuhaf bir nesne var. Altın gül kakma çerçeveli güzel bir ayna. Camı eski, neredeyse sarımsı bir rengi var. Ona dokunmak istiyorum.

Ama garip bir peri şatosunda etrafta dolaşıp ürkütücü eşyalara dokunamam. Bunun sonunun kötü biteceğini ben bile tahmin edebi-

liyorum. Buradan bir an önce çıkmam gerek. Tüylerim diken diken oluyor. Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama kalbim sakinleşmiyor. Önce sıkışıyor, göğsümün içinden çıkacakmış gibi hızlanıyor, güçlü bir şekilde atıyor. İçimde bir şey, büyük bir özlem kıpırdanıyor, başım yana doğru dönüyor. Korkulukları dikenlerle dolu devasa bir merdiven karanlığa doğru yükseliyor. İşte orası. Oraya gitmeliyim.

Bir hayalet gibi merdivenden yukarı sürükleniyorum, dallar ayaklarımın altında çatırdıyor. Ben yürürken merdivenler dönüp durarak gözlerden uzak bir kuleye çıkıyor.

Nefes nefese çelik bir kapıya ulaştığımda uyluklarım yanıyor. Kapıyı açıyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm yerler arasında şatoya en çok benzeyen yer burası, duvarları ve zemini tamamen taştan yapılmış. Böğürtlenler hâlâ her santimine yayılmış ve soğuk bir esinti içeriye doluyor. Parmaklıklı birkaç pencereden içeri batmakta olan güneş ışığı giriyor. Yakında hiç göremeyeceğim. Kendime sarılarak ilerliyorum. "Baba?"

Bir köşeyi döndüğümde nefesim kesiliyor. Orada, parmaklıklı bir hücrede, boynunda kocaman bir zincir tasmayla taş duvara yaslanmış bir mahkûm var. Ve o babam değil.

Genç bir adam.

Bölüm 8

Rosalina

Ben şaşkınlıkla nefes alırken hapishane hücresindeki adam bana bakıyor.

Aramızdaki boşluk çatırdıyor. Sonbahar altını renginde gözleri, kalın kirpikleri olan iri biri. Dağınık kahverengi saçları bukleler halinde kalın kaşlarının üzerinde uçuşuyor, kısa kenarları yukarı doğru kalkmış. Bana bakarken ağzı soru sorarcasına açılıyor. Üstü çıplak, gövdesi yağsız ve kaslı, bacakları yırtık pırtık pantolonuyla önüne uzanmış. Ama beni durduran ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan şey... Kulakları.

Sivri.

Bu adam bir insan değil. O bir peri.

Ve bir duvara zincirlenmiş. Peri olsun ya da olmasın, yardıma ihtiyacı var.

Hücreye doğru koşup kapıyı kavrıyorum. "Merhaba! İyi misin?"

Adam gözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Hey, sivri kulaklı olan o ve bana sanki tuhaf olan benmişim gibi mi bakıyor?

"Kim... Kimsin sen?" diye soruyor. Arkamdaki pencereye bir bakış atıyor. "Burada olmamalısın. Dışarı çıkmalısın. Hemen."

Kapısını çekiyorum. Kocaman bir asma kilit var. O canavarlar burada mı yaşıyor? Bu periyi hapse mi attılar? "Sana yardım etmek istiyorum. Ama lütfen söyle. Burada bir adam var mı? Benim gibi bir insan?"

Adam dudaklarını yalayıp öne doğru eğilince tasmasının kocaman olduğunu fark ediyorum. Kolayca onu çıkarabilir. Neden boynunda

takılı tutuyor? "Önemi yok. Hemen burayı terk etmelisin. Beni dinle, tamam mı?"

"Bir insan," diye ısrar ediyorum. "Burada bir insan mı var? Benden uzun, kahverengi saçlı. Adı George. Lütfen, söyle bana!"

Perinin boğazı yukarı aşağı inip kalkıyor, uzun parmaklarını pantolonuna sokuyor. "Evet. Ama bunun bir önemi yok. Gitmen gerek. Güvenli değil."

İçime bir rahatlama dalgası doluyor. O burada. O burada! "Onu bulmalıyım, sonra geri gelip seni kurtaracağım," diye söz veriyorum. "Seni geride bırakmayacağım."

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırıyor adam. Sesi korkuyla karışık olmasa neredeyse müzikal olur. Parmaklıkları kavrayarak öne doğru atılıyor, yüzü benimkinden bir nefes uzakta. Gözlerimin içine öyle yoğun bir şekilde bakıyor ki az kalsın geriye doğru sendeliyordum. Ama bunun yerine daha da yaklaşıyorum. "Beni dinle," diyor. "Hemen dışarı çıkmalısın. Fazla zaman yok. Güneş battığında burada olursan..."

Altın rengi gözleri solan ışıkla titriyor. İfadesi korkuyla bulutlanmış olsa da çok güzel. "Kilidini açmanın bir yolunu bulacağım," diyorum. "Sadece babamı bulmam gerek."

"Hayır! Hayır!" diye bağırıyor, parmaklıkları sallayarak.

Dönüyorum ve koşuyorum. Babam burada. Burada ve ben onu bulacağım.

Duvarlar boş hücrelerle dolu, bazıları dikenlerle kaplı. "Baba!" diye sesleniyorum.

"Rosalina mı? Rose!"

Hızla turuncu bir güneş huzmesinin içinden geçip kayarak bir hücrenin önünde duruyorum. Babam.

Dizlerinin üzerine çökmüş, parmaklıkları kavramış, başını soğuk çeliğe yaslamış. Saçları terden alnına yapışmış ve üzerinde hâlâ ayrılırken giydiği kıyafetler var. Ancak sırılsıklam ve çamur içindeler. Annemin ona verdiği, en sevdiği kolyesi, göğsünde sallanıyor. Aytaşı gülü loş ışıkta parlıyor.

Ellerim parmaklıkların arasından onunkileri kavrıyor. "Baba! İyi misin?"

"Rosalina," diye fısıldıyor, boğuk bir sesle. "Beni nasıl buldun?"

Hüzünle gülümsüyorum. "Seni her zaman bulurum."

"Bu gerçek, Rose," diyor, hırıltılı bir sesle. "Bunca zaman. Sonunda buldum."

Kapıyı sertçe çekip test ediyorum. Kilitli. "Biliyorum, Baba. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Seni buradan çıkarmalıyım."

"Hayır!" Ayağa kalkıp kolumu tutuyor. "Gitmelisin. Hemen. Kurtar kendini!"

"Seni kurtarana kadar olmaz," diyorum.

"Anlamıyorsun. Onlar canavar, Rose! Canavarlar!"

Birdenbire, güneş ışığı gölgeyle kaplanıyor. Babam yukarı, yukarı, daha yukarı bakıyor ve yüzü dehşet maskesine dönüşüyor.

Zaman duruyor. Arkamda bir şey var. Korkunç ve şeytani bir şey. Ve eğer arkamı dönersem, vücudumu ele geçiren uyuşukluğu parçalayacağım.

Bir çıtırtı sesi duyuluyor ve buz zeminde sürünerek gelmeye başlıyor. Çok güzel, narin fraktallarla[8] parıldayan beyaz-mavilik kafesin parmaklıklarına tırmanıyor ve babam geri çekilerek bırakıyor.

Nefesimi tutarak arkamı dönüyorum. Ama sadece gölgeler var. "Kim var orada?" diye sesleniyorum, sesimin titrememesini dileyerek.

Köşede bir hareket olunca o yöne dönüyorum. Mavi ateşle aydınlatılmış gibi parlak iki buz mavisi göz karanlıktan bana bakıyor. "Ben bu şatonun efendisiyim. Sense buraya izinsiz giren bir suçlusun." Ses, denizde çatlayan bir buzul gibi derin, sert ve rahatsız edici.

Mide bulandırıcı adrenalin patlamaları bedenimi sarıyor ama dikleşiyorum. "Lütfen babamı serbest bırakın. Onu buradan çok uzağa götüreyim. Bir daha asla geri dönmeyeceğiz."

Gölge o kadar hızlı hareket ediyor ki onu görüş alanımda tutmak için

---

8- Büyükten küçüğe birbirine benzeyen sayısız geometrik şeklin oluşturduğu, sonsuzluğa doğru giden, kompleks ve göz kamaştırıcı şekiller. (ç. n.)

topuklarımın üzerinde dönmek zorunda kalıyorum. Görebildiğim tek şey o ateş saçan buz gibi gözler. "Baban bir hırsız. Şatomda hırsızlık yaptı ve bedelini ödemeli. Benim tutsağım, sonsuza dek de öyle kalacak."

"Babam hırsız değil!" diye bağırıyorum. Pek çok şey yapabilir ama asla hırsızlık yapmaz.

Babam ayağa kalkıp ellerini parmaklıklara vuruyor. "O sadece bir güldü!"

Şatonun efendisi homurdanıyor. "Sadece bir gül mü? Sen bir hırsız ve suçlusun. Artık benim tutsağımsın. Perilerle mi kalmak istiyordun? İstediğin oldu. Bundan sonra kısa ömrün tükenene kadar bu zindanda kalacaksın."

Babama bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. Yıllarca ona karşı kin besledim. Araştırma yaptığı için kaçırdığı bütün okul başarıları, seyahatleriyle bize yüklediği tüm borçlar, köyün delisinin kızı olmaktan duyduğum utanç. Ama o benim babam. Ve çaldığı o gül... Benim içindi, biliyorum. Lucas'ın ezip geçtiği küçük kütüphanem için.

"Ah, baba." Parmaklıkların arasından ellerini tutup gözlerimi kapatıyorum.

Bundan başka yapılacak bir şey yok. Tüm hayatımı onun için feda ettim. Ha bir fazla ha bir eksik ne fark eder? Gölgelere geri dönüp buz gibi gözlerin içine bakıyorum. "Gülü isteyen bendim. İzin verin de onun yerine ben ceza çekeyim."

"Hayır, Rosalina!" diye bağırıyor babam.

Şatonun efendisi gözlerini kırpıştırıyor, sanki durgunlaşmış gibi. "Ne istediğini bilmiyorsun, insan."

Çenemi kaldırıyorum. "Biliyorum. Tutsağın olarak beni al."

Babam, "O bir canavar, Rose," diye çığlık atıyor. "Bir canavar! Kaçma imkânın varken kaç!"

Ama onu duyamıyorum. Çünkü şatonun efendisi ağır ağır gözlerini kırparak güneş ışığının huzmesine adım atıyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en uzun boylu erkek. Uzun beyaz saçları omuzlarına dökülüyor, bir kısmı tepeden geriye toplanmış, koyu

kaşlarını ve berrak ay ışığı havuzları gibi o korkunç gözlerini ortaya çıkarıyor. Geniş omuzlarına ve kocaman kollarına yapışan siyah bir yelek giyiyor. Keskin ve ürkütücü bir şekilde güzel, başınızın üzerinde asılı duran ve kırılmak üzere olan bir buz sarkıtı gibi.

Hücredeki tutuklu adam gibi, onun da kulakları sivri. O bir peri.

Ve ben tehlikedeyim.

Peri adam öne çıkıp beni ona bakmaya zorluyor. Derin bir nefes alıyorum, zihnimdeki tüm düşünceler uçup gidiyor. Sanki beni inceliyormuş gibi başını hafifçe eğiyor, gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyor. Zaman, derin bir nefes alıyor gibi, uzadıkça uzuyor.

Sonunda, o kısık, pürüzlü sesiyle, "Benim adım Keldarion, bu şatonun ve içinde yaşayan herkesin efendisiyim. Eğer bizim tutsağımız olmayı seçersen, bu artık senin de efendin olduğum anlamına gelir. Ne diyorsun, küçük insan?"

Bakışlarında hapsolmuş durumdayım. Göğsümde patlayan bir hisle kelimeler tek bir nefeste çıkıyor, "Evet. Kalmayı seçiyorum."

Dönüp çıplak eliyle asma kilidi çekiyor. Buz şimşek gibi bir parıltıyla bir anda kopuyor.

"Hayır, Rosalina, hayır!" diye bağırıyor babam.

Peri, babamı gömleğinin ensesinden tutup kaldırıyor ve onu hücreden dışarı fırlatıyor. Ona doğru uzanıyorum ama Keldarion beni gömleğimin arkasından yakalıyor ve bir anda, başka bir hücrenin kapısını açıp beni içeri atıyor. Kilidin sesi duyuluyor.

Babam bana doğru koşuyor ama Keldarion onu engelliyor. "Babanın zarar görmeden insan âlemine dönmesini sağlayacağım," diye homurdanıyor şatonun efendisi. "Bu, hak ettiğinden çok daha fazla bir merhamet."

"Bekle!" diye bağırıyorum, parmaklıkları tutarak. "Baba!"

"Rose!"

Ama şatonun efendisi babamı zindandan sürükleyip gözden kayboluyor.

Ve ben, azalan ışıkta yapayalnız kalıyorum.

Bölüm 9

Rosalina

Gece huzursuz yarım yamalak bir uykuyla geçiyor. Hücrenin köşesinde bir top gibi kıvrılıyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Tüm bunlar yaşandığına inanamıyorum. Periler âlemi gerçekten var olamaz. Babamın bütün teorileri bu gerçekliğe mi dayanıyordu? Annem gitmeden önce ona ne söylemişti? İçimde bir şeyler kıpırdıyor. Bunca zaman ona, annemin periler tarafından kaçırıldığından nasıl bu kadar emin olduğunu hiç sormamıştım. Şimdi keşke onunla konuşmak için bir saniyem daha olsaydı, diyorum.

Belki de bunların hepsi bir kâbus. Ama sımsıkı kapattığım gözlerimi umutsuzca kendi yatağımda uyanmayı umarak her açışımda soğuk hücremle karşılaşıyorum. Ama gece o kadar karanlık ki onu bile zar zor görebiliyorum.

Işık olmadığında, sesler daha da korkunç oluyor. Yakınlarda bir yerde, bir yaratık tekrar tekrar uluyor. Bu korkunç sesi engelleyebilmek için kulaklarımı sıkıca kapatıyorum. Normal bir köpeğin ulumasına benzemiyor, daha çok işkence gören bir kurt, yaşamla ölüm arasında kalmış bir varlık gibi. Hareket edemeyecek kadar korkuyorum.

Uyuyorum ve gecenin bir vakti, hücremin penceresinin aralığından içeri süzülen yumuşak bir ışıkla uyanıyorum. Sert zeminde uyumaktan vücudum çok ağrıyor ve tüylerim diken diken. Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum.

Vay canına. Burada kilometrelerce öteyi görebiliyorum. Ve şu mor-siyah dikenleri... Görebildiğim kadarıyla her yeri kaplıyorlar.

Akan bir nehirle iç içe geçiyor ve ötesindeki karanlık ormana doğru kıvrılıyorlar. Ve ormanın ötesinde, dağın içine doğru ilerlemiş dikenlerin üzerleri kırmızı bir şeyle kaplı gibi görünüyor.

Gül mü bunlar?

Kendi âlemimden bir gül çalısının içinden geçerek geldim. Acaba bu benim eve dönüş yolum olabilir mi?

O gizemli goblin katili beni kesinlikle çok uzağa taşıdı...

Aşağı baktığımda görüşüm bulanıklaşıyor. En azından beş kat yukarıda olmalıyım. Aşağıda, dikenli çalılıklara giden bir köprü var. Ondan sonra yapılacak şey gül çalılığına giden incecik dar yolda ilerlemek.

Şatonun efendisi sözünü tutup babamı sağ salim gönderdi mi, acaba? Bakışlarında rahatsız edici, akıllara kazınan bir hüzün vardı, bir insanda olmayacak türden bir karanlık. Tek umudum perinin sözünü tutması.

Babamın mırıldandığı birçok kuralından biriydi bu, periyle asla pazarlık yapma. Ama şatonun efendisine söylediklerim bir pazarlık değil, babamı hayatta tutmak için bir zorunluluktu.

Babam evdeyse, ona ulaşmalıyım. Keldarion'a verdiğim sözün bir önemi yok. Hayatımın geri kalanını soğuk bir hücrede, içine sıçabileceğim bir kova ile geçirmeyeceğim.

Kaçmak zorundayım.

Hücremde zaman mefhumu yok ama asma kilitle boş yere uğraşırken birkaç saat geçtiğini tahmin ediyorum. Aslında kilitlerle aram oldukça iyi –her ay evin kilitlerini değiştiren ve bana anahtar vermeyi her zaman unutan paranoyak bir babaya sahip olmanın tek avantajı– ama bu kilit beni ve iki tokamı aşıyor. Kilide ulaşmak ve en iyi açıyı yakalamak için tüm vücudumu parmaklıklara bastırmaktan kollarım ağrıyor. Uyandığımdan beri ne bir yaşam belirtisi gördüm ne de duydum. Belki de Keldarion beni buraya koyduğunu tamamen unuttu ve ben burada açlıktan öleceğim.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak kendimi parmaklıklardan geriye fırlatıyorum ve pencereye doğru sendeliyorum. Bu hiç adil değil.

Köprü tam altımda ve kalın, sağlam dikenler ağaç şatonun yan duvarını sarmış durumda. Bu pencereden sürünerek dışarı çıkabilirsem aşağı inebilir, köprüden koşarak geçebilir ve çalıların arasında izimi kaybedebilirim. Kendine efendi diyen canavar yerine goblinlerle şansımı denemeyi tercih ederim. Daha önce babamı aramak için onların arasından geçmiştim. Gün ışığında gizlice çıkabilirsem, fark edilmeden gidebilirim.

Ama pencerem ancak bir kolun geçebileceği kadar geniş. Ellerimle pervazı kavrayıp başımı öne eğiyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Bir peri hapishanesinden kaçabileceğimi düşünecek kadar aptalım. Kuruyup ölene kadar burada tıkılı kalacağım. Bu lanet pencere biraz daha büyük olsaydı...

"Ne?" Geriye sıçrıyorum. Pencerenin kenarı kırmızı altın gibi pırıl pırıl parlıyor. Sonra taş kayıyor ve tuğlalar birbirinin üzerine yeniden diziliyor ta ki pencere...

Daha genişleyene kadar.

Sığabileceğim kadar büyük olana kadar.

"Ne oldu böyle?" Hücremin dışında bir büyücü peri görmeyi bekleyerek topuklarımın üzerinde dönüyorum. Ama hiçbir şey yok. Sadece parlak güneş ışığı altında yıkanan ben varım.

Çekinerek pencereye doğru bir adım atıyorum. Hızlanan rüzgâr koyu renk saçlarımı yüzümden savuruyor. Evet, kesinlikle sığabilirim.

Beş kat yüksekliğindeki dikenli çalılığa tutunarak aşağı inmek hiç de çılgınca bir fikir değil, değil mi? Hücremin dışındaki koridora bakıyorum. Zindanın daha gerisinde, kocaman demir tasmalı adam muhtemelen hâlâ çaresizlik içinde orada oturuyor. Keşke onu kurtarabilseydim ama hücremde mahsurken hiçbir şey yapamıyorum. Belki eve döndüğümde onu kurtarmanın bir yolunu bulabilirim.

"Teşekkürler, Şato," diye fısıldayıp pencerenin kenarına çıkıyorum.

Tamam, şimdi buradayım ama bu fikri sevip sevmediğimden emin değilim. Tek bir yanlış hareketle binlerce diken bana saplanacak. Test etmek için kalenin duvarına yapışmış kalın dikenlerden birine aya-

ğımı uzatıyorum. Yeterince sağlam görünüyor ancak daha önce bir kadını taşımaları gerekmemişti.

Orca Koyu beni bekliyor. Tüm umutlarım ve hayallerim. Kütüphanem, babam... Lucas.

Boğazımdan acı dolu bir nefes yükseliyor. Bunu yapamam. Bunu yapamam. Bunu yapamam.

Birdenbire, bir diken uzayıp tam altımda duruyor. Ayak koymak için bir destek.

"Harika. Duyarlı bir diken." İç çekiyorum. "Korkmamalıyım."

Kafamın içinde çalan Dune mantrasıyla,[9] dizlerim pencerede olacak ve hücreme bakacak şekilde dönüyorum. Ellerimi iki yanıma dayayıp ayağımı dikenin üzerine indiriyorum.

Tutuyor. Tamam. Tüm vücudum titriyor, diğer ayağımı da dikenin üzerine indiriyorum. Henüz Mufasa, Aslan Kral'ın[10] tarzı bir düşüşle ölmedim, bu da bir şey. Sonraki adım, tutunacak dallar. Sağ elimle uzanıp büyük dikenlerden uzak durmaya dikkat ederek sağlam bir dal buluyorum. Sonra vücudumu pencereden uzaklaştırıp dikenlere sıkıca tutunuyorum.

Birdenbire, pencere parlak bir ışık yayarak tekrar küçülüyor. Tamam, sanırım artık tamamen tek başımayım.

Şu halime bak. Beden dersini zar zor geçen kız, sanki Robin Hood gibi bir şatonun duvarına tırmanıyor. Gerçi Robin Hood'un güzel fularının inanılmaz devasa dikenlere dolanması veya kalın bacaklarının her adımda titremesi gibi endişelenmesini gerektiren bir şey olmadığına eminim.

El, ayak. El, ayak. El, ayak. Derme çatma merdivenden dikkatlice

---

9- Frank Herbert'in Dune adlı kitabında Bene Gesserit'e atfedilen korku duasıdır. "Korkmamalıyım. Korku katilidir aklın. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun izlediği yolu görmek için iç gözü mü kullanacağım. Korkunun geçtiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım." (ç. n.)

10- Mufasa uçurumdan düşerek ölüyor. (ç. n.)

inerken her hareket acı verici derecede yavaş. Köprüye ne kadar yakın olduğuma bakmaya cesaret edemiyorum. Tek yapabildiğim bir seferde bir harekete odaklanmak. Kuvvetli bir rüzgâr esince çığlık atıyorum, dikenler ölümcül bir ivmeyle şatodan uzaklaşıyor. Taş ve ağaç kabuğunun garip karışımına çarparak tutunuyorum.

"Bunu yapabilirim," diyorum boğulurcasına ve aşağı inmeye devam ediyorum.

El, ayak. El, ayak. El, ayak. El, a...

"Aah!" diye bağırıyorum, dikenli bir çalı ağırlığım altında kırılırken. Tutunamayıp düşüyorum, aşağı, aşağı ve aşağı kayarken çarpan dikenler vücudumu yırtıyor.

Taşa sertçe çarpıyorum. İnanamayarak gözlerimi kırpıştırıp titrek bir nefes alıyorum ve köprüye indiğimi fark ediyorum. Tam altımdaydı.

"Yaşıyorum!" diye çılgınca gülüyorum. Yukarıdaki pencere zar zor görünüyor. Vay be, tutunarak ne kadar çok inmişim. Bayan Kimmer, alın size karneme yazdığınız "spora katılım eksikliği" yorumunuz.

Arkamı dönüp dikenli çalıya bakıyorum. Keldarion'dan eser yok. Bu benim şansım.

Özgürlük.

Hızla koşarken saçlarım ve atkım arkamda uçuşuyor. Hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum, böğürtlenlerle kaplı heykellere doğru hızla ilerliyorum. Düştüğüm için sıyrık ve çürük içindeyim, kaslarım gergin ve ağrıyor ama hayattayım ve özgürüm, özgürüm, özgürüm...

Birdenbire, heykelin arkasından bir şey çıkıp bana çarpıyor.

t.me/KitKitapseverlerkulubu
t.me/Kitapseverlerkulubuchat

Bölüm 10

Rosalina

"Oof!" Bir kayaya çarpmış gibi hissederek kıçımın üstüne düşüyorum. Olan biteni algılayamadan bir varlık üzerimde yükseliyor. Boğazım sıkışıyor, çığlık bile atamayacak kadar korkuyorum.

Bu varlık güneş ışığını engelleyip beni gölgede bırakıyor. Bir erkek... En azından ben öyle düşünüyorum. Tam olarak anlayamıyorum çünkü çizmelerinden parıldayan kurşuni gri miğferine kadar metal zırh içinde. Miğferi kare şeklinde karmaşık bir şekilde yapraklar ve sarmaşıklarla işlenmiş. Koyu camdan yapılmış T şeklindeki siperlik, onun bu şeyin dışını görebildiğinin tek göstergesi. Zırhın geri kalanı, yüzeyine kusursuz bir şekilde yayılan narin kıvrımlı çiçek desenleri ve zarif sarmal motif desenleriyle süslenmiş. Her parça, sanki ona mükemmel uyacak şekilde tasarlanmış gibi diğerlerine tam oturuyor.

Şövalye o kadar uzun ki onu görebilmek için başımı kaldırmak zorundayım. Fareyi yemeye hazırlanan bir kedi gibi tekrar bana doğru adım atıyor. Uzun siyah bir pelerin gölge gibi arkasından süzülüyor.

"Kim... kimsin sen?" demeyi becerebiliyorum.

Şövalye cevap vermiyor. Derin bir nefes alıyorum. Keldarion mu? Hayır, Şatonun Efendisi'nin omuzları daha genişti. Belki de bir ziyaretçidir ve benim tutsak olduğumu bilmiyordur...

Dört ayak üzerinde doğrulup ayağa kalkıyorum. "Ben de tam gidiyordum..."

Şövalye bana doğru bir hamle yapıyor. Parlak demir eldivenlerle kaplı eli boğazımı kavrayıp beni köprünün taş barikatına çarpıyor. Arkamdaki çalılıklar çatırdıyor.

Nefes almak için çırpınıyorum ama o kadar sıkı tutuyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Şövalye ayaklarım çaresizce sallanana kadar beni kaldırıyor. Elini tırmalıyorum ama faydası olmuyor.

"Sen kimsin?" diye soruyor. "Burada ne işin var?"

Sesi içimi ürpertiyor, tüylerim diken diken oluyor. Miğferinde yankılanmasına rağmen ürkütücü bir şekilde sakin ve akıcı.

"Sen Dikenlikler Prensi'nin casusu musun? Onun hediyelerinden biri daha mı?" Parmaklarının baskısı daha da artıyor ve beni bariyere daha sert çarpıyor. "Cevap ver."

Boynumdaki parmaklarını tutup uzaklaştırmaya çalışıyorum. Görüşüm kararmaya başlıyor. Kalan tüm gücümle karnına bir tekme atıyorum.

Kahretsin! Ayağım sac levhayı tekmelemişim gibi geri sekiyor. Sanırım parmağımı kırdım. Ama bu hamlem onu şaşırtmış olmalı ki beni düşürüyor. Boynumu tutup öksürerek yere yığılıyorum.

Ölmek üzere olduğumu bilmenin bir öfke patlamasıyla ona bakıyorum. "Sen beni boğarken sana nasıl cevap vereceğim, seni hormonlu teneke kutu?"

Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum. Belki az önce neredeyse ölmek üzere olduğum içindir. Belki de kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için. Ya da belki sadece herkesin kaprislerine boyun eğmekten bıktığım için.

O kadar hareketsiz ki koridorda nöbet tutan bir zırh gibi görünüyor yani çiçeklerle süslenmiş gösterişli bir zırh takımı. Ama ona tekrar beni hırpalama fırsatı vermeyeceğim. Ayağa fırlıyorum, çalılıklara doğru kaçmaya hazırım...

Bileklerimi yakalayıp ellerimi kullanamayacağım şekilde önümde tutuyor.

"Bırak beni!" diye bağırıyorum, çaresizce ondan kurtulmaya çalışarak, vahşi bir kedi gibi tükürüp hırlıyorum. Ama bu sadece beni daha sıkı kavramasına neden oluyor.

Kahretsin, o kadar hareketsiz ki ve hiçbir şey söylemiyor. Farklı bir

taktik denemeliyim. Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum ve ona karşı koymayı bırakıp gözlerinin içine bakıyorum. Ya da en azından gözleri olduğunu düşündüğüm yere bakıyorum.

"Bak, burada olmamam gerekiyor. Dikenlikler Prensi'ni falan tanımıyorum. Ben bir insanım. Kulaklarımı görüyor musun? Sadece eve gitmeye çalışıyorum. Bırak beni. Lütfen."

Şövalye cevap vermiyor. Gözlerinin olabileceği karanlık boşluklara bakmak neredeyse hipnotize edici. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kim bu varlık? Yüzünü göremesem de sanki beni değerlendiriyor, dikkatle bana bakıyor gibi hissediyorum.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye homurdanıyorum.

"Senin... Senin adın ne?" diyor, kadife gibi tuhaf yankılı sesiyle.

"Rosalina."

"Rosalina," diye tekrarlıyor, bileklerimdeki parmaklarını gevşetirken.

Aniden, köprüde ayak sesleri duyuluyor, başımı çevirdiğimde bize doğru koşan bir kız görüyorum. Keldarion ve zindandaki adam gibi sivri kulakları var. Teni çok soluk, neredeyse yarı saydam ve kısa beyaz saçları havalanıyor. "Prensim! Prensim!"

Prensim mi? Beni boğmaya çalışan teneke kutu bir prens mi?

Prens kıza dönüp başını eğiyor. "Ne oldu, Astrid?"

Soluk soluğa kalan kız iki büklüm oluyor, beyaz elbisesi rüzgârda dalgalanıyor. "Şu insan kadın! Burada olmaması gerekiyor."

"Ne?" Prens bileklerimi bırakıp tamamen ona doğru dönüyor. "Bunun anlamı ne?"

"O Keldarion'un tutsağı," diyor beyaz saçlı kız. "Ve kaçıyor!"

Hah hah. Onlar benim kim olduğum gizemini düşünmeye devam etsinler. O sırada ben burada durmayacağım. Prens Teneke Adam beni bırakır bırakmaz çalılıklara doğru koşuyorum. Keldarion ve ucubelerden oluşan şatosu kayaların üzerinde tepinip derdine yansın.

"Ahhh!" Boynumda başka bir his daha sarınca geriye doğru düşüyorum. Ama bu sefer şövalyenin eli değil, yakaladığı şey fularım. Beni köprü boyunca geri çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyorum, başımı koparmasın diye ellerimi fuların kumaşının altına sokarak.

"Sen Keldarion'un tutsağısın," diyor yavaşça.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırıyorum.

Beyaz saçlı kız zıplayarak yanımıza geliyor. "Briar'dan şatoya giden yolu buldu ve babasını bulmak için zindana kadar gitti. Kendi isteğiyle onunla yer değiştirdi."

Zırhlı prens derin bir iç çekiyor. "Sadece üç günlüğüne gidiyorum ve Keldarion bana işkence etmenin yeni bir yolunu buluyor."

"Beni nereye götürüyorsun?" Tekmeler savuruyorum ama faydası yok. Bir hiçmişim gibi beni arkasından sürüklüyor.

Beyaz saçlı kız –Astrid– kapıları açınca kendimi tekrar kalenin içinde buluyorum.

"Beni zindana geri götürme zahmetine girmeyin. Kaçmanın başka bir yolunu bulurum," diyorum. Prens omzunun üzerinden yarım yamalak bir bakış atıyor. Zindana çıkmak yerine büyük bir merdivenden yukarı çıkıp duvarları yaz kış yeşil olan bitkilerle ve altından karmaşık çiçek ve yaprak desenleriyle kaplı uzun bir koridordan aşağı iniyoruz.

"Onu zindana mı kapattı?" Astrid'e bakıyor. Bu sefer yumuşak sesinin yerinde hırıltılı bir homurtu var.

"Evet, Prens Ezryn," diyor Astrid ona yetişmek için acele ederek.

Duruyoruz ve atkımı çekiştirme faslı sona eriyor. Prens Ezryn bir kapıyı hızla açıp beni omuzlarımdan tutuyor ve içeri itiyor. Tökezliyorum, yönümü zar zor bulabiliyorum.

Prens arkasını dönerken uzun siyah pelerini hışırdıyor. "Keldarion onu burada istiyorsa, onun sorumluluğunu da almalı. Astrid, sen Keldarion'un hizmetkârısın, bu yüzden o senin sorumluluğunda. Yeterince yemek ve su verilmesini sağla. Ve diğerlerine de burayı temizlet. Henüz, küçük bir kızı zindana atacak kadar düşmedik."

"Küçük kız mı?" diye hırlayıp hışımla ona doğru koşuyorum. "Hey, geri dön..."

Ama kapıyı arkasından çarpıp gidiyor.

Bölüm 11

Ezryn

Zırhımın üzerine yavaşça yayılan buzu görmezden gelerek kapı çerçevesine yaslanıyorum.

Keldarion önümde volta atıyor, bakışları yerde, yüzünde tanıdık bir huysuzluk var. Beni henüz fark etmedi, kendimi belli etmeden önce ona birkaç dakika daha vereceğim. Kış Kanadı'na sık gelmiyorum ve bir göz atmam gerekiyor.

Her zaman böyle miydi yoksa daha da mı kötüleşmişti? En son ne zaman buradaydım? Miğferimin gölgeli siyah siperliğinden dışarı bakıyorum. Buzla kristalleşmiş dikenler her yüzeyde çizikler bırakmış. Duvarlar buz fraktallarıyla parlıyor ve zeminler tehlikeli siyah buzla kaplı. Kılıcı yatağının altına atılmış.

Hayır, kesinlikle daha da kötüleşmiş.

Boğazımı temizleyince Kel bana doğru dönüyor. Gözleri yaralı bir hayvan gibi parlıyor. Beni fark eder etmez vücudu gevşiyor ve iç geçiriyor. "Ah. Dönmüşsün."

"Bir saat önce geldin," diyorum. "Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Kel homurdanarak volta atmaya devam ediyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Omuzlarımdaki buzu silkeleyerek odaya giriyorum. "Artık insanları mı tutukluyoruz?"

Kel pencere pervazına yaslanarak Briar'a bakıyor. "İnsanlar âleminden izinsiz giren bir hırsız vardı. Onu öldürmemi mi tercih ederdin?"

Battaniyelerinin ve yastıklarının üzerine çöken kalın kar tabaka-

sında parmağımı gezdiriyorum. Soğuk zırhımı bile delip geçiyor. İlkbahar ve Kış'ın uzun bir geçmişi var ve donun yapışkan kalıntılarına yabancı değilim ancak bu soğuk Kış Krallığı'nın dışında hissettiklerime hiç benzemiyor. "Peki ya kız?"

"Hizmetçiler çok fazla konuşuyor," diye homurdanıyor Kel.

Demek, ketum bir pislik gibi davranacak. "Yani, insan âleminin masum kızlarını hapsetme işine girdik, öyle mi?"

Kel hızla dönüp bana çıkışıyor. "Şatomun nasıl yönetileceği konusunda söz sahibi olmak istiyorsan, belki de gerçekten burada kalmalısın."

Kıpırdamadan duruyorum, sözlerinin üzerimde bir etkisi olduğunu belli edecek en ufak bir hareket bile yapmıyorum. Böyle zamanlarda miğferim olduğu için minnettarım. Keldarion'un gelip gidişlerimi izleyeceğini biliyorum.

Duygularımı yatıştırmak için uzun, sessiz bir nefes alıp ondan uzaklaşıyorum. "Bunca yıldır kalenin içinde bizden, hizmetçilerden ve Quellos'tan başka kimsenin yaşamasına izin verilmedi. Caspian'ın tüm baş belalarını ortadan kaldırdın. Şimdi, isteyerek birini mahkûm olarak mı tutuyorsun?"

Kel dirseklerini masaya vurarak kar tozlarını havaya kaldırıyor, sonra başını ellerinin arasına gömüyor. "Babası benden çaldı. Kızı onu buldu ve özgürlüğünü onunkiyle takas etmeyi teklif etti. Ben kimim ki onun bu hakkını reddedeyim?"

Ona bakıyorum. Gözlerimi göremese de hissettiğini biliyorum çünkü içini çekiyor, "Ne oldu, Ez?"

Ne mi oldu? Keldarion, kişisel olarak birini tutsak tutmaz; savaş suçlularını bile esir almamıştır. Ayrıca insanlarla hiç ama hiç ilgilenmez. Bir şey saklıyor. Bir parçam onu omuzlarından tutup sarsmak istiyor.

Ama bu lanet olası dört krallıktaki hiç kimse bunu denemeye cesaret edemez.

Aklımda soru dönüp duruyor. Neden şimdi? Hiçbir şeye ilgi duymazken neden bu insana ilgi duyuyor?

Eve dönerken kızın dikenli çalıların üzerinden tehlikeli bir şekil-

de sarktığını ve zindan kulesinden aşağı indiğini gördüğüm zamanı düşünüyorum.

Below'un yılanları peşindeymiş gibi tabanları yağlayarak Briar'a doğru koşarken Sira veya Caspian'ın bir tür hizmetkârı olduğunu düşünmüştüm. Hemen oracıkta canını almaya hazırdım.

Teneke kutu. Bana böyle seslenmişti. O kadar saçmaydı ki neredeyse gülecektim. Neredeyse.

Bana öyle bir ateşle bakmıştı ki nasıl yorumlayacağımı bilememiştim. Korku, öfke. Başka bir şey.

Astrid'in ortaya çıkması iyi olmuştu. Ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen gitmesine izin verirdim.

Ama ben bile Castletree efendisine itaatsizlik etmeye cesaret edemem.

Keldarion o tanıdık sertliğiyle bana bakıyor. Sorusuna bir cevap istiyor.

Belki de mazoşistim. Belki de Kel'in, herhangi bir şey hissetmesini istiyorum, bu bana duyduğu nefret bile olsa. Bu yüzden soruyorum: "Herhalde insan kadının senin olduğunu düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Kel bir anda odanın diğer ucundan uçup beni duvara yapıştırıyor ve ön kolunu boynuma dayıyor. "Sakın bana o kelimeyi söyleme," diye kükrüyor. Gözleri içindeki güçle parlıyor.

Karşı koymak için bir şeyler yapmalıyım ama hareketsiz kalmak için kendimi zorluyorum, ağır ağır nefes alıp kalbimi sakinleştiriyorum. Bir an birbirimize kilitlenmiş bir şekilde kalıyoruz, iki irade karşı karşıya.

Sonunda kolunu indirip bana sırtını dönüyor. "Beni yalnız bırak, Ez."

Kapıya dönüyorum. "Ona bir oda verdim ve Astrid'e onunla ilgilenmesini söyledim. Biz canavar değiliz."

En azından şimdilik.

Bölüm 12

Rosalina

Kaçarken başıma gelebileceğini düşündüğüm şeyler arasında dev bir maskeli şövalye tarafından boğulmak yoktu. Boynumu ovuştururken beni tüy gibi kaldırdığı anlar gözlerimin önünde canlanıyor. Sonra da bir un çuvalıymışım gibi beni buraya kadar sürükledi.

Maskeli şövalye. Prens Ezryn.

İçime çekip etrafıma bakmak için kendime biraz zaman veriyorum. Devasa ve... Çok güzel bir odadayım. Doğal ağaç kabuklarının ve çarpıcı mimarinin bir karışımı. Bir duvardan gerçek bir ağaç büyüyor, pembe kiraz çiçekleri açmış, aşağı doğru uçuşup halının üzerine dağılıyor.

Burayı uzun zamandır kullanmadıkları belli. Mobilyaların üzerinde beyaz tozlu çarşaflar var, sadece yaldızlı altından dört direkli yatak hariç. Etrafında mor söğüt çiçeklerinden bir perde var. Duvarlar beyaz ve koyu kırmızı damarlı açık pembe mermerden.

Duvardan çıkan ve zemini çatlatan devasa dikenler olmasa her şey mükemmel derecede kusursuz olurdu. Tıpkı dışarıdaki ve zindandakilerle aynı. Bu dikenler bu kalenin her santimini kaplıyor.

"Beğendin mi?"

Kapının yanında duran kızı görünce irkiliyorum. Maskeli prens ona "Astrid" diye seslenmişti. Kısa beyaz saçları, çarpıcı kırmızı gözleriyle ufak tefek biri. Soluk teni neredeyse yarı saydam ve fildişi rengi elbisesinin üzerine mavi bir önlük var. Astrid benden çok da yaşlı görünmüyor ancak sivri kulakları olan biri için bunun pek bir anlamı yok. Babamın söylediklerinde haklılık payı varsa periler ölümsüz.

Yirmi yaşında da olabilir, iki bin yaşında da.

"Oh," diye devam ediyor, "Bu arada, benim adım Astrid."

"Benim adım da Rosalina." Kendimi yatağa atınca etrafımda bir toz bulutu yükseliyor. "Eğer o maskeli iblis beni zindandan bir odaya getirdiği için teşekkür bekliyorsa daha çok bekler. Güzel de olsa hapishane hapishanedir."

Astrid bozulur gibi olunca içimde bir suçluluk duygusu beliriyor. Belki o da benim gibi burada mahsur. Zararsız yaşlı adamları hapseden, tüm varlıkların içindeki en kaba adam tarafından yönetilen ve korkunç maskeli bir prens tarafından korunan bir yerde kim kalmak ister ki?

Derin bir nefes alıp burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Üzgünüm. Çok şey yaşadım. Bir gün önce perilerin var olduğuna bile inanmıyordum."

Babam bunca zaman haklıydı. Annem bu dünyada bir yerde miydi? Hâlâ hayatta olabilir miydi? Kül rengi goblinleri düşününce beliren ürpertiyi bastırıyorum.

"Bizden haberin yok muydu? Gerçekten mi?" Astrid bana doğru zıplıyor. "O zaman buraya nasıl geldin? Genellikle, sadece inananlar Büyülü Vadi'ye girebilir."

"Büyülü Vadi," diye fısıldıyorum. "Bulunduğumuz yerin adı bu mu?"

"Tam olarak, Castletree'deyiz." Astrid beni pencereye doğru çekiyor. Dışarıda kale arazisi ve onun ötesinde dikenler uzanıyor.

"Çok büyülü görünmüyor," diye mırıldanıyorum.

Astrid'in dudakları titriyor. "Şatomuz ve topraklarımız hasta. Ve bu dört krallığa yayılıyor."

"Dört krallık mı?"

"İlkbahar, Yaz, Sonbahar ve Kış," diyor Astrid. "Buradan krallıkları göremezsin ama onlara şatodan girebiliriz."

Ne demek istediğini soramadan dışarıdaki dikenli çalıları gösteriyor. "Ama bu topraklar tehlikeli. Burada olmak istemediğini biliyorum ama ben olsam bir daha oraya kaçmaya çalışmazdım. Hem senin hem de babanın buraya sağ salim ulaşmış olmanız inanılmaz."

Zihnimde bir görüntü beliriyor, koyu saçlı adam. Gerçek miydi yoksa kafamı çarptıktan sonra gördüğüm bir hayal mi?

"Çalılar goblinler ve onların tazılarıyla dolu."

"Bu canavarlar ne istiyor?"

Astrid'in burun kanatları hareketleniyor, alt dudağını ısırıyor. "Avlanmak, öldürmek ve kaos yaratmak. Onlar sadece Below'a hesap verirler. Dikenlikler Prensi'nin vahşi canavarlarından başka bir şey değiller."

"Dikenlikler Prensi." Duvarların yukarısına doğru tırmanan ve zemindeki çatlaklardan fışkıran koyu mor dikenleri inceliyorum.

"Bunlar da onun eseri," diyor Astrid.

"O kim? Başka bir peri mi?"

Astrid başını sallayarak onaylıyor. "Perilerin en kötüsü ve acımasızı. Below olarak bilinen karanlık ve tehlikeli bir krallıkta yaşıyor. Büyük bir hain. Umarım asla tanışmazsın."

"Burada tanıştığım iki peri de pek iyi sayılmaz. Biri babamı hapsetti, diğeri de beni boğuyordu. Belki de tüm peri erkekler pisliğin tekidir." Gömleğimin kolumu aşağı çekiştiriyorum. Ya da belki de tüm erkekler öyle.

"Öyle göründüğünü biliyorum ama Castletree'de yaşayanlar için... Büyük bir ıstırap var. Ayrıca prensleri tanıdığında o kadar da kötü olmadıklarını görürsün."

Ona buna Stockholm Sendromu[11] dendiğini söylemek istiyorum ama o kadar içten görünüyor ki ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. Bana karşı nazik davranan tek kişi o. Aslında, uzun zamandır bana nazik davranan ilk kişi o. Yatağa oturup derin bir iç çekiyorum. "Demek burada çalışıyorsun?"

"Evet, Kış personelinin bir parçası olarak. Son zamanlarda yapacak bir şey yok, kraliçenin özel hizmetçisiyim. Biraz heyecanlı olduğum

11- Bireylerin kendilerine eziyet eden, mağdur bırakan kişilere karşı paradoksal şekilde aşırı hayranlık duymaları, övgü ve olumlu duygular beslemeleridir. Adını, 1973 yılında İsveç'in Stockholm şehrinde gerçekleşen bir banka soygununda rehinelerin soyguncularla empati ve duygusal bağ kurmasından alır. (e. n.)

için özür dilerim. Ama bunu nasıl bastırabilirim ki? Sen buradasın." Yanıma oturup saçlarıma dokunuyor. "Gerçekten çok güzelsin. Daha önce hiçbir insanla tanışmamıştım."

Yanaklarım yanıyor. "Burası hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misin? Kış personelinin bir parçasıyım da ne demek? Babamı kilitleyen mavi gözlü peri kimdi? Ve o korkunç şövalye gerçekten bir prens mi? Neden bu dikenleri biçmiyorsunuz?"

Astrid'in dudakları titriyor. Tamam, sanırım sorularımla biraz fazla üzerine gittim.

Kapı açılıyor ve bir peri kadın sürdüğü servis arabasıyla içeri dalıyor. Orta yaşlarda görünen, sarı saçlarını başının üstünde toplamış, dolgun dudakları, tombul vücudu olan biri. Kulakları belirgin bir şekilde sivriliyor.

Basit beyaz bir elbise giymiş ama önlüğü açık pembe. Daha fazla inceleyemeden, arabadan gelen kokuyla kendimden geçip utanç verici bir şekilde inliyorum.

"Yeni misafirimizin aç olabileceğini düşünmüştüm ama şatonun en leziz ikramlarından bazılarını çoktan tattığını duydum," diyor kadın, uzun kirpikli gözünü bana kırparak. "Adım Marigold. Bahar Krallığı'na hizmet ediyorum ama buradaki herkesin beslenmesi ve su içmesi benden sorulur. Buna yeni misafirimiz de dahil."

Ben, misafirden çok mahkûm olduğumu söylemek istiyorum ama bana yemek getirdiği için dilimi ısırıyorum. Ayrıca, arabasında her ne varsa kokusundan ağzım sulanıyor.

Marigold bakışlarımı fark edince kapağı kaldırıyor. Tepsi, altın-kahverengi gözlemelerden kızarmış domateslerin koyu kırmızısına kadar çeşitli renklerle dolu. Kabarık pankekler şurupla parlıyor, sulu portakal dilimleri ve kırmızı çilekler mücevher gibi parıldıyor.

Marigold tepsiyi önüme getirince ben bir pankek alıyorum.

Belki akıllı biri yemeğin zehirli olup olmadığını sorgulayabilir ama eminim bu periler isteselerdi beni öldürebilirlerdi. Süngerimsi tatlılık dilimde erir ermez her şeyi unutup kendimi yemeğe kaptırıyorum.

En son ne zaman yemek yemiştim? Muhtemelen o kadar uzun olmamıştır ama goblinlerden kaçmak ve periler tarafından kaçırılmak gerçekten iştah açıyor.

Yeterince pasta ve meyve yedikten sonra başımı kaldırdığımda Astrid ve Marigold'un beni izlediğini görüyorum. Ağzımdaki kırıntıları silip mahcubiyetle mırıldanıyorum. "Ah, özür dilerim. Yemek isteyip istemediğinizi size de sormalıydım."

"Saçmalama," diyor Marigold, tepsinin kenarından bir çaydanlık alıp bana dumanı tüten bir fincan doldururken. "Başından geçen onca şeyden sonra, güzel bir şeyi hak ediyorsun. Baban için yaptığın şey çok nazik bir davranıştı. Tüm çalışanlar bundan bahsediyor."

Babamdan bahsedilince elim dördüncü poğaçamın üzerinde hareketsiz kalıyor. Cevap vermeyi geciktirmek için çay fincanına şeker ve fındık kokulu süt döküyorum. Acaba eve gidebildi mi?

"Anlaşma yaptığım peri..." diye söze başlıyorum, kimden bahsettiğimi bildiğine güvenerek. "Sence gerçekten babamı eve gönderdi mi?"

"Elbette," diyor Marigold. "Efendi bir söz verdiğinde canı gönülden onu yerine getirir. Güvenilir ve vefalıdır. Sadece biraz serttir."

Anlamıyorum. İkisi de bu sözde Efendi'den öyle övgüyle bahsediyor ki. Boğuk sesli, delici mavi gözlü beyaz saçlı o peri...

Keldarion.

"Tanıdığımız diğer perinin aksine," diye homurdanıyor Astrid. "Ca..."

Marigold ona sert bir bakış atıyor. "Burada böyle bir isim kullanma. Efendi bunu yasakladı, unuttun mu?"

"Onu nasıl unutabiliriz bilmiyorum. Tüm bunlar varken." Astrid duvarları delip geçen dikenlerden birini gösteriyor. "Ya da efendisine sürekli sunduğu hediyeler varken."

"Onu bir kez gören birinin bir daha unutabileceğini sanmıyorum." Marigold peçeteyle kendini yelpazeliyor. "Kötüler neden hep bu kadar yakışıklı olmak zorunda ki?"

Sanırım Dikenlikler Prensi'nden bahsediyorlar. Astrid, onun dikenleri yarattığını, goblinleri kontrol ettiğini ve Below denen bir yerden geldiğini söyledi.

"Kahvaltı nasıldı?" Astrid, iri gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Konuyu değiştirmek için can attığı belli.

"Uzun zamandır yediğim en iyi yemek." Bu doğru. Peri yemeği, işe gitmek için koştururken yediğim bayat ve soğuk Pop-Tart'lardan[12] kesinlikle daha iyi. Çaydan bir yudum alıyorum, çiçeksi ve şekerli bir tadı var. Boğazımdan aşağı kayarken ılık ve rahatlatıcıydı. "Yani, hepiniz burada yaşıyor ve çalışıyorsunuz?"

"Evet, kalıcı sakinleriz. Kendi krallıklarımıza döndüğümüzde hoş karşılanmayız," diyor Astrid.

"Ne demek istiyorsun?"

Marigold önlüğünün kıvrımlarını düzeltiyor. "Bu kalenin üzerinde çok güçlü bir büyü var ve bunun hakkında konuşmak bize düşmez. Ama burası artık senin de evin olduğuna göre bazı şeyleri bilmen gerek."

Astrid, heyecanla parlayan kırmızı gözleriyle biraz daha yaklaşıyor. "Castletree'de dört kanat var, her biri peri krallıklarından birini temsil ediyor: Kış, İlkbahar, Yaz ve Sonbahar. Her krallığın Yüce Prensi'nin, kişisel olarak seçilmiş bir grup personel ile birlikte kalede ikamet etmesi âdettendir. Ben Kış Krallığı'ndanım ve Marigold..."

"Bahar Krallığı'ndan." Peri kadın sırıtıyor.

"Ve şimdi Bahar Kanadındayız," diye tahmin yürütüyorum, duvarlardan aşağı sarkan çiçekleri inceleyerek.

"Evet," diyor Astrid. "Bir de Yüksek Kule var..."

"Ve sen benim krallığımın prensiyle çoktan tanıştın," diye araya giriyor Marigold. Bunun kasıtlı bir kesinti olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bu şato sır içinde sır barındırıyor.

12- İki kat arasında şekerli dolgusu olan bisküvi markası. (ç. n.)

"Bahar Prensi'yle mi?" diye homurdanıyorum. "Zırhlı, maskeli adamdan mı bahsediyorsun? Evet, onunla tanıştım. Elini boğazıma dolayıp beni boğmaya kalktı."

Marigold, gözleri irileşmiş bir halde yatakta yanıma oturuyor. "Ne kadar sertti?"

Benim de gözlerim irileşiyor. "Ne?"

Sinsice sırıtıyor. "Şey, prenslerden herhangi biri büyük ellerini boğazıma dolamak isteseydi..."

"Marigold!" Astrid önlüğünün kenarıyla ona vuruyor. "Çok kötüsün."

"Ne, bir kadın da fanteziler kurabilir, değil mi ama? Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok zaten."

Yüzüm kızarıyor. Galiba boğulmaya karşı ikimizin duyguları çok farklı. Yine de elinin boğazımı kavrayacak kadar büyük olduğunu ve beni kaldıracak kadar güçlü olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Alnıma hak ettiği bir tokat attım. Benim neyim var böyle? Astrid ve Marigold'a geri dönüyorum.

"Yani, prensler ve çalışanlar... Onlar hiç, şey..." Nasıl söyleyeceğimi bilemediğimden sesim kesiliyor.

"Hayır!" diyor Astrid hemen. "Hepsi bize karşı çok saygılıdır."

"Ne yazık ki." Marigold önce içini çekiyor sonra sanki bir şeyin kokusunu almış gibi burnu hafifçe oynuyor. "Ah, neredeyse unutuyordum. Sana temiz kıyafetler getirmiştim."

Ben de aynı kokuyu alıyorum. O dikenlerin arasından geçip geceyi bir hapishane hücresinde geçirmek belli ki üzerimde yadsınamaz bir şeyler bırakmış. Marigold servis arabasının altına eğiliyor.

Bana bir yığın kıyafet uzatıyor, onları alıp kucağıma koyuyorum. Kumaşlarının ne kadar yumuşak olduğunu ve onların üzerlerinde duran ellerimin ne kadar kirli olduğunu göz ardı edemiyorum. Hatta sanırım üzerimde hâlâ biraz kurumuş kan var. "Teşekkür ederim."

"Gübre içinden geçmiş bir keçi gibi kokmaya bir son vermelisin." Marigold Astrid'e dönüyor. "Kızı Yaz'a götür de yıkansın. Ben de diğer çalışanlara bu odanın tozunu aldırıp hazırlatayım."

"Bu kadar zahmete girmene gerek yok," diyorum. "Burası zaten zindan hücresinden on kat daha iyi."

Elini sallıyor. "Saçmalama. Yirmi beş yıldır hiç misafirimiz olmadı ve o da pek iyi sonuçlanmadı zaten. Uzun zamandır kimseye patronluk taslamıyorum."

Yirmi beş yıl önceki talihsiz misafir hakkında soru soramadan Astrid koluma giriyor. "Leydi Rosalina, kaplıcalara bayılacaksın. Biliyorum."

Bir şatoda kaplıcalar mı? Sanırım biraz ilgimi çekti. Ayrıca, goblinleri geçmenin bir yolunu bulana kadar burada kalacaksam, şatonun düzenini öğrenmek iyi bir fikir.

Astrid'e gülümsüyorum. "Yolu göster."

Bölüm 13

Rosalina

"Yaz Kanadı'na giriyoruz," diyor Astrid.

Ama bunu söylemesine gerek yoktu. Ilık bir esinti saçlarımın arasından geçiyor ve hava daha yoğun hissediliyor. Bahar Kanadı'nın koridorları çiçeklerle süslü, çimen ve yosun parçaları zeminden fışkırıyor. Burada, taş döşemelerin arasından sızan kumlar botlarımın altından kayıyor. Duvarlar yavaş yavaş, farklı renklerdeki deniz kabuklarıyla kaplı hafif kumlu bir kile dönüşüyor. Tavandan mavi ağlar ve cam boncuklar sarkıyor ve burnuma, tuzun ve güneş ışığının kokusu geliyor.

Dört peri krallığının büyüsüne sahip bir şato... Dün, değil dört, bir tane bile peri krallığı olduğunu bilmiyordum. Burası hakkında kafamda çok fazla soru var.

Bir pencerenin yanında asılı duran rüzgâr çanına dokunmadan edemiyorum, ipe dizilmiş ağaç ve deniz kabukları. Usulca ahşabın yüzeyine çarpıp çınlıyorlar, omurgamı karıncalandıran neşeli bir ses bu. Çok güzel.

"Neredeyse geldik." Astrid eliyle alnını silerken yüzünden ter damlıyor.

"Sen iyi misin?"

"Ah, evet, iyiyim," diye homurdanıyor. "Sadece neden bu kadar sıcak tutmak zorunda, hiç anlamıyorum. Ama zaten ben Kış'lıyım, ne anlarım ki?"

Dar bir geçide açılan ağır ahşap kapıyı iterken ona hafifçe gülümsüyorum. Gri taş duvarlardan sular damlıyor, burası koridordan bile

daha sıcak. Hatta boğucu. Aşağıya belki de kalenin altına doğru gidiyormuşuz gibi hissediyorum. Yaklaşık beş dakika sonra, geçit devasa bir mağaraya açılıyor.

Zemin, turkuaz bir havuza açılan yumuşak beyaz kuma dönüşüyor. Bu, acayip büyülü bir mağara. Kaya duvarlar fokurdayan havuzlardan bir labirent oluşturuyor ve sisli pusun ötesinde bir şelale görüyorum.

"Vay canına," diyorum soluk soluğa. Sanırım şaşkınlıktan ağzım bir karış açık. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Castletree," diyor Astrid. "Peri Kraliçesi inşa etti. Tüm peri krallığının büyüsüne sahip. Bu kutsal şatonun içinde her bölgenin en güzel yerleri yaptı."

"Peri Kraliçesi," diye fısıldıyorum. "Onunla karşılaşmaktan da endişelenmeli miyim?"

"Ah hayır," diyor Astrid. "Peri Kraliçesi beş yüz yıldır Büyülü Vadi'de görülmedi."

"Beş asırdır ortalıkta olmayan biri bir ülkeyi nasıl yönetebilir?"

"Eh, arkasında Krallıkların Yeminli Koruyucusu'nu bıraktı ve..." Astrid alnına vuruyor. "Temiz kıyafetlerini unuttum. Sen başla, ben de bir koşu onları alıp geleyim."

"Başlamak mı?"

"Evet, yıkanabilirsin. Bekle." Havuzun genişliğine dönüp sesleniyor, "Hey! Orada kimse var mı?" Tiz sesi uzaktaki mağaradan yankılanıyor. "Tamam, güvendeyiz. Kıyafetlerini şuraya bırakabilirsin, sonra onları da yıkarım."

Burnunu kırıştırıyor, onları yıkamaktansa yakmayı tercih edeceğinden eminim. Goblinler tarafından kovalanmam benim suçum değil. Taş duvara yerleştirilmiş raflara yönelen bakışlarını takip ediyorum. Raflar kabarık beyaz havlular, farklı renklerde jel kavanozları ve sabun kalıplarıyla dolu.

Genç bir kız gibi çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. Bu goblin kanını vücudumdan temizlemek istiyorum.

"İstediğini kullan, ben de temiz kıyafetlerinle birazdan geri döneceğim."

"Emin misin?" diye soruyorum. "Seninle gelebilirim."

"Hayır, hayır. Lütfen. Sen temizlen. Israr ediyorum."

Bir yanım, yıkanmamı beklerken bu kumsalda erimek zorunda kalmayacağı için memnun olduğunu düşünüyor.

Astrid tereddüt ediyor. "Tekrar kaçmaya falan çalışmayacaksın, değil mi?"

"Sadece yıkanacağım. Söz." Ciddiyim. Steroid kullanan Teneke Adam tarafından bir kez daha yakalanma riskini göze alamam. Ayrıca Astrid goblinler konusunda haklı. Bir sonraki kaçma girişimimde –ki yapacağım– daha stratejik davranacağım.

Astrid minnetle bana gülümsedikten sonra gidiyor, ben de taş rafı incelemek için dönüyorum. Küçük bir sepet var ve içine kiraz kokan bir kalıp sabun ve birkaç jel gibi gizemli krem şişesi koyuyorum. Umarım içlerinden biri şampuandır.

Giysilerimi çıkarmadan önce birkaç kez etrafa bakıyorum. Astrid yalnız olduğumu söylemişti. Yırtık fularımı ve bir zamanlar beyaz olan ama şimdi iğrenç bir kahverengiye dönüşmüş gömleğimi çıkarıyorum. Yırtılan taytımı bir daha asla görmek istemiyorum.

Sepetimi alıp yumuşak kumun üzerinde yürüyerek suya giriyorum. Muhteşem. Uzun bir iç çekerken su kadifemsi yumuşaklığı ve sıcaklığıyla beni sarıyor. Sepet suda yüzüyor, onu sürükleyerek daha derine doğru ilerliyorum.

Kum yerini pürüzsüz kayaya bırakıyor. Suyun rengine bakılırsa, muhtemelen hiç dokunamayacağım bazı kısımlar var.

Arkamdaki şelaleye doğru yüzüyorum. Orada vücudumun her yerini kiraz sabunuyla ovalayıp suyun altına dalıyorum. Dudaklarımda tuzlu bir tat bırakıyor. Jeli masaj yaparak saçlarıma sürüyorum. Tropikal bir meltem gibi kokuyor; ananas, mango ve hindistan cevizi.

Sonra tavandan geliyormuş gibi görünen şelalenin altına giriyorum ve üzerime çarpan suyun altında duruyorum. Kafa derim ye-

terince gevşeyince havuzun etrafında yüzme fırsatını değerlendiriyorum. Burada sonsuza kadar kalabilirim.

Kaplıcanın girişinden sıçrayan su sesi geliyor. Astrid dönmüş olmalı. Yumuşak bir su akıntısı yaklaşıyor.

"Astrid?" diye sesleniyorum.

Cevap yok ve omurgamdan aşağıya garip bir karıncalanma hissi iniyor.

"Astrid?"

"İstersen Astrid olabilirim, aşkım," diye yanıtlıyor yumuşak, küstah bir erkek sesi.

Kayalardan birinin arkasından biri çıkarken telaşla çığlık atıp sepetimi göğsümün önüne çekiyorum.

Bir erkek.

Hayır, bir peri.

Bir peri erkek benimle birlikte kaplıcada.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 14

Rosalina

Vay canına, adam muhteşem bir şey.

O kadar uzun ki tüm gövdesi suyun dışında, kaslı göğsünün her santimini net bir şekilde görebiliyorum. Tamamen kaslı ama Lucas'ın spor salonunda saatlerce çalışarak edindiği o özel kaslar gibi değil. Bu perinin kasları esnek ve güçlü, belli ki gerçekten hareket ederek ve –vücudunu kaplayan küçük yara izleri ve çentikler bir gösterge ise– dövüşerek oluşmuş.

Bu su o kadar berrak ki istesem muhtemelen daha aşağısını da görebilirim. Belki de küçük, çok küçük bir parçam merak ediyordur. Ama ben röntgenci değilim, bu yüzden gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Sadece, sekizli karın kaslarına ve mükemmel göğüs kaslarına dik dik bakmak da en az önceki seçenek kadar ürkütücü görünmüyor.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" Bembeyaz dişleri ve çarpık gülümsemesiyle sırıtıyor. "Seni suçlamıyorum."

Havuza dalarken sadece burnum su seviyesinin üstünde. Buradan çıkmam gerek. Ancak Astrid dönene kadar giyecek bir kıyafetim yok, ayrıca olsa bile, ona tam bir göz zevki yaşatmadan bu kaplıcadan çıkamam. Tek seçeneğim onun çıkmasını beklemek.

Elbette, sadece muhteşem bir vücudu yok. Altın sarısı saçları, kaytanlarla yüzünden geriye doğru örülmüş küçük örgülerle birlikte omuzlarına dökülüyor. Koyu kaşları var ve burnu birkaç kez kırılmış gibi görünüyor ki bu garip çünkü eğer o periyse, hemen iyileşmesi gerekmez miydi? Yoksa bu benim hayal gücüm mü? Yine de burnu yakışıklılığını gölgelemiyor. Çarpık gülümsemesi gibi onunla ilgili her şey büyüleyici.

Benim onu incelediğim gibi onun da beni incelediğini fark edince içim daralıyor, yüzüm kızarıyor, kızarıyorum. Sepetimi göğsüme yaklaştırıp geri çekiliyorum, sudaki dalgalanmaların dalgaların beni detaylı bir şekilde görmesini engelleyeceğini umuyorum çünkü aniden hafif şişkinliğinden ve ovuşturduğum kalçalarımla bacaklarımın görüntüsünden rahatsız oluyorum. Lucas'ın nasıl titreştiklerini görmek için bacaklarımı tokatladığı bir anı zihnimde yanıp sönüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, başımı soruyu geveleyecek kadar sudan dışarı çıkararak.

"Banyo yapıyorum," diyor peri, sonunda o dikkat dağıtan kaslı göğsünü suya sokuyor. "Ve Kel'in yeni evcil hayvanını inceliyorum."

İçimde öyle sıcak bir öfke kaynıyor ki suyun kaynamamasına şaşırıyorum. "Kimsenin evcil hayvanı falan değilim."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Bunu göreceğiz."

Yutkunup kontrolümü kazanmak için savaşıyorum. Öfkelenme ihtiyacı gittikçe artıyor ancak gözleri uyuşturucu gibi. Bana gülümsüyor ve bu çok samimi görünüyor. Zar zor nefes alarak ona bakıyorum, bir şeyler olmasını bekliyorum. Vücudum titriyor, bacaklarımın arasındaki kaslar geriliyor. Ona dokunmayı her şeyden çok istiyorum ama yine de kıpırdayamıyorum.

Kendini kontrol et, kızım. Biraz daha uzaklaşıyorum. "Kimsin sen?"

"Ben kim miyim?" Bir sırıtma daha. Onun için her şey bir şaka mı? "Adım Dayton."

"Dayton," diye tekrarlıyorum. Bunu, ağzımdan nasıl döküldüğünü anlamadan çok rahat bir şekilde söylüyorum. Güneş ışığı ve ateş gibi.

Bana göz kırpıyor. Gözleri mavi. Keldarion'unki gibi buz parçası değil. Hayır, Dayton'ınkiler fırtına öncesi deniz gibi...

O sırada, ben onun aptal gözlerine bakarken bana yaklaştığını fark ediyorum. Çıplağım ve o da kesinlikle çıplak.

Bir kez daha korkuyla bakıyorum ve bir kaya duvarına çarpana kadar geriye doğru yürüyorum. Neyse ki bu onun ilerlemesini durduruyor.

"Ve sanırım sen de burada çalışıyorsun?" Sadece dikkatimi dağıtmak için soruyorum.

Kahkaha atarken kaşları havaya kalkıyor. Gırtlaktan gelen gür sesi o kadar neşeli ki istemsizce benim de gülümsememe neden oluyor.

"Aşkım," diyor Dayton, "Beni gerçekten hiç tanımıyorsun. Çalışmaktansa sikimi sıcak kömürlerin arasına sokmayı tercih ederim."

İçimdeki muzip yan açığa çıkınca ben de gülümsüyorum. "Eh, bu kadar tembel olmayı bırakman gerekecek. Marigold, artık burada olduğum için herkesi çalıştıracağını söylüyor."

"İşte bu haksızlık," diyor. "Marigold'u bu işe karıştıramazsın. Eğer onunla tanıştıysan, ne kadar korkutucu olabileceğini de biliyorsundur."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Sadece biraz." Beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtış sergiliyor. "Senin adın ne, aşkım?"

"Rosalina." Bu periyi anlamaya çalışırken dikkatlice etrafta yüzüyorum. Onun nezaketi Astrid ve Marigold'unkinden farklı görünüyor. Çapkın ses tonunun ve havuza girdiğinden beri gözlerini benden ayırmadığının farkındayım.

Mantıken korkmam gerektiğini biliyorum. Kelimenin tam anlamıyla çıplağım ve beni bir saniyede alt edebilecek bir erkekten üç metre uzaktayım. Ama içimdeki hiçbir şey korku çığlıkları atmıyor. Hatta tam tersi, sanki içimdeki her şey ona daha çok yaklaşmak istiyor.

Belki de bir peri hilesidir ama bu büyülü şatodan kaçacaksam cesur olmam gerek. Buradan tek başıma çıkamam. Bilgiye ve hatta belki müttefiklere ihtiyacım var.

Köpük banyosu, şampuan ve diğer şişelerle dolu sepeti itiyorum. "Madem yıkanacaksın, al." Gözlerimi hızla kaçırırken yanaklarım kızarıyor, ne kadar göz önünde ve savunmasız hissettiğimi anlamamasını umuyorum. Muhtemelen bir şey göremeyecek kadar uzakta ama yine de kendimi korumak istercesine kollarımı suyun altında göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Vay, teşekkür ederim." Sabun kalıbını alıyor.

"Ece," diyorum. "Bu şatonun efendisi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Şatonun efendisi mi? Şey..." Dayton sabunu vücudunun üzerinde kaydırırken kaya tavana baktı. Sepeti ona vermem berbat bir fikirmiş çünkü sabun köpüğü geniş omuzlarından kayarken sorduğum soruyu tamamen unuttum. "Şu soğuk serseri mi? Beyinden çok kas gücü olan biri. Gerçekten sinirlendirmek istemeyeceğin biri. Ama ilk geceyi zindanda geçirdiğin düşünülürse sen bunu zaten biliyorsun."

"Aman Tanrım, haber burada çok hızlı yayılıyor."

"Ne diyebiliriz? Sen herkesin bir anlığına da olsa görmek istediği yeni parlak nesnesin."

Gizemler birikmeye devam ediyor ama bu şatoda çalışanlar pek dışarı çıkmıyor gibi görünüyor.

Dayton hafifçe dönüyor, omurgasında bir yara izi var. Çok büyük bir yara. Sırtının mükemmel bronz teninde üç kertikli çizgi var.

"Ne oldu..." Daha iyisini düşünemeden kelimeler dudaklarımdan bir nefeste dökülüyor.

Hızla dönüyor, sabunu kaslı göğsünde kaydırırken bir kez daha gülümsüyor ve sonra eli suyun altında kayboluyor. "En önemli kısmı unutamam." Kolu yukarı aşağı hareket ederken bakışları benimkilerle buluşuyor.

Zaten bu havuzun içinde olmasaydım sırılsıklam olacağımdan eminim. Suyun içine girip baloncuklar çıkarıyorum ve şatonun efendisinin beni zindana kapattığı ilk geceyi düşünüyorum. Dayton ve diğer hizmetçilerin hatası değildi ama onların arkadaşlarım olduğunu düşünerek de kendimi kandıramam.

Aklıma başka bir anı geliyor; boynunda zincir olan genç peri adam, altın gözleri, saçlarının alnına dökülme şekli. Başımı sudan biraz kaldırıp karşımdaki periye bakıyorum. Neyse ki sabunu sepete geri koymuş ama şimdi yaptığı şeyin daha iyi olduğundan emin değilim. Uzun saçlarını şampuanlarken gövdesi geriliyor, kasları uzuyor. Bir şey dikkatimi çekiyor. Göğsünün üzerinde incilerle iç içe geçmiş,

ortasında kırmızı deniz camı parçası olan bir deniz kabuğu kolyesi var. Çok güzel bir kolye.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen, aşkım."

"Buraya ilk geldiğimde zindanda genç bir adam gördüm. Neden orada olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum."

Dayton suyun altına dalarak saçındaki şampuanı yıkıyor. Sudan çıktığında yüzüne koyu sarı bukleler dökülüyor. "Zindanda bir adam mı? Hmm." Yaklaşırken aramızdaki su yarılıyor. Bu sefer kaçacak hiçbir yerim yok.

"Evet. Tehlikeli görünmüyordu. Neden oradaydı?"

"Sana bir sorum var," diye mırıldanıyor Dayton ve artık o kadar yakın ki gözlerindeki tüm mavi tonlarını, okyanusun dalgalanan turkuaz ve koyu safir renklerini görebiliyorum. "Yakışıklı mıydı?"

Bu ne saçma bir soru! Hiçbir şeyle alakası olmayan bir soru. Bunu sorduğu için onu terslemeliyim. Ama zindandaki adamın yüzü sanki uyanıkken rüya görüyormuşum gibi karşımda beliriyor. Altın gözlerinin derinliği, dolgun dudaklarının titremesi. Gerçeği söylemekten kendimi alamıyorum. "Evet."

Dayton'ın kaşları havaya kalkıyor ve tekrar gülüyor. Sesi bu sefer kasıklarımı titretince bacaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Peri bana yaklaştıkça kaygan kayalar omurgama baskı yapıyor. Saçımın ıslak bir tutamını tutmak için uzanıyor. "Onunla ilgili olarak ne istiyorsun?"

"Onun serbest bırakılmasını," diyorum ama hemen düzeltiyorum, "En azından benimki gibi bir odaya alınmasını. Zindanda olması adil görünmüyor."

"Neden?" Dayton çok yakın, sıcak nefesi kulağımı okşuyor. "Sana minnet duymasını mı istiyorsun? Seni ödüllendirmesini mi umuyorsun?"

Hayır, elbette hayır. Cevabım basit. İkimiz de tutsağız ve bir şekilde, onun da benim gibi o zinciri hak etmediğini hissedebiliyorum.

Ama Dayton'ın sözleri içimde bir ateş gibi ve bu ateşin beni tüketmesine engel olamıyorum. Parmaklarımın altındaki meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum ve vücudumun içindeki bu sızıyı bastırmak için ellerimi yumruk yapıp yanıma indiriyorum.

Dayton ateş saçan mavi gözleriyle bana bakıyor. Büyük, nasırlı eliyle çenemden yakalayıp ona bakmam için beni zorluyor. "Biliyorsun, bu şatoyu yöneten tek kişi şatonun efendisi değil. Diğer üç prens tarafından da yönetiliyor."

"Diğer üç prens." Sesim sadece bir nefesten ibaret. Elinin tenime değmesi bir enerji akımı yaratıyor ve bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Vücudum titriyor ve ona uzanıp dokunma isteğiyle savaşıyorum.

"Evet. Ve onların kimler olduğunu tahmin edebileceğinden eminim."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kumların arasında derin bir inceleme yapmışım gibi kelimeleri buluyorum. Dört kanat, dört krallık. "Dört mevsimin her biri için bir prens."

"Aferin kızıma." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Soğuk efendimiz yerine onlardan birinden merhamet dileyecek kadar şanslı olabilirsin. Nasıl yalvarılacağım biliyor musun, Rosalina?"

İçimdeki tüm nefes tek bir solukta dışarı çıkıyor ve o anda bu suyun içinde kızgınlaşarak eriyen kayadan başka bir şey değilim.

"Prensim!" Tiz, şok olmuş bir ses odanın içinde yankılanıyor. Astrid kollarında bir yığın elbiseyle kıyıda duruyor.

Dayton elini çenemden çekiyor.

Bağlantının kopmasıyla akıl sağlığım geri geliyor. Bunu nasıl kaybetmiştim ki? Ve aklımın geri gelmesiyle kelimeler nihayet anlam kazanıyor.

Prensim.

Lanet olası Prensim.

Bu kaplıca perisi kahrolası bir prens. Ölmek istiyorum. Burada sanki hizmetçilerden biriymiş gibi ondan bilgi almaya çalışıyordum. Sanırım beni tekrar zindana kapatmadığı için minnettar olmalıyım.

"Özür dilerim, efendim," diye kekeliyor Astrid. "Burada olacağınızı düşünmemiştim."

"Sorun değil, Astrid," diyor Dayton kıyıya doğru yürürken. "Yeni misafirimizle tanışmak istedim."

Ve o zaman, giderek artan bir dehşetle, Dayton'ın sudan çıktığını fark ediyorum. Bakışlarımı kaçırmalıyım.

Ama kaçırmıyorum.

Ve aman Tanrım. Kıçı, tanrılar tarafından yontulmuş gibi görünüyor ve kalçalarına beyaz bir havlu sarmadan önce bacaklarının arasında çok uzun ve çok dik bir şey gözüme ilişiyor.

"Rosie," diye sırıtıyor, ürkütücü bakışlarımı yakalayarak. "Neden Yaz Prensi'ni istediğin şey için büyülemeyi denemiyorsun? En yakışıklısı olduğunu duydum. Ve yatakta da en iyisi."

Ayrılırken Dayton'ın aptal, mükemmel kahkahası içeride yankılanıyor.

Bölüm 15

Rosalina

Batan güneş odamın her yerini yumuşak pembe ve kırmızı ışıklarla donatıyor.

Marigold personeli çalıştırmış. Belki de gerçekten Dayton'ın ima ettiği kadar korkutucudur. Kaplıcalardan döndüğümde renkli vazolarda taze çiçekler vardı ve mobilyaların üzerindeki örtüler kaldırılınca beyaz bir makyaj masası ve gardırop ortaya çıkmıştı. Gardırobu güzel gecelikler ve elbiselerle doldurmak için hiç vakit kaybetmemişti. Yatakta kiraz çiçeklerinin her zaman mevcut aromasının altında hafif bir gül kokusunun olduğu temiz çarşaflar vardı.

Marigold bana erken bir akşam yemeği yedirmeye başlıyor. Saat dörtten fazla olamazdı ama yemek yemekten her zaman mutlu olmuşumdur. Çorba sıcak ve rahatlatıcıydı. Astrid ve Marigold, Dayton ile karşılaşmamın her ayrıntısını öğrenmek için beni sıkıştırırken ağzım doluyken gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Dayton, yaz Prensi.

Bir peri prensle aynı suda çıplak kalmıştım. Sanırım yanaklarım hâlâ kızarık. Özellikle Marigold karın kaslarını ayrıntılı bir şekilde tarif etmemi istediğinde. O mükemmel kıçından bahsetseydim muhtemelen kendini yakacaktı.

Yemeğimi bitirdikten sonra Astrid ve Marigold tabaklarımı topladılar ama gece acıkırsam diye makyaj masasının üzerine bir kâse kuru meyve ve kuruyemiş bıraktılar. Banyonun kapısını açıp bana tuvaleti –çok şükür perilerin su tesisatı var– nasıl çalıştıracağımı gösterdiler. Sonra bana iyi geceler dilediler. "Unutma, tatlım," diye tembihledi

Marigold. "Gün doğana kadar odandan çıkma. Bu doğrudan efendiden gelen bir emir."

Onlar gittikten sonra içimi şaşırtıcı bir yalnızlık acısı kapladı. Çok garip. Ben yalnızlık çekmem ki. Küçük evimde babamı beklerken gayet mutluyum. Ama burası güzel olsa da farklı. Ve bana yapacak tek bir şey bırakmadılar. Yarın, şatoda hiç kitap olup olmadığını sormam gerekecek.

Düzgünce katlanmış giysilerimin kalıntıları arasından telefonumu alıyorum. Elbette çekmiyor ve şarjım neredeyse bitmek üzere. Ama babamın ve sonra da Lucas'ın bir resmine bakmak için kendime bir saniye veriyorum. Beni terk etmesine rağmen umarım eve sağ salim varmıştır. Gül çalısına çok yaklaşmıştı, kaçmış olmalı. En sevdiğim albümdeki birkaç fotoğrafa daha göz gezdirirken annemle babamın söğüt ağacının önünde eski, taranmış bir fotoğrafına takılıyorum. Dalgalı uzun kahverengi saçları olan annemin boynunda babamın hiç çıkarmadığı aytaşı gül kolyesi takılı. Bu, ondan bize kalan birkaç şeyden biri.

Birden, babamda da keşke benden bir şey olsaydı diye düşünüyorum.

Kendime bir an acıdıktan sonra telefonu komodinimin çekmecesine atıyorum ve anında can sıkıntısına yenik düşüyorum. Güneş henüz batmadı ve ben hiç yorgun değilim. Vücudum hâlâ kaplıcadaki karşılaşmanın etkisi altında, kıpır kıpır.

Dayton bana zindandaki adam hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Neden onu kafamdan çıkaramıyorum? Ne yaptığını, onu neden kilitlediklerini bilseydim...

Belki de o da benim kadar kaçmak istiyordur. Ya bu bölgeyi biliyorsa. Ya da goblinleri geçmenin bir yolunu. Göğsümde bir şey kıpırdanıyor, beni harekete geçiren bir aciliyet. Zindandaki adamı bulmam gerek.

Marigold'un bana verdiği altı pembe çiçekler işlemeli yumuşacık pijamayı daha önceden giydiğim için gardıroptan düz mavi bir pelerin alıyorum. Sonra eski botlarımı giyip kapıya yöneliyorum.

Gece odamdan çıkmanın nesi yanlış olabilir ki? Kolu çekiştiriyorum, kapı sallanıyor.

Kilitli.

Elbette kilitli. Kilidi açmak için kullanabileceğim bir şey arayarak odaya şöyle bir bakınıyorum. Bitkilerin hışırtısı duyuluyor, dönüp baktığımda bir dikenin hareket ettiğini, biraz daha uzadığını görüyorum. Dikenlerinden biri uzuyor ve bir maymuncuk gibi sivri oluyor.

Bu ürpertecek kadar uygun. Ama ben hiçbir zaman beleş atın dişine bakan biri olmadım, bu yüzden ürkütücü sarmaşığa hoş bir teşekkür edip dikeni koparıyorum. Ucu mandala kayıyor, kapının anında açıldığını duyuyorum.

Dikeni gergin bir şekilde saçıma sıkıştırıyorum ve yavaşça sessiz koridorlara adım atıyorum. Herkes nerede? Hiçbir planım yok, sadece bu periyle konuşmak için içimde güçlü bir dürtü var. Bunun önemli olduğunu hissediyorum.

Ezryn'in beni fularımdan sürükleyerek getirdiği yolu hatırlayıp yol bana geri dönüyor ve ana hole çıkıyorum. Merdivenlerin aşağısında aşağı ön kapı ve o garip ayna var.

Bu oda da boş. Herkes bu kadar erken mi yatıyor?

Giriş holünden, kuledeki zindana giden merdivene kadar aynı yolu takip ediyorum, batmaması için dikenlerin etrafından dikkatlice geçiyorum.

Islak saçlarımın üzerinden kayan nemli hava omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oluyor. Hiç meşale yakılmamış, yolumu açık parmaklıklı pencerelerden içeri sızan güneşin solmakta olan kızıl ışığıyla buluyorum.

Dönen merdivenler bitiyor ve hücrelere geliyorum.

Kalbim tekliyor. İşte orada.

Ama yatıyor, gözleri kapalı. Göğsünün yumuşak bir şekilde inip kalktığını görene kadar içimi bir korku dalgası kaplıyor. Sadece uyuyor.

Üstü hâlâ çıplak, üzerinde sade kahverengi pantolondan başka bir şey yok. "Hey," diye fısıldıyorum parmaklıkların arasından. Kımıl-

damıyor. Burada başka kimse yok gibi görünüyor ama o büyük buz canavarı geçen sefer gizlice yanıma yaklaşmıştı, bu yüzden çok yüksek sesle konuşmak istemiyorum.

Bunun yerine, atkuyruğumdaki uzun dikeni çekip kilidin içine sokuyorum. Birkaç dakika uğraştıktan sonra kilit tık sesiyle açılıyor. Ses çıkarmadan onu yere koyup parmaklıklı kapıyı iterek açıyorum.

Adamın yanına çömeliyorum. Elleri serbest ama boynundaki büyük metal tasma, bir zincirle taş duvara bağlı.

Onu böyle zincirlenmiş görünce içimde vahşi bir kıvılcım parlıyor. Hemen tasmayı boynundan çıkarıyorum. Gerçi bu tasmanın ne işe yaradığından pek de emin değilim. Onun için çok büyük ve kendi kendine de kolaylıkla kurtulabilirdi.

Yavaşça omzunu sarsıyorum. "Hey, uyan."

Yavaşça doğrulunca kumral saçları alnına dökülüyor ve kulaklarının sivri ucu ortaya çıkıyor. Dayton bana yakışıklı olup olmadığını sormuştu. Kesinlikle yakışıklı ama bundan daha fazlası var. Büyüleyici bir güzellik.

"Sen," diyor hırıltılı bir sesle.

"Seni kurtarmaya geldim," diyorum ona.

"Beni kurtarmaya mı?" diye soruyor uykulu uykulu. Sonra yüzünde bir korku maskesi beliyor. Vahşice boynuna yapışıyor, sonra da yerdeki tasmaya bakıyor. "Ne yaptın sen?"

"Seni serbest bıraktım." Açık hücre kapısını işaret ediyorum.

Tasmayı çıkarmak dünyadaki en kötü şeyse açık hücre kapısı her şeyin sonu demekti.

"Olamaz..." Kızıl alacakaranlığın son kalıntıları ufuktan kaybolup bizi tamamen bir karanlığa gömerken hücre penceresine dönüyor. Altın gözleriyle benimkileri delip geçercesine bakarken "Kaçman gerek," diyor.

Bölüm 16

Rosalina

Altın gözlerindeki korkuyu anlamaya çalışarak Peri'ye bakıyorum.

"Kaçmak mı?" diye tekrarlıyorum.

"Kaç!" diye bağırıyor ama komut tiz bir çığlığa dönüşürken iki büklüm oluyor.

"İyi misin?" Ona doğru uzanıyorum.

Teni hareketleniyor, etrafına tuhaf bir sarı parıltı yayılıyor ve bir zamanlar derisinin olduğu yerde tüyler çıkarken acı çığlığı güçlü bir gürlemeye dönüşüyor. Değişen formu önce iki sonra üç kat büyüyor, değişiyor, mutasyona uğruyor. Doğrulan yeni yaratığın ürpertici nefesinin buharı soğuk odayı dolduruyor.

Tepemde korkunç bir canavar yükseliyor. Uzun burnu, sivri kulakları ve dört pençesiyle bir kurda benziyor. Ama sanki daha korkunç ve ölümcül gibi. Bedeninden siyah sürgünler ve keskin dallar çıkıyor. Çürümüş, küflü yapraklar kızıl-kahverengi kürkünü kaplıyor ve nefesinden yanık odun kokusu geliyor.

Bana goblinleri ve tazılarını hatırlatıyor. Ama çok daha büyük, 1,80'den uzun ve iki katı genişliğinde. Dehşet, kalbimin etrafını öyle sıkı sarıyor ki çığlık bile atamıyorum.

Birdenbire, yerdeki dev tasma çok daha mantıklı geliyor.

Canavar kurdun bakışları tamamen üzerimde. O altın rengi gözler, peri adamınkilerle aynı. Ama bana bakan gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi yok.

Boğuk bir hırıltıyla atılıyor. Kendimi koruma içgüdüsü harekete geçiyor, hemen kenara çekilip hücre kapısına yöneliyorum. Ama ha-

reketim yanlışlıkla kapıyı kapatınca canavarla birlikte hücrede kapalı kalıyorum. İçimden dehşet dolu bir çığlık yükseliyor. Yaratık pençesini savurunca bacağıma değen devasa tırnakları baldırımda keskin bir acı bırakıyor.

Çaresizce, hücre kapısını tekrar deniyorum, zorla açıp dışarı çıkıyorum. Bacağımdan aşağı kan sızarken her hareketim acı veriyor. Lanet olsun. Mümkün olduğunca hızlı şekilde topallayarak merdivenlere doğru ilerliyorum.

Arkamda, canavar kurt vahşi bir ulumayla hücre kapısına atılıyor, devasa vücudu demir çubukları menteşelerinden koparıyor. Dar alanın yaratığı yavaşlatacağını umarak olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı iniyorum.

Kollarımı ve vücudumu kullanarak dikenli dalların arasından bir yol açmaya çabalıyorum. Arkama baktığımda, dikenlerin canavarın etrafını sardığını görüyorum. Ama canavar onları kemik gibi kırıp içlerinden geçiyor. Dikenler kürkünü yırtsa da canavar yılmıyor, kırık dalların kanlı mor parçaları arka arkaya yere saçılıyor. Kale tavanından taş ve ağaç kabukları ufalanıyor.

Bedenim katıksız bir dehşetle dolarken çığlık atıyorum. Yardım edin. Biri bana yardım etsin.

Dikenler pelerinime takılıyor ve yırtıp parçalıyor. Atkuyruğum çözüldüğü için saçlarım birbirine karışıyor, uzun saçlarım gözlerimin önüne geliyor. Son dikenlere takılıp kalenin ana holüne yuvarlanıyorum. Bacağımdaki yaradan akan kan altımda küçük bir göl oluşturuyor.

Merdivenlerden bir gürültü geliyor, dikenler duvarlardan koparılırken düşüp parçalanan taşların sesi.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elim kanımda kayıyor ve geri düşüyorum, çenem sert taşa çarpıyor. Ayağa kalk, kalk, kalk.

Keskin bir acı bedenime saplanırken boğazım yanıyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Kaslarımdaki ağrılarla teker teker mücadele ederek ayağa kalkıyorum. Giriş holü boyunca topallayarak yürümeye devam etmek için kendimi zorlarken mahvolmuş bacağım-

daki acı alevleniyor.

Garip gözler gölgelerin arasından bana bakıyor. Hayvanların... Gözleri. Bir rakun, kirişlerde bir kuş, bir tavşan...

Yüzüm yere çarpınca nefesim kesiliyor. Beni yakaladı. Çırpınıyorum, kollarımla yüzümü örtmeye çalışıyorum, umutsuzca. Dev bir pençe omzuma saplanarak beni yere sabitliyor ve diğeri ise kollarımın üzerinde.

Bana hırlarken bir sıra keskin diş parlıyor. Yanık odun kokusu havayı dolduruyor. Ağzını kocaman açıyor.

Ve aklımdaki tek düşünce, en azından canavar bir kurt tarafından öldürülmenin kitapçı taburesinden düşerek ölmekten daha havalı olduğu. Ve kesinlikle boğulmaktan da daha iyi. Üzerime soğuk bir ürperti çöküyor, bir kurt tarafından yenmenin boğulmak gibi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyorum; tüm vücudun yanana kadar buz kesiyor.

Havada farklı bir homurtu duyuluyor.

Üstümdeki kızıl-kahverengi kurdun boynuna yeni bir çene kenetlenince sağır edici bir acı uluma kulaklarımda patlıyor. Başka bir kurt daha var, bu ilkinin iki katı büyüklüğünde. Daha büyük olan kurt çenesini kilitleyerek korkunç bir güçle kahverengi kurdu benden uzaklaştırıyor. Uçuşan tüyler ve kanla birlikte havaya savrulan daha küçük canavar, taş duvara çarpıp yere düşene kadar rahatsız edici bir sesle ciyaklıyor.

Büyük kurt ilerlerken felç edici bir korku beni ele geçiriyor. Parıldayan buz parçaları vücudunu süslüyor ve büyüleyici mavi bir parıltı, beyaz kürkünü dairesel bir desenle süslüyor.

Boynundaki yaradan kırmızı kan damlayan karşımızdaki kahverengi kurt yerden kalkıyor. Gözleri hâlâ bana sabit, hırlıyor. Tükürükleri yere sıçrıyor.

Beyaz kurt bir adım atıyor, sonra bir adım daha, ta ki devasa vücuduyla beni kaplayana kadar. Beyaz kürkünün yumuşak alt kısmına dokunabileceğim kadar alçalıyor.

Hafif bir ıslak kar izi havada asılı kalıyor, ciğerlerimde kışın ilk nefesi gibi serin bir ürperti beliriyor.

Beyaz kurt ağzını açıyor ve uluyor.

Tüm kaleyi titreten, taşları sarsan bu ses kemiklerime kadar yankılanıyor. Dikenli çalılar bile titriyor.

Eğer kalbimin daha fazlasına dayanamayacağını düşündüysem yanılmışım. Çünkü iki devasa şekil daha giriş holüne dalıyor.

Aman Tanrım, bunlar da kurt. Beyaz kurdun önüne atlayıp kahverengi kurda doğru ilerliyorlar. Bu ikisi kahverengi olandan biraz daha büyük ama beyaz kurt kadar büyük değiller.

Biri neredeyse siyah denecek kadar koyu gri, bakışlarını kahverengi olana kilitleyerek kısık sesle homurdanıyor. Bir hâkimiyet gösterisi. Canavar siyah kurdun kalın kürkü küçük hayvanların kemikleriyle benekli. Kuş kafatasları ve birbirine dolanmış boynuzlar görüyorum. Sırtında ve bacaklarında parlak renkli mantarlar ve yosun parçaları büyüyor. Sivri dişlerini gösteren kurdun sarı gözleri karanlıkta ışıl ışıl parlıyor. Kahverengi olan öfkeli bir viyaklama sesi çıkarıyor ama geri çekilmiyor.

Bu arada, beyaz kurdun ağır nefesini üzerimde hissediyorum. Çömelmiş, sıçramaya hazır. Kocaman pençelerinin arasından merdivenlere bakıyorum ve sanki kaçmayı düşündüğümü anlamış gibi bir kızgınlıkla hırlıyor.

Şimdi, dördüncü kurt sıçrıyor. Çürümüş deniz yosunu altın rengi kürküne dolanmış. Mercan ve deniz yıldızları bacaklarına yapışmış. Gözlerini ve ağzını, deniz kabukları ve deniz camı çevreliyor. Çenesini kahverengi kurdun ensesine kenetliyor.

Kahverengi kurt sızlansa da altın kurt sırtına kocaman bir pençe indirip onu teslim olmaya zorluyor. Sonunda, kahverengi kurt son kez viyaklayıp gözlerini kapatıyor.

Siyah kurttan tatmin olmuş bir hırıltı geliyor ve altın kurt çenesini kahverengi olanın boynundan çıkarıyor ama pençesini tutmaya devam ediyor. İkisi de beyaz kurda bakmak için dönüyor.

Hâlâ üstümde duran, süper dev, buzdan beyaz kurda.

Oh olamaz, burada neler olup bittiğinden emin değilim ama umarım beni kimin yiyeceğini görmek için yapılan bir kurt savaşı değildir. Buradan çıkmalıyım. Dudaklarımdan yükselen dehşet dolu bir çığlıkla beyaz kurdun altından çıkıyorum. "Keldarion! Yardım et!"

Beyaz kurt yumuşak bir hareketle kaçış yolumu kapatıyor. Büyük, çok büyük olan başı tam önümde. Yüzünün etrafında parıldayan dairesel mavi çizgiler var ama benim takılıp kaldığım yer gözleri. Buz mavisi ve donmuş bir göl kadar hafif.

"Sen..." diyorum, bir nefes vererek.

Diğer kurtlara dönüyorum. Eğer kahverengi kurt kuledeki çocuksa, o zaman...

Üzerine mercan ve deniz yosunu yapışmış altın rengi kurt... O altın rengini tanıyorum. Kaplıcadaki peri prensinin saçının rengi. Ve kürkü meşale ışığında gri gibi parıldayan siyah kurt, maskeli perinin zırhı gibi...

İlkbahar, Yaz, Sonbahar ve Kış. Dört peri prens.

"Siz canavarsınız," diyorum soluk soluğa. "Hepiniz canavarsınız."

Beyaz kurttan gelen homurtuyla havadaki tüm ısı kayboluyor. Sonra peri Kış Prensi Keldarion, buz gibi bakışlarını bana çeviriyor ve devasa çenesini açıyor.

Kahretsin, galiba buraya bir kurda yemek olmak için geldim. Beni ağzına alıyor. Dişleri bana saplanmayınca ilk baştaki paniğim kayboluyor. Beni kalenin içine doğru taşıyor.

Kısa bir süre sonra kendimi odamın zemininde yuvarlanırken biliyorum. Kurt, yüzüstü yatana kadar burnuyla beni dürtüyor. Bir pençesini kanlı baldırımın arkasına koyuyor. Bir acı şoku ve karıncalanma hissi veren bir uyuşma oluyor. Aşağı baktığımda yaramı kapatan küçük bir buz tabakası görüyorum.

"Neler oluyor?" diyorum nefesim kesilmiş bir halde kurda bakarak. Ama o çoktan arkasını dönmüş bile. "Keldarion?"

Ve yine yalnızım, hem de canavarlarla dolu bir şatoda.

Bölüm 17

Dayton

Daha kapıyı açmadan tartışma sesleri duyuyorum. Ezryn'in testisleri her zaman taktığı miğfer kadar sert olmalı. Orada ne olursa olsun Ez'in idare edeceğini bilmeme rağmen tereddüt ediyorum. Kapının çerçevesine tırmanan buz iyiye işaret değil.

Dişlerimi sıkarak kapıyı itiyorum. Burası tüm şatoda en az sevdiğim oda. Her zaman çok soğuk.

Ben içeri girerken Kel ve Ez pencerenin yanında durmuş tartışmaya devam ediyorlar. Sanki önemsiz biriymişim gibi. Ama bu alışılmadık bir şey değil.

Farron kanepede kıvrılıp dizlerini göğsüne çekmiş. Kalbim sızlıyor. Perişan görünüyor. Kolçağın üzerine oturunca hemen gelip yanıma kıvrılıyor. Pantolonumun kumaşını kavrıyor, ben de içgüdüsel olarak parmaklarımı saçlarının yumuşak kahverengi dalgalarında gezdiriyorum.

"Anneyle baba şimdi ne hakkında kavga ediyorlar?" diye eğilip fısıldıyorum.

Bu bana kısa süreli bir gülümseme kazandırıyor ama sonra o gülümsemesi kayboluyor ve altın rengi gözleri cam gibi oluyor. "Bunların hepsi benim..."

"Sakın," diyorum sertçe, çenesini tutup. "Sakın o konuya girme."

"Ah, Dayton, sonunda yataktan kalkmayı başarmışsın. Zamanında gelseydin olaylar hakkında epey bilgi sahibi olacaktın." Beni incelerken Ezryn'in gür metalik sesi yankılanıyor. "Rintoulo'yu bir saat önce seni alması için gönderdim."

"Sarhoş Yaz Prensi'nden bundan başka ne bekliyordun ki?" diye hırlıyor Kel. Uzun beyaz saçları çenesinin sert hatlarını çerçeveliyor.

İçgüdüsel bir savunma olarak yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Bunun için üzgünüm. Bilirsin, dev bir canavarı zindana kadar sürüklemek çok zahmetli bir iş. Bir sürü merdiven. Bir sürü diken."

Kel sinirleniyor ve ayaklarının altındaki buz çatlıyor. Adamı kızdırmak çok kolay.

"Yeter," diye çıkışıyor Ezryn. "Bu ciddi bir durum."

Parmaklarım Farron'un ensesinden biraz daha aşağı doğru ilerleyince irkiliyor. Orada hâlâ kırmızı izler var ama benden kaynaklanmıyor. Ben sadece boynunun arkasındaki gevşek deriyi tutmuştum. Oysa bu yara Kel'in onu ısırdığı yerden. O ısırığın ne kadar şiddetli olduğu, peri formundaki Farron'un hâlâ üzerinde kalmasından belli.

Hepimiz Kel'in ne kadar dengesiz olduğunu uzun zamandır biliyorduk ama dün gece başka bir şeydi. Ve Farron'un bunun bedelini ödemesine izin verirsem, namerdim.

"Haklısın. Ciddi bir durum." Ayağa kalkıyorum, öfkem bir sıcaklık dalgası gibi yayılıyor. Buzun ayaklarımın altında eridiği yerden botlarımın içine su sızıyor. "Farron dün gece yaralandı. Ölebilirdi."

"Farron canavarını kontrol etmeyi öğrenmeli." Keldarion bana doğru yöneliyor. "Ufaklığın bunu yapmak için yirmi beş yılı vardı."

Farron'un yüzü düşüyor.

"Bunu yapmasına gerek olmamalıydı!" diye bağırarak karşılık veriyorum. "Boynunu kırmaya hazırdın. Ne için? Bir insanı korumak için mi?"

Ben kolay kolay korkmam. Kel'in kulesini parçaladığını, duvarlardan dikenleri söktüğünü, çıplak elleriyle taşları kırdığını gördüm. Düşmanının kılıcını çektiği süre içinde bıçağıyla yirmi periyi öldürdüğünü gördüm. Ama onu, kızın üzerinden atlayıp ulumasıyla tüm kaleyi sarstığı zamanki gibi hiç görmemiştim. Onu koruma şekli...

Kel ağzının içinden kısık sesle homurdanıyor ve hışımla beni kendine doğru çekiyor.

"Bu Rosalina'nın hatası değildi!" diye bağırıyor Farron.

Rosalina'nın adı geçince Keldarion kolumu bırakıyor ve hepimiz olduğumuz yerde kalıyoruz.

"Bütün suç benim," diyor Farron üzgün bir şekilde. "Kel haklı. Canavarımı kontrol edememem in hiçbir mazereti yok. Hepiniz bunu yapabiliyorsunuz."

Kel, Farron'a bakıyor, eğer buz gibi piçin tüm duygulardan yoksun olduğunu bilmesem gözlerinde suçluluk duygusuna benzer bir şeyin parladığına yemin edebilirdim.

"Neden odasından dışarıdaydı? Sana onu dışarı çıkarmamanı söylemiştim." Kel, Ez'e tekrar bağırmaya başlıyor. Yapmayı en sevdiği şeylerden biri.

"Gece yatmadan önce kapıyı kontrol ettim," diyor Ezryn. "Nasıl çıktığını bilmiyorum."

Ortam sakinleşince derin bir iç çekiyorum. "Farron'u kurtarmak istiyordu. Kahretsin, kaplıcada sürekli onun hakkında soru sorup durdu. Senin yakışıklı olduğunu söyledi." Yanakları kızarırken saçlarını karıştırıyorum. "Ona hiçbir şey söylemedim çünkü... Çünkü kahretsin, Kel. Sen bize hiçbir şey söylemiyorsun."

Keldarion bana dik dik bakıyor, sözlerime odaklandığını biliyorum. Evet, onu kaplıcada görmüştüm ama bu konunun üzerinde fazla duramıyorum çünkü o anı düşünmek bile sertleşmeme yetiyor.

Hizmetçiler Keldarion'un hapsettiği kadın hakkında fısıldaşıyorlardı. Bu çok garipti. Kel esir almazdı. Caspian'ın kale kapılarına onu ayartmak için gönderdiği o muhteşem –genellikle yarı giyinik veya çıplak– perilere hiç ikinci kez bakmamıştı. Öyleyse bu kızı neden hapsetmişti? Sadece güzelliği yüzünden olamazdı ki tüm personel de bunun dedikodusunu yapıyordu.

Yani onu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Sonuçta bir insan gerçekte ne kadar güzel olabilirdi ki?

Meğerse... Gerçekten çok güzelmiş.

Belki de biraz taraflı bakıyordum ama Yaz Kanadı'nın kaplıcalarında,

soluk teniyle tezat oluşturan açık kahverengi gözleri ve koyu saçlarıyla inanılmaz görünüyordu. Sırılsıklam ve çıplak, yanaklarının en güzel pembe tonunda kızarması, ağzından çıkan o küçük şaşkınlık çığlığı...

Kahretsin, onu kuma atıp sahip olmak, başka ne gibi sesler çıkarabileceğini görmek istemiştim. Vücudunun çoğunu görememiştim. Suyun derinliklerinde kalmıştı ama dalgaların arasından dolgun göğüslerini, kalçalarının salınan kıvrımlarını seçebilmiştim. Onu ilk gördüğümde aletim demir gibi sertleşmişti. Dudaklarında tuz tadı olacağını biliyordum, tüm vücudunun her santimini yalamayı arzulamıştım.

Kel'in tutsağı olduğunu biliyordum ve ona dokunmanın yasak olduğundan emindim. Bu, onu daha çok istememe neden olmadı dersem yalan söylemiş olurdum.

"Day," diye fısıldıyor Farron. Altın rengi gözleri beni baştan aşağı süzerken çilli yanakları hafifçe kızarıyor. Kel ise bana ölümcül bir bakış atıyor. Kahretsin, o kızı düşünmek beni yine tahrik etti ve onlar da bunu hissedebiliyorlar.

Bırak anlasınlar. Yaşadığı son aşk felaketinden sonra yüzyılın en soğuk taşaklarını idareli kullanıyor, ona hiç acımıyorum. Ona güvenirsen, başına gelen her şeyi hak edersin. Ez onu uyarmıştı. Farron ve ben de uyarmıştık. Kahrolası tüm krallık uyarmıştı.

Ezryn memnuniyetsiz bir iç çekip aramıza giriyor. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Dayton haklı. Kel, bize onun neden burada olduğunu söylemen gerek."

"Sana söyledim ya," diye homurdanıyor o buz parçası gözlerini bana dikerek. "Babası bir hırsız ve kızı özgürlüğünü onun özgürlüğüyle takas etti."

Hepimizde aynı şüphe olmalı çünkü sebep bu olamaz. Bize söylemediği başka bir şey var.

Büyücünün laneti her zaman olduğu gibi aklımda yankılanıyor: Bu büyü ancak kaderinizdeki eşinizin gerçek aşkını kazanırsanız ve yıldızlar kadar uzun sürecek bir bağlılığı kabul etmelerini sağlarsanız bozulabilir.

Tam bir saçmalık. Tüm hayatım boyunca eşlerini bulan iki, belki üç kişi tanıdım. Asla bozulamayacağını bilerek bizi lanetlediğinden şüphem yok.

"Madem onu burada tutmakta ısrar ediyorsun," diyor Ezryn. "O zaman onunla ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Uyması gereken kurallar olmalı ve ona söylememiz..."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz!" diye hırlıyor Keldarion. "Onu Bahar Kanadı'na mı yerleştirmek istiyorsun? Tamam. Ama sürekli odasında kalacak. Personel ona yiyecek ve..."

Ezryn geri adım atmıyor. Tehditkâr, kısık bir sesle, "Rosalina'ya, Caspian'a davrandığın gibi davranıyorsun," diyor.

Farron elimi tutuyor. Oyunun sonuna geldik. Bütün kale yıkılacak.

Bir şarkıdaki es gibi bir sessizlik oluyor. Keldarion tüm haşmetiyle doğruluyor ve kış kendini gösteriyor. Buz parçaları havaya dağılıyor. Farron'u ve kendimi yere itip kollarımı onun başının üzerine koyuyorum.

İçimdeki canavar dışarı çıkmak için savaşıyor ama onu bastırıyorum. Altın kurdun varlığı Kel'i daha çok sinirlendirir. Kollarımın altındaki Farron titriyor. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp "Sen iyisin," diyorum. "Kurduna ihtiyacın yok. Seni koruyacağım."

Vücudu benimkinin altında titrerken başını sallayarak onaylıyor.

Kel'in Ezryn'i duvara çarpıp çarpmadığına bakmak için gözlerimi yukarıya çevirdiğimde tavandaki taşların düştüğünü görüyorum. Kel, odadaki tüm dikenleri dondurmuş. Yavaş yavaş ölüyorlar ama yeniden çabucak büyüyeceklerini biliyorum.

"Bu sözler için dilini koparabilirim," diye homurdanıyor Kel, Bahar Prensi'ni taşlara sertçe iterek.

Ez başını eğdiğinde metalik miğferde buz parlıyor. "Kusura bakmayın Majesteleri ama önce dilime ulaşmanız gerekecek."

Bu adamın canı cehenneme. Bir gün, Kel'i çok fazla zorlayacak ve hepimiz onun metal bağırsaklarının kalenin dört bir yanına saçılmasını izleyeceğiz. Ve en kötüsü de vücudu o kadar parçalanmış olacak

ki öldükten sonra bile neye benzediğini asla bilemeyeceğiz.

Ama Kel derin bir nefes verip Ezryn'i yere bırakıyor. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap, Ezryn. O kızla bir işim olmasını istemiyorum."

"O zaman bırak gitsin."

Arkasını dönünce beyaz saçları yüzüne düşüyor. "Asla."

"Bu kalede düzeni sağlamayı reddedersen o zaman bunu ben yapmak zorunda kalacağım," diyor Ezryn. "Rosalina'yı burada güvende tutacak kadar bilgilendireceğim. Tabii ki bizim en özel ilişkilerimizden, anlaşmalarımızdan haberi olmayacak. Ama bu kale onun evi olacak, tıpkı burada yaşayan herkesin evi olduğu gibi."

Yavaşça, Farron'u da çekerek ayağa kalkıyorum. Odadaki tek ses, Kel'in odasının duvarları ve tavanı boyunca kıvrılarak yeniden büyümeye başlayan dikenler. Kahretsin, o iblisin büyüsü çok acımasız.

Keldarion'un göğsü inip kalkıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Ona söylemen gerekeni söyle. Onu besle. Giydir. Ne istiyorsan yap." Sonra o delici buz gibi bakışlarını hepimize kilitleyerek ekliyor: "Ama hiçbiriniz ona dokunmayacaksınız."

Odasının gölgelerine doğru uzaklaşıyor ama kelimelerinin gücü vücuduma yayılıyor. Kahretsin. Neden bunun, Kel'in tüm çılgın kuralları arasında uyulması en zoru olacağı hissine kapılıyorum?

Bölüm 18

Rosalina

Dün gece bir hapishane hücresinde uyudum. Bu geceyse yumuşak sayvanlı[13] bir karyolanın olduğu güzel bir odadayım.

O soğuk zindanda olabilirdim.

Peri adama yardım etmeye çalıştım... Ama o değişti. Babamın boğuk uyarısı zihnimde yankılanıyor: "Onlar canavar, Rose! Canavarlar!"

Tamam, Keldarion beni bir hücreye tıktığında ve Ezryn beni casus olmakla suçlayıp boğmaya kalktığında bunu anlamıştım. Ama onların aslında şeytani kurtlar olduklarını hiç düşünmemiştim.

Battaniyeye sıkıca sarılarak yatakta kıvrılıyorum. O şey... Bana saldırdı. Kurumuş kan tüm bacağımı kaplıyor. Keldarion'un yarayı kapladığı buz çoktan eridi. Bir şekilde yarayı yıkamam ya da en azından bandaj yapmam gerektiğini biliyorum ama korkuyla sinmekten başka bir şey yapamıyorum.

Ne yapacağım?

Dört peri prensin tutsağıyım. Ve onlara karşı güçsüzüm.

Gökyüzü aydınlanmaya başlıyor. Sanırım tüm bu dönüp durmalarla bir veya iki saat geçirdim. Geceyle birlikte korku azaldı, yerini üzüntüye bıraktı. Yastığıma sarılıp ağlıyorum.

Kapım gıcırdayınca sıçrayarak doğruluyorum. Ama sadece küçük beyaz bir tavşan var. Parlayan kırmızı gözleriyle bakarak başını bana doğru eğiyor.

"Merhaba, tatlım," diye fısıldıyorum, ağlamaktan çatallaşan sesimle. "Sen de mi bu şatoda mahsur kaldın?"

13- Güneşten, yağmurdan korunmasını ya da süslü görünmesini sağlamak amacıyla bir şeyin üzerine çekilen, dam saçağı gibi, düz ya da eğimli örtü. (e. n.)

Tavşan öne doğru zıplıyor, sonra büyük bir sıçrayışla yatağa atlıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Her zaman bir evcil hayvan olmasını istemiştim ama babamın düzensiz programı yüzünden bu bana haksızlık gibi gelmişti.

Tavşan yüzümün hemen yanında kıpırdanınca uzanıp yumuşak, uzun kürkünü okşuyorum. "Senin de mi bir arkadaşa ihtiyacın var?" Burnumu çekiyorum. "Pekâlâ. Ben artık buradayım."

Tavşan küçük pembe burnu, uzun kulakları ve bana odaklanmış gibi görünen parlayan kırmızı gözleriyle çok tatlı. Şafak ufukta beliriyor, güneşin altın rengi ilk ışınları pencereden içeri süzülüyor. "Adın ne?" diye soruyorum. "Kartopu mu? Pofuduk mu? Kıpır... Ahh!

Pofuduk... Büyüyor. Ve bir tür lanet olası kâbus gibi tüylerini döküyor. Geriye doğru sürünüyorum ama gözlerimi kırpıştırdığım anda tavşan gitmiş ve yerine... Astrid gelmiş.

"İstersen bana Pofuduk diyebilirsin." Gülümsüyor. Yatağımda, sanki kendi yatağındaymış gibi başı yanımdaki yastığın üzerinde çok rahat bir şekilde yatıyor. Ve çıplak bir şekilde.

"Giysilerin nerede?" diye ciyaklıyorum. "Ya da kürkün?"

İnce, solgun bedenine bakıyor. "Ah doğru ya. İnsanların çıplaklık konusunda pek rahat olmadıklarını unutmuşum." Kıkırdayıp doğruluyor ve gardıroptan bir sabahlık almak için odanın karşısına yürüyor.

Dört ayak üzerinde doğrulup şaşkınlık içinde ona bakakalıyorum. O da dönüp bana bakıyor. İnsan halindeki gözleri tavşan olduğu zamankiyle aynı açık kırmızı tonunda. Bir dakika. Onlar bir insanın gözleri değil. O da diğerleri gibi bir peri.

Astrid ellerini önünde kavuşturup yumuşak bir şekilde gülümsüyor. Sanki benim olan biteni kavramamı bekliyormuş gibi.

"Neden tavşandın," diye soruyorum yavaşça.

Bir kahkaha atıyor ve süzülürcesine yürüyerek yatağın kenarına oturuyor. Düz beyaz saçları çenesine kadar iniyor ve perçemleri soluk kaşlarının hemen üzerinde kesilmiş. "Aslında ben bir yabani tavşanım. Kış Krallığı'nda oldukça yaygınlar. Onları görmeye gelmelisin!"

Tavşanlar hakkında bildiğim tek şey, Lucas'la birlikte yatakta yattığım, yüzümü okşadığı ve aşk dolu gözlerle bana baktığı bir zamandan kalma. Gülümseyip ağzını açtığında bana duymak istediğim tüm şeyleri söyleyeceğine yemin edebilirdim. Ama o, "Bir tavşanın ölürken çıkardığı sesi hiç duydun mu?" demişti. "Bazen onları tüfekle vurmayı seviyorum ama çok temiz bir atış olmadıkça o sesi duyamıyorum. Yine de bıçağımla bu sesi duyabiliyorum. Duyabileceğin hiçbir sese benzemiyor." Sonra üstüme çıkmış, elini yüzüme koymuş ve kulağıma fısıldamıştı. "Böyle bir ses çıkarmanı istiyorum."

Ona istediğini verip vermediğimi bilmiyorum.

Zihnimin şimdiki zamana dönmesini dileyerek gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Çünkü o anı tekrar yaşamaktansa lanet olası bu tavşanla bu odada olmayı tercih ediyorum.

Artık öyle biri değil, diye savunuyor zihnimin bir parçası. Bana evlenme teklif etti.

"Her şey yolunda mı?" Astrid yanıma yaklaşıp şefkatle saçlarımı okşuyor.

"Her şey biraz üst üste geldi," diyorum. "Birkaç gün önce bir kitapçıda çalışıyordum. Şimdi ise büyülü bir şatoda tutsağım."

Astrid hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Seni biraz rahatlatır mı bilmem ama burada olduğun için hepimiz çok heyecanlıyız. Son yirmi beş yıldır heyecan verici hiçbir şey olmadı."

"Bu kadar zamandır mı burada mahsursun?" diye soruyorum.

Başını sallayarak onaylayıp ellerini kucağında kavuşturuyor. "Aslında gidebiliriz sanırım. Ama nereye gideceğiz ki? Lanetliler için dönülecek bir ev yok."

"Lanetli," diye fısıldıyorum. "Buradaki herkes... Lanetli mi?"

Astrid pencereye doğru yürüyünce şafağın ışığı soluk bedenini turuncuya boyuyor. "Gündüzleri peri, geceleri canavar. Sanırım biz hizmetçiler kendimizi şanslı saymalıyız. Bir hayvana dönüşmeye alışıyorsun. Ama prenslerin başına gelenlere... İşte buna alışılabileceğini hiç sanmıyorum."

Çirkin, tuhaf kurtlar gözlerimin önüne geliyor. Vahşi bakışları ve dev bedenleri şimdi bile kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi hızlı çarpmasına neden oluyor. "Burada ne oldu? Neden hepiniz lanetlendiniz?"

Astrid endişeyle kapıya bakıyor. "Biri geliyor."

Kapı açılınca Marigold bir tepsi kahvaltıyla içeri giriyor. Bana bakıyor. Kanımın temiz çarşafları mahvetmesinden hoşnut olmadığını görebiliyorum. Anlaşılan dün geceyi anlatmama gerek yok. Şatodaki herkes ne olduğunu zaten biliyor. Bana baktığını hissettiğim o gözler şatonun personeliydi.

Midem bulandığı için sade tost tercih ederek kahvaltımı ediyorum. Marigold ve Astrid bana personelin hangi tür hayvanlara dönüştüğünü anlatıyor. Marigold bir rakun, ayrıca bir ayı, bir penguen ve birkaç köpek var ve bahçıvan da büyük bir baykuşa dönüşüyor. Tüm bunların neden olduğunu sorduğumda, çeviklik gösterisindeki bir İskoç çoban köpeği border collie gibi soruyu geçiştiriyorlar.

Kapıya sert bir şekilde vuruluyor. Nefesimi tutup doğruluyorum. "Girin."

Kapı yavaşça açılıyor ve büyük bir metal şekil ortaya çıkıyor.

Köprüdeki maskeli şövalye. Üzerinden toprak parçaları düşen ve kürküne küçük kemikler dolanmış olan siyah kurt.

Ezryn, Bahar Prensi.

Bölüm 19

Rosalina

Astrid eğilerek bir reverans yapıyor. "Prensim!" diye ciyaklıyor ve Marigold'u da yanına alarak kapıdan dışarı fırlıyor.

Yüreğim sıkışıyor; kalmaları, beni bununla yalnız bırakmamaları için onlara bağırmak istiyorum... Bu ne? Bir yaratık mı? Bir canavar mı? Ama boğazım düğümleniyor ve yapabildiğim tek şey yatak başlığıma yaslanmak oluyor.

Ve lanet Teneke Adam beni bu ıstıraptan kurtarmakla ilgilenmiyor. Hâlâ kapıda duruyor, yüzü o metal miğferin altında tamamen gizli.

Kesik kesik nefes alırken ne kadar savunmasız olduğumu fark ediyorum, sanki görünemeyen bakışıyla beni rehin tutup yatak başına yapıştırmış gibi. Üzerimde hâlâ dün geceden kalma gecelik var ve dürüst olmak gerekirse dikenler her yerini parçalamış durumda. İnce pembe kumaş göğsüme ve geniş kalçalarıma sıkıca yapışıyor, uzun kolları bol ama bileklerimde daralıyor. Koyu saçlarım omuzlarıma dökülüyor, şatonun içindeki kaçışımdan ve huzursuz uykumdan dolayı darmadağınık. Ona av gibi görünüyorum sanırım.

"Ne?" diyorum sonunda, çünkü çarpan kalbim artık dayanamıyor. "Ne istiyorsun?"

Zırhının büyük metal plakası derin bir nefesle yükselip alçalıyor. Öne doğru bir adım atıyor.

Metal çizmelerinin zemine her vuruşunda, içimde daha fazla korku beliriyor. Tehlike, tehlike, tehlike, diye bağırıyor mantığım. Ama yine de...

Göğsümde kaburgalarımı zorlayan, serbest kalmak için bağıran

bir şey var. Ona yaklaşmak istememe neden olan bir şey.

Beni öldürecek. Peki, neden bunu sorun etmiyorum?

Bir saat gibi gelen bir saniye içinde gölgesi yatakta üzerime düşüyor. Korkunun yüzümden belli olduğunu bilerek anlaşılamayan maskeye bakıyorum.

"Ben Keldarion'un tutsağıyım," demeyi başarıyorum. "Bana zarar veremezsin. Ben onun... Ah!"

Maskeli prens yatağın ucuna oturunca vücudunun ve zırhının ağırlığı beni şilte üzerinde bir trambolin gibi zıplatıyor. Sonra ayak bileğimi yakalayıp bacağımı havaya kaldırıyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırıyorum, ona gösteri yapmamak için geceliğimi tutmaya çalışarak.

Cevap vermiyor, bunun yerine bacağımı yukarı aşağı büküp baldırımı inceliyor. İç çekmeyle inleme arasında bir nefes alıyor.

"Beni bırakabilir misin?" diye başlıyorum ama eldivenli eliyle kalçamdan kavrayıp beni tek bir hareketle ters çevirince sesim kesiliyor. Birden kendimi yüzüstü, yüzüm yastığa gömülü halde yatarken buluyorum. Soğuk, metal eli hâlâ bileğimi sertçe kavrıyor.

"Ne halt ediyorsun?" Sesimin öfkeli çıkmasını istiyorum ama nefes nefese bir fısıltı şeklinde çıkıyor.

Beni bir bez bebekmişim gibi ters çevirdi. Bacaklarıma ne yapıyor? Göğsüm korkuyla kabarıyor ama başka bir şey daha var.

Birden, bileğimi bırakan elini kürek kemiklerimin arasına doğru bastırıp yüzümün yastığa daha çok gömülmesine neden oluyor. "Hareketsiz kal," diye emrediyor, soğuk ve sakin sesiyle.

Hemen kıpırdanmayı bırakıyorum. Sırtımdaki elinin baskısı sert. Bir yandan Demir Dev'in beni öldürmek üzere olmasından korkuyorum, diğer yandan onun emriyle donmuş bir şekilde yatarken garip bir şekilde ısındığımı hissediyorum.

Sırtımdaki baskı azalıyor, kumaşın çekildiğini ve metalin çınladığını duyuyorum. Merakımı bastıramayıp ne yaptığını görmek için omuzlarımı kıpırdatıyorum.

Eldivenlerini çıkarmış, büyük elleri ve bronz teni ortaya çıkmış. "Demek, onun içinde et ve kan var," diye mırıldanıyorum. "Senin demirden bir iskelet olduğunu düşünmüştüm."

Metal kafasını bana doğru eğiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Elleri ayak bileğimde ve dizimin arkasında, baldırımdaki berbat kesiğin iki yanında geziniyor.

"Bacağını oynatma," diyor Ezryn alçak sesle.

Sesinin sakin ama emreden ifadesi karşı koymamı güçleştiriyor. Bir nefes alıyorum. Nasırlı parmakları soluk tenimde geziniyor, yaraya değdiklerinde irkiliyorum.

Ezryn kalçasına bağlı küçük bir keseye uzanıyor ve bir avuç parlak yeşil yaprak çıkarıyor. Ustalıkla onları maskesinin altına kaydırırken bronz boynunun bir kısmı görünüyor. Sonra onları maskenin altından dışarı çıkarıyor. Nemli görünüyorlar.

"Az önce onları çiğnedin mi?" diye soruyorum.

Ancak her zaman yapmayı sevdiği gibi beni görmezden geliyor ve çiğnediği yaprakları hemen yaranın üzerine koyuyor. "Iyy, üzerlerinde senin tükürüğün var..."

Şaşırtıcı derecede hassas bir hareketle elindeki yapraklarla yarayı kapatıyor ve o anda bacağımda bir karıncalanma oluyor. Zonklama dağılıyor, yerini ılık bir titreşim alıyor. Elini çekip yaprakları silkeliyor.

Çabucak ayağa kalkıyorum, beni durdurmuyor. Baldırımı tuttuğumda gözlerim dışarı fırlıyor. Yara tamamen iyileşmiş, geriye kalan tek şey parlak kırmızı bir iz.

"Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldıyorum.

Yine beni duymazdan geliyor, onun yerine kollarımı tutuyor. Bağırıyorum ama beni sıkıca kavrayıp bırakmıyor.

Nasırlı baş parmağını sağ bileğimdeki bir çiziğin üzerinde gezdiriyor. Sıcaklık anında cildime yayılıyor ve çizik kayboluyor.

"Bunlar daha küçük," diye mırıldanıyor. "Yapması daha kolay."

"Sen bir tür büyücü müsün?" Geceliğimin kolunu yukarı sıyırıp sağ kolum üzerinde çalışmaya başlamasını hayretle izliyorum.

Cevap vermeyince başımı eğip siyah deliklere bakıyorum. "Hey, seninle konuştuğumda neden bana cevap vermiyorsun?"

Cevap için beni daha da yakına çekiyor, kolumu omzuma kadar sıyırıyor. Sağ pazımı kavrayıp dikenin kestiği yeri kapatıyor. "Uzun zaman önce, Kraliçe her krallığın Yüce Hükümdarını büyük bir büyüyle kutsadı. Bu büyü bana annemden miras kaldı. Tüm perilerin büyüye yatkınlıkları olabilir ancak Yüce Hükümdarlar krallıklarını korumak için çok daha büyük bir kutsama alırlar. Baharın Kutsaması gibi," diye mırıldanıyor. Sesi sinir bozucu olacak kadar sakin. "Canlandırma."

Sanırım bu Keldarion'un etrafındaki tüm buzu açıklıyor.

Ezryn geceliğimin kolumu aşağı çekip kolumu tekrar örtüyor ve sol bileğime uzanıyor. Sol elimi hemen uzaklaştırıyorum. "Hayır," diyorum, aniden orada ne olduğunu hatırlayıp utanarak. "O kolum iyi."

Maskesi inanmadığını gösterircesine eğiliyor ama zorlamıyor.

Zırhında garip bir güzellik var; sarmaşıkların ve yaprakların zarif izleri, sabah güneşinin metalden yansıyan parıltısı. Parmak uçlarımın altında nasıl bir his bırakacağını merak ediyorum.

Ama yaralarımı iyileştirmiş olmasının bir değeri yok. Ev arkadaşı beni yemeye çalıştı. Ve daha dün ellerini boğazıma kenetlediğini unutamıyorum.

Ama belki cildimi onarırken gösterdiği şefkatte bir şeyler vardı. Denemeliyim.

"İnsanlar Büyülü Vadi'ye sık gelir mi?" diye çekinerek soruyorum. Cevap vermeyince devam ediyorum, "Babam bu yüzden buraya geldi. Annemi arıyor. Onu perilerin çaldığına inanıyor."

Derin bir iç çekiş duyuluyor. "Sizin dünyanızdan insan getirmek bizim yasalarımıza aykırı."

"Ama bu gerçekleşmiş olabilir mi? Hiç geçmeyi başaran başka insanlar var mı?"

"Mümkün ama nadiren. Dört krallıktan birine gidip orada hayat kurmuş birkaç insan var."

"Annem bizi terk etmezdi," diyorum, ondan çok kendime. "Babam aşklarının gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha parlak olduğunu söylerdi."

Ezryn pencereden dışarı bakıyor. "Kendin de gördün. Burada birçok tehlike var."

Annemin Vadi'ye girip öldüğünü mü ima ediyor? O goblinlerden biri tarafından öldürüldüğünü falan mı? Göğsümün içinde korku ve öfke savaşıyor. "Beni neden burada tutuyorsun?" diye soruyorum. "İstediğin hiçbir şey bende yok. Babam Keldarion'dan çalmak istememişti. Lütfen, gitmeme izin verir misin?"

"Yerini onunkiyle değiştirdin." Prens Ezryn ayağa kalkınca gölgesi üzerime düşüyor. "Sen bizim tutsağımızsın ve dün gece odanı terk ederek kuralları çiğnedin. Bir daha kaçmaya kalkışma yoksa cezalandırılırsın."

Dönüp kapıya doğru yürüyor. Arkasını dönmeden kısık bir sesle, "Yemek salonunda prenslerle görüşeceksin," diyor.

Öfke içimde dalgalanıyor. "Beni esir aldınız, dün gece neredeyse öldürüyordunuz ve şimdi de sizinle görüşmemi mi istiyorsunuz? Asla. Hiçbirinizin yüzünü görmek istemiyorum..."

"Bizimle görüşeceksin. Bu bir rica değil." Pelerinini şaklatarak dönüp hızla kapıya doğru ilerliyor. "Astrid," diye gürleyince her şeyi dinlediği belli olan beyaz saçlı kız içeri giriyor. "Onu biraz daha şıklaştır. Tabii eğer yapabilirsen."

Bölüm 20

Rosalina

Bu peri prenslerle öğle yemeğine katıldığım için kesinlikle delirmiş olmalıyım. Biri beni hapsetti, biri tehdit etti, biri yemeye çalıştı ve biri de sanırım, bana çok uygunsuz şeyler yapmak istedi. Ve hepsi lanet olası iblis kurtlarına dönüşüyor.

Başka seçeneğim yok gibi. Burnumdan zayıf bir nefes alıp eteklerimi düzeltiyorum. Evet, etekler. Astrid bana tam bir gece elbisesi giydirdi. Ona göre bu günlük bir elbise ama bana göre çok katmanlı olan her şey gösterişlidir. Yani, demek istediğim, bu şeyin inanılmaz bir jüponu var.

Yine de güzel. Uzun, dökümlü kolları minik kar taneleri işlemeli, koyu lacivert bir korsesi olan turkuaz rengi bir elbise. Etek ayak bileklerimin üzerinde bitiyor, belli ki daha kısa bir kadın için yapılmış. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Boyumdan dolayı buna alışkınım.

Astrid, şatonun terzisinin bana uyacak kıyafetler dikeceğini söyledi. Bir mahkûmun terziye neden ihtiyacı olsun ki? Bu toplantıda kendimi tutmam ve gerçekte neler olup bittiğine dair cevaplar talep etmem gerek.

"Bu taraftan, Leydi Rosalina." Astrid çift ahşap kapıyı açıp beni içeri götürüyor.

Yemek odası bir peri masalından çıkmış gibi görünüyor. Yemyeşil kadife perdeler pencereleri çerçeveliyor ve ortada gül ağacından bir ziyafet masası duruyor. Duvarlar koyu kırmızı bir renge boyanmış, kemerlerin üst kısımları gül oymalarıyla süslü. Şatonun geri kalanı gibi, burası da yerleşik bitki yaşamından uzak değil. Koyu renkli dikenler

her direğin ve pencere çerçevesinin etrafına dolanmış, dikenleri ışığı kesiyor.

Üç peri prens masada oturuyor ve ben tökezleyerek içeri girince hepsi bana dönüyor. İçlerinden biri ayağa kalkınca sandalyesi gıcırdayarak geri gidiyor. "Şey, lütfen oturun."

Bu, zindandaki adam. Şimdi çok farklı görünüyor. Yaprak şeklinde altın kemerli açık sarı bir tunik ve parlak siyah çizmelerin içine sokulmuş dar kahverengi bir pantolon giymiş.

Kulaklarından birini altın halka bir küpe süslüyor ve başını bana doğru eğince kabarık kahverengi saçları yüzüne düşüyor.

Yutkunuyorum ve gergin bir şekilde nereye oturacağımı anlamaya çalışarak bir anlığına masayı inceliyorum. Masanın her iki ucunda birer ve her iki tarafında da üçer sandalye var. Zindandaki adamın yanında kaplıcalardan Dayton oturuyor, bej renkli benzer bir tunik giymiş ama düğmeleri o kadar açık ki göbek deliğini görebiliyorum.

Karşılarında Ezryn oturuyor. Bu sabah beni yatağımın üzerinde nasıl savurduğunu hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Acaba ona istediği kadar şık görünüyor muyum diye merak ediyorum... O canlı heykelin ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yok.

Görünüşe göre Keldarion'un bu toplantıda olması gerekmiyor.

"Bir sandalye seç," diye fısıldıyor Astrid. "Prens Farron'un yanında boş bir yer var."

Farron. Demek adı bu. Dün gece beni yemeye çalıştığını düşünürsek ona karşı mesafeli olacağım.

Ezryn'in yanına oturabilirim. Eldivenli elleri masanın üzerinde iki güçlü yumruk. Bacağımı iyileştirmiş olabilir ama ilk karşılaşmamızı hâlâ unutmadım. Ve boğazımı bir daha ona yaklaştırmayacağım. Hayır teşekkürler. Bugün olmaz.

Ona daha sıkı sıkmasını söylerdim, diyen Marigold'un arsız sözleri aklıma geliyor. Ezryn'in bacağımı iyileştirdiğini söylediğimde lanet olası fingirdek kadın, neredeyse zevkten kendinden geçecekti.

Gözlerimin önünde beni yatağa fırlatırken kullandığı güçle masa-

ya fırlatıp elini boğazımda gezdirdiği, sonra nazik elleriyle korsemin bağcıklarını çözdüğü ve...

Hey, bana ne oluyor böyle. Beni Marigold etkiliyor çünkü maskeli peri prenslerin hiçbirini hiçbir şekilde seksi bulmuyorum.

Ezryn'in metalik kafası bana doğru dönünce kızarmış yüzümün yansımasını görüyorum. *Kahretsin, bu herif akıldan geçeni okuyan biri olamaz, değil mi?*

Birkaç garip adım atıyorum, gerçekten ehvenişer[14] olanı bulmam gerek.

Odanın karşı tarafından bir kapı itilerek açılıyor ve bir an için tek görebildiğim siyah bir siluet oluyor. Keskin, buzlu bir esinti yüzüme çarpıyor.

Keldarion burada. Sendeleyerek ışığa doğru geldiğinde görüntüsü... Korkunç.

Şey, inanılmaz derecede yakışıklı bir peri prens ne kadar korkunç görünebilirse. Diğer prensler benimle öğle yemeği yemek gibi önemli bir olay için görünümlerine özen göstermişken (gerçi Ezryn için bunu söyleyemem ama miğferi her zamankinden daha parlak) Keldarion sanki bir kanalizasyondan çıkmış gibi görünüyor.

Omuzlarına dökülen beyaz saçları kir içinde. Göğsü açık siyah tuniği kurumuş kan lekeleriyle dolu ve açık gözlerinin etrafında koyu renk gölgeler var. Onunla ilgili tek zarif şey, kaslı göğsündeki kristal bir kar tanesi kolyesi.

Keldarion odanın diğer ucundan bakışlarımı yakalıyor ama masanın başına doğru yönelirken sert bir alaycılıkla bakışlarını kaçırıyor. Onu en son devasa kurt çenelerinin arasında uyuşmuş bir şekilde yatarken gördüğüm düşünülürse sanırım daha sıcak bir tepki bekliyordum.

Ben de yemek odasının içinde ilerliyorum, zarif terlikler olması gerekenden çok daha fazla gürültü çıkarıyor. Ve ne yaptığımı anlamadan önce Keldarion'un karşısındaki, masanın diğer ucundaki sandalyeyi çekip otururken ona sert bir bakış atıyorum.

14- Birkaç kötüden en az kötü olanı. (e. n.)

Farron da garip bir şekilde koltuğuna gömülüyor. Dayton eğilip kulağına bir şeyler fısıldayınca Farron gülümsüyor. Bu kadar keskin dişleri olan birinin bu kadar sevimli bir gülümsemeye sahip olmasına izin verilmemeli.

Yemek odası aniden çalışanlarla dolup taşıyor. Yeni pişmiş hamur işleriyle dolu tabaklar, yığınla taze salata ve renkli sebzeler masanın ortasını dolduruyor. Çalışanlar meyve suları sürahileri ve dumanı tüten çay demlikleri getiriyor.

Çalışanlar etrafta dolaşırken Dayton'ın her birini ismiyle selamladığını, sohbet etmek için durduğunu ve sabahlarının nasıl geçtiğini sorduğunu fark ediyorum. Gerçekten inanılmaz bir çekiciliği var. Kadın hizmetçilerden biri, bir elini onun koluna koyarak biraz fazla oyalanıyor.

Marigold ve Astrid bana prenslerin çalışanlarla aralarına mesafe koyduklarını söylemişti ama bu doğru mu? Ellerimi masanın altında yumruk yapıyorum. Neler düşünüyorum ben? Tamam benimle bir kez flört etti ve belli ki bunu herkesle yapıyor.

Ayrıca, o korkunç bir kurt.

Tabağını ilk dolduran Dayton oluyor ama doldurduğu tabağı Farron'un önüne koyup bir tabak daha hazırlamaya başlıyor. "Çilek reçelini denemelisin," diyor, bana göz kırparak. "Marigold bu hafta onu özellikle tatlı yaptı."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Hiçbir zaman yemeği reddeden biri olmadım ama şu anda midem düğüm düğüm.

"Yemelisin." Kel'in keskin sesiyle endişeli düşüncelerimden sıyrılıyorum. Başımı kaldırdığımda masanın karşısından bana baktığını görüyorum.

"Aç değilim," diyorum karşılık olarak. Bu tam olarak yalan değil.

Kel'in çenesindeki kasların titremesi, onun sinirlendiğinin tek işareti. Onu kızdırmaktan neden bu kadar büyük bir keyif aldığımı bilmiyorum. Belki de bu, onun tutsağı olarak kontrolü elimde tutmamın bir yolu.

"Şimdi yemezsen," diye hırlıyor Kel. "Sonra acıkırsın."

"Ben de o zaman yemek yerim."

"Bizimle yemezsen," diye homurdanıyor Keldarion alçak sesle. "Hiç yiyemezsin."

"Aç değilim!" Sandalyemi iterek masadan kalkıp Ezryn'i işaret ediyorum. "O da yemiyor."

Ezryn önünde tabak olmadan oturuyor. Sonunda yemek yemek için miğferini çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordum ama miğfer yüzünde kalıcı bir demirbaş gibi duruyor.

"Yalnız yiyorum," diyor Ezryn basitçe. "Kimsenin önünde miğferimi çıkarmıyorum."

Tamam o zaman. Dik dik bakmak için Kel'e geri dönüyorum ama o çoktan hareket etmiş, kendi tabağını dolduruyor. Karnım guruldayarak biraz önce ettiğim aç olmadığıma dair sözlerimi yalanlıyor.

Birdenbire Kel tabağı önüme öyle sert koyuyor ki porselenin kırılmamasına şaşırıyorum. Tabak, dün Marigold'a methettiğim hamur işleriyle dolu. O hain panda. Kel'e ne sevdiğimi mi söyledi? Peki ama söylediyse bile, Kel neden umursasın ki?

"Ye," diyor. "Aç olduğun belli."

Soğuk hava üzerime vuruyor, taze kar ve çam kokusu bedenimi sarıyor. Kaşlarımı çatarak o anı bozmaya çalışıyorum ama bakışlarım buz mavisi gözleriyle buluşunca kararlılığım kayboluyor. İçin için yanan bakışları, sanki bir ateş topu yüzümden boynuma inip göğsüme yerleşmiş gibi bir his yaratıyor. Astrid korsemi çok sıktı ve onun boğazından yükselen homurtudan bunu fark ettiğini hissedebiliyorum. Öfkeden farklı bir ses, daha çok... Arzu gibi.

Kendimi tokatlayabilirim. Neyim var benim böyle? Peri homurtularını ayırt edebileceğimi düşünecek kadar mı aklımı kaçırdım?

Keldarion arkasını dönüyor. Bu hödük kış prensinin son sözü söylediğini hissediyorum, bu da beni kontrolsüz bir öfkeyle dolduruyor. Ayağa kalkıp masadan sert, kırmızı bir elma alıyorum.

"Ve sana öğle yemeği," diye homurdanıp elmayı sırtına fırlatıyorum.

Keldarion arkasını dönmeden elmayı yakalıyor. Sandalyesine geri oturup kara kaşını kaldırarak bana bakıyor.

Öfkeyle sandalyeme çöküyorum.

"Artık hepimiz hazır olduğumuza göre," diyor Ezryn derin bir iç çekerek. "Toplantımız başlayabilir mi?"

Dört peri prensle olan toplantım. Midem çalkalanıyor. Bu benim kaderimle, geleceğimle ilgili toplantı. Ve bunu mahvedemem.

Bölüm 21

Rosalina

Tek yapabildiğim önümdeki lezzetli öğle yemeğine dik dik bakmak.

Farron yerinden doğruluyor. "Şunu söyleyerek başlamak istiyorum... Rosalina. Yani, dün gece olanlar için özür dilemek istiyorum. Lanetle baş etmekte diğerleri kadar iyi değilim."

Ben cevap veremeden Dayton yumuşak bir sesle, "Özür dilemen gereken bir şey yok," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ama tabii bir kurt tarafından yenmemeyi tercih ederdim."

"O zaman kurallara uymalı ve odanda kalmalıydın," diye homurdanıyor Keldarion.

"Ve sen de öfkeni kontrol etmeyi öğrenmelisin!" Bu aptal peri her konuda söz sahibi olmak zorunda mı? Kabarık, küçük, beyaz bir ekmeği alıp olabildiğince sert bir şekilde masanın karşısına fırlatıyorum.

Bunu da yakalıyor. "Yaptığımın karşılığı olarak senin de benim tabağımı doldurman gerekmiyor," diyor ekmeği elmanın yanına koyarken.

"Otur, Farron," diyor Ezryn yumuşak bir sesle, sonra bana dönüyor. "Bu kural seni kontrol etmek için değil, seni güvende tutmak için kondu."

"Evde daha güvende olurdum," diye başlıyorum. "Eğer sadece..."

Keldarion, avuçlarını masaya dayamış bir şekilde ayağa kalkıyor. "Unuttuysan hatırlatayım, sen hâlâ babanın cezasını çeken bir mahkûmsun. Diğerleri sana kale içinde özgürlük ve serbestlik vermek istiyor. Eğer bu seni tatmin etmiyorsa, zindana kadar sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Sandalyeme gömülüp kollarımı kavuşturuyorum. Bunu yapmaktan mutlu olacağından hiç şüphem yok.

Sessizliğim karşısında, Keldarion soğuk bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Gece odandan çıkmayacaksın. Ayrıca..."

"Sizin ne olduğunuzu zaten biliyorum! Ve personele ne olacağını da. Astrid bana açık ve net bir şekilde gösterdi. Neden o odada kalmak zorundayım?"

Keldarion dişlerini gıcırdatıyor. "Tamam. Ama bir daha zindana gitme. Farron herkesin güvenliği için kilitli kalmaya devam edecek. Kendisi de dahil."

Farron başını eğerek yemeğini didikliyor. Dayton dikkatimi fark edince kocaman bir sırıtışla bakışlarımı yakalıyor. "Ve hayvanlara dik dik bakma. Bu onları rahatsız ediyor. Ayrıca onları yemeye de çalışma. Daha önce birkaç kez kıl payı kurtulmuştum."

"Yapmam zaten... Dur bir dakika, kıl payı mı kurtuldun?"

"Astrid veya personelden başka biri eşliğinde gündüzleri dışarıya, araziye çıkabilirsin ama köprünün veya duvarın ötesine geçemezsin," Keldarion taleplerini sıralamaya devam ediyor. "Ayrıca kahvaltını ve öğle yemeğini istediğin yerde yiyebilirsin ama her akşam hep birlikte yemek yiyeceğiz."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama başka biri benden önce davranıyor.

"Kel," diyor Ezryn. "Bazı zamanlar bazı değişiklikler olabilir..."

"Bu şatoya düzen getirmek istediğini söylemiştin, Ezryn," diyor Keldarion kısık sesle. "Bunu da kabul edeceksin. Küçük avlarına karanlık çöktükten sonra da devam edebilirsin."

Ezryn cevap vermiyor ancak elleri yumruk oluyor. Boğazımı ondan uzakta tuttuğuma memnunum. Ezryn buz gibi piç kurusuna kolayca boyun eğmiş olabilir ancak ben ona bu zevki yaşatmayı reddediyorum.

"Neden sizden herhangi biriyle yemek yemek isteyeyim ki? Siz benim gardiyanlarımsınız."

"Zindana geri dönmeyi mi tercih edersin?" diye soruyor Keldarion basitçe.

Yani, bu onun her şey için kullanacağı bir koz mu olacak? Yaban mersinli böreğimden bir ısırık alıyorum. Kahretsin, çok hafif ve çıtır çıtır. Yaban mersinlerinin tadı hayatın nefesi gibi. İki lokmada mideye indiriyorum ve bittiğinde memnuniyetle hafifçe iç çekiyorum.

Ancak başımı kaldırıp Kel'in masanın diğer ucundan bana baktığını gördüğümde keyfim kısa sürüyor. Yüzünde tatminkâr, memnun bir sırıtış var.

Kendini beğenmiş peri piç kurusu.

"Başka bir kural." Dayton öne eğiliyor, sırıtırken bir gamze oluşuyor. "İstersen her gün benimle kaplıcalarda yıkanabilirsin." Dudaklarının arasına bir kiraz koyuyor. "Elbette çıplak olarak."

Onunla kaplıcada karşılaşmamızı, sabunun kaslı göğsünden aşağı kayışını hatırlayınca yanaklarım, yediği kirazların rengine dönüyor...

"Bu bir gereklilik değil," diye araya giriyor Ezryn. "Astrid o tesislerde sana tam mahremiyet sağlayacak. Ne biz ne de personel, banyo yaparken seni bir daha rahatsız edecek."

Başımı sallıyorum. Midemdeki çalkalanmanın nedeni kesinlikle rahatlama olmalı, hayal kırıklığı değil. Şu Marigold gibi olacak değilim ya.

"Elbette yalvarmadığın sürece." Dayton sanki bedenimin eridiğini görebiliyormuş gibi bana göz kırpıyor. Bacaklarımı sımsıkı kapatıp dikkatimi yeniden masaya veriyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Astrid ve diğer personel sana kaleyi gezdirecek," diyor Ezryn. "İlkbahar, Yaz, Sonbahar ve Kış Kanatlarını ve tesislerini uygun gördüğün şekilde bir refakatçi eşliğinde keşfedebilirsin. Tabii ki kişisel odalarımız kesinlikle yasak olacak."

"Eğer..." Dayton başlıyor.

"Kesinlikle yasak," diye bitiriyor Ezryn.

"Ve Yüksek Kule." Kel sonunda buz gibi bakışlarını Dayton'dan bana doğru çeviriyor. "Hiçbir koşulda oraya gitmeyeceksin. Kesin-

likle yasak."

Sözlerinde titreşen bir şeyler var, güçlü bir şeyler. Ama benim tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Tamam," diyorum. "Kurallarınıza uyacağım. Eğer..."

Kel sözlerim karşısında homurdanıyor. "Bu bir pazarlık değil."

"Bana neler olduğunu açıklarsanız," diye bitiriyorum. Aklım Farron'un az önce söylediklerine geri dönüyor: Diğerleri lanetlerini kontrol etmekte daha iyiler. "Bana şu lanetten bahsedin. Bu şatodaki hiç kimsenin geceleri şeytani kurtlara ve hayvanlara dönüşmek istemediğini varsayabilir miyim?"

Hepsi bir an sessizleşiyor ve Keldarion'a bakışlarındaki değişim gözümden kaçmıyor.

"Eğer onun burada yaşamasında ısrar ediyorsan, o zaman gerçeği bilmeyi hak ediyor," diyor Ezryn.

Kel umursamaz bir şekilde elini sallayıp başıyla onaylıyor.

"Farron, söyle ona," diye emrediyor Ezryn.

Dayton, kahverengi saçlı perinin omuzlarını tutuyor. "Farron laneti araştırıyor. Bu konuda en çok şey bilen kişi o."

"Şey, pekâlâ," diyor Farron. "Aslında karmaşık olduğu kadar basit de. Lütfen laneti kimseye söyleme. Ayrıntıları sadece Castletree sakinleri biliyor."

"Buradan ayrılamayacağıma göre böyle bir sorun yok," diyorum.

"Doğru." Farron bir elini dalgalı saçlarında gezdiriyor. "Bu şato, her krallığın Yüce Prenslerinin ve onların personelinin geleneksel evidir."

Hepsinin kendi krallıklarının bu kadar uzağındaki bir şatoda yaşamaları bana garip geliyor ama devam etmesine izin veriyorum.

"Dayton aramızda taç giyen son kişiydi. Kapının çaldığını duyduğumuzda yaklaşık bir aydır burada yaşıyordu," diye devam ediyor Farron. "Kapıyı açtığımızda karşımızda güzel bir insan kadın bulduk. Her prense bakmak istedi ve biz de onun isteğini yerine getirdik. Ama Castletree'ye girmeyi isteyince onu reddettik."

Sanırım ben de yabancı bir kadının evime girmesine izin vermek

istemezdim. Farron hikâyesini anlatırken tüm prensleri inceliyorum. Dayton'ın başı öne eğik, Kel'in yüzünde asırlık bir acı var ve Ezryn hâlâ bir dağ gibi hareketsiz.

"İşte o zaman her şey değişti," diye devam ediyor Farron. "Yani, kadın değişti. Ruhani bir büyücüye dönüştü. Daha önce hiç böyle bir büyü hissetmemiştim. Ay ışığında yaptığı büyüyle bizi lanetleyerek sözleriyle can evimizden vurdu."

"Peki, bu lanet neydi?"

"Castletree sakinleri geceleri canavarlara dönüşecekti. Ama dört prensin laneti bundan çok daha fazlaydı," diye açıklıyor Farron. "Sadece dolunay gecelerinde kurtuluyoruz. O da kim bilir kimin lütfuyla."

"Kimse bunu bilmiyor," diyor Ezryn ciddiyetle. "İlk başta, onun Below'dan gelmiş olabileceğini veya Castletree'nin büyüsünü ele geçirmek için bizi lanetleyen güçlü bir peri olduğunu düşündük. Ama o geceden sonra bir daha hiç ortaya çıkmadı ve araştırmalarım sonuçsuz kaldı."

"Peki, bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?" diye soruyorum. "Yani laneti bozmak için?"

"Aslında yok sayılmaz. Peri lanetleri her zaman bozulabilir," diyor Farron alçak sesle. "Büyücü bize bu lanetin ancak eşlerimizi bulduğumuzda ve..."

"Bu kadar yeter," diye hırlıyor Keldarion. "Ona yeterince şey anlattın."

"Eş mi? Eş de ne demek oluyor?"

"Ruhunun diğer yarısı." Dayton şiirsel bir edayla gülümsüyor. "Aynı yıldızdan doğmuş. "Bütün varlığınla bağlandığın biri."

"Bu bir peri olayı." Farron bana sempatik bir şekilde gülümsüyor.

Aklım yarışıyor. Bu peri prensleri güçlü ama aynı zamanda çaresizler. Belki de bana istediğimi verecek kadar çaresizler.

"Laneti bozmanıza yardım edeceğim," diyorum. Sanki sihirli bir şekilde tilkiye dönüşebileceğimi açıklamışım gibi hepsi bana dönüyorlar. Aslında, bunu o kadar da garip bulmayabilirler. "Ciddiyim.

Madem burada kapana kısıldım, bari işe yarar bir şey yapayım."

"Bize ne olacağını neden umursuyorsun?" Dayton kocaman mavi gözlerini kırpıştırıyor. "Sonuçta biz senin gardiyanlarız."

"Çünkü laneti bozduğumda, beni serbest bırakacaksınız. Anlaşma bu. Periler pazarlıkları sever, değil mi?"

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Babamın saçma sapan sözlerinden biri, perilerle asla pazarlık yapma. Ama ben zaten o kadar derine battım ki tek çıkış yolum bu olabilir.

Bir anlık sessizliğin ardından Ezryn, "Farron'a araştırmasında yardımcı olmasından bir zarar gelmez," diye mırıldanıyor.

"Denememe izin vermekle kaybedeceğin hiçbir şey yok." Bakışlarımı Keldarion'a çeviriyorum. "Ama benim kazanacağım çok şey var."

"Buraya gel," diyor Keldarion. Emir bedenimi etkisi altına almış gibi hemen ayağa kalkıyorum.

Baştan beri planladığım gibi eteklerimi düzeltirken güçlükle yutkunuyorum. Sonra yankılanan adımlarla yemek odasında ona doğru yürüyorum.

Yanına geldiğimde Kel sandalyesinden kalkıp bana bakıyor. Kahretsin, ne kadar uzun olduğunu unutmuşum, karşısında ürperiyorum. Elini uzatıyor. "Laneti boz ve bu kaleden kurtul."

Sözleri ensemi karıncalandırıyor. Onlarda doğru olmayan bir şeyler var. Ama başka seçeneğim yok.

"Anlaştık," diye fısıldayıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Büyük eli buz ve kar prensi için fazla sıcak.

"Bu bir pazarlık," diye mırıldanıyor saygıyla. "Sen laneti bozana veya ben seni serbest bırakmaya karar verene kadar, Castletree'nin misafiri olarak kalacaksın."

Birleşen ellerimizden büyülü bir güç geçiyor. Bir karıncalanma hissediyorum ve mavi bir ışık şeridinin benim ve onun bileğini sarmasını huşu içinde izliyorum. Birbirine kenetlenmiş ellerimizden yayılan olağanüstü sıcaklıkla kalbi [illegible] çakıyor. Rüzgâr saçlarımı okşarken bakışlarır [illegible] terinden ayıramıyorum.

Sonunda büyü bozuluyor. Bakışlarımı aşağıya indirdiğimde her birimizin bileğinde bilezik şeklinde bir dövme, iç içe geçmiş safir kar taneleri ve yakut güller. Yeminimizin sembolü.

Bileğindeki başka bir şey daha ilgimi çekiyor. Bizimkinin hemen üstünde yine bilezik şeklinde siyah renkli başka dövme. Şekli...

Kel elimi bırakınca derin bir nefes veriyorum. İçimdeki enerji akıyor. "Bu bir pazarlık," diye fısıldıyorum.

"Ve hepsi boşuna." Kel dönüp kapıya doğru yürüyor. "Bu lanet asla bozulmayacak."

Bölüm 22

Rosalina

Şatodaki üçüncü günümün sabahında, Marigold beni makyaj masasının önüne oturtuyor ve dağınık topuz yapıyor. "Birinin saçını yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki" diyor tüm bu yaygaraya itiraz ettiğimde. "Bırak da şu kadın biraz eğlensin!"

Bu çok garip bir şey. O ve Astrid benimle özellikle ilgileniyor gibi görünüyorlar. Prenslerle görüşmemden sonra bütün günü beni takip ederek, her iki saniyede bir neye ihtiyacım olduğunu sorarak ve bana kalenin hangi bölgesini gösterecekleri konusunda kavga ederek geçirdiler. Kabul etmeliyim ki arkadaşlıkları oldukça hoş. Astrid'in iyimser enerjisi ve Marigold'un prenslere olan daimi şehveti arasında, günün çoğunda gülümsüyor, hatta kahkaha atıyordum.

Bu, bir mahkûm olarak yapmayı hayal ettiğim bir şey değil. Ama öğle yemeğindeki o sohbet bana umut verdi. Bu laneti kırabilir ve özgürlüğümü kazanabilirim. Babamı tekrar göreceğim ve hayatım normale dönecek. Sadece an meselesi.

Parmaklarımı bileğimdeki mavi ve kırmızı dövmenin üzerinde gezdiriyorum. Bir peri pazarlığının işareti olarak, kesinlikle çok güzel.

Prenslerle ilk zorunlu akşam yemeğim, tarihe, tüm zamanların en garip aile yemeklerinden biri olarak geçti. Keldarion tek bir kelime etmedi, Ezryn hiçbir şey yemeden öylece oturdu, Farron yutkunamayacak kadar gergin görünüyordu ve sadece Dayton ve ben tabaklarımızdakileri bitirdik.

Ama kahretsin. *Yemekler.* Kuruyemiş ve sarımsakla dolu muhtesem mantarlar ve daha önce hiç görmediğim lezzetli kırmızı bir sebze.

Bulutlar gibi parçalanan yumuşacık sıcak ekmek. Kremalı kaju fıstığı ve pembe turpla süslenmiş, şimdiye kadar yediğim en taze salata. Ve neredeyse mango limonatası tadında güzel bir köpüklü portakal suyu.

Benimle konuşmak istemiyorlar mı? İyi o zaman. Ben de onların yemeklerini yer, hizmetçileriyle arkadaş olur ve buradan çıkabilmek için lanetlerini yok etmenin bir yolunu bulurum.

Şimdi, Marigold'un el emeğine hayranlıkla bakıyor, sabah ışığı penceremden içeri süzülürken bir bukleyi avucumun içinde aşağı yukarı zıplatıyorum. "Aman Tanrım, Marigold, film sektöründe kariyer yapabilirsin. Beni eski bir film yıldızı gibi gösterdin."

Marigold tombul yanaklarını tutup mırıldanıyor. "Elbette öyle yaptım! Vivien Leigh'e çok benziyorsun. Bir de bu adamlardan biri biraz Rhett Butler'a benzeseydi..."

"Ne?" Neredeyse makyaj masasının sandalyesinden fırlıyorum. "Sakın bana *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin[15] kendi peri versiyonunuzu yaptığını söyleme."

"Elbette hayır, canım." Gardıroba doğru yürüyüp bir yığın elbiseyi karıştırıyor. "Bazen insanlar Büyülü Vadi'ye girer ve evlerinden haberler getirirler. Ya da bazı periler ziyarete gider. Prensler lanetten yıllar önce bunu yapardı. Ama uzun zamandır böyle bir şey olmadı." Hafifçe ürperiyor. "Ama kim bilir? Sen ve baban başardınız. Belki de Vadi'nin kendine ait fikirleri vardır."

Duyduklarıma inanamayarak başımı iki yana sallıyorum. Bu kadim perilerin Scarlett O'Hara için gözyaşı döktüğünü hayal bile edemiyorum.

Marigold, gül desenli dantelli, kısa kollu güzel bir pembe elbise uzatıyor. Muhteşem bir şey. "Al bakalım canım."

Ayağımın bir parmağını yere sürtüp geceliğimin manşetiyle oynuyorum. "Çok güzel ama acaba uzun kollu bir şey var mı? Kollarım kapalıyken daha rahatım."

15- Margaret Mitchell, *Rüzgâr Gibi Geçti*, çev. Yeliz Üslü, Artemis Yayınları, İstanbul, 2022, 1. Baskı. (e. n.)

İnce tek kaşını kaldırıyor. Bir an için bana karşı geleceğini düşünüyorum ama gardıroba geri dönüp eteğinde yüzlerce sonbahar yaprağı olan, uzun kollu turuncu bir elbise çıkarıyor. "Bunun içinde rüya gibi görüneceksin. Üstelik mevsimlik."

Üstümü değiştirmeyi bitirdiğimde kapı çalıyor. Astrid'i bulmayı bekleyerek kapıyı açmaya gidiyorum.

Ama onun yerine 1,80 boyunda saf bir güzellikle karşı karşıya kalıyorum.

Kendine hâkim ol, kızım, diyorum kendi kendime. *İki gün önce seni yemeye çalıştı.*

Çünkü Farron –yardım etmek için can attığım gizemli peri tutsağım, namı diğer bacağımı pençeleyen yırtıcı kurt canavar ve Sonbahar Krallığı'nın Prensi– kapımın önünde duruyor.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba," diye cevaplıyor, çatlayan sesiyle. Sesini gürleştirip tekrar, "Merhaba," diyor. "Merhaba. Günaydın," diyor.

Gülümseyerek onun konuşmasını bekliyorum. Ama o sadece bana bakıyor. Kocaman altın rengi gözleri sanki son bir saattir üzerinde düşündüğü bulmacanın cevabıymışım gibi üzerimde geziniyor. Yuvarlak camları onu seksi bir profesör gibi gösteren altın çerçeveli gözlük takıyor. Kıyafeti de bu fikri destekliyor, yüksek yakalı krem rengi bir tuniğin üzerine sonbahar kahverengisi bir yelek ve uzun bacaklarını saran kahverengi bir pantolon giymiş.

Bir yanım beni öldürmeye çalıştığı için kapıyı yüzüne çarpmak istiyor. Ama bir diğer yanım –tamamen delirmiş olan yanım– onu böyle gördüğüne mutlu oluyor. Onun bir mahkûm olduğunu düşünüyordum.

Ve canavarını diğerleri gibi kontrol edemediği hakkındaki söylediklerini düşündüğümde, onun gerçekte özgür olup olmadığını merak ediyorum.

Bana bakarken tamamen olduğu yerde donup kalmış gibi göründüğünden, "Sana yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

İrkilerek elini saçlarından geçirip mırıldanıyor, "Ah! Ah evet. Özür dilerim. Ben... Çok güzel görünüyorsun."

Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Yani, elbiseyi kastediyorum!" diye kekeliyor.

Marigold arkamdan gelip kıçıma şaplak atıyor. "Elbette güzel görünüyor. Ama bu elbise yerde çok daha güzel." Kendi kendine kıkırdayıp koridorda yürümeye başlıyor.

Yanaklarım kızarıyor, Farron da burnunun üstünü ovuşturuyor, "Marigold..." diye mırıldanıyor.

Farron sonunda doğrulup gergin bir şekilde tuniğinin manşetlerini çekiştirene kadar ikimiz de gülüyoruz. "Bayan Rosalina, rahatsız etmek istemem ama dünkü toplantımızda söylediklerinde ciddi olup olmadığını merak ediyordum." Koyu kaşlarının altında parlayan altın rengi gözleriyle bana bakıyor. "Gerçekten bu laneti bozmamıza yardım etmek niyetinde misin?"

"Evet," diye nefes aldıktan sonra sanki sözlerimin kanıtıymış gibi yeni dövmeli bileğimi kaldırıyorum. "Elbette bunu yapma niyetindeyim."

Gülümsemesi sabah güneşinden daha parlak. "Harika. O zaman benimle gel."

Hizmetçiler selam verip prense küçük reveranslar yaparken koridorlarda onu takip ediyorum.

"Eminim anlamışsındır, yirmi beş yıldır lanetliyiz," diyor Farron, hızlı bir şekilde konuşarak. "Tüm lanetlerde olduğu gibi, bunu da bozmanın bir yolu vardır. Ve son yirmi beş yılın her gününü bunu yapmaya adadım. Bariz çözümler işe yaramayınca, lanetin içindeki daha derin anlamları çözmek için araştırma yapmaya başladım. Bu yüzden burada çok zaman geçiriyorum." Altın varakla kaplanmış gösterişli kulpları olan iki büyük çift kapının önünde duruyoruz. Bir elini sivri kulağının üzerinde gezdiriyor. "Umarım bu seni sıkmaz."

Kapıları açıyor. Ve şimdiye dek gördüğüm en büyüleyici kütüphaneye giriyorum.

Bölüm 23

Rosalina

Sendeleyen adımlarla kütüphaneye girerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Her şeyi özümsemek isteyerek kendi etrafımda dönüyorum. "Muhteşem," diyorum derin bir nefes alarak.

Kalenin kütüphanesi sonbaharın güzellikleriyle dolu. İçeride ağaçlar büyüyor; kırmızı, turuncu ve sarı renkli yapraklar yumuşak şelaleler halinde yere düşüyor. Bazı gövdeler sıra sıra kitaplarla dolu yüksek raflara karışıyor.

Hayatımda gördüğüm en büyük kütüphane. Patronum Richard'ın hayal edebileceğinden çok daha fazla kitap var.

Bir çığlık atıp raflardan birinin altında durmak için ileri atılıyorum. Bir merdiven –bir merdiven!– var. En tepeye çıkmak için gerekiyor. Hatta tekerlekleri bile var. Bunu *kesinlikle* kullanacağım.

"Beğendin mi?" diye soruyor Farron utanarak.

"Bayıldım." Sadece kütüphanenin boyutuna değil, ihtişamına da. Işık vitray pencerelerden içeri sızarken yapraklar esintiyle hışırdıyor. Bir fırtına sırasında cama vuran yağmurun sesini dinlemenin ne kadar rahatlatıcı olacağını hayal edebiliyorum. Duvarları süsleyen resimler, dört mevsimi tasvir ediyor; yavrularıyla birlikte çiçeklerle dolu bir çayırdaki geyikler, altın rengi kumsala vuran azgın bir okyanus, kırmızı yapraklarla kaplı bir sonbahar zemini ve ay ışığıyla aydınlanmış donmuş bir göl. Büyük bir şöminenin etrafında kanepeler ve koltuklar, her yerde masalar ve sandalyeler var.

Ve kitaplar... Ciltleri en açık pastel tonlardan en canlı renklere kadar. Yazılar mükemmel, bazıları altın varaklı, diğerleri yıldız ışığı

gibi parıldayan gümüşten.

Kütüphanenin güzelliğini bozan tek şey, raflara tırmanan, setler boyunca ilerleyen, sonbahar ağaçlarının etrafını saran ve kitap raflarından içeri doğru giren mor dikenli çalı demetleri.

Farron, yakışıklı yüzünde tatlı bir gülümsemeyle tüm bunların ortasında duruyor.

Anlam veremiyorum. Onu diğer prenslerle gördüğüm birkaç seferde, onların varlığından korkmuş gibi görünüyordu. Şimdi bile, onda biraz garip bir şeyler var. Ama sevimli bir şekilde. Bu adamı geçen geceki canavarla nasıl uzlaştırabilirim? Ve uzlaştıramazsam bile... O hâlâ bir peri prens.

Hâlâ beni hapsediyor.

Ama laneti bozma şansım varsa onun yardımına ihtiyacım olacak.

Geldiğin yerde çok okur musun?" diye soruyor.

"Ben aslında kitaplarla yaşıyorum." Parmağım altın harflerle yazılmış bir cildin üzerinde geziniyor. "Bir kitapçıda çalışıyorum ama buranın çok küçük bir kısmı kadar." Ona döndüğümde, yüzümde muzip bir sırıtma beliriyor. "Hey, burada aşk romanı var mı?"

Gülüp elimden çekiştiriyor. Sıcak parmakları benimkilerle birleşince yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. Zemin yürürken ayaklarımızın altındaki çıtırdayan yaprak örtüsüyle kaplı. Beni kitap raflarından birinin etrafına çekip üstümüzdeki bir şeyi almak için uzanıyor. Bunu yaparken gömleği kalkınca kaslı karnı ve pantolon çizgisinin altına doğru uzanan kahverengi tüyleri ortaya çıkıyor. İçimden bir elektrik akımı geçiyor.

Kitabı indirdiğinde elinde muhteşem, açık mavi bir cilt duruyor. "Periler aşk efsanelerini sever," diyor soluk soluğa bir sesle. "Bu, Sonbahar prensiyle nişanlanan Bahar Krallığı'ndan bir prensesle ilgili." Sayfaları çevirirken görebilmem için omzuma doğru eğiliyor. Eskimiş kâğıt ve mürekkebin zengin kokusu, biraz da portakal ve tarçın, eski kitabın hafif miskiyle birlikte havada süzülüyor. Sanat eseri nefes kesi-

ci, tıpkı başka bir dünyadaki Mucha[16] parçası gibi. "Ancak düğününden hemen önce nehir kıyısında atına binmek için şatodan ayrılıyor ve ormanın derinliklerinde yaşayan bir marangoza rastlıyor. O anda, göğsünde çift bağı uyanıyor."

"Çift bağı mı?" diye nefes nefese tekrarlıyorum.

"İnsan âleminde böyle bir şey olduğunu sanmıyorum," diyor, koyu kirpiklerinin arasından bana bakarak. Başımı hayır anlamında sallıyorum. Kaşları kırışıyor ve sanki nasıl nefes alınacağını tarif etmeye çalışıyormuş gibi yukarı bakıyor. "Çift bağı çok nadir ve kutsaldır. Ruhunun bir başkası için çağrısı olduğu söylenir, kalplerin birleşmesi, hayatın özü."

Farron dikkatle bana bakarak elini ağzıma götürüyor. Parmakları alt dudağımın üzerinden çeneme, sonra boğazımın kıvrımı boyunca titreyerek ilerliyor. Elini, sıkıca bağlanmış elbisemden yukarı doğru fırlamış göğüslerimin üzerine koyuyor. Kalbimin çarpıntısını hissedebiliyor mu acaba?

"Çift bağını burada hissettiğin söylenir," diye mırıldanıyor, boğuk sesiyle. "İkinci bir kalp gibi."

"Yani marangozuyla sonsuza dek mutlu mu yaşıyor?" diye fısıldıyorum, sadece dikkatimi Farron'un üzerimdeki elinden, sıcak avucunun hızlı nefeslerimle inip kalkmasından uzaklaştırmak için.

"Hmm?" Farron hızla geri çekilip boğazını temizliyor.

"Peri prenses?"

"Ah, evet. Hayır. Sonsuza dek mutlu yaşamıyor." Kitabı çarparak kapatıyor. "Nişanlısı onun çift bağını öğrenince kıskançlık krizine kapılıp marangozu öldürüyor. Prenses de daha sonra nişanlısını öldürüp onun tahtına geçiyor."

"Tam olarak klasik bir masal sonu değil," diyorum. Elinin gezindiği yerlerde tüylerim diken diken oluyor.

16- Alphonse Mucha, 19. yüzyılda yaşamış Çek ressam ve grafik sanatçısıdır. Özellikle zarif dekoratif süslemelerin ön plana çıktığı Yeni Sanat (Art Nouveau) akımının en tanınmış temsilcilerinden biridir. (ç. n.)

Utangaç bir şekilde gülümsemeyle cevap veriyor. "Doğru, kesinlikle klasik bir son değil."

"Eee, Prens Farron, nereden başlıyoruz?"

"Sadece Farron de, lütfen." Beni kütüphanenin ana girişine geri çekti. "Bugünlerde pek prens sayılmam. Her gece salyalı bir canavara dönüşen birinin krallığını yönetmesi zor."

"Sonbahar Krallığı'ndansın, değil mi? Bir Sonbahar Kralı veya Kraliçesi ya da yönetecek biri yok mu?"

Bir raftan bir kitap alıp bana uzattıktan sonra merdivene atlayıp bana doğru aşağıya iki tane daha attı. "Öyle bir şey değil. Dört krallık –İlkbahar, Yaz, Sonbahar ve Kış– Büyülü Vadi'nin bir parçasıdır. Ve Büyülü Vadi, tam da bu şatoda yaşayan bir kraliçe tarafından yönetiliyordu. Her krallığı için dört Yüce Hükümdar atadı. Ancak kraliçe beş yüz yıl önce ortadan kayboldu."

Farron'un kollarıma yığdığı ağır kitap yükünü taşımaya çalışıyorum. "Yani Sonbahar Krallığı'nı beş yüz yıldır sen mi yönetiyorsun?"

Gülüyor. "Hayır. Yıllar boyunca birçok farklı hükümdar oldu. Annem Yüce Prenses'ti ama canına tak etti. Bu unvanı ve onunla birlikte gelen büyüyü en büyük çocuğu olarak bana devretti."

Ezryn de Bahar Kutsaması'nı annesinden miras aldığını söylemişti. Bu, Dayton ve Keldarion'un da ebeveynlerinden birinden kutsama aldıkları anlamına mı geliyordu?

Rahat bir nefes alarak kitapları meşe bir masaya fırlatıyor ve bir sandalyeye yığılıyorum. "Tamam, peri politikaları çılgınca. Hâlâ evimin dışındaki ormanda tam anlamıyla alternatif bir boyut olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum."

Farron neredeyse çocuksu bir ifadeyle bana gülümsüyor. "İnan bana, dünyamızın sizinkinden gizli kalması daha iyi. Krallığımızdaki sihir..." Bakışlarını aşağıya indirip dilini alt dudağında gezdiriyor. "Sanırım mesafemizi korumamız insanlar için daha güvenli, diyebiliriz. Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Keldarion'un insanları umursadığını hiç sanmıyorum." Üfleyerek yüzüme düşen bukleyi uzaklaştırıyorum. "Benden ne istediği hakkında en ufak fikrim yok. Neden beni bırakmıyor?"

Farron hemen yanıma bir sandalye çekip ellerimi tutuyor. Yüzündeki yoğun ifadeye şaşırarak doğruluyorum. "Dinle, Rosalina. Yirmi beş yıl önce ilk kez lanetlendiğimizde, başlangıçta bunu kırabileceğimize dair bir umudumuz vardı. Normale dönebileceğimize dair. Ama yıllar geçtikçe, diğer prensler... Umutlarını kaybettiler. Ancak hiçbiri Kel kadar umutsuz değil. Fakat belki, sadece belki..." Gözlerinde bir kıvılcım parlıyor. "Küçük bir insan müdahalesi, onun inatçı kıçına ihtiyacı olan tekmeyi atacaktır."

"Şey, eğer bu ondan kurtulmak anlamına geliyorsa, canı gönülden destekliyorum." Bir pencere pervazı boyunca ilerleyen dikenlere doğru yürüyorum. "Bunlar da lanetin bir parçası sanırım?"

"Aslında hayır." Arkamdan yaklaşan Farron'un sıcak nefesi boynumu okşuyor. "Bunlar Caspian'dan bir hediye. Dikenlikler Prensi."

Dikenlikler Prensi. Ezryn, ilk tanıştığımızda beni onun casusu olmakla suçlamıştı. "Herkes ondan çok korkuyor gibi görünüyor." Ya da Marigold'un durumunda... Hem azgın hem korkmuş. "Sahi kim bu adam?"

Farron başını iki yana sallıyor. "Below Krallığı'ndan bir zalim. Lanet bizi her gece canavar formuna hapsetmekle kalmıyor, büyümüzü de zayıflatıyor. Caspian bunu, karanlık kötülüğünü bu dikenlerle yaymak için bir fırsat olarak kullandı." Farron kütüphanenin etrafını işaret ediyor. "Her şeyi ele geçiriyorlar, Castletree'nin büyüsünü zayıflatıyorlar. Evimiz hayal edebileceğinden çok daha özel. Dört krallığa güç ve hayat veren onun büyüsü. Caspian topraklarımızın dikenlerle çoraklaştığını ve gölgelerle kaplandığını görecek."

Vay canına. Casus olduğumu düşündüğünde Ezryn'in bu kadar öfkelenmesine şaşmamalı.

Arkamı dönüp tekrar kitap yığınına doğru yürüyorum. "Pekâlâ, sadece kontrol edebildiğimiz şeylerle başa çıkabiliriz. Lanet bozulduk-

tan sonra sizler tüm büyü güçlerinizi geri kazanacaksınız, o zaman da bu Dikenlikler Prensi'nin dikenli kıçına tekmeyi basabilirsiniz."

Farron çarpık bir şekilde sırıtıyor. "Tarzını beğendim."

"Şimdi bana daha fazla ayrıntı ver. Laneti bozmak için neler denedin?" Odaklanmaya hazırlanarak saçımı geriye atıyorum.

"Ne yapabilirdik ki? Bizler canavarız." Farron'un gözleri uzaklara, tavana yöneliyor. "Özellikle ilk yıllarda. O zamanlar, diğerleri de canavarlarına hâkim değildi. Şatoda kalıyorduk. Geceleri Briar'ın vahşi doğasında özgürce koşuyorduk. En azından o zamanlar, zarar verdiğimiz tek canlılar goblinlerdi."

"Elbette çift bağınızı bulmaya çalıştınız."

"Dayton, Ez ve ben elimizden geldiğince denedik. Her birimiz burada mahsur kaldığımız süre boyunca göz kulak olmaları için krallıklarımıza vekiller atadık. Şatodakiler dışında kimse bu laneten haberdar değil. Diğer herkes bizim burada dikenleri durdurmaya çalıştığımızı düşünüyor." Farron gözlerini kapattı. "Ailem şu anda Sonbahar Krallığı'nı yönetiyor. Ancak Sonbaharın Kutsaması çoktan bana geçtiği için bu meşakkatli bir iş. Onlara yalan söylemek çok zor. Ama gerçeği bilselerdi..."

Uzanıp elini tutuyorum. "Bunu çözeceğiz, Farron. Söz veriyorum."

Kulağımın arkasına bir tutam saç sıkıştırıyorum. "Umarım öyle olur. Hepimizin iyiliği için."

Bölüm 24

Farron

Hayat kesinlikle kendine has tuhaflıklarla dolu.

Bir gün krallığınızın Yüce Prensi olur, sanki dünya parmaklarınızın ucundaymış gibi hayatınızı yaşarsınız. Ve ertesi gün, gördüğünüz ilk canlının yüzünü parçalamaya hazır, kan arayan bir canavar olursunuz.

Ve bir gün, aynı kan arayan canavar olmanıza rağmen sizi kendinizden kurtarmaya kararlı bir insan kadın zindana girer. Ve onun yüzünü parçalamaya çalıştığınız halde... Sizi affeder.

Dediğim gibi. Tuhaflıklar.

Rosalina misafirimiz olarak aramıza katılalı neredeyse bir ay oldu. Şey, aslında bu tam olarak doğru değil. Sonuçta o teknik olarak bir mahkûm. Keldarion'un emri yüzünden eve gidemiyor. Sık sık onun bir kaçış girişimi planlayıp planlamadığını düşünüyorum. Ama Briar'dan geçerken ona eşlik eden biri bulunmazsa goblinler için iyi bir av olur.

En eski eserlerimizden birini en üst raftan almak için kütüphanedeki merdiveni tırmanırken masada oturan Rosalina'ya bakıyorum. Arka rafta bulduğumuz dağınık kâğıt parçalarının üzerine eğilmiş, bilgileri farklı bir metinle karşılaştırıyor. Burnu kırışmış, gözleri kararlı ve koyu renk kaşları çatık.

Castletree'de kalmaktan keyif alıp almadığını merak etmeden kendimi alamıyorum. Her gün araştırma yapmak için kütüphanede buluşuyoruz ve her gün daha kararlı ve iyimser oluyor.

Kasvet, karanlık, nihilizm[17] ve tam bir inkârla çevrili yirmi beş yılın ardından bunun çok rahatlatıcı ve huzur verici olduğunu söylemeliyim.

17- Varlığı inkâr eden öğreti, yokçuluk, hiççilik. (ç. n.)

Küçük kitabı kemerime sıkıştırıp ayaklarımı merdivenin iki yanına koyarak aşağı doğru kayıyorum.

"Aman Tanrım, bunu yapma. Bileğini kıracaksın," diyor.

Kıkırdayıp kitabı ona uzatıyorum. Kitabı kaptığı gibi İçindekiler Tablosuna göz atmaya başlıyor.

İnsan âlemine girmemin üzerinden çok uzun zaman geçti ve Castletree'nin dışında çok az zaman geçiriyorum, dolayısıyla kazayla Büyülü Vadi'ye geçen ve burada kalmayı seçen birkaç insanı da hiç görmüyorum. Ama Rosalina, hatırladığım insanlara hiç benzemiyor.

Omuzlarına düşen koyu renk saçları, sırtından aşağı dalgalı bir şelale gibi dökülüyor. Birkaç yaprak saçlarının arasına girmiş. Sayfada ileri geri hareket eden kahverengi gözleri öğleden sonra ışığında parlıyor. Ve eski dönemlerin izini taşıyan önü bağcıklı krem rengi bluzu ve kalçalarına tam oturan dökümlü kahverengi eteği vücudunun kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sergiliyor. Bluzunun gevşeyen bağcıkları yüzünden ön tarafı bir anlığına hafifçe açılarak süt beyazı göğüslerinin tepeciklerini ortaya çıkarıyor...

Ah, aman Tanrım. Ne yapıyorum ben? Biz burada araştırma yapıyoruz. Dayton'ın her zaman yaptığı gibi ona bir et parçası gibi bakmıyorum.

Ama mantığım böyle söylese de bedenim aynı fikirde değil. Masanın altında kendimi gizlice toparlayabilmek için hemen oturuyorum. Şükürler olsun ki kendini işine kaptırmış bir halde.

Sadece güzel olsaydı belki bu sinir bozucu arzu belirtilerini görmezden gelebilirdim. Çünkü aynı zamanda zeki ve Castletree'nin etrafındaki dikenler kadar keskin de olmalıydı. Birbirimizle fikir alışverişi yaptığımız her an içimi bir zevk kaplıyor. Daha önce birinde hiç görmediğim bir şekilde bir kavramı kavrayıp onunla bağlantı kuruyor gibi. Ve kütüphanede onun kadar uzun süre kalmak isteyen biriyle hiç tanışmadım. Kel'in zorunlu akşam yemekleri olmasaydı –ve canavarım her gece gelmese– şafak vaktine kadar burada kalacağımızdan şüpheleniyorum.

Rosalina yüksek sesle okumaya başlıyor ama ben konsantre olamıyorum ki bu benim için tamamen anormal bir durum. Araştırma, içinde kendimi kaybedebildiğim tek şey. Bana umut veren tek şey.

Ama şu anda zihnimin her bir parçası sadece ve sadece iki şeye odaklanıyor, önümdeki mükemmel bir çift göğse.

Neden burada oturdum? Başka bir yerde de oturabilirdim ama şimdi tüm serginin önünde ve merkezindeyim. Başka bir yere bakmaya çalışıyorum ama elimde değil. Gözlerim tekrar ona kayıyor, masanın üzerine eğilmiş, bluzu tamamen açık. Göğüsleri dolgun ve yumuşak, uçları zar zor örtülü. Kahretsin, biraz hareket edecek olsa her şey görünür olacak.

Şimdi hareket edemiyorum. Aletim tüm dikkatiyle ayaklanmış, acil bir ihtiyaçla pantolonumu zorluyor. Ayağa kalkarsam, ona olan arzumu açıkça görecek. Ve böyle bir seçenek söz konusu bile olamaz. Burası artık onun evi ve onu esir alanlardan biri tarafından bu masanın üzerine fırlatılıp son bir aydır üzerinde çalıştığımız kitapların üstünde becerilmek ihtiyacı olan son şey.

Ellerimle yüzümü ovalıyorum. Hayır, hayır, hayır. Neyim var benim böyle? Dayton gibi, seks düşkünü bir serseri değilim. Son bir ayda Rosalina ve ben... Söylemeye cesaret edebilir miyim? Arkadaş olduk mu?

En azından diğer prenslerle olmadığı şekilde yakın olduk. Keldarion ondan nefret ediyor gibi. Zoraki akşam yemeklerimizi birbirlerine iğneleyici yorumlar yaparak geçiriyorlar ve ardından Kel genellikle öfkesine yenik düşüp odasına geri dönüyor. Ezryn, onu tanıması için ısrar etmeme rağmen en basit konuşmaların ötesine geçmeyi reddediyor. Bunu omuzlarından görebiliyorum. Rosalina onunla konuşmaya çalıştığında, hatta odaya girdiğinde geriliyor. Ve Dayton... Dayton beklendiği gibi davranıyor. Odaklanmayacak kadar sarhoş olmadığında ona sanki Vadi'deki son su damlasıymış ve kendisi susuzluktan ölüyormuş gibi bakıyor.

Yüzüme ateş basıyor ve ifademi bozmamak için konsantre olmam gerekiyor.

"...ilginç, değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırınca Rosalina ters ters bana bakıyor. "Farron, beni dinliyor musun?"

"Ha?" Aniden sınıfta hayal kurarken yakalanmış bir çocuk gibi hissederek doğruluyorum.

"Az önce okuduğum şey? İlginç, değil mi?"

"Evet. Çok ilginç. İyi bulmuşsun." Boğazımı temizliyorum. Korsesinin gevşek bağcıklarını hâlâ düzeltmedi.

Bakışlarımı yüzünden aşağı, tekrar göğüslerinin muhteşem manzarasına çeviriyorum. Uzanıp dolgun göğüslerini avuçlamak, onu döndürüp masanın üzerine yatırmak çok kolay olurdu. Son bir aydır neredeyse her gün birlikteyiz. Farkında olmadığımı düşündüğü zamanlarda bana baktığını gördüm. Gözleri vücudumu baştan aşağı tarıyor; göğsümde, kollarımda geziniyordu.

Denesem ne yapardı?

Bir kaşını kaldırıp gözlerimin odaklandığı yere bakıyor. Gevşek bağcıkları fark ediyor. "Aman Tanrım, berbat haldeyim," diye mırıldanıp hemen toparlanmaya başlıyor. "Özür dilerim." Yanaklarına parlak bir pembelik yayılıyor.

Çok hızlı ayağa kalkınca sandalyem yere düşüyor. Titreyen ellerini bağcıklardan çekiyorum, bağcıklar yine gevşiyor. "Özür dileyecek bir şey yok. Asıl ben özür dilerim. Bu... Beni heyecanlandırıyorsun."

Gözleri beyazları görünene kadar büyüyor. "*Seni* heyecanlandırıyor muyum? Sen bir *şatoda* yaşayan uhrevi bir prenssin. Zekisin ve –nedense– bana karşı naziksin ve çok seksisin ve aman Tanrım, çok fazla şey söyledim..." Gözlerini yere çevirerek susuyor. Sonra bir mırıldanmayla sözlerini bitiriyor. "Genelde kapüşonlu giyerim."

Bir süre geçtikten sonra ben gülüyorum. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, ardından o da gülüyor. "Neden gülüyoruz?"

"Kapüşonun ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama kulağa saçma geliyor."

"Kapüşonun ne olduğunu bilmiyor musun?" diye bağırıyor. "Aman Tanrım. Sana bir tane almam lazım. Bir daha asla yeleklerine, süslü cepkenlerine ve pantolon askılarına geri dönmezsin..." Parmaklarını köprücük kemiğimin üzerine koymadan önce göğsüme hafifçe vuruyor.

"Farron," diye fısıldayıp gözlerini kapatıyor. "Sana kalsa beni serbest bırakır mıydın?"

İçimin derinliklerinde bir şey homurdanıyor: *Hayır. Benim olurdun. Sonsuza dek benim.* Ama başımı iki yana sallıyorum, dalgalı saç tutamları gözlerimin önüne düşüyor. "Elbette yapardım, Rosalina."

Alt dudağını ısırıyor. "Dışarıda bir yerlerde bir eşin olduğunu, tam sana göre biri olduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Derin bir iç çekip sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Senin de bildiğin gibi çift bağı oldukça nadir bulunur. Bu, çoğumuzun büyürken düşündüğü bir şey değil."

"Yani, periler eşlerini beklemezler." Elini sağ bileğindeki dövmenin üzerinde gezdiriyor. "Siz de insanlar gibi evleniyor musunuz?"

Masanın karşısından bir kitap alıp bir sayfasını açıyorum. Çiçeklerle çevrili bir resim bir peri evliliğini tasvir ediyor. "Bir bakıma, evet. Hayatını bir başkasına adadığın törenler var. Ancak bunlar bir çift bağıyla aynı sihre sahip değil."

"Sihir." Rosalina'nın gözleri kocaman açılıyor. "Hakkında okuduğumuz sihir. Bu gerçek mi? Eşini zihninde duymak, o ışıltılı his, baskın cinsel dürtüler..." Yüzü kızarıyor.

"Bilmiyorum." Benim yüzüm de kızarıyor. "Ezryn'in anne ve babası arasında çift bağı vardı. Kel'in büyükanne ve büyükbabasının da öyle olduğuna inanıyorum. Onlar bu konuda biraz daha fazla şey biliyor olabilirler."

Rosalina gözlerini deviriyor. "Sanki benimle konuşacaklarmış gibi."

Sayfaları çevirmeye devam ediyorum. "Bir çift bağının olmaması,

vahşi bir perinin kendi seçtiği eşle büyüyü taklit etmeye çalışmasını engellemiyor. Oldukça tehlikeli olabilir." Döngüsel formda mor ve yeşil çizimlerin olduğu bir sayfada bitiriyorum.

"Büyüyü taklit etmek mi?" diye soruyor Rosalina.

Parmağımı pürüzlü kâğıdın üzerinde gezdiriyorum. "Tüm perilerin pazarlık büyüsü vardır ve bazı periler bunu sevgilileriyle bir aşk anlaşması yapmak için kullanırlar. Bu, her gün 'Seni seviyorum' demeyi hatırlamak ya da saçlarının beyazlaması gibi zararsız bir şey de olabilir, bir başkasının dudaklarına yöneldiğinde ölmen kadar ciddi bir şey de."

"Büyü gerçekten bunu yapabilir mi?"

"Peri büyüsü güçlüdür," diye açıklıyorum. "Aşk ne kadar güçlüyse, pazarlık da o kadar güçlüdür. Bu periler eşlerde gördükleri gücü yeniden yaratmak için yanıp tutuşurlar."

Rosalina parmaklarını resmin üzerinde gezdirip bana bakıyor. "Umarım onu bulduğumuzda, eşin hayal ettiğin her şeye sahip olur, Farron."

Yıllardır o anın korkusuyla yaşadığımı nereden bilebilir? Ama sözlerinde öyle bir nezaket var ki gülümsemeden edemiyorum. "Teşekkür ederim, Rosie."

Kızarıyor. "Rosie mi?"

"Yani, Rosalina. Üzgünüm, ben..."

"Hayır." Elimi tuttuğunda hızlanan nabzımı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. "Çok tatlı."

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Tatlı olan, güzel olan o. Dudaklarının tadını, dilimi boynunda gezdirsem çıkaracağı sesi merak ediyorum...

Yaklaşıyor. "Bu hayatı hak etmiyorsun. Sen çok iyi ve naziksin. Büyücü gerçekten kötü."

Büyücü'nün hatırası içimde öfke, utanç ve büyük bir suçluluk duygusu yaratıyor. Bu adil değil. Hiç adil değil. Ben bunu hak eden diğerleri gibi değilim. Krallığına ihanet eden veya onu terk eden biri değilim. Gücünü kötüye kullanan biri değilim.

Ve yine de burada kapana sıkışıp kaldım.

"Farron? Özür dilerim. Çok fazla şey söyledim." Rosalina arkasını dönüp kolunu ovuşturuyor.

"Hayır, aslında..." Lanet gecesini ona anlatıp anlatmamaya karar vermek üzereyken, giriş salonuna açılan kütüphane kapılarının dışından gürültülü bir şangırtı sesi yükseliyor.

Gürültülü kahkahalar ve cam kırılma sesi. Ve sonra... Bir kadın sesi.

"Ah, aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. Bu sadece tek bir şey olabilir.

Arkamda Rosalina ile birlikte kütüphaneden koşarak çıkıyorum. Keldarion'dan önce ne olduğunu öğrenmeliyim.

Sonbahar geçidinden aşağı koşuyoruz, yapraklar ve dallar ayaklarımızın altında çatırdıyor.

"Neler oluyor?" diye bağırıyor Rosalina. "Hiç bahsetmemiş olabilirim ama koşmayı pek sevmem..."

Köşeyi dönüp giriş holüne bakan merdivenlerin tepesine geldiğimizde donup kalıyorum.

Kahretsin. Düşündüğümden daha kötü.

Buraya gerçekten birini getirmiş.

Dayton, bir elinde iğrenç kokulu bir sürahi alkol, diğer elinde iri göğüslü sarışın bir perinin poposu, aynanın kırmızı altından yapılmış çerçevesine yaslanmış.

Tek yapabildiğim hırıltılı bir nefes almak. İçimdeki kurt göğsüme doğru atılıyor, kaburgalarımı tırmalıyor. Dışarı çıkmak için can atıyor. Ama öfkemin beni ele geçirmesine izin verirsem, burası kan gölüne döner.

Ancak bu bile Keldarion'un şatonun içinde bir yabancı görmesi durumunda yaşanacaklar kadar kötü olmaz.

Merdivenlerden aşağı koşup ana salona giriyoruz. Soluk soluğa kalan Rosalina iki büklüm oluyor. Ama gözleri Dayton'da veya peri kadında değil. Aynada. Ah, doğru ya. Sanırım bunu açıklamadık. Muhtemelen bunun bir dekorasyon olduğunu düşünmüştü.

Parlak ayna, yanardöner ışıkla dalgalanıyor. Bir kapı büyüklüğünde ve odayı mavi, kırmızı ve yeşil fraktallarla aydınlatıyor. Dayton'ın çıplak göğsünde titreşiyorlar. Üzerinde sadece Yaz Krallığı'nın geleneksel kıyafeti var, kaslı poposunu sımsıkı saran kısa, deri bir kuşak. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve yüzünde, aklını başından gittiğinde hep takındığı o uykulu yarım gülümseme var.

Belli ki onun göğsünü tutup hıçkırıklar arasında gülen sarışın peri kadın da sarhoş.

"Dayton," diye homurdanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Dayton bakışlarını bana çeviriyor, gözleri neşeyle parlıyor. "Farron, bana eve hoş geldin demeye gelmişsin. Endişelenme. Buna hiç gerek yok." Sözcükleri ağzında geveledikten sonra şişeyi yere fırlatıyor. Şişe, Rosalina'ya doğru yuvarlanıyor. Rosalina hareketini durdurmak için ayağını şişenin üzerine vuruyor.

"Dayton, bu senin için bile çok sorumsuzca," diyor Rosalina. Ciddi ses tonu neredeyse gülümsememe neden oluyor. Neredeyse. "Keldarion'un son ziyaretçisine ne yaptığını biliyorsun."

"Şey, sen artık Şatonun Kraliçesi değil misin?" diyor Dayton gülerek.

Peri kadın öne doğru eğilip iri göğsünü Dayton'ın çıplak bedenine bastırıyor. Kalbim küt küt atıyor ve acıya odaklanmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Dayton, bu ikisi neden bize laf atıyor? Yatak odana gideceğimizi sanıyordum." Aşağı uzanıp deri üzerinden Dayton'ın penisini kavrıyor.

Yüzüm alev alev yanıyor. Perinin eli onu okşarken Dayton'ın gülümseme şeklinden nefret ediyorum. Başını geriye atıp gözlerini kısarak lanet olası bir gösteri yapıyor. "Haklısın, sevgilim. Şu ikisine bak. Vızıldayan sinekler gibiler." Onu omuzlarından yakalayıp duvara doğru itiyor ama gözleri benim üzerimde. "Belki de bize katılmak istiyorlardır." Dilini perinin çenesinden ve sonra boynundan aşağı doğru gezdiriyor ve ardından yüzünü göğüslerine gömüyor.

Rosalina yanımda kaskatı kesiliyor, yüzü kıpkırmızı. "Si... Size katılmak mı?"

Dayton, peri kadının göğüslerinden başını kaldırıyor. "İlgileniyor musun, çiçeğim? Buraya gel de sana perilerin nasıl seviştiğini göstereyim." Dudaklarını yalarken bakışları yoğun.

Hiçbir şey söyleyemiyorum. Hatta hareket bile edemiyorum. Varlığımın her zerresi öfkeyle doluyor. Dayton, Keldarion'un kutsal kuralına karşı gelmeye nasıl cüret eder? Kel huysuz, paranoyak bir pislik olabilir ama bu kural bizi koruyor. Castletree'ye kimse girmez. Hiç kimse.

Ve bu periyi, kasıklarını zar zor örten şeffaf elbisesiyle bu rasgele kadını gözlerimizin önünde sergilemek. Şey, aslında bunu beklemeliydim. Dayton'ın, aleti başka bir erkeğin veya kadının içine gömülüyken bana bakmasına alışkınım. Ama Rosalina'dan da buna katılmasını istemek...

Boğazını koparmak istiyorum. Ona bağırmak istiyorum. Buradan hışımla çıkıp gitmek ve onu Keldarion'un gazabıyla yüz yüze bırakmak istiyorum.

Ama olduğum yere çakılıp kalmış haldeyim.

Korkak.

Ama... Rosalina değil. Başını sallayıp burnunu kırıştırıyor. "Yeter artık. Dayton, büyümen gerek. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen dört milyon falan. Ama aptal bir ergen gibi davranıyorsun." Öfkeyle gidip peri kadının kolunu tutuyor. "Ve sen! Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Bu aptalın seni nereye götürdüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"O, yaz prensi..." diye söze başlıyor peri kadın ama Rosalina aynaya doğru çekiştirerek sözünü kesiyor.

"Evet ve seni buraya getirdiği için de tam bir pislik. Burası tehlikeli bir yer. Ama o seni zerre kadar umursamıyor." Dayton'a öyle bir bakış fırlatıyor ki benim bile tüylerim diken diken oluyor. "O sadece kendini umursuyor."

Dayton cevap vermek istiyormuş gibi görünüyor ama duvara yaslanmadan önce ayakları üzerinde sendeliyor.

"Seni eve götürmemiz gerek. Bu şeyi nasıl çalıştıracağım? Farron?" Bana dönüyor ama kaslarım hâlâ donmuş halde. "Farron, kendine gel. Sana ihtiyacım var."

Sana ihtiyacım var.

Sanki o üç kelime içimde bir ateş yakıyor. Rosalina'nın bana ihtiyacı var. Öne atılıyorum ancak kendi ayaklarıma takılıp tökezliyorum ve zar zor onun önünde doğruluyorum. "E... evet?"

"Şu büyülü ayna şeyinde sihrini kullan," diyor Rosalina. "Yeni arkadaşımızı eve geri göndermemiz gerek."

"Tamam." Öksürüyorum ve sonra peri kadını omuzlarından tutuyorum. Bana yumruk atacakmış gibi görünüyor... Ya da kusacakmış gibi.

Derin bir nefes alarak elimi alnına koyuyorum ve Castletree'nin içindeki derin büyüyü hissediyorum. Her gün, lanet güçlendikçe büyü zayıflıyor. Şimdi bile parmak uçlarıma küçücük bir büyü kırıntısı getirmek için çabalamam gerekiyor.

"Bu sadece bir rüya. Uyandığında, bunu huzursuz bir uykunun hayal mahsulü olarak hatırlayacaksın," diye fısıldıyorum. Sonbahar büyüsünün esintileri –çürüyen, düşen yapraklar ve bunun içindeki son– onun zihnine sızarak bu anıyı bulandırıyor.

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri buğulu.

"Şimdi, yatağını düşün. Onu hayal edebiliyor musun? Görebiliyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

Ona aynayı gösteriyorum. "Çok güzel. O resmi aklında tut ve içinden geç. Kendini tam olarak gitmek istediğin yerde bulacaksın."

"Ne garip bir rüya," diye mırıldanıyor aynanın içine doğru adım atarken. Vücudu titrek bir ışıkla dalgalanıyor. Ve sonra kayboluyor.

Döndüğümde Dayton'ın yerde oturduğunu ve başını göğsüne yasladığını görüyorum.

Bunu neden yaptığını biliyorum. Keldarion'un şatodan ayrılmama sebebiyle aynı. Ez'in insan olmaktansa canavar olmayı tercih etme sebebiyle aynı. Benim kendimi araştırmaya kaptırma sebebimle aynı. Hepimiz kaçmaya çalışıyoruz.

Ama bunu yaptığında kalbim kırılmıyorsa ne olayım.

"İyi mi?" diye soruyor Rosalina, yanına gidip onu göğsünden dürterek.

Dayton onun eline vuruyor. "Uyanığım."

"Üzgünüm, Rosie," diyorum. "Bulduğun heyecanlı bir şeyi bana anlatmak üzere olduğunu biliyorum ama sanırım araştırma seansımızı kısa kesmem gerek. Dayton'ı odasına götürmeliyim."

"Yardımcı olabilir miyim?" Çok samimi görünüyor, yüz hatlarında endişe okunuyor.

"Hayır, güven bana. Bu ilk kez olmuyor," diyorum.

"Ve son da olmayacak," diye geveliyor Dayton başını yana düşürmeden önce.

"Tamam o zaman. Ben senin bulduğun o kitaba bakmaya devam edeceğim," diyor.

Gitmeden önce aramızda son bir temas olmasını isteyerek elini sıkıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa Yaz Kanadı'nda olacağım."

Başını sallıyor ve geniş kalçalarını sallayarak merdivenlerden yukarı doğru çıkıp gözden kayboluyor.

Derin bir nefes veriyorum ve penisime kafamla aynı noktada olmasını söylüyorum.

Ve şu anda, bu, önümde duran yüz on kiloluk bir sarhoşla uğraşmak anlamına geliyor.

"Sen bir aptalsın," diye çıkışıyorum Dayton'ın kolunu omzuma dolamak için eğildiğimde.

"Ondan hoşlanıyorsun," diyor şarkı söyler gibi bir sesle.

Onu ayağa kaldırıyorum. Tanrım, çok ağır. "Ne?"

"Ondan hooşşlanıyorsun," diyor Dayton tekrar. "Ona nasıl baktığını gördüm. Ondan hoşlanıyorsun..."

Dayton'ı taş duvara çarpıyorum. "*Senden* hoşlanıyorum," diye hırlıyorum. "Ve eğer bir daha bu haltı yersen, Keldarion boğazını koparır..."

Dayton saçımdan bir tutam yakalayıp çekince doğruca ona bakıyorum. Kahretsin, bu kadar sarhoş olmasına rağmen refleksleri hâlâ hızlı. Nefesim boğazımdan kesik kesik çıkıyor. Göğüslerimiz birbirine değiyor, göğsü terden parlıyor. "Sevişeceğim kadını kovdun, Farron."

"Ona ihtiyacın yok." Sesim boğuk bir hırıltı şeklinde.

"Bunu bilmiyorum," diyor. "Sikim sıkı ve sıcak bir şey için yanıp tutuşuyor."

t.me/kitapseverlerkulubu

"Çok sarhoşsun," diye karşılık veriyorum.

Elimi yakalayıp kemerinin üzerine bastırıyor. Şişkin sertliği kalın deriden bile belli. "Lanet olsun, beni dene Farron."

Bölüm 25

Rosalina

Öğleden sonra bahçede dolaştıktan sonra Astrid beni aşağı indirdiğinde yemek salonuna ilk giren bendim. Farron, Dayton'la birlikte ayrıldıktan sonra kendimi garip hissetmiştim. Tüm bu durumla ilgili bir şey beni rahatsız etmişti. Peri kızın, bir vampir gibi Dayton'ın boynunu emdiğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Ama yaprakları küçük parçalara ayırarak arazide birkaç tur atmak beni biraz daha iyi hissettirdi. Kıskandığımdan değil. Kelimenin tam anlamıyla prenslerin eşlerini bulmaya çalışırken nasıl kıskanabilirdim ki? Ama Dayton'ın eşinin o sarışın peri olmadığını biliyordum.

İyi ki Farron o periden kurtuldu. Onu aynaya doğru ittiği anda kendimi daha iyi hissetmiştim. Dekor olarak hep garip bir yer gibi görünmüştü ama şimdi aslında ne olduğunu anlıyorum. Büyülü bir ulaşım aynası... Peri kadının sadece gitmek istediği yeri hayal etmesi yeterli olmuştu ve ayna onu oraya götürmüştü. Ne yazık ki işe yaraması için Farron'un büyüsüne ihtiyacı vardı, yoksa eve geri dönmek için onu kullanabilirdim.

Ben yerime otururken personel de yemeği masaya getiriyor. Bugün fırında fındıklı kabak, yanında kavrulmuş sebzeler ve her zamankinden daha fazla kabarık ekmek var.

Herkes nerede?

Araştırmama devam etmek için kütüphaneden aldığım kitabı çıkarıyorum, peri kadının Dayton'ın çift bağı *olmadığını* kanıtlamak için her zamankinden daha fazla motive olmuş durumdayım.

"Masada okumak kabalıktır." Kaba bir ses irkilerek dikkatimi ki-

taptan uzaklaştırmama neden oluyor ve başımı kaldırdığımda karşımda her zamanki yerinde duran Keldarion'u görüyorum.

Bembeyaz saçları ıslak, gömleğinin kumaşını ıslatıyor. Sanki bir beden küçük gibi, tüm doğru yerlere yapışmış halde. Kokusu beni garip bir heyecanla dolduruyor, çam ve daha ilkel bir şeyin –tuzlu bir deniz miskinin– birleşimi.

"Dayton'ın kaplıcalarındaymışsın."

"Ben de banyo yapıyorum," diyor Keldarion, tabağına yiyecek doldururken. "Ara sıra."

Kendimi tutamayıp gülüyorum. Ona baktığımda yüzünde şaşkın bir ifadeyle hareketsiz duruyor. Kızararak bakışlarımı kaçırıyorum. Masanın geri kalanı hâlâ boş.

"Dayton biraz fazla içmiş," diyorum, getirdiği misafirden bahsetmemeye dikkat ederek. "Farron ona yardım etmeye gitti."

"Farron laneti çözmeye çalışıyormuş gibi yapıyor." Keldarion boğazının arkasından hoşnutsuzluk dolu bir ses çıkarıyor. "Yakında onun kendisinin en büyük düşmanı olduğunu anlayacaksın."

"Ezryn nerede?" Onun boş sandalyesini fark ediyorum.

Keldarion kavrulmuş balkabağını özellikle sert bir şekilde çarparak tabağına koyuyor. "Avlanıyor."

"Avlanmak mı? Yemek için mi?"

"Goblinler," diyor Keldarion. "Ama çabaları boşa gidiyor. Öldürdüğü her bir gobline karşılık Below iki tane daha yaratıyor."

"Eğer bir fark yaratmıyorsa Ezryn neden bunu yapıyor?"

Keldarion başını eğince çenesinin güçlü kıvrımından aşağı bir su damlası kayıyor. "Ezryn'in Below'daki tüm yaratıklara karşı büyük bir nefreti var. Bu kinini avlanarak kontrol ediyor."

Sanırım bu akşam yemekte sadece ben ve Keldarion olacağız. Ve hayır, hiç de garip değil...

Keldarion tabağına yemek alma işine dönmeden önce elini saçlarının arasında gezdiriyor ve kokusu tekrar bana doğru geliyor.

Elimde olmadan bir kez daha derin bir nefes alıyorum. Onun kokusunun Dayton'ınkiyle karışmasında inanılmaz derecede doğru olan bir şey var, kışın ve yazın birleşimi.

Başımı iki yana sallıyorum. Benim neyim var böyle? Belki de periler dünyasında olmamla ilgili bir şey çünkü daha önce kokulara hiç bu kadar dikkat etmemiştim.

Bu bana bir fikir veriyor. Belki de çift bağı olanlar aynı kokuyordur, yani eşlerini bulmalarında onlara yardım etmek için bunu kullanabiliriz. Kitabıma geri dönüp kokular hakkında herhangi bir bilgi bulmak için sayfaları karıştırıyorum.

Keldarion, tam da sevdiğim gibi fazladan bir ruloyla birlikte mükemmel şekilde hazırlanmış yemek tabağını yere düşürdüğünde önümde bir şıngırtı sesi duyuluyor.

"Yemek yiyecektim," diye mırıldanıyorum, kitabıma dönerek. "Bu bölümden hemen sonra."

Keldarion kitabımı alıp yukarı çekiyor. "Sana söylemiştim. Yemekte kitap okumak kabalıktır."

"Birinin kitabını çalmak da kabalıktır." Bırakmıyorum. O da bırakmıyor ve hem beni hem de kitabımı yerden yukarıya doğru kaldırınca kendimi bir anda havada sallanırken buluyorum.

Ona sert sert bakıp tekmeler atıyorum. Ve ardından korkunç bir yırtılma sesi geliyor. Sanırım bu kitap yetişkin bir kadını taşımak için yapılmamış çünkü şimdi düşüyorum.

Keldarion kitabı bırakıp beni belimden yakalıyor. Hanımefendiye yakışmayan bir, "Oof!" sesi çıkarıyorum. Şimdi beni sanki ilk evimize girecekmişiz gibi tutuyor.

Bu çok utanç verici.

Ama aynı zamanda garip. Onun için çok ağır olmaktan endişelenmiyorum. Gergin görünmüyor. Sadece öfkeli.

Buna alışkınım.

"Kitabım," diye sızlanıyorum, sayfalar etrafımızda uçuşurken. Uzanıp bir tanesini alıyorum.

"Bu kadar önemli olan neydi ki?" diye homurdanıyor.

"Senin içindi, aptal. Çift bağını araştırıyorum, unuttun mu?"

Göğsünde sinirli bir gümbürtü duyuluyor, gerçek anlamda ona yaslandığım için bunu hissediyorum. "Zamanını boşa harcıyorsun."

"Hiç de bile." Ona bakamıyorum. Bunun yerine, önümdeki sayfayı okuyorum. Bu daha önce görmediğim bir bölüm. Kaşlarım havalanıyor, aşağı inmek için kollarında debeleniyorum.

Ama beni bırakmıyor. Bunun yerine, kollarım boynuna, bacaklarım beline dolanana kadar garip bir şekilde boğuşuyoruz ama bu sayfaya odaklandığım için olup bitenin pek de farkında değilim. Bu iyi olabilir. Bu gerçekten iyi olabilir.

Sayfayı okumayı bitiriyorum. İşte bu! Bu bulduğum ilk gerçek ipucu.

Ancak bir tür şeytan örümcek maymunu gibi hâlâ Kel'in kollarındayım ve beni neden yere bırakmadığını bilmiyorum. Onun güçlü bir doğa gücü olduğunu biliyorum ama bana karşı nazik. Sert vücudu kıvrımlarıma baskı yapıyor ve sıcaklığı içimde orman yangını gibi dolaşıyor. Ben onun güçlü kolları arasında erirken o nasıl Kış Prensi olabilir? Tenim karıncalanıyor, kalbim hızla çarpıyor. Çamın tuzla birleşen baş döndürücü kokusu gerçekten başımı döndürüyor. Tek istediğim daha fazlası.

Pazarlık sırasında ellerimiz temas ettiğinde böyle olmamıştı. Şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Kaslı kolları sanki gitmeme asla izin vermeyecekmiş gibi beni sıkıca sarıyor. Nefes alışı leziz bir ürperti.

Dur bir dakika, bu da ne? Şu an gerçekten saçımı mı kokluyor?

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Nasıl kokuyorum?"

Vücudu kaskatı kesiliyor, sonra homurdanıyor. "Çekil. Git başımdan."

Ondan uzaklaşıyorum, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi, boğazım sıkışıyor. Yüzünde beklediğim öfke yok, daha çok tanımlanamayan bir şey var, sanki tam olarak isimlendiremediğim bir şeyi ifade etmeye çalışıyormuş gibi. "Eşin... Ben..."

"Ne?" diyor dişlerini sıkarak.

"Sanırım onu bulmanın bir yolunu biliyorum," deyince ifadesi yumuşuyor. Elimdeki sayfayı sallıyorum. "Burada bazen büyük travmalarda çift bağının yıllarca, hatta on yıllarca uykuda kalabileceği yazıyor. Belki de o kötü büyücünün laneti sırasında hepinizin çift bağları baskılandı. Yani, onları yeniden canlandırmamız gerek. Onları yüzeye çıkarmalıyız. Burada bir eşin tehlikede olması veya önemli bir an gibi büyük bir olay sırasında uyanabileceğinden bahsediliyor." Parmaklarım gömleğinin kolunu kavrıyor. "Böyle bir olayı nasıl sahneleyebileceğimizi çözebilirsek, belki de hepiniz çift bağı olduğunuz eşlerinizi bulabilirsiniz."

"Saçmalıyorsun," diyor ama sesi tüm tehditkârlığını yitirmiş.

"Aklıma harika bir fikir geldi! Aman Tanrım, Farron'u bulmalıyım."

Eğilip yırtık kitabın sayfalarını toplamaya çalışıyorum. "Yardımın için teşekkürler!" Yemek salonundan çıkarken dönüp ona bakıyorum. O da öylece bana bakıyor, yakışıklı yüzünde aynı anlaşılmaz ifadeyle.

Bölüm 26

Rosalina

Zihnim fikirlerle dolup taşıyor. Elbette, şimdi her şey mantıklı geliyor. Farron'u bulup bu teoriyi ona anlatmalıyım. Ve Dayton'ı yatırmak için Yaz Kanadı'nda olduğunu söylemişti. Şimdiye kadar o sarhoş aptalla işini bitirmiş olmalı.

Dayton ve onun maceraları hakkında çok fazla dedikodu duydum. Temelde seks düşkünü bir erkeğin peri versiyonu olduğunu biliyorum. Ama o kızı onun kollarında, benim evimde görmek...

Benim evim mi?

Benim neyim var? Burası benim evim değil. Benim evim Orca Koyu. Babamla paylaştığım dağınık küçük ev benim evim. Evim... Lucas ile olduğum yer.

Ama bunda çok yanlış gelen bir şeyler var. Bir aydır buradayım ve rutinimi buldum. Her sabah Astrid ile güne başlamak. Marigold ile kıyafet ve saç modeli seçmek. Günlerimi Farron ile kütüphanede geçirmek. Hatta prenslerle yemek yemek. Ne kadar korkutucu olsalar da onların küçük tuhaflıklarını öğreniyorum. Dayton ve Farron'un en iyi yemeğin hangi krallıkta olduğu hakkındaki hararetli tartışmalarını ya da her seferinde Ezryn'i masanın altından kekleri cebine atarken yakalamam gibi. Sanırım onları tek başına yiyor ama sanki çikolatalı olanları en çok sevdiğini kimsenin bilmesini istemiyor. Ve ara sıra, Keldarion'u diğerinin yaptığı bir şeye sırıtırken yakalıyorum. Bir anlık bir şey ama o tek bakış bile içimi bir Noel ağacı gibi aydınlatıyor.

Keldarion'u düşününce, beni nasıl tuttuğunun hissiyle vücudum şişiyor. Tutmak mı? Hayır, sadece yere düşmeme engel oluyordu. Ak-

lımı başıma toplamalıyım. Burası benim evim değil.

Yapmam gereken bir iş var.

Ve bu da Farron'a ne bulduğumu hemen söylemem gerektiği anlamına geliyor.

Duvarları sualtı mağarası gibi parıldayan koridorda koşarak Yaz Kanadı'na gidiyorum. Buradaki koku bile farklı; tuz, kum ve tropikal meyve gibi. Tavanda gökyüzünde uçuşan deniz kuşlarının tasvir edildiği büyüleyici bir duvar resmi var, kapı kolları bile deniz kabuklarından yapılmış. Şatonun diğer her yerinde olduğu gibi siyah dikenler taşı ve camı delerek duvarları ve zemini kaplıyor.

Farron nerede? Dayton'ı çoktan yatağına yatırmış olmalı.

Bir köşeyi dönüp en büyük kapıya doğru koşuyorum, deniz kabuklarıyla kaplı bir çerçevesi olan turkuaz mavisi ahşap bir kapı. Dayton'ın dairesi. Kapı aralık, içeri gizlice girip karanlığın içinde Farron'u görmeye çalışıyorum.

Daha önce hiçbir prensin odasına girmemiştim ama tahmin ettiğim gibi devasa bir yer. Bahse girerim tüm evimden daha büyük. Ana oda karanlıktı, dışarıdaki loş ışık çoğunlukla devasa yerden tavana kadar uzanan perdelerle engellenmiş. Ama odanın bir köşesi uzun meşalelerle aydınlatılmıştı. Odaya gizlice girip köşeden bir göz atıyorum.

Ağzım kuruyor, midem bir ayı kapanı gibi sıkışıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum, gördüğüm şeyin gerçek mi yoksa bir serap mı olduğundan emin değildim.

Farron'u buldum.

Ama yalnız değil.

Dayton'la birlikte.

Hemen köşeden geri çekerek görüş alanından çıkıyorum. Kalbim saatte bir milyon kilometre hızla atıyor. Gitmem gerek. Mahremiyetin ihlali bu. Gizlice kapıdan geri çıkabilirim...

Ama kendime engel olamıyorum. Sanki varlığımın her zerresi köşeden bakmam için beni zorluyor. Sadece bir kez daha...

Hayır, bu bir serap değil. Dayton turuncu meşale ışığı altında yatakta yatıyor. Uzun, altın rengi saçları bir hale gibi başının etrafına düşmüş ve yüzünde gördüğüm en küstah sırıtış var.

Ve çırılçıplak.

Vücudu lanet olası bir Yunan tanrısı gibi sere serpe. Kaslı göğsü parlıyor ve eli penisini kavramak için aşağıya doğru uzanıyor.

Hassiktir. Dayton'ın elleri o devasa penisi kavrayabilmek için çok büyük olmalı. Penisi dimdik, hazır. Eli sert etin üzerinde ritmik bir şekilde hareket ediyor. Ucunda bir damla meni parıldıyor. Yutkunuyorum, aniden ağzım sulanıyor.

Ama kalbimin göğsümden fırlayacak gibi olmasına neden olan, onun üstündeki görüntü. Farron ona doğru eğiliyor; uzun, sıkı vücudu Dayton gibi çırılçıplak.

Dayton'ın vücudunu kaplıcada bir anlığına görmüştüm. Ama Farron'u gözlükleri, yeleği ve kuyruklu ceketi olmadan, hiç böyle görmemiştim.

Bunu hiç düşünmediğimi söylersem kendimi kandırmış olurum. Nasıl düşünmem? Birlikte geçirdiğimiz her gün, beni öldürmeye çalışan yırtıcı kurt dışındaki Farron'u tanıdım. Nazik, komik ve garip bir şekilde çekici. Ve o muhteşem yüz... Tüm o süslü kıyafetlerin altında ne sakladığını nasıl hayal etmeyecektim?

Ve vücudu Dalton'ınki kadar şahane.

Dayton geniş ve kaslı, Farron zayıf. Ancak sırtı kaslarla dalgalanıyor, bakışlarımı sırtından aşağı diri ve sert kıçına doğru kaydırıyorum...

Hayır, hayır, hayır. Röntgencilik yapıyorum. Gitmem gerek...

"Kahretsin, Farron. Çok güzelsin," diye mırıldanıyor Dayton ve Farron'u başının arkasından kavrayarak onu öpmek için kendine doğru çekiyor. "Ve kıskandığında çok ateşli oluyorsun."

"Kıskanılacak ne var?" diye mırıldanıyor Farron. Eli Dayton'ın sert kalçasının üzerinden geçip penisinin tepesine ulaşıyor. Parlayan meninin üzerinde gezdirdiği parmağını ağzına götürüyor. "Her zaman bana geri dönüyorsun."

Dayton homurdanarak Farron'un yüzünün yan tarafını kavrıyor. "Küstah olmaya devam edersen sırtına boşalacağım, ufaklık."

"Sözünü tutamayacağından mı korkuyorsun?" Farron başını Dayton'ın bacaklarının arasına indiriyor. "Sevişemeyecek kadar sarhoş olmadığını söylemiştin. Bunu kanıtla. Döllerinin günlerce bacaklarımdan aşağı akmasını istiyorum."

Vay anasını. Duvarın kenarına tutunup bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Kasıklarımın arası bir fırın gibi kızgın. Dayton ve Farron arasında bir tür... Bağ olduğunu biliyordum. Ama onlar sevgili.

Ve uzaklaşmam gerektiğini bilsem de fiziksel olarak bunu yapamıyorum. Sanki tüm vücudum onlara çekiliyor, kalbim buna tanık olmama düşüncesiyle neredeyse patlayacak.

Dayton doğruluyor ve Farron'u saçlarından yakalayıp uzun boynunu açığa çıkarmak için geriye doğru çekiyor. "Sikilmek mi istiyorsun, ufaklık? O zaman sor bana. Sikim için yalvar."

Dayton'ın sesi zihnimde titriyor: *Söyle bana, Rosalina, yalvarmayı biliyor musun?*

Farron, kesik kesik nefes alıyor, ben de onu taklit ediyorum. Dizlerim bükülürken ağırlığımın büyük kısmı duvara çarpıyor. Dayton'ın fırtınalı mavi gözleri Farron'a dikiliyor.

"Sikini istiyorum," diye hırıltılı bir ses çıkarıyor Farron ve dudaklarım onun sözleriyle birlikte hareket ediyor. "Ona ihtiyacım var, sana *ihtiyacım* var."

"O zaman iyi bir çocuk gibi dizlerinin üzerine çök." Dayton doğrulurken Farron ona itaat ederek dört ayak üzerinde durup kıçını havaya kaldırıyor ve Dayton'dan başka tarafa bakıyor.

Kasıklarımdan aşağı ıslaklık damlıyor, herhangi bir sürtünme için can atarak bacaklarımı sımsıkı birbirine kenetliyorum.

Dayton eğiliyor ve yatağının başucundan bir şişe alıp elini yağla kaplıyor. "Şimdi söyle bana, yavrum, yavaş mı gitmemi istersin? Yoksa kıçını cezalandırmamı mı?"

Farron çarşafları kavrıyor. "Sertçe becer beni. Beni ikiye ayırdığını hissetmek istiyorum."

Dayton kıkırdayıp yağı penisine sürüyor. "Benim küçük sadistim." Sonra topuklarının üzerinde geriye kaykılıp manzaranın tadını çıkarıyor. "Muhteşem."

Dayton, Farron'un kıçına küçük bir şaplak attıktan sonra kalçalarını kavrıyor ve kendini onun içine itiyor.

Farron bir çığlık atıp yüzünü çarşaflara gömüyor. Bense canım pahasına duvara tutunuyorum, kadınlığım alev alev, ihtiyaçla kıvranıyor. Kendimi orada hissedebiliyorum, hem Dayton tarafından becerilirken hem de Farron'la sevişirken. İkisinin de bir parçası.

İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı, Dayton Farron'un kıçını mahvediyor. Kocaman topları hareketin gücüyle sekerek Farron'un tenine çarpıyor. Ve Farron vahşi bir hayvan gibi kendini geriye iterek olabildiğince sert bir şekilde kalçalarını Dayton'a çarpıyor.

Daha önce buna benzer bir şey görmedim, aralarındaki bu çaresiz ihtiyaç. Sevişmenin gerçek anlamı bu. Lucas'ın bana yaptığı gibi yarım yamalak bir şey değil. Gerçek erkekler böyle yapar.

Ve her bir zerrem onların arasına girmek için çığlık atıyor. Nasıl olurdu acaba? Dayton'ın Farron'u becerdiği güçle beni becermesi? Benim bedenimle birlikteyken Farron'un yüzünün şu anki gibi kasılmasını izlemek?

Kendime dokunmamak için tırnaklarımı ahşap duvara geçiriyorum.

"Sikim senin için yeterince sert mi, yavrum?" Dayton homurdanarak elini Farron'un kumral saçlarına daldırıyor ve yüzünü çarşaflara çarpıyor. "Benden şüphe ettiğinde ne olacağını gördün mü?"

Farron cevap olarak inliyor.

Dayton, Farron'u saçlarından yakalayıp göğsüne doğru sıkıca çekiyor, şimdi ikisi de dizlerinin üzerinde duruyor. Muazzam penisi hâlâ Farron'un kıçında ve artık Farron'u net bir şekilde görebiliyorum.

Aman Tanrım. Farron'un penisi çelik kadar sert görünüyor, uzun ve düz karnına doğru kalkık. Birden kendimi onun önünde elleri-

min ve dizlerimin üzerinde hayal ediyorum. Hayalimde Dayton, Farron'un kıçına vurmaya devam ederken damlayan spermini yalıyorum.

Ama burada onların sevişmelerinin yoğunluğundan fazlası var. Dayton'ın kolları Farron'un vücudunu sarıyor ve Farron onun gözlerinin içine bakıyor. Aralarında elektriklenme var gibi. Her ikisinin de yüzünde güven, dostluk ve saf şehvetin karışımı olan ateşli bir gülümseme var.

Dayton, "Göğsünün sperminle kaplandığını görmek istiyorum," diyor. "Ancak o zaman kıçını dumanı tüten döllerimle dolduracağım. Bunu ister misin, ufaklık?"

"Evet, Day," Farron dişlerini gıcırdatıp demir gibi sertleşmiş penisini kavrıyor. Eli yukarı aşağı, yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ediyor. Aman Tanrım. Farron'un kendi üzerine boşalmasını izleme fikri... İç çamaşırım sırılsıklam ve bacağımdan aşağı doğru akan kremayı hissedebiliyorum. Farron'un boşalmasını o kadar çok istiyorum ki. Tabii Dayton'ın da. Önlerinde diz çöküp dilime bir damla damlatmaları için yalvaracak kadar çok istiyorum.

İçim neredeyse acı verecek kadar kasılıyor, dizlerim bükülüyor, sendeleyerek yere düşüyorum.

Gözleri bana doğru kayıyor, yüzlerinde şok ifadesi beliriyor.

Ama Dayton durmuyor. Çenesini sıkıp daha sert beceriyor. Ve Farron ağzı açık bir şekilde bana bakıp bağırıyor. "Rosalina!"

Yukarı doğru boşalıyor ve sıcak spermler göğsüne doğru fışkırıyor.

"Ahhh!" diye bağırıyor Dayton. Yüzündeki ifadeden, onun da Farron'un içine boşaldığını anlayabiliyorum.

Sürünerek geriye doğru çekilirken yanaklarım alev alev yanıyor. "Ben... Özür dilerim!" diye bağırıyorum. "Rahatsız etmek istememiştim!"

Aramıza biraz mesafe koymak için çaresizce odadan dışarı fırlıyorum. O anda düşünebildiğim tek şey Farron'un benim adımı haykırarak boşalması.

***

Hava. Şu anda soğuk havaya ihtiyacım var. Şato kapısını iterek açıyorum ve tökezleyerek sonbaharın son esintileriyle salınan bahçelere ilerliyorum. Güneşin kaybolmakta olan son ışıkları çalılarla birbirine karışmış dikenlerin üzerine yansırken gecenin soğuğu üzerimde geziniyor. Hem çürüme hem de büyümenin iç içe geçip yoğunlaştığı böyle akşamlar, hayatın kokularını ortaya çıkarıyor.

Farron ve Dayton sevgililer. Şato duvarına yaslanıyorum, sağlam bir şey hissetmem gerek. Onların görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Birbirine dolanmış, terli, iki mükemmel vücut, birbirlerine hayranlıkla bakmaları...

Parmaklarım yavaşça göğsümün üzerinde geziniyor, bedenim alev alev. Dayton'ın kocaman penisini Farron'a sokarken –ki Farron bu süre boyunca bana bakıyordu– uyandırdığı hislerden altüst olmuş durumdayım. Farron'un bir gayzer gibi göğsüne fışkırırken çıkardığı zevk dolu titrek iç çekişler. *Rosalina.* Söylediği gerçekten benim adım mıydı?

İçimde kavurucu bir köz tutuşuyor. Gövdem geriliyor ve kasıklarım titriyor. Kalsaydım ne olurdu? Günaha teslim olsaydım? Ellerim bağcıkları çözerek bluzumun altına giriyor ve Dayton ile Farron'un görüntüsünü zihnimde tekrar canlandırırken sızlayan göğüslerimi okşuyor. Diğer elim eteğimin altına doğru kayarak sırılsıklam olmuş külotumu hafifçe sıyırıyor. Dudaklarım coşkuyla aralanırken içimden zevk dalgaları akıyor.

Sarhoş edici bir his orman yangını gibi vücuduma yayılıyor. Nefes aldığım sırada boyun eğmeyen bir güç ayak bileklerime dolanıyor. İki dikenli sarmaşık kavrayarak bacaklarımı sarıyor. *Çok garip.* Bu his heyecan verici ve yabancı, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Meme uçlarım dikleşiyor, göğüslerimi avuçlayıp başımı duvara yaslayarak zevkle inliyorum. Seksin böyle olabileceğini hiç fark etmemiştim. İkisi de farklı bir varoluş düzlemindeydi. Âşıklar mı?

Parmaklarım bacaklarımın arasında kayarak ıslaklığı keşfediyor. Kalçamı saran sarmaşıklar beni zevkin kıyısına daha da yaklaştırı-

yor. Farron ve Dayton'ın görüntüleri, böylesine hayvani bir tutkuyla birlikte hareket etmeleri, zihnimde canlanıyor. Farron'un elleri Dayton'ın saçlarını kavrayıp onu kendine çekerken dudakları beni de arzuyla yakan ateşli bir öpücükle birleşiyor. Farron Dayton'ı sanki Dayton güneşmiş ve hayatta kalmak için onun her zerresine ihtiyacı varmış gibi öpmüştü. Ben de öyle öpülmek istiyorum.

Keskin bir acı hızla hareket eden elimi kesince gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Elimi bacaklarımın arasından çektiğimde parmağımda bir kan lekesi olduğunu görüyorum. Eteğim düşüyor ve bacaklarımın etrafına sıkıca sarılmış dikenleri tamamen fark ediyorum.

Bunda doğru olmayan bir şeyler var.

"Bırak beni," diye bağırınca dikenler düşüyor.

"Üzgünüm, seni izlerken dikkatim dağıldı. Biraz fazla kaptırdım kendimi," diyor yumuşak, büyüleyici bir ses. "Ama lütfen, benim yüzümden durma."

Başımı kaldırdığımda dikenli çalıların üzerinde karanlık bir siluet görüyorum. Bir erkek uzanmış, bir bacağını rahatça aşağı sarkıtmış. Birinin bana onun kim olduğunu söylemesine gerek yok. Bunu tüm varlığımla hissedebiliyorum.

Dikenlikler Prensi Castletree'ye geldi.

Bölüm 27

Rosalina

Dikenli çalılar, Dikenlikler Prensi'nin altında hareket ederek onu yere indiriyor. Gölgelerden çıkıp kızıl alacakaranlığa adım atıyor.

Bu korkunç dikenleri yaratan birinin böylesine eşsiz bir güzelliğe sahip olmaya hakkı yok. Gözleri gece gibi karanlık ve derin, canlı morun gizli benekleriyle dolu. Yüzünün her iki yanından aşağıya koyu dalgalar dökülüyor ve ince gümüş alınlıkta tek, parlak mavi bir mücevher var. Yaklaşırken dudaklarında çapkın bir sırıtış beliriyor.

"Şey," diyor yumuşak bir sesle. "Görünüşe göre benim küçük prensesim canavarlarla dolu şatoda kendini evinde gibi hissediyor."

"Ben senin değilim." Boğazım kuruduğu için yutkunuyorum. "Seni tanımıyorum bile."

Alaycı bir üzüntüyle başını sallıyor. "Ama sen kim olduğumu biliyorsun."

"Sen Dikenlikler Prensi'sin," diyorum. *Caspian.* Farron ondan böyle bahsetmişti. Ama bunu söylemiyorum. Nedense fazla samimi görünüyor.

"Bana böyle demeyi seviyorlar. Nedenini hiç bilmiyorum." Etrafımızı işaret ediyor.

Sonunda prenslerin şatosunu yıkmaya çalışan canavarla yüz yüzeyim.

Bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çekiyor. Parmağımın ucundaki kan damlasına bakarak kaşlarını çatıyor. "Bunun için üzgünüm. Ama acı olmadan küçük bir zevkin ne anlamı var ki?"

"Beni izliyordun," diyorum soluk soluğa.

Parmağımı ağzına götürüp özümün her bir damlasını tadını çıkararak uzun uzun, ıslak ve sıcak bir şekilde emiyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde haylaz bir kıvılcım görüyorum. "Lezzetli," diye mırıldanıyor.

Yavaşça elimi bırakınca damarlarımda elektrik akımı dolaşıyor. Dokunuşu içimde yoğun bir istek uyandırdı ve hain bedenim şimdi daha fazlasını istiyor. Parmağımda tattığı şey sadece kan değildi...

Vücudumun tepkisine öfkelenerek "Dilinizin çatallı olmasını bekliyordum," diye ona hırlıyorum.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye mırıldanıyor kulağıma. Tenime değen nefesi sıcak. Yumuşak dudakları, ağzı yanağıma ulaşana kadar çene hattım boyunca dans ediyor. Diliyle dudaklarımı nazikçe okşayıp arkasında ateşli bir ıslaklık bırakırken nefesim kesiliyor. Garip, ışıltılı bir zevk dalgası hızla vücuduma yayılırken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Burada, Keldarion ve onun ufaklıklarının yanında harcanıyorsun." Sesi, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi kısılıyor. "Biz Below'da güzelliğin kıymetini biliriz. Seni bir kafese koymayı asla düşünmem."

"Defol git..." Sözümü bitiremiyorum. Bir anda geriye doğru çekiliyorum, sonrasında görebildiğim tek şey Caspian'ın dikenlere doğru uçtuğu.

Keldarion tüm vücuduyla benimkinin etrafına kapanmış bir halde önümde duruyor.

Kahretsin.

Caspian dikenlerin arasından kalkarak siyah ceketindeki dikenleri ayıklayıp pantolonunu düzeltiyor. Sonra Keldarion'a bakıyor, ifadesi hiç de korkutucu değil. Gülümsemesi, gözlerinin parlak ışığı... Bilmesem, ifadesinin muzip olduğunu söylerdim.

Önümdeki beyaz saçlı dev ise onun aksine artık alıştığım öfkesini tüm şiddetiyle etrafına yayıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor Keldarion.

"Ah, bilirsin işte, sadece hayran hayran peyzaj çalışmalarıma bakıyorum." Caspian yükselen dikenleri işaret ediyor.

Keldarion'un arkasından çıkmaya çalışıyorum ama beni geri itiyor. "Git."

Caspian, sinsi bir kara kedinin tüm zarafetiyle bize doğru yürüyor. "Beni tanıştırmayacak mısın?" Duraksıyor, koyu gözleri Kel'e dönmeden önce üzerimde geziniyor. "Yeni arkadaşınızla?"

Neden başka bir şey söyleyecekmiş gibi geldi?

"Dördünüz çok uzun zamandır çok yakınsınız," diye devam ediyor Caspian, Kel ona cevap vermeyince. "Ve ne kadar lezzetli olsalar da ikramlarımın hiçbirini kabul etmedin. Şimdi merak ettiğim için beni suçlayamazsın."

"O seni ilgilendirmez," diyor Keldarion.

Caspian önümüzde duruyor. Benden uzun ama Kel'in yanında yukarı bakması gerekiyor. "Seninle ilgili her şeyin beni ilgilendirdiğini şimdiye kadar öğrenmedin mi?"

Keldarion kaskatı kesiliyor, zar zor nefes alıyor gibi görünüyor. İçimi bir ürperti kaplıyor, onun ayaklarının altından hızla genişleyen buzları izlemek için aşağı bakıyorum. "Sen benim için bir hiçsin."

Caspian koyu gözlerini buza, sonra tekrar Kel'e çeviriyor. "Bunun doğru olmasını çok isterdin, değil mi?"

Kel ürperiyor. Yüzümü onun ifadesini görebilecek kadar çeviriyorum. Dişlerini sıkmış, kaşlarını çatmış. Ve patlamamaya çalıştığını, büyüsünü dizginlemeye çalıştığını fark ediyorum.

Caspian çalılıklara doğru yürüyor ancak kenara gelince dönüyor. Rüzgâr saçlarının kalın dalgalarını savuruyor. "Kalenin büyüsü zayıflıyor, hissedebiliyorum. Zamanın tükeniyor."

"Git."

O yıldızlı gözler bana kayıyor. "Seni çok yakında yine göreceğimden eminim, Prenses. Bunu çoktan belli etti."

Belli belirsiz görünen çalılıklar yerden fışkırarak onun etrafını sarıyor. Bir sihir ışıltısıyla ortadan kayboluyor.

Titrek bir nefes alıyorum, sonra dile getirmeye çok korktuğum öfkem açığa çıkıyor. "Eh, çok kabaydı. Herkesin ondan neden nefret ettiğini şimdi anlayabiliyorum."

Keldarion omuzlarımı kavrayıp beni kendisine doğru döndürüyor. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. İyiyim." En azından fiziksel olarak, tabii parmağıma batan diken sayılmazsa. Ama zihnim onun kötülük yüklü cinselliği yüzünden berbat durumda.

"Buradaki herkes Below'dan kimseye güvenilmeyeceğini bilir," derken sesi sertleşiyor. "Ancak sen buradan değilsin, bu yüzden sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Onun ağzından çıkan her şey yalan. Büyüleyecek kadar çekici görünebilir ve sana en büyük arzularını vaat edecektir. Onunla asla pazarlık yapma. Dikenlikler Prensi ile asla anlaşma yapma."

Sesinde çaresizlik dolu bir telaş var. Başımı sallayıp havayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Dışarı geldiğin için teşekkür ederim. Çok ürkütücüydü." Ve çok güzel. Ama bunu Kel'e söylememeyi tercih ediyorum. Bu durumu takdir edeceğini sanmam.

"Sana zarar vermediğinden emin misin?" Kel yüzümü tarıyor, sonra bakışları vücuduma doğru iniyor. Göğsüme, bağcıkların gevşediği yere geldiklerinde omuzlarımdaki elleri titriyor.

Dayton ve Farron'u düşünerek onları çözüp kendime dokunduğum için gevşemişlerdi. Vücudum yanıyor, yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Bahçede ne yapıyordun, Rosalina?"

"Ben..."

Omuzlarımı daha sıkı kavrıyor, hareket ediyoruz. Resmen beni kaldırıyor. Göğsünü bana bastırınca sırtım sert şato duvarına çarpıyor, bir eliyle üstümüzdeki taşı kavrıyor. "Dikkatimi dağıt."

"Dikkatini dağıtmak mı?" diyorum nefes nefese. O kadar yakın ki buz gibi nefesinin yüzümdeki saçları geriye doğru savurduğunu hissedebiliyorum. "Neden dikkatini dağıtayım?"

Duvardaki tutuşu ne kadar sertse omzumu tutuşu o kadar yumuşak. Yumruğunu sıkınca birkaç taş yere düşüyor. "Kahretsin, Rosalina."

Ondan kurtulabilirim, onu itip kaçabilirim. Ama yapmıyorum. Dikenlikler Prensi ile olan bu karşılaşmadaki bir şey onu özgürleştirdi.

Ya da her zamankinden daha çok özgürleştirdi.

"Kel." Dağınık saç tutamlarından bazılarını yüzünden geriye doğru atıyorum. İfadesinde garip bir acının izleri var.

Vücudundan derin bir homurtu yayılıyor. "Bir şeyden bahset. Bana şu sıkıcı kitaplarından birini anlat."

"Hey!" Göğsünden itiyorum ama bu hiçbir işe yaramıyor, arkamızdaki taş kadar sert olduğunu düşünüyorum. "Kitaplarım hiç de sıkıcı değil."

Titrek bir nefes alıyor, sonra yüzünde bir gülümseme belirir gibi oluyor. "Farron'un araştırma kitapları sıkıcı. Ama kütüphanede daha ilginç kitaplar var."

"Benim..." Elim tekrar onun yüzüne doğru kayarken sesim fısıltı halinde çıkıyor. "Keşfetmem gerekecek..."

Keldarion acı dolu bir inleme sesi çıkarıp duvara yaslanabilmek için beni döndürüyor. "Güneş batıyor, Rosalina ve kontrol benden çıkıyor."

"Ne?"

"Odana koşup kapıyı kilitlemen gerek."

"Kel."

"Gece çökmek üzere." Keldarion'un gözleri mavi ateş gibi parlıyor. "Ve ben canavarımı kontrol edemiyorum. Şimdi... Git."

Ve bu sefer onu dinliyorum. Ondan uzaklaşarak odama koşuyorum.

Bölüm 28

Rosalina

Gecenin geri kalanını olan bitenler yüzünden ayaklanan sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak geçiriyorum. İlk olarak, prenslerin çift bağlarını bulmalarına gerçekten yardımcı olabilecek bir şey keşfediyorum. Ama henüz bunu araştırmadım çünkü araştırma ortağımı bulmaya gittiğimde, hayatının en iyi tartışma sonrası seksini yapıyordu. En azından öyle görünüyordu.

Farron ve Dayton'ın nasıl bir ilişkisi var? Dayton'ın getirdiği o kadın düşünülürse açık bir ilişki olduğu belli. Belki de insani terimlerle düşünüyorum. Perilerin ilişkilerden farklı beklentileri olabilir.

Ve Dikenlikler Prensi ile tanışmak. *Caspian.* Keldarion'un ona öfkesi, beni sahiplenici bir şekilde koruması. Belki de çok fazla anlam yüklüyorum. Tüm prenslerin Caspian'dan nefret etmek için kendince nedenleri var gibi görünüyor ve ben de buna katılabilirim. Dikenler şatoda gerçekten kötü bir görüntü oluşturuyor.

Zamanınız tükeniyor. Bununla ne demek istedi? Lanetle ilgili olarak prenslerin bana söylemediği başka şeyler mi var?

Kapıya vurulmasıyla düşüncelerimden uzaklaşıyorum. "İçeri gel," diyorum.

Marigold her zamanki yemek arabasını iterek içeri giriyor. Yani, önlük giyen tombul kahverengi rakun Marigold. Bana, bu haliyle bile insanlığının bir kısmına tutunması gerektiğini söylemişti. Personeli böyle görmeye alışıp alışamayacağımı bilmiyorum.

Geceleri kalede dolaşmama izin verilmesine rağmen –yırtıcı Farron'un kilidini açmadığım sürece– gecelerimin çoğunu yatakta kıvrı-

lıp sıcak bir fincan çay eşliğinde, kütüphaneden ödünç aldığım kitapları okuyarak geçiriyorum.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba canım." Patilerini arabadan indiriyor ama hâlâ iki küçük bacağının üzerinde duruyor. "Bu akşam heyecanlı bir karşılaşma yaşadığını duydum. Efendiyi iyi bir ruh haline soktun."

Alışmam gereken bir şey daha var, o da hayvanların konuşması. Dalgınlıkla, prenslerin kurt formlarının da konuşup konuşamadığını merak ediyorum. "Dikenlikler Prensi sırf onu kızdırmak için ortaya çıkmış gibiydi."

Marigold başını sallıyor. "Hiç şüphem yok. Bu ikisinin oldukça kötü bir geçmişi var."

"Ne tür bir geçmiş?" Bakışlarımı kısıyorum. Kel, Caspian'la konuştuğunda zehir saçıyordu.

"Şimdi zamanı değil. Dedikodu yapmayı ben de herkes kadar severim ama benim bile mırıldanırken yakalanmayacağım bazı şeyler var."

Neredeyse dürtecektim ama burnuma nefis bir koku gelince Marigold tepsinin kapağını açmak için patilerini uzatıyor. Akşam yemeğinden kalan kızarmış kabak ve kabarık ekmek.

"Efendimiz senin beslenmen konusunda oldukça ısrarcıydı," diye açıklıyor Marigold. "Akşam yemeği yemediğini söyledi."

Doğal olarak bunu fark etti. Gerçekten de yemeğe bakarken midem gurulduyor.

"Seni yalnız bırakayım." Marigold, çizgili kuyruğu arkasında sallanarak çıkıyor.

Yemek tabağıma bakıyorum. Kel ile daha önce yemek yemediğim için neden birden suçluluk duydum? Orada bulunan tek kişi olduğum için mi? O beni esir alan kişi. Hiçbir şey için kendimi kötü hissetmemeliyim.

"Üff!" Sinirli bir homurtu çıkarıp tepsinin kapağını geri kapatıyorum. Başucumdaki sehpadan bir kitap alıyorum, en kabarık sabahlığımı ve en rahat terliklerimi giyiyorum, sonra Bahar Kanadı'ndaki mükem-

mel sıcaklıktaki odamdan çıkmadan önce aptal yemeğimi alıyorum.

"Kış Kanadı'nı kaçıramam," diye mırıldanıyorum yürürken. "Sadece en soğuk esintiyi ve en tehlikeli koridoru takip et."

Buzda kayarken bir kolum yana doğru savrulurken diğeriyle yemek tepsisini karnıma bastırıyorum. Hangi kapının Kel'in dairesine açıldığını biliyorum çünkü Astrid beni gezdirirken hiçbir koşulda oraya gitmemem gerektiğini söylemişti.

Korkmuyorum. Keldarion, Marigold'a bana yemek getirmesini söylediyse canavarının kontrolünü yeniden kazanmış olmalı. Onu ne tetiklemişti? Caspian'ın varlığı mı yoksa başka bir şey mi?

Kapıda durup cesaretimi kaybetmeden önce üç kez sertçe vuruyorum. "Benim. Ben geldim..." Daha bitiremeden, kapı sanki kendi isteğiyle gıcırdayarak açılıyor.

Arkasında kimse yok ve aralıktan sert bir esinti bana çarpıyor. En azından yemeğimin çok sıcak olacağı konusunda endişelenmeme gerek yok.

İçerisi buz gibi, zemin ince bir kar tabakasıyla kaplı. Tavandan hafif kar taneleri düşüyor.

"Anlaşmamı yerine getirmeye geldim. Seninle akşam yemeği. Hatırladın mı?" Tepsimi kaldırıyorum.

Oda tam bir felaket. Yatak zar zor ayakta duruyor, kenardan sarkan eski püskü battaniyelerin bir kısmı yere düşmüş. Eskimiş kanepe karla kaplı, yastıkları ortada ve bacakları buzla kaplı. Odadaki tek ışık, tavandan yere kadar uzanan pencereden süzülerek duvarlarda ürkütücü gölgeler oluşturan ay ışığından geliyor. Tehditkâr dikenler odanın her köşesinden fışkırıyor, uzun ince dallarıyla uzanıp buz gibi havayı kavrıyor. Daha önce bu kadar çok dikeni bir arada görmemiştim hiç.

Boğazım kuruyor. Acaba o burada mı?

Sonra karanlık bir köşede bir hareket, karda bir kıpırtı fark ediyorum ve parlayan bir çift mavi gözle karşı karşıya geliyorum. Canavarın geri kalanı gölgelerle gizlenmiş ancak devasa vücudunda buz tutmuş tüyler ay ışığıyla parlıyor.

Kurt, "Burada olmamalısın," diye gürleyince nefesim kesiliyor. Demek konuşabiliyor. Sesi insan formunda olduğundan daha kalın ve gür, tıpkı bir buzulun çatlaması gibi.

Karmakarışık odasını ve korkutucu görüntüsünü yargılamadan, ifadesiz kalmak için kendimi zorluyorum. "Buradayım çünkü yarın anlaşmanın üzerime düşen kısmını yerine getirmediğim için beni azarlamana dayanamam."

Sözlerimdeki yalanı duyabiliyor mu? Kanepenin yanında küçük bir masa var, eski bir kibrit bulana kadar çekmeceyi karıştırıyorum. Masaya sürterek kibriti çakıp yarısı yanmış bir mumu yakıyorum. Odaya yumuşak, sıcak bir ışık yayılıyor ve kanepedeki kar yığınını itip yerleşiyorum.

Yemeğim hâlâ sıcak, ben yerken ikimiz de sessiziz. Ama sessizliğe dayanamıyorum. "Bugün yanlışlıkla Dayton ve Farron ile oldukça garip bir duruma düştüm." Çatalımı bırakıp Keldarion'a bakıyorum. "Farron'un en büyük düşmanının kendisi olduğunu söylerken bunu mu kastettin?"

Aldığım tek cevap kurdun homurtusu oluyor, bu yüzden boşlukları kendim doldurmak zorunda kalıyorum. Farron laneti bozmak konusunda kararlı görünüyor ama Dayton'a karşı hisleri yüzünden tereddüt eden bir yanı olabilir mi? Yemeğimin geri kalanını bitirip üzerinde düşünüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, insanlarda çift bağı olmamasına seviniyorum. Eşini bulup ondan nefret etsen ne kadar garip olurdu? Ya da başka birine âşık olsan?"

"Çift bağı inanılmaz derecede nadirdir," diye homurdanıyor Keldarion

"Muhtemelen iyi bir nedeni vardır. Kime âşık olacağın konusunda söz sahibi olmamak adil görünmüyor." Acaba Farron da böyle mi hissediyor? Kitaptaki nişanlı peri prenses de marangoz eşiyle tanıştıktan sonra böyle mi hissetmişti? Yoksa onu bulmak hayatının en güzel anı mıydı? Keldarion'un sessiz kaldığını fark edip kendimi biraz suçlu hissediyorum. "Sen bana bakma. Sen çift bağı olan eşini seveceksin ve

bu lanetini bozacak o kişi. Eminim bu benim her zamanki saflığım."

Kurttan bir homurtu duyuluyor, ayağa kalkınca kar yığınlar halinde üzerinden düşüyor. Bir an için yanıma geleceğini düşünüyorum. Ama rahatlamaya çalışan bir kedi gibi kendi etrafında dönüp tekrar uzanıyor.

Benden uzağa doğru uzanıyor.

Tabağımı yere koyarken "Bu gece birileri huysuz galiba," diye mırıldanıyorum. Gitmeli miyim? Sonuçta akşam yemeğini yeme görevimi yerine getirdim. İçim daralıyor. Zihnimin en karanlık yerlerinde kaybolduğum günlerde, her zaman beni oradan çekip çıkarabilecek bir şey olduğunu biliyorum.

Sabahlığımın cebinden bir kitap çıkarıyorum. "Hâlâ biraz kırgınım. Daha önce *sıkıcı* kitaplarım hakkında soru sormuştun. Ama benim kitaplarım hiç de sıkıcı değil."

Peri kitabını açıyorum. Harika bir hikâye, Farron'un önerdiği, büyülerini geri kazanmaya çalışan bir druidik[18] prensesi ve en yakın korucu arkadaşıyla ilgili romantik bir macera. Dün gece kitabın yarısını okumuştum. Ama şimdi birinci sayfaya dönüp en baştan başlıyorum.

"Ağaç yine benimle konuşuyordu," diyorum ilk cümleyi okuyarak. "Uzaklardan gelen bir sesi vardı, yaprakların arasından esen rüzgârın fısıltısı kadar narin ve kuru bir dalın çatırtısı kadar keskin."

Kelimelerin içinde kendimi kaybediyorum ve Keldarion beni ne bölüyor ne de kovuyor. İlk bölümden sonra hafifçe hareket ettiğini, parıldayan kısık gözleriyle beni izlediğini fark ediyorum. Ve benimle birlikte macera dolu, kadim canavarların ve eski lanetlerin olduğu bir ormana geldiğini ve zihninin karanlığından uzaklaştığını umuyorum.

18- Kelt topluluklarındaki rahip sınıfına benzer. (ç. n.)

***

Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor ve ıslak bir şey yüzümü dürtüyor. Uykulu bir şekilde homurdanarak kıvrılıyorum. *Neden bu kadar üşüyorum?*

"Gel," diyor buyurgan, derin bir ses.

Gözlerim titreyerek açılıyor, ellerimi uzatıyorum. Yumuşacık. Sonra yuvarlanarak ipeksi beyaz kürkle çevreleniyorum. Yumuşak bir salınımla gözlerim kapanıyor. Galiba hareket ediyoruz. Sonra bir bakıyorum ki yumuşak bir yatağa düşmüşüm.

Bu yastıkları, bu battaniyeleri biliyorum. Benim yatağım. Bir tür hayatta kalma içgüdüsü devreye giriyor ve buz tutmuş bedenimi çarşafların altına sokmak için çabalıyorum. Ama yumuşaklığı da özlüyorum. Kışın kokusunu.

Uykulu bir şekilde elimle uzanıp bir tutam beyaz kürkü kavrıyorum ve bir şeyler mırıldanıyorum.

Ben boşluğa doğru sürüklenirken kürk parmaklarımın arasından kayıyor.

Sabah güneşi üzerime vurunca gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum. Ayaklarımı yataktan sallandırdığımda kabarık bir kar yığınının içine giriyorlar.

Kış Prensi ne kadar zamandır yanımda?

Bölüm 29

Rosalina

Limonlu tartımın yarısındayken penceremin dışında çıplak bir kız görüyorum.

"Kız!" Panikle bir çığlık atınca kahvaltımı düşürüyorum, limon dolgusu yere sıçrıyor. "Dışarıda çıplak bir kız var!"

Astrid ve Marigold telaşla yanıma geliyorlar. Odamda saklanıyor, kahvaltı etmek için acele etmiyor, bugün araştırma yapmak için kütüphaneye gitmenin çok uygunsuz olup olmayacağına karar vermeye çalışıyorum.

Bir yandan, sonunda araştırmak istediğim gerçek bir ipucu buldum. Öte yandan, dün gördüklerimden sonra Farron'la nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Ya benim bir sapık olduğumu düşünürse?

En azından bu kesinti kararımı geciktiriyor.

"Aman Tanrım." Marigold iç çekiyor, burnunu cama bastırıyor. "Yine mi?"

"Çok uzun zaman oldu," diyor Astrid. "Temelli bıraktığını umuyordum."

"Dur bir dakika, ne?" Onlara dönüyorum. "Ön kapıda çıplak bir kız olması sıradan bir durum mu?"

"Evet, şey, hayır." Astrid'in alt dudağı titriyor. "Lanet ilk başladığında çok daha fazla oluyordu."

"Artık bu konuda endişelenmenin bir anlamı yok," diyor Marigold. "Astrid, efendiye haber ver."

Astrid gözle görülür şekilde titriyor. "Asla olmaz. Bu kızlardan biri ortaya çıktığında nasıl olduğunu biliyorsun."

"Ben söylerim," diyorum. "Keldarion beni korkutmuyor."

Marigold ve Astrid delirmişim gibi bana bakıyorlar ve belki de gerçekten delirdim. Ama gerçek bu. Castletree'nin efendisinden korkmuyorum. En azından, onların korktuğu sebeplerden değil.

"Odanda kalsan iyi olur. Bu tür durumlar onu her zaman çok sinirlendirir. Prensler bunu halleder," diyor Marigold. "Eminim er ya da geç onun burada olduğunu fark edecektir, şatoda birileri olduğunda her zaman anlar."

Odamın bulunduğu açıdan, ön kapıdan çıkan köprüyü mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Kızın kollarında bir şey var ve sesleniyor ama kelimeleri anlayamıyorum.

"Onun orada çıplak durmasına izin vermeyeceğim!" Gardırobumdan fazladan bir pelerin alıp merdivenlerden aşağı, şato girişine doğru gidiyorum. Marigold ve Astrid hızlı adımlarla arkamdan geliyor.

Koşarak dışarı çıkıp peri kadının önünde kayarak duruyorum.

"Üşümüş görünüyorsun." Pelerini önümde tutuyorum.

Pelerini almıyor, çıplaklığı konusunda en ufak bir endişe duymuyor gibi görünüyor. Başını sallayıp "Keldarion nerede? Onu görmem gerek," diyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve parmaklarım pelerine kenetleniyor. Bu çıplak peri neden Kel'i görmek istiyor? Yakından bakınca güzel olduğunu görebiliyorum. Benden kısa ve ince, uzun kıvırcık kahverengi saçları ve açık kahverengi gözleri var. Göğüsleri oldukça büyük ve sıkı görünüyor, kollarındaki giysi yığınının arkasına zar zor gizleniyor.

Bu çok garip.

"Onları giymek ister misin?" diye öneriyorum.

Ellerindeki kıyafetlere bakıp omuzlarını silkiyor ve dar siyah elbiseyi silkeleyip giyiyor. Çekinerek pelerini omuzlarına koyuyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor, sonra bir adım daha yaklaşıyor. "Vay canına, gerçekten çok güzelsin." Elini yüzümün kenarında gezdirip kulaklarımda duruyor. "Ve ayrıca bir insansın."

"Şey, teşekkürler?" Kızarıyorum. "Ben... Rosalina."

"Ben Ciara. Kusura bakma, Rosalina," diyor, alçak ve şehvetli bir sesle. "Şu anda azmış haldeyim. Daha orgazm bile olmadım ama beni buraya gönderdi."

"Seni buraya kim gönderdi?"

"Dikenlikler Prensi," diyor Ciara, Astrid ve Marigold aynı anda.

Onlara ağzım açık bakakalıyorum. "Bekle, ne? Caspian, sevişmenizin ortasında, seni buraya göndermek için tuhaf azgın dikenli büyüsünü mü kullandı? Ve bunu ilk kez yapmıyor öyle mi?"

Ciara ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Neden en güzel erkekler hep en kötüler oluyor ki? Neyse, Keldarion nerede?"

Vücudumda bir sıcaklık beliriyor. Neden Kel'i görmesi gerekiyor?

"Rosalina!" Arkamı döndüğümde Farron'un yeleğinin düğmeleri çarpık iliklenmiş bir şekilde merdivenlerden aşağı koştuğunu görüyorum. Ezryn de arkasından geliyor.

İkisi de durup Ciara'ya bakıyorlar. "Kahretsin. Yine mi?" diye küfrediyor Farron.

"Bu kadar gürültü patırtı için öğlene kadar bekleyemez miydik?" Dayton sendeleyerek dışarı çıkıyor. Eliyle gözlerine siper yapıyor, her adımda sallanıyor. Sanırım gece kurda dönüşmek onu akşamdan kalma halinden kurtaramamış.

Üzerinde sadece bol eşofman altı var ya da eşofmanın peri eşdeğeri. Beli kalçalarına kadar düşük olduğundan o müthiş V şeklindeki kaslarını görebiliyordum. Kahretsin.

Gözlerim onunla Farron arasında gidip geliyor. Engel olamıyorum, gözlerimin önünde onların birlikte olduğu görüntü canlanınca yüzüme ateş basıyor.

Dayton muhtemelen önümüze bir meteor düşse fark etmezdi ama Farron bu durumu fark ediyor. Yüzü kızarıyor, dudağını ısırıyor ve bu haliyle o kadar garip ve sevimli görünüyor ki karnımda bir hareketlilik oluyor.

Ezryn Ciara'ya doğru yürüyünce Ciara kolumu kavrıyor.

Ama Ezryn boğulmasına gerek olmadığına karar veriyor, Caspi-

an'dan geldiğini itiraf etmesine rağmen. Ona bakıp, "Beni takip et. Seni eve götürüyoruz." diyor.

Hepimiz Ezryn'in peşinden şatoya girmeden önce Ciara bana endişeli bir bakış atıyor. Ben Farron'un arkasında kalıyorum.

"Herkes bir daha olmaz diyor. Caspian sık sık şatoya çıplak insanlar gönderir mi?"

"Bu tuhaf bir düzen." Farron uzun bir iç çekip elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Lanetin ilk birkaç yılında çok sık oluyordu. Yarı giyinik veya çıplak periler kapımıza gelir, hepsi de öncesinde Dikenlikler Prensi ile cinsel ilişkiye girdiklerini anlatırdı."

"Bu berbat bir şey." Yürümeyi bırakıp diğerlerinin şatoya girmesini izliyorum. "Neden?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Farron omuz silkiyor. "Muhtemelen Kel'e işkence etmek için. Eğer çift bağı bu perilerden biriyleyse Caspian, Kel'in eşine ilk kendisinin sahip olduğu kozunu sonsuza dek kullanabilir. Ya da belki Caspian bağlanmaktan nefret ediyor ve şatonun ön kapısının... Kullandığı kadınları başından atmak için en iyi yer olduğunu düşünüyor."

"Çok iğrenç." Farron'a bir kez daha bakıyorum. "Bu arada, Farron..."

"Özür dilerim," diye patlıyor benimle aynı anda.

Onunla birlikte ben de rahat bir nefes alıp hafifçe gülümsüyorum. "Sizi gizlice gözlemek gibi bir niyetim yoktu..."

"Rosie, hayır." Öne doğru uzanıp ellerimi sıkıyor. "Sana benimle Yaz Kanadı'nda buluşmanı söylemiştim. Düşünemedim. Bilmem gerekirdi..."

"Dayton son derece çekici." Ona gülümsüyorum. Sabahın ayazında elleri sıcacık.

Başını iki yana salladı. "Öyle de denebilir."

"Sormamın bir sakıncası yoksa ikiniz birlikte misiniz? Bu eş bulma konusu nasıl oluyor?"

Yanaklarına renk geldi. "Dayton'ı uzun zamandır tanıyorum. Yaz Krallığı'nda biraz zaman geçirdim ve bu bir şekilde oldu. İkimiz de

Yüce Prens olarak taç giyip Castletree'ye taşındıktan sonra da devam ettik. Bu bizim için sadece eğlence."

Sadece eğlence kelimeleri Farron'dan çok Dayton'ın sözleri gibi geliyor.

"Eğlenceden daha fazlası var gibiydi," diyorum, kendime engel olamayarak. "Yani..."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama Farron beni daha da çok kendine çekiyor. "Ne kadar zamandır izliyordun, Rosie?"

Kasıklarımda bir sıcaklık beliriyor. Adımı söylemişti. Şaşkınlıktan mı yoksa başka bir şeyden mi? "Çok fazla değil."

"Belki de bu benim için eğlenceden biraz daha fazlasıdır," diyor Farron yumuşak bir sesle, gözleri diğerlerinin kaybolduğu ön kapıya kayıyor. "Her zaman yarına, geleceğe, bir çözüme odaklanıyorum. Ama Day ile birlikteyken gerçekten yaşadığım tek zaman oymuş gibi geliyor."

"Hepimizin bize yaşadığımızı hissettirecek birine ihtiyacımız var."

"Gerçekten öyle." Başparmağıyla avucumu okşuyor. "Sadece birbirimizle birlikte değiliz. Dayton sık sık başka zevkler arayışına girer, bazen beni de peşinden sürükler."

"Yani, başka biriyle de birlikte oluyorsunuz." Merakımın sesime yansımasını engelleyemiyorum.

Derin bir nefes veriyor. Göğsümün tamamı neredeyse ona dayandığı ve ellerimiz aramızda sıkıştığı için onunla birlikte hareket ettiğimi fark ediyorum.

"Bazen," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle ve gözleri kapanıyor. Bir zamanlar olmuş bir şeyi mi hayal ediyor... Yoksa düşünceleri benimkileri mi yansıtıyor?

Olabilecek bir şeyi.

"Rosie, eğer..."

Şatonun içinden yüksek sesler yankılanınca Farron'a sempatik bir bakış atıyorum. "Sanırım yardım etmeye gitmeliyiz."

Merdivenlerden yukarı koşup giriş holüne giriyoruz. Ezryn, Day-

ton, Astrid ve Marigold, hepsi aynanın etrafında duruyorlar.

Ciara ise ellerini kalçalarına koymuş ve hepsine dik dik bakıyor. "Keldarion'u görene kadar gitmeyeceğim!"

"Benim sihrim aynada işe yaramıyor," diye homurdanıyor Ezryn. "Dayton'ınki de öyle. Öncekilerle aynı. Senin büyünün de işe yarayacağından şüpheliyim, Farron."

Farron derin bir iç çekiyor. "Caspian'ın onları burada tutmak için bir tür büyü yaptığından şüpheleniyorum. Bize eziyet etmenin başka bir yolu. Sadece Kel'in büyüsü hâlâ onu kırmaya yetecek kadar güçlü."

Ezryn dönüp merdivenlere yöneliyor. "Onu getireceğim. Ama yardıma ihtiyacım olabilir."

Farron, Dayton'ı Ezryn'in ardından merdivenlerden yukarı sürüklemeden önce acı dolu bir bakış atıyor.

Sarsak adımlarla Marigold, Astrid ve benim gibi burada sıkışıp kalmış olan Ciara'nın yanına gidiyorum.

"Eee, nasıldı?" Marigold koyu kaşlarını oynatıyor. "Karanlık prensle mi yatıyordun?"

"Marigold! Bunu ona soramazsın!" diyor Astrid.

Ama Ciara açıklamaktan çekinmiyor. "Herkes Below'a gitme diyor ama dürüst olmak gerekirse en iyi sevişmelerimin hepsini Sira'nın partilerinden birinde yaşadım. Dün gece Caspian'la göz göze geldiğimde bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Rüya gibi olduğu kesin ama bundan daha fazlası var. Hepimiz merak ediyoruz." Astrid'i baştan aşağı süzdü. "Sen Kış'tansın, değil mi? Ben de. Caspian'ın aletinin gerçekten Krallık'a değip değmeyeceğini bilmem gerekiyor."

Astrid hafifçe titriyor, yüzü öfkeyle buruştu. "Krallık kayıp değil..."

"Eee?" Marigold'un neredeyse ağzının suyu akıyor. "Değer miymiş?"

"Hayır." Ciara gözlerini deviriyor. "Yatak odasına varana kadar çok çekiciydi. Hatta tamamen soyunmadı bile. En iyi hamlelerimi yaptım ama bütün bu süre içinde hep sıkılmış görünüyordu. Çılgınca değil mi? Yani, bana bir baksana?" Tepeden tırnağa çok güzeldi ama sadece bu da değil, imrendiğim bir özgüvene sahipti.

"Birkaç dakika sonra uzaklaştı, üstelik içime boşalmadı bile! Çarşaflara tükürdü, kıyafetlerimi ellerime sıkıştırdı ve 'Kel'e selam söyle' dedi. Tam bir pislik. Aşağıya gitme nedenim beni onun..."

Üzerimize soğuk bir hava dalgası çarpıyor, merdivenlerin tepesinde, diğer üç prensle birlikte olan Keldarion'u görmek için dönüyoruz.

Ciara'nın gözleri kocaman açılıyor. Ona doğru hareket ediyor. Merdivenlerin dibine vardığında ona doğru uzanıyor.

Yumruklarım yanlarımda sımsıkı. Ciara neden bu kadar kararlı...

Ama Keldarion sadece bileklerini kavrayıp ikinci kez bakmadan onu aynaya doğru sürüklüyor. "Burada istenmiyorsun."

Ciara boğuk bir nefes alıp veriyor, sonra bir ileri bir geri bakıyor. Gözlerinde bir şey netleşiyor. "Ben..."

Keldarion aynanın önünde durup avucunu aynaya koyuyor. Cam, dokunuşuyla dalgalanıyor. "Evini düşün. Below'a geri dönme."

Ciara başını sallayarak onaylıyor. Geri dönmeden önce aynaya doğru yürüyor. "Neredeyse unutuyordum. Bu senin için." Cebine uzanıp rulo yapılmış bir parşömen çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Parşömeni elime alıyorum ve Ciara aynada kaybolurken sihrin esintisini hissediyorum.

Ellerimdeki kâğıda bakan Kel'in nefesi üzerimde ağırlaşıyor. Küçük bir parşömen, gül şeklinde bir balmumu mührüyle kapatılmış.

"Sanırım ne yazdığına bakacağım," diyerek nefes alıyorum, kâğıdı açarken kalbim hızlanıyor. Prensler, Marigold ve Astrid etrafımda toplanıyor.

Üzerinde kıvrımlı bir el yazıyla yazılmış mürekkepli tek bir satır var.

Bunca zamandır hep seni düşünüyordum, Prenses.

-C

"O peri sana benziyordu." Dayton sessizliği bir kahkahayla bozuyor. "Dikenlikler Prensi'nin işkencesinden payını aldığına göre artık gerçekten ailenin bir parçasısın, çiçeğim."

Bölüm 30

Keldarion

Bazen Perth Quellos'u neden Kış Krallığı'nın veziri olarak tuttuğumu merak ediyorum çünkü sesini dinlemek beynimi eriyen karın içine sokmak gibi.

Vücudum kaskatı, bacaklarımı çapraz yapmış giriş holündeki bir sütuna yaslanmış bir halde duruyorum. Castletree'de Quellos'un girmesine izin verilen tek oda burası. Onu oturma odasına veya yemek salonuna sokmayacağım. Ve kesinlikle Kış Kanadı'na da sokmayacağım.

Şatoya girmesine izin verildiği için şanslı.

"Beni dinliyor musun, Keldarion?" diyor vezir, her hecenin üzerine basarak. Meşale ışığı kel kafasından yansıyor ve cam gibi gözleri doğrudan bana bakıyor gibi görünüyor.

Hayır, dinlemiyorum. Zihnim bir hafta öncesine dönüp duruyor. Kahrolası Caspian. Bana işkence etmekten her zaman zevk alır. Ama bu işe Rosalina'yı dahil etmesi...

"Keldarion?" diye çıkışıyor Quellos.

"Şehirleri harap eden goblinler. Küçük isyanlar. Ordudan kaçan şövalyeler. Yeni bir haber yoksa neden zahmet edip geliyorsun?" diye tersliyorum.

Quellos bana soğuk bir bakış atıyor. Beni çocukluğumdan beri tanıyor. Babama da danışmanlık yapardı. Tanrım, adam çok yaşlı. Yine de beni hâlâ anlayamıyor ve bu onu deli ediyor. "Keldarion. Sen Kış Krallığı'nın Prensisin. Halkının eve dönmene ihtiyacı var."

Göğsümdeki kar tanesi kolyesine dokunuyorum. Basit beyaz gömleğimin geniş bir V yakası var ve kirli çizmelerimin içine soktuğum dar deri bir pantolon giyiyorum. Quellos'un onun için giyinip süsleneceğim fikrine kapılmasını istemiyorum. "Bunu daha önce de konuştuk. Castletree dikenlere yenik düşerse sadece Kış Krallığı mahvolmaz. Her şey mahvolur."

Quellos, sadece Kış Krallığı'nın başkenti Frostfang civarında yetişen bir meyvenin tohumları olan tamenden dolayı boyanmış mavi dudaklarını yaladı. Tamen, zindeliği ve odaklanmayı sürdürme özelliği ve yüksek derecede bağımlılık yapıcı olması nedeniyle ticari açıdan oldukça değerli bir üründü. "Dikenlerin bir tehdit olduğunu anlıyorum. Ama belki de dışarıdan yardıma ihtiyacın vardır. Bu durumu incelemek için buraya yerleşseydim..."

"Kış Krallığı'nın sana ihtiyacı var," diye homurdanıyorum.

Quellos'u şatonun içine getirmeye hiç başlamamalıydım. Ama bu, diğerlerinin memleketlerinin yönetimini kontrol etmek için ara sıra yaptığı gibi krallığıma geri dönmekten daha iyiydi. Lanetten beri hiç geri dönmedim.

Muhtemelen asla da geri dönmeyeceğim.

Bana sinirlenmeye başlıyor. Her ziyaret daha da kötüleşiyor. Her ziyarette geri dönmem için daha da ısrarcı oluyor.

Şehirlere akın eden goblinler... Prensliğime son vermek isteyen öfkeli vatandaşlar.

Bir canavarın yapabileceği hiçbir şey yok.

İç çekerek burun kemiğimi sıvazlıyorum. "Yönetim sende, Quellos. Kış Krallığı'nın hem veziri hem de vekilisin. Bu sorunlara bir çözüm bul."

Quellos'un çenesinde bir kas seğiriyor. "Ama Kış Krallığı'nın Prensi değilim. Kadim büyülerin hiçbirine sahip değilim. Ayrıca Kraliçe'nin kılıcını sadece sen kullanabilirsin."

"Ayrıca dikenleri de durdurmalıyım..."

"Ama onları durduramıyorsun!" diye kükrüyor Quellos. Benimle hiç böyle konuşmamıştı.

Ve eğer başka biri bunu yapsa, şu anda boğazı çenemin hizasında olurdu.

Boğazından hırıltılı bir ses çıkarken vezir taştaki çatlaklardan çıkan mor diken kümelerini işaret ediyor. "Etrafına bir bak, Keldarion. Her ziyaretimde daha da kötü oluyor. Castletree'nin büyüsü kayboluyor. *Senin* büyün kayboluyor. Ya işini yap," derin bir nefes alıyor, "ya da hükümdarlığı bunu yapacak birine devret."

İçim utançla doluyor. Utanç, öfke ve ihanet. Quellos başımdaki belaların çoğunu zaten biliyor. Laneti de bilirse... *Hayır, asla bilmemeli.*

Sözlerini ona karşı kullanıyorum. Dikleşerek başımı veziri görecek şekilde eğiyorum. "Demek sonunda tahtı isteme cesaretini topladın."

Quellos iki elini giysisinin geniş kollarının içine sokuyor. "Sadece bazı insanlar hükmetmek için yaratılmıştır, Prensim. Diğerleri ise hükmedilmek için." Ayağa kalkıp şatonun büyük çıkış kapısına doğru yürüyor. "Ve sen hangisi olduğunu anlamaya çalışırken geçen her gün halkın daha çok acı çekiyor."

"Dikenlikler Prensi'ni durdurabilecek tek kişi benim," diye homurdanıyorum.

Quellos yarı kapalı gözleriyle bana bir bakış atıyor. "Yoksa seni durdurabilecek tek kişi o mu?"

Sözcük öfkeli bir hırlamayla çıkıyor: "Git."

"Gidiyorum," diyor sakince. "Ah, bu yeni bir hizmetçi mi?"

Rosalina elinde bir tepsi kurabiye ve çayla merdivenlerin dibinde duruyor. Göz göze geldiğimizde bir çığlık atıyor, neredeyse tepsiyi düşürecekti. "Özür dilerim! Özür dilerim! Rahatsız etmek istememiştim. Sadece sesler duydum, kendime çok fazla yiyecek almıştım ve Kel'in de isteyebileceğini düşündüm. Keldarion, yani. Kış Prensi. Prens Kış. Şey, ben gidip..." Gitmek üzere topuklarının üzerinde dönüyor.

"Bekle," diyor Quellos. "Sen insan mısın?"

"Evet," diyor tiz bir sesle. "Adım Rosalina O'Connell."

"İlginç. İnsanları hizmetine aldığını hiç bilmiyordum, Keldarion," diyor Quellos, düşünceli bir tavırla.

Botlarımın altındaki buz çıtırdıyor, aralarına giriyorum. "Gitmek üzereydin."

"Evet. Evet, gidiyordum," diyor Quellos. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Rosalina. Belki ileride yine görüşürüz." Kapıyı açıyor.

Soğuk bir hava dalgası çarpıyor yüzüme. *Onun* dikenlerinin her şeyi, hatta kendi büyümü bile etkilediği odamdaki soğuk gibi değil. Hayır, bu rüzgâr odun dumanı ve kavrulmuş kestane kokuları taşıyor. Buttercup Ormanı'ndan gelen çam ve ladin, karla kaplı toprağın topraksı kokusuyla karışıyor. Kapı arkasından çarparak kapandıktan sonra havada buz gibi soğuğun keskin sızısı kalıyor.

Ev gibi kokuyor.

"Bu da ne böyle şimdi? Nereye gitti?" diye soruyor Rosalina. "Dışarıdaki Briar'a benzemiyordu."

"Gizlice dinlediğin konuşmanın özel bir siyasi toplantı olduğunu biliyor musun?"

"Gizlice dinlemiyordum!" Yüzü muhteşem bir pembeye bürünüyor. "Dostça davranmaya ve sana kurabiye getirmeye çalışıyordum."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken botlarım her adımda oluşan buzda gümbürdüyor. Bakışlarını benden ayırmıyor. Tam önünde duruyorum, aramızdaki tek şey tepsisi.

Şato duvarlarına sıkıştırdığımdaki halini hatırlıyorum. Küçük ve korkmuş, kurdum için bir geyik faresi. Biliyor muydu? O dikenliklerin canavarı yerine benim, onu esir alan kişinin yanında daha güvende olduğunu biliyor muydu? O şerefsizin ellerinin Rosalina'nın soluk tenini okşadığı düşüncesi...

"Keldarion," diye fısıldıyor. "Neden beni yemek istiyormuş gibi bakıyorsun?"

Yavaşça tepsisine uzanıp bir kurabiye alıyor ve ısırıyorum. "Teşekkür ederim, Rosalina."

Uzun süredir tuttuğu bir nefesi serbest bıraktı. "Eee..."

"Eee, ne?"

"O ürkütücü mavi dudaklı adamın nereye gittiğini açıklayacak mısın?"

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "O mavi dudaklı adam benim kraliyet vezirimdi ve Kış Krallığı'ndaki evine gidiyordu."

"Bana bunun nasıl çalıştığını göstermelisin," diyor.

Onun yanlışlıkla olmaması gereken bir yere gitmesini istemediğimi düşünüyorum. Sanırım açıklamanın bir zararı olmaz. "Ne olduğunu neden bana sen söylemiyorsun?"

Koyu kaşlarını kaldırıp tepsisini tozlu eski bir saatin ve şamdanın yanındaki sehpaya koyuyor. Parmakları kapı çerçevesinde gezinirken öne eğiliyor. Bir şelale gibi vücudundan aşağı dökülen kestane rengi saçları göğüslerinin kıvrımlarını çerçeveliyor. Marigold bugün ona yüksek bel pantolon giydirmiş ve pantolon uzun, dolgun bacaklarına sıkıca yapışmış. Zihnimi başka bir görüntü doldururken sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Caspian'ın o periyi gönderme ve onu Rosalina'ya benzetme cüretini göstermesi. *Benimle alay ediyor.* Ve bu konuda onu daha da şüphelendirmeden yapabileceğim hiçbir şey yok.

Başımı çeviriyorum. Onu düşünmek bile kalbimin öfkeyle dolmasına yetiyor. Ama bu an Rosalina'nın. Sırlarını göstermeden önce kapıyı çözmesi için ona bir dakika daha vereceğim.

Nostaljik hindistan cevizi, tarçın ve olgun elma kokusu giriş holünü dolduruyor. Altın yapraklar Rosalina'nın etrafında uçuşuyor. Anında onun yanına gidip vücuduma doğru sertçe çekiyorum. Kapıyı çarparak kapatmadan önce bir toprak patika ve devasa sonbahar ağaçlarının görüntüsünü yakalıyorum.

"Onu nasıl açtın?" diyorum sertçe, onu kendime doğru döndürerek.

"Kapı koluyla," diyor, sonra kendini kurtarmak için göğsümü itiyor. Onu bırakıyorum.

Rosalina kapıyı işaret ediyor. "Kolu itince bu küçük kadran belirdi. Üzerinde bir kar tanesi vardı. Sonra hareket ettirdim. Bir gül, bir

lale, bir deniz kabuğu gördüm ve bu yaprağın üzerinde durdum. Ve açıldı..." Heyecandan kocaman açılmış gözlerle bana dönüyor. "Bu Sonbahar Krallığı mıydı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Peri Kraliçesi bu şatoyu her krallıktan erişilebilecek şekilde inşa etti. Şato fiziksel olarak Briar'ın içinde yer alır ancak sihirli bir şekilde dört krallıkta da görünüyor," diye açıklıyorum, kapı kolunun üzerindeki karmaşık gül kakmalı kadrana bakarak. Bu genellikle gizlidir. Sihrini öylece fark edememeliydi. "Kapı her krallıkta şatonun dışına açılır, şatonun dış cepheleri sadece kabuklardır. Ancak Castletree'nin içi tektir."

"Hepsi buraya, Briar'a çıkıyor," diyor düşünceli bir tavırla.

"Gerçekten de öyle. Her krallığın kendine ait bir kraliyet kalesi vardır ve Yüce Hükümdar'ın ailesi genellikle orada yaşar."

Rosalina, "Aile," diye yineleyince sesindeki acıyı duyuyorum. Şimdi buraya izinsiz giren babasını düşünüyor. "Ailen..."

"Babam hayal edebileceğimden çok daha iyi bir Yüce Prens'ti ve annem nazik, hayırsever bir hükümdardı."

"Kel," diye fısıldıyor. "Ailen şimdi nerede?"

"Below'un kurbanları," diye homurdanıyorum.

"Çok üzgünüm..."

Onu susturup avucumu kapıya koyuyorum. İçinden hâlâ sihirli bir akım geçiyor. "Lanetten önce, personel ve ziyaretçiler Castletree'ye serbestçe girebiliyordu. Ancak sonrasında bu girişlerin kullanımına izin vermedik. Bu şekilde girmesine izin verilen tek kişi vezirim Perth Quellos."

Uzun bir süre beni inceledikten sonra kapının yanında asılı duran aynaya doğru yürüyor. "Peki ya bu?"

"Soru sormayı hiç bırakmayacak mısın?"

Yüreğimi titreten bir gülümseme yayılıyor yüzüne. "Büyülü bir şatoda yaşıyorsun. Merak edilecek çok şey var."

"Ayna, Peri Kraliçesi'nin bir başka yadigârı. Sadece prensler tarafından kullanılabilir."

"İstediğin yere gitmek için," diyor.

Bir kaşımı kaldırdım. "İyi tahmin."

Parmağını zarif altın çerçevenin üzerinde gezdirince ayna, suyun üzerindeki dalgalar gibi dalgalanıyor.

"Dikenler Castletree'den hayatı emdikçe aynanın büyüsü de kayboluyor," diyorum alçak sesle.

Rosalina elini indirip bana doğru dönüyor.

"Şu kadrandaki gül sembolü..." Sesinde garip bir ton var. "O amblemde bir şey vardı. Eğer tekrar görebilsem..."

Kolunu çekip onu kendime yaklaştırıyorum. Tepkim karşısında bir anlığına şaşkın bir şekilde bana bakıp konuşmamı bekliyor.

"Bugün büyüyü daha fazla test etmek istemiyorum."

Küçük bir baş sallamasıyla anladığını belli ediyor ama benden uzaklaşmıyor. Aksine bir adım daha yaklaşıyor. "Kel, lanetten beri Kış Krallığı'na geri dönmediğin doğru mu?"

"Doğru."

Gülümsemesi ilk kar yağışı gibi parlıyor. "Şey, tüm bu meraklı araştırmalarım bana laneti nasıl bozacağım konusunda harika bir fikir verdi."

Ben başka bir şey söyleyemeden usulca uzaklaşıyor.

İçimi çekiyorum. Bu umuda sarılmasına ses çıkarmıyorum. Farron'un umut ettiği gibi. Dayton ve Ezryn'in umut kırıntılarına tutundukları gibi.

Ama ben gerçeği biliyorum.

Benim için bu laneti bozmanın bir yolu asla olmayacak.

Bölüm 31

Rosalina

İlk aile kahvaltımız –aile derken, ben ve beni esir tutan dört peri prensi kastediyorum– akşam yemeklerimiz kadar garipti.

Son birkaç haftadır akşam yemekleri, genellikle Farron'un araştırmamızı açıklamasının ardından Keldarion'un ruh haline bağlı olarak çoğunlukla Dayton veya Ezryn'e bağırdığı belirli bir kalıp içinde geçmişti. Bazen Ez ve Kel, Dayton özellikle sinir bozucu olduğunda ona karşı birlik oluyordu ve bunu izlemek her zaman çok eğlenceliydi.

Ama Ezryn yemeklerin sadece yarısına katılıyor. Ve Dayton da bazen o kadar sarhoş oluyor ki yemek salonuna varamadan sızıp kalıyor. Salona gelirse tek yapabildiği Farron ona kaşıkla çorba içirmeye çalışırken uykulu bir şekilde oturmak. Bir bakıma sevimli.

Neyse ki Keldarion ile garip bire bir akşam yemeklerine daha fazla katlanmak zorunda kalmamıştım.

Akşam yemeklerinin dışında, günlerin çoğunu Farron ile kütüphanede araştırma yaparak geçiriyorum. Onun hakkında, diğer prensler ve dünya hakkında daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum. Ama hepsi bilgi verme konusunda çok ketum. Marigold ve Astrid bile yardımcı olmuyor. İlki sadece prenslerin ne kadar muhteşem olduklarından bahsetmek istiyor... ki bu mantıklı. Gelecekteki eşleri bana güzel teşekkür mektupları gönderse iyi olur. İkincisi ise Keldarion'dan o kadar korkuyor ki bana ilginç bir şey söyleyemiyor ama bu da mantıklı. Keldarion'un öfkesi bir kediden daha değişken. Ama en korkuncu, burada zaman geçirdikçe kendimi bir mahkûm gibi değil de bu laneti bozmak için çaresizce çırpınan ev halkından biri gibi hissediyorum.

Artık doğru yoldayım. Yakında prensler sevgi dolu kollarında eşlerini bulacaklar ve ben evde, Orca Koyu'nda hakkımda dedikodu yapılan kitapçıda olacağım. Başımı sallayıp yaban mersinli kekin yarısını ağzıma tıkıyorum.

"Eee," diyor Dayton, biraz fazla sert kokan portakal suyunu karıştırırken. "Herkes dolunayda ne yapıyor?" diye mırıldanıyor.

Dolunay. Oldukça heyecanlılar ya da en azından Dayton öyle. Ayın tek gecesinde lanet tutmaz. Bu, Farron'la araştırmamızda bir yan konuydu. Büyücü'nün büyüsünün dolunayda o kadar güçlü olmadığını veya belki de peri büyülerinin zirvede olduğunu tahmin ediyoruz. Durum ne olursa olsun, son yirmi beş yıldır her dolunayda lanet onları veya şato personelini etkilememiş.

Kurt adam filmlerinin yanlış olduğuyla ilgili bir şaka yapmıştım ama Farron anlamamıştı.

"Ciddiyim," diye devam ediyor Dayton, "Dolunayda sen..."

"Kurdumun şekline bürünüp goblin avlayacağım," diyor Ezryn, metanetle orada otururken. Elbette önünde yiyecek yok.

Dayton şaşkınlıkla elini kalbine koyuyor. "Bu, ayın o uyuz ite dönüşmek zorunda olmadığın tek gecesi."

"Goblinler krallıklarımızda terör estirmeye ara vermiyor," diyor Ezryn. "Ben de vermeyeceğim."

"Ben vereceğim, kardeşim," diyor Dayton. "Bir molaya ihtiyacım var. Erkek olmak için bir şansa."

"Neye mola vereceksin? Gündüz içmeye mi? Kaplıcalarında oturmaya mı?" diye mırıldanıyor Farron acı bir şekilde.

Düşündüm de dün de keyfi yerinde değildi. Oysa çok sevineceğini sanmıştım. Geceyi o pis zindanda geçirmemek için bir fırsattı bu.

"Gündüz sarhoş olmak, gecenin deniz meltemi yüzüne vururken tatlı bir dut şarabının tadına bakmakla kıyaslanamaz," diye devam ediyor Dayton. "Ben, kendi adıma, güzelliğinin tadını çıkarmak için Yaz Krallığı'na gideceğim."

"Onu çok fazla önemseme," diyor Keldarion. "Orada olduğu süre

boyunca hiçbir siyasi anlaşmayı kontrol etmek gibi bir niyeti yok."

"Yazın görkemli gecelerinin tüm meyveleri beni çağırırken bunlarla nasıl uğraşabilirim? Tatlı şaraplar ve daha da tatlı hanımları." Dayton sırıtıyor. "Ayrıca, kız kardeşim tüm bu siyasi meseleleri kontrol altında tutuyor."

"Kız kardeşin daha *çocuk*." Farron sandalyesini geriye itip ters ters ona bakıyor. "Her konuda olduğu gibi bu konuda da hayal görüyorsun."

Dayton'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuyor ama gözlerinde acıya benzer bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim. "Burada hepimizin zamanı kısıtlı. Bu süre içinde ya eğlenirsin ya da vaktini tozlu eski kütüphanende asla bulamayacağın bir şeyi arayarak geçirirsin. Hey, asla bilemezsin, belki de eşim Yaz Krallığı'nda benim sikimin üzerine düşer de ben bu kahrolası laneti kendim bozarım."

Farron'un gözleri doluyor, odanın öbür ucuna doğru fırlıyor.

"Farron, bekle," diye sesleniyorum.

"Hazırlanmam gerek." Kapıda durduğunda yüzünde yumuşak bir ifade var. "Annemle babamı görmek için Sonbahar Krallığı'na döneceğim. Ara sıra da olsa geceyi orada geçirmek güzel."

Bu sözlerinin ardından gidiyor. Dayton'ın ateşli bakışlarının duvarda bir delik açmamasına şaşırıyorum.

Tamam, planımdan bahsetmek zorundayım. Ama sağ kolum gittiği için biraz gerginim.

"Dolunayda sen nereye gideceksin, Keldarion?" diye soruyorum, zaman kazanmaya çalışarak.

"Burada olacağım," diyor Keldarion.

Zaman kazanmaya çalışmak da buraya kadarmış.

"Kel yirmi beş yıldır şatodan ayrılmadı," diyor Dayton. "Söylentiye göre yapmadığı tek şey bu da değilmiş..."

"Kış Prensi ile konuşurken diline dikkat etmelisin," diye çıkışıyor Ezryn. "Koruma Kılıcı ona verildi..."

"Evet, hepimize çok iyi geldi," diye karşılık veriyor Dayton, sözle-

rinde bir ateşle. Farron onu gerçekten etkilemiş olmalı. "Kel hepimizi mahvetti. Ne için? Gölgelerle yatmak için..."

"Yeter," diye kükrüyor Keldarion, ellerini masaya vurarak. Yiyeceklerin üzerine kırağı yayılınca hepsi dondurucudan çıkmış gibi görünüyor.

Pekâlâ, şimdi ya da asla.

"Laneti nasıl bozacağımı biliyorum!" diye bağırıp ayağa kalkıyorum.

Tüm gözleri bana dikiliyor.

"Şey, yani bir tahminim var. Aslında bir hipotez. Farron ve benim denemeye değer olduğunu düşündüğümüz bir şey."

Aslında, fikrimi Farron'a söylediğimde yüzünü buruşturup bu noktada her şeyi deneyebileceğine dair bir şeyler mırıldanmıştı. Ama şimdi beni terk etmişti, bu yüzden bu işi yapmak bana kalmıştı.

Kel, fikrimi dinlemenin, şu anki hedefi olan Dayton'ı pataklamaktan çok daha az çekici olduğunu düşünüyor. Ama neyse ki Ezryn metalik maskeli başını bana çevirip, "Bilgini paylaş, Rosalina," diyor.

Kel yavaşça oturuyor ve Dayton dikkatini bana veriyor. Sinirden karnım geriliyor, yanaklarım kızarıyor. "Farron ve ben çok fazla araştırma yaptık. Ve söylemeliyim ki... Dayton haklı."

Dayton içlerinde en çok afallamış görüneni ama Kel'in yüzü aynı derecede keyifsiz ve Ezryn'in o maskenin altındaki şaşkın ifadesini hayal edebiliyorum.

"Yani, evet. Belki eşi tam onun... şey... üzerine düşecektir."

"Eğer sikimin sadece düşüncesi bile seni bu kadar kızartıyorsa," diye parıldıyor Dayton. "O zaman bir de içindeyken nasıl görüneceğini düşünsene..."

"Kabalaşmayı kes," diye çıkışıyorum. "İşin aslı, Dayton eşini Yaz Krallığı'nda bulabileceği konusunda haklı. Senin gibi şatoda oturarak eşlerinizi bulamayacağınız kesin, Kel. Bir gün uyanıp da çift bağının içinde canlandığını hissedecek değilsin."

"Neden olmasın?" Bana dik dik bakıyor.

"Çünkü bu şekilde yürümüyor!"

"Öyle mi?" Masanın karşısında bakışları mavi bir ateş gibi.

Son bir aydır lanet kütüphanedeki eşler hakkındaki her kitabı okudum ve görünüşe göre Keldarion bu bilgiyi test etmeye niyetli. "Tamam, teknik olarak bir sabah uyandığında bunu hissedebilirsin. Ama şüpheli. Muhtemelen bir şeyin bunu tetiklemesi gerek."

"Ve bu olası tetikleyiciler neler, Rosalina?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bunun aslında benimle hiçbir ilgisi yok..."

"Düzgün bir şekilde açıklaması için Farron'u buraya geri mi çağırsak acaba?"

"Çift bağınızı uyandıracak olası tetikleyiciler, sizin veya eşinizin ölüme yakın bir olay yaşaması olabilir. Belirli bir yakınlıkta, eşlerden herhangi birindeki herhangi bir yoğun duygu bunu yapabilir. Ve yakınlık, Farron ile araştırdığımız bir şey. Anladığımız kadarıyla, sonsuz değil. Bu şatonun büyüsünden emin değilim ancak çift bağlarınızın krallıklarınıza kadar ulaşacağını sanmıyorum. Şatonun gerçekte bulunduğu yer burası olduğundan muhtemelen Briar'da onu durduk yere *hissetmeyeceksin* ancak eşin bir goblin değilse, Keldarion."

Benim gözlerimin içine bakıp ağzına bir üzüm atıyor. En azından bu şimdilik onu susturuyor. Ezryn ve Dayton'a geri dönüyorum.

"Lanetin çift bağlarınızı etkisiz kıldığına inanıyorum. Ya da çoğunuzun şatodan ayrılmaması da bunun nedeni olabilir." Farron bana ilk başta, Dayton ve Ez ile birlikte gündüzleri krallıklarda dolaşmayı denediklerini ancak yıllar geçtikçe hiçbir şey olmamasının umutlarını tükettiğini söyledi. Çünkü eşleri, onları, canavarları ve her şeyleriyle sevmek zorunda kalacaktı. "Gündüzleri ve dolunaylarda içmek için gittiğini düşünürsek muhtemelen bu etkileşime en fazla maruz kalan kişi Dayton. Bir şeyler hissettin mi hiç?"

"Ah, çok şey hissettim," diyor Dayton.

"Bak." Ellerimi saçlarımda gezdirirken kitabımdaki pasajları hatırlamaya çalışarak başımı iki yana sallıyorum. "Tüm kitaplarda, bağın tarif edilemez olduğunu söylüyorlar ki bu hiç yardımcı olmuyor. Ama anla-

dığım kadarıyla bu... Bir korun tüm vücudunuzu tutuşturması, kalbinde bir boşluk olduğunu fark etmen ve onu doldurman gibi bir şey..."

Hepsinin bana anlaşılmaz ifadelerle baktığını görünce konuşmayı kesiyorum. Şey, Ezryn'in ifadesinin de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Çünkü onda gördüğüm tek şey kendi garip yansımam.

"Dayton, daha önce hiç böyle bir şey hissettin mi?"

"Hayır," diyor otomatik olarak ama gözleri bana dönmeden önce kapıya kayıyor.

Hiçbiri yardımcı olmuyor. Bu aptalların laneti bozmamış olmalarına her geçen gün daha az şaşırıyorum. Yemin ederim, her birinin eşlerini doğrudan kucaklarına koysam bile bu kahrolası laneti yine de bozamazlar.

Ne yazık ki devam etmeliyim. "Eşlerinizi bulmak bu laneti bozmanın en önemli kısmı ve bunu keşfetme terapisiyle yapacağız!"

"Yani, ne?" Dayton gözlerini kırpıştırıyor.

"Başka bir deyişle..." vurgulamak için kollarımı iki yana açıyorum. "...büyük bir balo!"

"Bir balo mu?" diye tekrarlıyor Ezryn yavaşça.

"Evet." Beni durdurmalarına fırsat vermeden açıklamak üzere derin bir nefes alıyorum. "Birçok uygun insanla tanışmak için mükemmel bir fırsat... Ve onlara dokunmak için. Bazen, eşinizle aynı odada bulunmak bile çift bağının uyanmasına neden olabilir. Farron ve ben her krallığın bir baloya ev sahipliği yapabileceğini düşünüyorduk. Bu şekilde, Büyülü Vadi'nin her yerinden perilerle tanışabilirsiniz."

"Beni tanıyorsun, aşkım." Dayton gülümsüyor. "Her zaman partiye varım."

"Kış gündönümüne birkaç hafta kaldı. İlk balomuzu Kış Krallığı'nda düzenlersek bu, insanlara moral de verebilir," diye çekinerek öneriyorum. Kel'in vezirinin söylediklerine göre Kış Krallığı'nın biraz neşelenmeye ihtiyacı var.

"Gündönümü dolunaya denk gelmiyor," diyor Ezryn. "Gündüz olması gerekir."

İçimde bir umut yeşeriyor. Bu bir hayır değil. "Evet, bunu tam gün kutlama olarak duyurabiliriz. Prenslerin eşlerini aradığı söylentilerini yayarız. Bu hevesli bir kalabalık getirecektir."

"Gün boyu bir grup periyle dans edip içmek mi?" Dayton gülüyor. "Destekliyorum."

"Sanırım bu fikirde bir haklılık payı var," diyor Ezryn. "Ancak gece çökmeden önce şatoya dönmek konusunda çok dikkatli olmamız gerek. Kimsenin lanetten haberi olmamalı."

"Elbette, tüm bunları ayarlayabiliriz! Eminim, böyle romantik bir ortamda çift bağlarınız harekete geçecektir!" Heyecandan neredeyse zıplayacağım. Bu işi sevdiler. Ama heyecanım Keldarion'a dönene kadar sürüyor.

İfadesi fırtınalı. Bana dik dik bakarken o fırtınaya kapılıyorum. "Benim krallığımı kullanabilir, halkımı davet edebilirsin ama ben katılmayacağım."

İleri atılıyorum. "Kel, gitmelisin."

"Cevabım kesin," diye hırlıyor.

Keldarion gitmezse bu plan suya düşer. Özellikle de onun lanet krallığında başladığımız için. Bir gün çift bağıyla uyanacağını mı düşünüyor? Ya da belki umursamıyor. Bu şato umurunda bile değil. Ya da diğer prensler. Ya da kendisi dışında herhangi biri.

"Sen bencil bir piçsin, Kel," diyorum küçümseyerek.

Sepetin içindeki en yanık çöreği bulup olabildiğince sert bir şekilde ona fırlatıyorum. Yakalamıyor ama yakalayamayacağından değil. Sadece kaya gibi sert göğsünden zararsızca seken bir şey için çabalamaya değmeyeceğini düşündüğü için.

Başka bir çöreğe uzanıyorum ama o çoktan masanın diğer ucundan yanıma gelmiş bile. Bileğimi yakalıyor, eliyle pazarlık dövmesini kapatıyor. "Bu tür konuşmalarla, Rosalina, Kış Krallığı'nın geri kalanına çok iyi uyum sağlayacaksın."

Bölüm 32

Rosalina

Kahvaltıdan sonra nereye gittiğime bakmadan koridorlarda fırtına gibi dolaşıyorum. Keldarion'un sorunu ne? Hiçbir şey denemezse bu laneti nasıl bozacağım? Ve laneti bozmazsam, asla özgürlüğümü kazanıp eve dönemem.

"Kendine zarar verme, aşkım." Sert eller omuzlarımı kavrayıp beni oldukça büyük bir dikenin yolundan uzaklaştırıyor. Arkamda Dayton'ı görmek için dönüyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye homurdanıp yürümeye devam ediyorum. "Keldarion'u anlamıyorum. Sanırsın, canavar olmaktan *hoşlanıyor.*"

"Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz." Dayton peşimden geliyor. "Ama Kel..."

"Bak! Sen bile onun için bir bahane bulamıyorsun."

"Sorun o değil. Kel eşler konusunda hassas."

Duraklıyorum, göğsümde bir şey sıkışıyor. "Neden?"

Dayton'ın bakışları etrafta dolaşıyor, elini dikenlerden birinin üzerine koyuyor. "Dinle, Kel'in büyük bir aşkı vardı ve bunun kötü bittiğini söylemek yüzyılın en hafif tabiri olur."

Keldarion daha önce âşık mı olmuştu? İşte bu şaşırtıcı. "Büyük aşkı aynı zamanda çift bağı olan eşi miydi?"

"Umarım değildir." Dayton gülüyor. "Ama hayır, sanmıyorum."

"O kadına ne oldu?" diye soruyorum.

"Bu kadar soru yeter," diyor Dayton sonra, "Tanrı aşkına, çiçeğim, ağlıyor musun?"

Gözlerimi siliyorum. "Hayır! Sadece, Kel *denemezse* hepinize nasıl yardım edebilirim ki?"

Dayton iç çekip kolunu bana dolayarak kendine doğru çekiyor. Sıcacık, deniz havasının ve güneş ışığının tatlı kokusunu içime çekiyorum. İçimi bir sakinlik hissi beni kaplıyor.

"Kalbim olsaydı, Kel'in eşini bulmak için neden hiç istekli olmadığını anlardım," diyor Dayton. "Ama açıkça hayalperest ve hissetmekten aciz olduğum için sana katılıyorum. Keldarion devasa bir hergele ve eğer hayatımın geri kalanını, gecelerimi o pislik altın kurda dönüşerek geçirmeye devam etmek zorunda kalırsam, muhtemelen bir gün Kel'i öldüreceğim."

"Evet, tam bir pislik." Dayton'ın sert göğsünü yanağımda hissederek bu yeni huzur duygusunun tadını çıkarıyorum. Ama beni itiyor ve öfkem anında geri geliyor.

"Ama bu gece, o dişlek piç aşağıda kalıyor." Dayton bana sırıtırken sarı saç tutamları yüzüne düşüyor. "Ve hazırlanmam gerek."

"Oh."

"Rosalina, aşkım." Yüzümdeki dehşeti hâlâ görüyor olmalı ki öne doğru uzanıp çenemin altına bir fiske atıyor. "Öfkeden kurtulmanın üç yolu vardır. Kavga etmek, içmek ya da seks yapmak. Marigold'dan bu gece sana özel bir şeyler hazırlamasını iste. Kokteyller konusunda şaşırtıcı derecede beceriklidir."

Dönüp koridora doğru yöneliyor. Göğsümde bir şey kabarıyor, isyankâr bir özlem, sanki gitmesine henüz hazır değilmişim gibi.

"Beni de Yaz Krallığı'na götür," diyorum.

Bir anlığına duraklıyor, ardından yürümeye devam etmeden önce "Hayır," diyor ters ters.

"Söylediğini yapmak istiyorum." Peşinden koşuyorum. "Beni de yanında götür."

"Unuttuysan söyleyeyim, sen Kel'in tutsağısın."

Kaşlarımı indiriyorum. "Teknik olarak, bu şatonun ve peri prenslerin tutsağıyım. Seninleysem, kaçamam."

Dayton yürümeyi bırakınca onun sert bedenine çarpıyorum. "Fark etmemiş olabilirsin ama Kel teknik ayrıntılarla pek ilgilenmez. Ve ben kafama değer veriyorum. Hem de çok. Ne kadar yakışıklı olduğumun farkında mısın?"

"Tamam." Bir nefes alıyorum. "Sanırım sen gerçekten Kel'in ufaklığısın."

Ondan uzaklaşıyorum, bir adım atıyorum, sonra ikinci adımı atıyorum, ta ki savrulup dönene ve sırtım sert bir taş duvara çarpana kadar. Dayton, bacaklarından birini benimkilerin arasına sokmuş, önümde duruyor.

"Şimdi, kim benim hakkımda böylesine acımasız bir şey söyleyebilir?" Yüzünü kulağıma yaklaştırıyor, yumuşak saç tutamları yanağımı gıdıklıyor.

Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Dikenlikler Prens söyledi."

"Burada olduğunu öğrendiğimde..." Dayton neşeden yoksun bir kahkaha atıyor. "...Sana bu kadar yaklaştığını öğrendiğimde..."

"Ne?" Yüzümü yukarı kaldırınca göğsüm gövdesine sürtünüyor. Sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor.

Dayton gözlerini sıkıca kapatıyor. "Bu kadar yaklaştığı için Kel onu öldürmeliydi."

Bana mı yoksa şatoya mı bu kadar yaklaştığı için?

Dayton duvardan uzaklaşıyor. "Alacakaranlıkta aynanın yanında buluşalım." Tehlikeli bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyor. "Ve sıcak bir geceye göre giyin. Sonuçta benim krallığıma gidiyoruz."

Bölüm 33

Rosalina

"Doldurulmuş bir aslana ihtiyacın yok." Dayton beni pelüş hayvanlar ve diğer fantastik yaratıklarla dolu satıcı tezgâhından uzaklaştırıyor.

"Ama *kanatları* var, Dayton," diye sızlanıyorum.

Bir saat önce büyülü aynadan geçip Yaz Krallığı'ndaki bir sokağa girmiştik. Yaz Krallığı'na bu şekilde girmek için kapının kadranını değiştirmekle ilgili bir soru soracaktım ama Kel o yolların uzun zaman önce kapatıldığını söylemişti.

Ayrıca, Dayton Yaz Krallığı'nın gece hayatının yakınlarında bir yere varmak istiyordu, bu yüzden sokaktan çıkıp hareketli bir açık hava pazarına girdik. Rengârenk giysiler içinde dolaşan insanlar, küçük el arabalarında mallarını satan tüccarlar, mücevherden resme ve üfleme cama kadar çeşitli eserler sergileyen zanaatkârlarla dolu olan pazar yoğun ve canlı bir yer. Bu alan deniz kenarında; gemiler limandan ayrılıyor, batan güneş dalgaların üzerinde parıldıyor.

Dayton gözlerini devirip cebinden birkaç bozuk para çıkarıyor. "Bir doldurulmuş aslan."

Satıcı kırışık gözlerini kocaman açıyor. "Prens için, mütevazı bir hediye."

"Prens için bu mütevazı bir hediye."

"Hayır, ısrar ediyorum." Dayton altın paraları tezgâhın üzerine koyuyor.

Satıcı gözlerini bir sağa bir sola çeviriyor. "Prensim, eğer sormak çok cüretkârca olmayacaksa, eve temelli olarak ne zaman döneceksiniz?"

Dayton'ın biraz önceki şakacı ifadesi yerini ukala bir gülümseme-

ye bırakıyor. "Ne yazık ki Castletree'nin etrafında hâlâ çok sayıda diken var. Diğerleri bensiz kara büyüye karşı koyamaz.

Satıcı yukarı bakınca ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Şehir yukarı doğru eğimli ve buradan Castletree'yi uzaktan görebiliyorum.

Ama bu bir yanılsama. Dayton bana sadece ön kapının fiziksel olarak burada, Yaz Krallığı'nda olduğunu açıklamıştı. Eğer biri içeri adım atarsa, kendini Briar'ın içine sıkışmış gerçek kalenin içinde bulacaktı. Ya da en azından eskiden böyleydi, laneti gizlemek için kapıları kapatmadan önce.

Castletree'nin altında denize bakan bir uçurumun kenarında güzel bir saray var. Dayton bana oranın küçük kız kardeşinin şu anda yaşadığı ve yokluğunda yönetmesi için yerine bıraktığı kâhyanın bulunduğu Yaz Sarayı olduğunu söylemişti. Duvarlar fildişi ve yeşim taşlarının karışımından yapılmıştı ve güneşin kendisi gibi parıldayan altın kuleleri vardı.

Satıcı başını sallayıp hayranlıkla Dayton'a bakıyor. "Bana sorarsanız, Kış Prensi'nin yaptıklarından sonra sizi Krallıkların Yeminli Koruyucusu ilan etmelilerdi."

Dayton zayıf bir gülümsemeyle aslanı alıyor. Doldurulmuş oyuncağı gereğinden fazla bir güçle karnıma vuruyor. Bu neydi şimdi? Kel ne yapmıştı ki?

"Teşekkür ederim," diyorum.

Ama Dayton sadece homurdanıyor. Satıcının sözlerindeki bir şey onu çileden çıkardı. Pazara geri dönüyorum. Bir aydan uzun süredir şatoda kapalı kaldıktan sonra kalabalığın içinde olmak çok garip.

Okyanustan gelen rüzgâr tenimi okşayınca pelerinime sarınıyorum. Dayton'ın önerisi doğrultusunda, etrafımıza uyum sağlamamıza yardımcı olması için ikimizin de üzerinde koyu siyah giysiler var. Yine de bu, insanların onu tanımasını engellemedi.

Etrafta büyük bir tezahürat var, başımı kaldırdığımda devasa bir binanın önünden geçtiğimizi görüyorum; mermer ve kumtaşından yapılmış yüksek kemerler. Duvarlar karmaşık oymalar ve heykellerle

kaplı ve açıklıktan kat kat dizilmiş koltuklar görüyorum. Kalabalığın haykırışları havada yankılanıyor. Dışarıda, üzerinde savaşçıların kabartmalarının olduğu kil tabletler satan bir sürü tüccar var.

"Orası neresi?" diye soruyorum, kalabalıktan bir kükreme daha yükselirken.

"Güneş Kolezyumu, Yaz Krallığı'nın temel taşı olan," diyor Dayton bakışlarımı takip ederek. "Burası, en iyi kahramanların yetiştiği yer. Periler birbirlerine veya Below'daki canavarlara karşı güçlerini ve cesaretlerini sınarlar."

"Vay canına," diyorum. "Antik gladyatörler gibi."

Göz kırpıyor. "Sence planlarını nereden aldılar?"

Buradaki mimarinin bir kısmını tanıdığımı biliyordum. Bir tarih kitabından fırlamış gibi antik Roma ve Yunan tasarımlarının bir birleşimi. Periler ve insanlar hayal ettiğimden daha fazla iç içe geçmiş durumda.

"Elbette kölelerimiz yok," diyor Dayton. "Arenada savaşmak büyük bir onur. Aslında, kraliyet ailesinin üyelerinin kendilerini kanıtlamak için savaşmaları beklenir."

"Bekle, dur bir dakika." Kolunu kavrıyorum. "Yani bana orada gerçekten savaştığını mı söylüyorsun? Ve hayatta kaldığını?"

"Hadi ama bu pek de zorlayıcı değildi." Çarpıcı bir şekilde gülümsüyor. "O savaşçılardan altısını gözüm kapalı yenebilirim."

"İzleyebilir miyiz?"

"Bugün biraz kana mı susadın, çiçeğim?" Arenaya bakarken gözlerinde bir şey titreşiyor, bunun hüzün mü, özlem mi yoksa... Korku mu olduğundan emin değilim.

"Dayton?"

Bir kolunu omzuma doluyor. "Belki başka bir zaman. Güneş batıyor ve ben henüz bir içki bile içmedim. Ve bu hemen düzeltilmesi gereken bir şey."

***

Dayton bizi bir bara –gerçi eminim periler buna başka bir şey diyordur– götürene kadar şehrin derinliklerine doğru yol alıyoruz. Girişte bizi güzel bir peri kadını karşılıyor.

"Pelerinini alayım," diyor Dayton.

"Tavsiyeni dinledim." Pelerinimi çıkarıp ona uzatıyorum. "Personel Yaz Krallığı'na uyum sağlamama yardım ettikleri için çok heyecanlıydı."

Marigold ve Astrid uyum sağlamam için ellerinden geleni yapmışlardı. Onlara gizlilik yemini ettirdikten sonra geceyi krallıklardan birinde geçireceğimi söyleyince çok heyecanlanmışlardı. Kadife Çiçeği, Yaz Krallığı'nda hizmetçi olan Flavia'yı görevlendirdi. Flavia, gecelerini küçük bir keçi olarak geçiren eski bir terzi.

Yaz Krallığı'ndan çeşitli elbiseler getirdiğinde yüzündeki gülümseme, istediği her şeyi yapmam konusunda beni isteklendirdi. Neredeyse her şeyi. Görünüşe göre Yaz Krallığı'ndaki periler örtünmeyi pek sevmiyorlar, kollu bir tane bulana kadar epey elbise denemek zorunda kaldık. Ya da bulabildiğim kollu olmaya en yakın şey. Kollarımın etrafını saran ve kollarımın üst kısmında yırtmaçlı drapeler olan eflatun kumaşlı bir elbise tercih ettim. Önden aşağıya doğru katmanlar halinde inen elbisenin her iki omzu altın deniz kabuğu broşuyla tutturulmuş. İnce kumaş belde toplanıyor, parçalar oldukça saydam.

Bu da bir sonraki konuda Astrid'i endişelendiriyor. Vücudum ve buradayken kendime gösterdiğim özbakım eksikliği. Şey, affedersiniz. Hapisteyken ve bir peri lanetini bozmaya çalışırken bacaklarımı tıraş etmek veya tırnaklarımı yapmak gibi şeylerin önemli olduğunu düşünmemiştim.

Belli ki yanılmışım.

"Bir peri prensle buluştuğunda kendini en iyi şekilde hissetmek istersin," demişti Astrid endişeyle. Ben de hemen ona bir peri prensle buluşmamın söz konusu olmadığını söylemiştim.

Soyunurken ve Astrid bacaklarımı tıraş etmek için uzun bir bıçak kullanırken insanlığa ait tüm âdetler şatonun penceresinin dışında kalmıştı. Bu arada Marigold cildime yağ sürerken eğer gerçekten bir peri prensle randevum yoksa o zaman birkaç Yaz perisi penisi denememem gerektiğini çünkü "dört krallıktaki en iyi becerenlerin ve dövüşçülerin" onlar olduğunu söyledi.

Astrid sadece başını salladı. Ve tıraş bacaklarımda bitmedi.

Bebek bir fok kadar kaygan olacak şekilde temizlenip, yıkanıp yağlandıktan sonra giyinme işine geri döndük. Flavia saçımı da yapmakta ısrar etmişti. Karmaşık örgülerle başımın tepesine bir taç yaptı. Hatta aralarına daha kolay karışabilmem için kulak uçlarımı kapatacak şekilde tutturdu. Onların arasında olmak, yavru bir kediyi aslanların arasına koymakla eşdeğerdi, bu yüzden Flavia'nın bu hassas düşüncesini takdir ettim.

Bir peri prensiyle olmayan randevum için hazırlanmama yardım eden bu peri kadınlara kanım gittikçe daha çok ısınıyor. Hepsi, döndüğümde Yaz Krallığı hakkındaki her ayrıntıyı ve düşüncelerimi anlatacağıma dair bana söz verdirdiler.

Ama belki de düşündüğüm kadar iyi görünmüyorumdur çünkü Dayton hiçbir şey söylemiyor. Elinde pelerin, gözlerini aptalca kırpıştırarak bana bakıyor. Tamam, eminim benden yüz kat daha güzel peri kadınlarla birlikte olmuştur ama insan en azından gösterdiğim çabayı takdir edip sahte bir iltifat eder.

Ama tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüp bara dalıyor.

Bölüm 34

Rosalina

Dayton'ı peri barına kadar takip ettim. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Büyük bir açık hava salonu taş masalar ve zarif mermer sütunlarla dolu. Ortasında fıskiye ve nilüfer yaprakları olan sığ bir havuz var. Güzel periler, ellerinde uzun kadehlerin içindeki köpüklü içecekleriyle sohbet edip gülüşerek havuzun içinde yürüyorlar.

Hafif bir rüzgâr açıkta kalan tenime çarpıyor. Perilerin gözleri üzerime dikilince aniden kendimi sergileniyormuş gibi hissediyorum. Sanki beni tüm ayrıntılarıyla inceliyorlarmış gibi. Yanaklarım kızarıyor.

"Hadi," diye homurdanıyor Dayton, bileğimi tutup kalabalığın arasından sürükleyerek. "Bütün gece sana bakıcılık yapmak için gelmedim."

Bileğimdeki sert baskıdan kurtulmaya çalışarak ters ters ona bakıyorum. "Şu anda yardımına ihtiyacım yok. Geldik işte."

Beni parmaklığın hemen yanındaki muhteşem bir masaya götürüyor. Binanın yan tarafına vuran okyanusu görmek için kenardan aşağı bakıyorum. Masamızın ortasında denizkızı kuyruğu şeklinde bir mum var.

Peri prense bakarken nefesim kesiliyor. Beyaz tuniği sert vücuduna tam oturuyor ve bol kahverengi pantolonu hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Tek süsü göğsünü okşayan deniz kabuğu kolyesi ve kemerinden sarkan kısa bir kılıç. Bir prensin yaldızlı şıklığı olmasa bile etrafımızdaki periler Dayton'ın mükemmel formu karşısında hayranlıktan kendilerinden geçiyorlar. Giysileri sade olsa da içten yayılan güzelliğiyle inkâr edilemez bir kıvılcımı ateşliyor.

"Burada bekle," deyip ayağa kalkıyor. "Kıpırdama."

Acı bir şekilde başımı sallıyorum ama birkaç saniye sonra bir şişe köpüklü pembe şarap ve iki kadehle geri dönüyor.

"Peri şarabı senin memleketindekilere benzemez. Serttir ve şişeleyen kişiye bağlı olarak farklı etkileri olabilir," diye açıklıyor içkiyi koyarken. "Özellikle insanlarda. O yüzden birkaç yudum al ve nasıl olduğunu gör."

"İçkimi tutabilirim," diye yalan söylüyorum ona. Oysa en son içkimin geçen yılbaşı gecesi saat on bir buçukta sızmadan önce tek başıma içtiğim yarım şişe bira olduğunu hatırlıyorum. "Sen kendin için endişelen, ben de kendim için endişeleneyim."

Başını eğdi. "Sen nasıl istersen, aşkım."

"Sence seninle çıktığımı kimse fark etti mi?" diye soruyorum, kadehimi alarak.

"Pek sanmam." Açık renk saçının bir tutamı mavi gözlerinin önüne düşüyor. "Asi rolü yapmak seni geriyor mu?"

Marigold ve Astrid ellerinden geldiğince beni idare edeceklerini söylemişlerdi. Gerçi bir sorun olacağını sanmıyorum. Farron ve Ezryn ikisi de gitti ve aptal, inatçı, dik başlı Kış Prensi lanet olası odasından hiç çıkmıyor, bu yüzden kimse tek gecelik yokluğumu bilmeyecek veya umursamayacak.

Ama yapabildiğim tek şey başımı sallayıp şarabımdan ilk yudumu almak. Boğazımdan aşağı kayarken hafifçe inliyorum, soluk soluğa kalıyorum. Bu, daha önce hiç tatmadığım bir şey. Kabarcıklı ve tatlı, hafif ekşimsi, bal ve olgun elma notaları içeren narin bir lezzet.

"Vay canına, bu çok lezzetli." Uzun bir yudum daha almadan önce gülümsüyorum. "Köpüklerin tadı böyle bir şey mi?" Son yudumu ferahlatıcı, neredeyse enerjik, sanki midemde kelebekler uçuşuyormuş gibi hissettiriyor.

Dayton kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "İçki, dans ve harika bir seks gecesine."

Büyük bir yudum almadan önce kızarıyorum.

"Bunun için geldin, değil mi?" diye soruyor Dayton. "Soğuk bir hıyara inat olsun diye değil?"

"Şu anda tek bir soğuk şey bile düşünmek istemiyorum!" Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğiyorum ve havadaki sıcaklığı içime çekiyorum. "Ne de olsa Yaz Krallığı'ndayız."

"Evet, öyleyiz," diyor Dayton, sonra sesini alçaltıyor. "Yine de sende beni şaşırtan bir şey olduğunu söylemeliyim."

"Bende seni şaşırtan ne olabilir ki?"

"Babana geri dönmek istediğinden çok bahsediyorsun." Mavi bakışları yoğun. "Peki, kollarına geri dönmek için can attığın bir erkek yok mu?"

Aniden rahatsız olarak diğer elimle sol bileğimi kavrayıp oturduğum yerde kıpırdanıyorum. "Şey, aslında..."

"Kim o?" diye soruyor Dayton. Sözlerinde merak mı yoksa öfke mi olduğunu anlayamıyorum.

"Adı Lucas. On beş yaşımdan beri ayrılıp barıştığımız kesintili bir ilişkimiz vardı ama sanırım artık daha ciddi. Hatta çok ciddi." Derin bir nefes alıyorum. "Ya da en azından ciddi olacaktı, eğer periler tarafından hapsedilmemiş olsaydım."

"Çok ciddi, ha?"

"Buraya gelmeden hemen önce bana evlenme teklif etti." Örgülerimden birini çekiştiriyorum. "İnsanlara has sıradan aşk hayatım sana çok sıkıcı gelmiş olmalı."

Bana bakış şekline bakılırsa, hiç de sıkılmış gibi görünmüyor. Bakışları benimkileri delip geçiyor. Ama sonra yüksek sesle, uzun süre gülüyor. "Peki, çalman Rose'umuz için başarısız bir kurtarma girişimi beklemeli miyiz?"

"Talihsiz mi? Kendine çok güveniyorsun." Gülümsüyorum. "Lucas peri değil ama harika bir avcı."

"Şu ana kadar hiçbir mücadeleyi kaybetmedim, Rosie ve ilki de senin insanına karşı olmayacak." Sözlerinde karanlık bir vaat var, beni ürperten bir şey ama korkudan ürperten değil.

"Şey, bence bunun için endişelenmene gerek yok." Şarabımı büyük bir yudum alıp midemdeki batma hissini bastırmaya çalışıyorum. "O goblinlere şöyle bir bakmasıyla Lucas'ın eve doğru topuklaması bir oldu. Bahse girerim, şu anda her şeyin kötü bir rüya olduğunu düşünüyordur."

"Seni goblinlerle tek başına mı bıraktı?" Dayton'ın sözlerinde büyük bir öfke var.

"Bak, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştik," diyorum. "Ben de kaçıyordum! Ne yazık ki ben ondan daha sakarım ve dikenlerin arasına düştüm."

Dayton şişedeki şarabın kalanını içiyor ancak bir tane daha sipariş edemeden garson masaya yanında bir tabak meyve, kuruyemiş ve bir kupa köpüklü birayla birlikte birkaç şişe daha koyuyor. "Müşterilerden. Size saygılarını sunmak istediler."

Dayton minnettar bir şekilde kalabalığa el sallıyor ve vay canına, üzerimizde bu kadar çok göz olduğunu fark etmemiştim. Sanırım Prens biraz gösterişli biri. Ama Dayton'ın dikkati hâlâ sadece benim üzerimde.

"Bütün bunlar..." diye başlıyorum ama Dayton lafımı kesiyor.

"Bana şu Lucas denen adamdan biraz daha bahset."

"Yakışıklı biri. Kızıl saçlı. Biz lisedeyken, bir hayran kulübü vardı ve ben onların bir numaralı baş düşmanıydım." Biraz daha şarap koyuyorum, bu seferki ışıltılı mor renginde. Böğürtlen ve yaz gecesinin son ışık huzmeleri gibi bir tadı var. "Ailesine çok düşkün. Her zaman bir ev almaktan, çocuk sahibi olmaktan, bilirsin işte, beyaz çitli bir ev hayalinden bahsediyor."

"Evet diyecek misin?"

Kadehi dudaklarıma götürürken yarı yolda donup kalıyorum. "Açıkçası bunu düşünecek vaktim olmadı."

"İşte, cevabın bu," diyor Dayton. "Hayır."

"Hayır mı?" Kadehimi sertçe masaya koyuyorum. "Neden öyle söyledin ki?"

"Cevabın evet olsaydı, o zaman bilirdin. Bunu düşünmene gerek kalmazdı."

Gözlerimi deviriyorum. "Bak, ben, kimin doğru kişi olduğunu söyleyen sihirli çift bağına sahip bir peri değilim. Biz insanlar mantıklı düşünmeliyiz. Mesela, uzun vadede birbirimizi mutlu edebilir miyiz? Aynı değerlere ve hedeflere sahip miyiz? O..."

"Seni boşaltıyor mu?"

Şarabımı masanın her yerine püskürtüyorum ama Dayton umursamıyor. Daha yakına eğilip sesini alçaltarak soruyor: "Sana iyi davranıyor mu? Seni tatmin ediyor mu? Gecede kaç kez seni zevkin doruklarına çıkarıyor, çiçeğim?"

Lucas'la seks yapmak keyifliydi ve çoğu zaman bundan zevk almıştım. Ona yakın olmaktan, öpücüklerinin sert ve tutkulu olmasından hoşlanıyordum. Ama kitaplarımdaki kadınların akıl almaz orgazmlarını düşündüğümde, aklım karışıyor. "Bilmiyorum," diye kekeliyorum. "Bilmiyorum."

"Eğer bilmiyorsan," diye gülümsüyor alaycı bir tavırla, "O zaman cevap asla."

"Şey, ben..."

"Bu insana evet demeden önce birinin bedenine hak ettiğin şekilde tapınmasını deneyimlemelisin. Seni tekrar tekrar kendinden geçirecek birine ihtiyacın var."

Sözleri üzerime yağarken kasıklarımda tatlı, sıcak bir akıntı hissediyorum. "Marigold, Yaz Krallığı'ndaki perilerin en iyi âşıklar olduğunu söylemişti."

"Şimdi mi söyledi?" Dayton, alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar eğiliyor. Bir elini masanın kenarına dayadığı için kollarındaki büyük kaslar geriliyor.

"Evet." Nefes alıp gözlerimi kırpıştırarak kapatıyorum.

"O zaman eminim burada sana bunu verecek kadar çaresiz bir peri bulabilirsin." Dayton gülerek yeniden sandalyesine yaslanırken bir şangırtı kopuyor.

İçimde aptalca bir hayal kırıklığı kabarıyor. Elbette Dayton benimle ilgilenmiyor. O lanet bir peri prens. İstediği herkesi elde edebilir. Ayrıca, eşini bulmaya çalışıyorum. Ne kadar çekici ve yakışıklı olursa olsun, onu böyle düşünemem.

Sözleri kafamda yer ediyor. Kaybedecek neyim var ki? Bir geceliğine zevk almak çok mu yanlış olur? Ben bir tutsağım. Orca Koyu'na geri döndüğümde ve Lucas'a evet dediğimde, suçlu hissetmeyeceğim. Şu anda gerçekten birlikte değiliz... Ve ona evet demedim.

O üniversitedeyken birçok kızla birlikte oldu. Neden şimdi benim sıram olmasın? Neden bir geceliğine eğlenmeyeyim?

Kadehime biraz daha peri şarabı koyuyorum ve Dayton'ın şerefine kaldırıyorum. "İçki, dans ve harika bir seks gecesine."

Kadehini bana doğru kaldırmadan önce bir anlığına gözleri büyüyor. "İşte bunun şerefine, çiçeğim."

Bölüm 35

Rosalina

Bu tüm hayatımın en güzel gecesi ve sadece peri şarabı yüzünden değil. Tamam, belki de peri şarabının etkisi ama umurumda değil. Buradaki her şey harika!

Yemekleri sorarsanız bir o kadar lezzetli. İkişer tabak dolusu kuruyemiş ve meyve, ayrıca üç sepet ekmek ve sayamayacağım kadar çok zeytin yedim.

Masamıza sürekli şarap getirildiği için ne kadar içtiğime dair en ufak bir fikrim yok. Birçok insan onunla konuşmak için yanımıza gelip bize yiyecek ve içecek ikram ettiğinden Dayton ile zar zor sohbet edebiliyoruz.

Şu anda barın karşısında, kendinden geçmiş bir grup müşteriye uçuk hikâyeler anlatıyor. Onu uzaktan izlemek hoşuma gidiyor. Uzun boylu ve yakışıklı, güneşin etrafındaki gezegenler gibi insanları kendi yörüngesine çekiyor. Ayrıca çok çekici, konuştuğu herkesi tüm dikkatiyle dinliyor. Yine de bir parçam onun masaya geri dönmesini istiyor.

Eş Bulma Operasyonu'na odaklanmalıyım ama olduğum yerden oldukça memnunum. Mermer sütunlardan, sarkan renkli mücevherli altın ışıklara ve duvar resimlerine kadar bakılacak o kadar güzel şey var ki. Ama hepsinden güzeli periler.

Gözlerimi zarif yüzlerinden, sivri kulaklarından, özenle yapılmış saçlarından ve hayal gücüne pek yer bırakmayan uçuşan şeffaf kıyafetlerinden zar zor alabiliyorum.

"Beni mi arıyorsun?" Dayton tekrar koltuğuna çöküyor.

"Seçeneklerimi gözden geçiriyorum," diyorum ona.

Tek kaşını kaldırıyor sonra masanın üzerinden eğilip kulağımın arkasına turkuaz bir çiçek sıkıştırıyor. "Sana bir hediye aldım."

Göğsüme sıcaklık yayılıyor, şarabıma uzanıyorum.

"Yavaşla." Dayton avucunu bardağımın üstüne koyuyor. Kahretsin, eli kocaman. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Aniden avucundaki nasırları incelemek istiyorum ve elini tutuyorum.

Kıkırdayıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Şarap harika."

"Tamam, içkimi değiştirmem o zaman... Rosalina," diye gülüyor.

Onu içime hapsetmek istercesine Dayton'a bakıyorum. Buradaki tüm perilerden daha yakışıklı. Güneşte yanmış teni loş ışıkta parlıyor.

"Neden bana yeni bir araştırma kitabıymışım gibi bakıyorsun?"

"Şu anki gülümsemen. En sevdiklerimden biri," diyorum, başım dumanlı hissederek.

"En sevdiğin gülümsemem mi? Başkaları da mı var?"

Başımı sallayıp saçlarını yüzünden çekiyorum. "Bir sürü gülümsemen var. Küstahça, cilveli, alaycı olanlar. Gerçekten üzgün olduğun ama kimsenin bilmesini istemediğin gülümsemeler."

"Tamam, tamam." Başını sallıyor, içkisinden büyük bir yudum alıyor. "Dikkatli bir gözlemcisin. Peki, en sevdiğin gülümseme hangisi?"

Elimi güçlü çenesine indiriyorum. "Ben buna gizli gülümseme diyorum. Kimsenin seni izlemediğini düşündüğün zaman oluyor. Bunu sadece Farron'a baktığında gördüm. Ama bu gece bana baktın ve... Ve bu özel."

Güzel gülümsemesi bir anda yüzünden siliniyor ve beni de yanına çekip ayağa kalkıyor. "Şu anda senin de özel bir gülümsemen var, çiçeğim."

"Öyle mi?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Aptal, sarhoş bir gülümseme. Çok fazla şarap içmişsin."

"Ben de yeterince içtim." Kıkırdıyorum. Bu, insan âlemindeki herhangi bir alkolün bana hissettirdiğinden çok daha iyi. "Sahi, se-

ninle Farron arasında neler oluyor?"

"Bak, yirmi beş yıl aynı insanlarla tıkılı kalmak için uzun bir zaman, periler için bile," diyor Dayton. "Orada olduğum süre içinde biraz eğlendiğim için beni suçlayamazsın."

Farron da aynısını söylemişti. Sadece eğlence. Ama bence bunu kastetmiyordu. Ben kaşlarımı çatarak ona bakarken Dayton beni bara doğru sürüklüyor. "Farron'un aranızdaki şeyi biraz eğlence olarak düşündüğünü sanmıyorum... Sanırım o daha çok..."

"Yeter." Dayton dönüyor, aniden ellerimde soğuk bir bardak su buluyorum. "İç."

İstemeyerek de olsa içiyorum. Kahretsin, buradaki suyun tadı bile çok güzel, boğazımdan aşağı nemlendirici ve yumuşak bir şekilde akıyor. İçeceğimi sessizce yudumlarken birkaç kişi daha Dayton'ın yanına gelip omzuna vurarak onu ne kadar özlediklerini dile getiriyorlar.

Grup içkiler ısmarlıyor ama bu sefer Dayton benimle paylaşmıyor. Sanki gözünün önünde olmalarını istemiyormuş gibi onları içiyor.

Yaz Krallığı'ndaki insanlar onu seviyor. Vezirin Keldarion'u uyardığı gibi burada isyanlardan söz edilmiyor. *Muhtemelen Dayton buz gibi bir dünyanın buz gibi bir budalası olmadığı için.*

Birdenbire, Dayton beni kendine çekerken omuzlarıma sert bir kol dolanıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha normal." Bir bardak suyla kafam daha berrak. "Burada çok fazla peri var. Bu da pratik yapmamız gerektiğini düşündürüyor."

"Pratik mi?"

"Eşini bulmak için!"

Dayton homurdanıp başını geriye atıyor. "Seni ayıltarak kendimi mi baltaladım?"

"Hadi, Yaz Krallığı'ndayız. Belki de eşin buralardadır."

"Rosalina, aşkım, bunun *eğlenceli* bir gece olması gerekiyor."

Onu, nilüfer havuzunun üzerinde hülyalı bir şekilde hareket eden dansçıların arasına çekiyorum. Diğer tüm perilere ne kadar yakın olursa o kadar iyi. "Sadece dene, lütfen."

"Peki ama sonra benim istediğimi yapmak zorundasın."

"Tamam, tamam." Müzik eşliğinde sallanırken Dayton beni döndürüyor. "Hey, ne yapıyorsun?"

"Dans ediyoruz," diyor sonra eğilip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Odanın ortasında durup 'Hey! Eş arıyorum!' diye bağırmayacağım. Aksi takdirde bir sonraki nefesimde üzerimde yüz tane peri bulurum."

"Mantıklı." Dans etmeye devam etmemin tek nedeni, sistemimde hâlâ o peri şarabının gezinmesi. Dans pistindeki herkes bize bakıyor. Kaçının insan olduğumu söyleyebileceğini bilmesem de eminim hepsi Yaz Prensi ile dans eden bu kızın kim olduğunu merak ediyordur.

Ama bunda dans etmekten daha fazlası var. İleri geri sallanırken Dayton beni göğsüne bastırıyor. Nilüfer havuzunun üzerinde hareket ederken ayak bileklerime soğuk su sıçrıyor.

"Pekâlâ, çiçeğim," diyor Dayton kısık sesle, "Bana bunun nasıl olacağını anlat."

"Rahat ve açık olmakla başlamalısın."

"Şarap bunu zaten yaptı. Sırada ne var?"

"Gözlerini kapatıp daha önce hissettiğin hiçbir şeye benzemeyen bir şey hissettirecek olanı arayacaksın. Bir ışıltı gibi. İçinde yakılan bir kibrit gibi."

"Tam olarak nerede?"

"Çoğu insan bunu burada hisseder." Elimi kalbinin üzerine koyuyorum, parmaklarım gömleğinin açık bağcıklarının arasından kayıyor. Teni güneş ışığı kadar sıcak.

Dans etmeyi bırakıyor ama hâlâ suyun üzerindeyiz. Diğer çiftler etrafımızda sallanıyor. Gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğince boynundaki kaslar geriliyor. "Ne hissetmem gerektiğini tarif et."

"Sıcaklık, güneşte ısınmış kum gibi." Parmaklarımı üzerinde tuttuğum kalbinin daha hızlı attığını hissediyorum. "Belki elektrik şoku ya da kalbinin sıkışması."

Göğsünden bir gümbürtü gelince alçak sesle inliyor. "Sanırım bir şey hissediyorum."

Kalbim sıkışıyor, titriyorum. "Tamam, güzel. Harika. Hissin nereden geldiğini belirlemeye çalış." Araştırmamda öğrendiğim tüm bilgileri gözden geçirmeye çabalıyorum. "His başladığında, bazı periler bunu onları eşlerine doğru çeken bir ip gibi tarif ediyor."

"Hmm." Dayton kaşlarını çatıyor. "Ama göğsümde hissetmiyorum."

Dayton'ın eşini bu barda bulacak kadar şanslı olabilir miydik gerçekten? "Nerede hissediyorsun?"

Başını ileri geri sallayınca altın renkli örgü kulağının arkasından düşüyor. "Aşağıda."

Elimi göğsünden aşağı doğru hareket ettiriyorum. "Burada mı?"

"Hayır, daha aşağıda."

Parmaklarım karnından aşağı doğru kayıyor. Sanırım içgüdüsel hisler hakkında söylenecek bir şeyler var. "Burada mı?"

"Daha aşağıda." Sesi derin ve boğuk.

Barı tarıyorum. Buradaki perilerin hepsi çok güzel. Acaba hangisi ona sesleniyor? Elim otomatik olarak aşağı kayıyor, ta ki parmaklarımın çelik gibi sert penisinin ana hatlarını okşadığını fark edene kadar.

"Tam orada," diyor, zevkle inleyerek.

"Dayton!" Ona tokat atmak için elimi çekiyorum ama bileğimi yakalıyor sonra beni önünde döndürüp şakacı bir şekilde göğsüne doğru çekiyor.

"Üzgünüm, aşkım." Gülüyor. "Kendimi tutamadım. Ayrıca, neden orada hissetmeyeyim ki? Bütün bu hislerin dışında eşimi becermeyi istememeli miyim?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani, hiçbir şey hissetmedin mi?"

"Burada filizlenen hisler yok. Sadece gerçekten birini becermek istiyorum."

Dans etmeye devam ederken derin bir nefes veriyorum. "Şaşırmadım. Burada çok fazla güzel insan var." Ve Dayton'ın onların arasında bir ayrım yapmadığını zaten biliyorum. Ona göre herkes potansiyel bir eş. "Ve üzerlerinde neredeyse hiç giysi yok."

"Bu ilgini çekiyorsa seni başka bir odaya götüreyim, giysilerin isteğe bağlı olduğu bir odaya." Sinsi bir bakışla geri çekiliyor. "Ama senin izlemeyi sevdiğini zaten biliyoruz."

Nefesim kesiliyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. O anlar zihnimde tekrar canlanıyor: Dayton ve Farron birlikte. "Niyetim bu değildi."

"Biliyorum." Çenemi eliyle kavrıyor. "Bir dahaki sefere, bu kadar çabuk gitme. Göğsündeki meniyi yalamamı kaçırdın."

Dizlerim titriyor, sanırım her an bayılabilirim. Beni tutmasa muhtemelen ayakta bile duramazdım.

"Ve ikinci raunt ki o daha da sertti." Dayton'ın ıslak ağzı kulağıma yanaşıyor. "Aramızda kalsın, bence izlemen onu tahrik etti. Çok hoşuma gittiğini söylemeliyim."

Gözlerimi kırpıştırarak kapatıyorum. "İkinci raunt mu?"

"Daha önce hiç peri siki tatmadın, küçük çiçeğim." Ağzı boynuma doğru hareket ediyor, keskin dişleri hassas cildimi ısırıyor. "Seni kaç kez boşaltabileceğimin bir sınırı yok."

Damarlarımda şehvetli bir fantezi dolaşıyor, giysilerimi çıkarıp onun bu dans pistinde vücudumu perişan etmesine izin verme dürtüsü. Ne olabileceğini hayal ederken keskin bir nefes alıyorum, titreyen dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Dayton beni itiyor, gözlerimi açtığımda onun güldüğünü, bana mesafeli ve küstah bir sırıtışla baktığını görüyorum. "Ya da bu şanslı piçlerden birinin. Gerçi onların hiçbirinin benim kadar yetenekli olduğunu sanmıyorum, peri siklerinin hepsi oldukça iyidir. İnan bana, çok denedim."

Başım dönüyor, reddedilmiş ve hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Neden benimle dalga geçme ihtiyacı hissediyor? Beni istemediği çok açık. Peki, ben neden buna kanmaya devam ediyorum?

"Doğru," diyorum. "Gerçi onlardan herhangi birinin beni isteyeceğinden şüpheliyim."

"Herhalde etrafın hiç farkında değilsin," diyor Dayton. "İnsanlar bütün gece buraya baktılar."

"Sana baktılar," diyerek elimi ona doğrultuyordum.

Dayton başını iki yana sallıyor. "Hayır, sana baktılar! Astrid'in sana yaptıklarından dolayı onu öpmek mi yoksa bir daha senin yanına yaklaşmasını yasaklamak mı istiyorum, bilmiyorum. Bu asık surat neyin nesi?"

"Astrid'i öpmekten bahsetmesen olmaz mı?"

Bana mahcup bir şekilde sırıtıyor. "Anlaştık ama artık ikimizin de kendi yolumuza gitme zamanı. Bir peri bul ve seni özel bir odaya götürmesini sağla. Bu bardan *ayrılma.* İki saat sonra bu fıskiyenin yanında buluşalım. Anlaştık mı?"

"Yani sen de..."

"Aşkım, içki ve dans işini hallettik ama etrafta bulunacak bir eş yok. Şimdi sevişme zamanı." Sırtımdan itiyor. "Yapraklarını arala ve çiçek aç, küçük çiçeğim."

Yine bir kadeh şarap alıp kalabalığın içine karışıyorum. Elbette, hiçbir peri erkek Dayton kadar muhteşem değil ama bu onlardan biriyle bir şeyler denemenin eğlenceli olmayacağı anlamına gelmiyor. Ve belki yalan söylemiyordu. Belki bazıları beni isteyebilir.

"Anlaştık, Dayton," diyorum. "Ama şunu üç saat yapalım. Sanırım senden daha uzun süre dayanabilirim."

Ben kalabalığın içinde kaybolurken kadehini bana doğru kaldırıyor.

t.me/kitapseverlerkulubu
t.me/kitapseverlerkulubuchat

Bölüm 36

Dayton

Rosalina'yı zar zor görebiliyorum, etrafı peri erkeklerle çevrili bir kanepeye gömülmüş. Piçler, onun yanından ayrıldığım anda aşağı indiler. Arzularının kokusu mide bulandırıcı. İzin verdiği anda onu becermeye hazırlar.

O da bunu yapacak çünkü ona yapmasını söylediğim şey tam olarak buydu.

"Şey, bu hoşuna gitmedi mi?" diye soruyor yanımda uzanan peri kadın. Parmağı çıplak göğsümde aşağı doğru iniyor. Gömleğimi bir saat önce kaybettim.

Kimin aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sarhoştum ama kendimi inanılmaz aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için bu kadar sarhoş olmam gerekiyordu.

"Uyanma zamanı." Peri kadın pantolonumun içinden gevşek sikimi sıkıyor. Ona odaklanamıyorum.

Rosalina'yı buraya getirmek aptalca bir fikirdi. Ama çok çaresiz görünüyordu. Kel'e karşı gelmeden ona gerçek özgürlüğünü veremem ama bir geceliğine özgürlüğünü verebilirdim.

Sadece bunun bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Tıpkı o pelerini ilk çıkardığında ve ne giydiğini gördüğümde olduğu gibi. Ne kadar az şey giyiyordu. Onu doğruca bir odaya götürmek istemiştim, böylece başka kimse onu göremeyecekti. Onu Yaz Krallığı'nın, benim krallığımın kıyafetleri içinde görmek içimde ilkel bir şeyler uyandırdı. İstediğim şey... Hayır. Ona yapmak istediğim her şey Kel'e ihanet etmek demekti. Onun gitmesine izin vermemden bile daha kötü bir

ihanet. Hiçbirimizin ona dokunmamasını söylemişti. Ve eğer hepimizin şüphelendiği sebepten dolayıysa –ki tek mantıklı sebebi buydu– o zaman yapamazdım.

Ama bu, onun kendi başına biraz eğlenemeyeceği anlamına gelmiyordu. Kel'in bunu onaylayacağını sanmıyorum ama o serbest kalmayı hak ediyor. Özellikle de Kel'in ona davranış biçiminden sonra.

Eğer ona bunu sağlayabilirsem, yapacağım.

Ama bu çok zor.

Peri erkeklerden biri, elinden kolunun yukarısına doğru okşuyor. Bir diğeri omuzlarına masaj yapıyor. Bana bakıyor. Bunu sürekli yapıyor. Belki de özel odama gidip gitmediğimi görmek içindir. Hayır. Mecbur kalmadıkça onu gözümün önünden ayırmam imkânsız.

Tahrik olduğu o kadar belli ki buradan bile kokusunu alabiliyorum. Neredeyse odamın dışında durduğu zamanki kadar yoğun.

Kahretsin. Beni ve Farron'u yakaladığında, neredeyse çıplak bir şekilde peşinden koşup sürükleyerek aramıza getirecektim. Fare ve ben, daha önce kadınları paylaştık ancak Fare daha önce herhangi biriyle ilgilenmemişti. Ama Rosie'den hoşlanırdı. Hoşlanacağını biliyordum.

"İşte oldu," diye kıkırdıyor peri kadın, dolgun göğüsleri yüzümde kıpırdanıyor. "Artık sertleştin."

Onun yanından Rosalina'ya bakıyorum. Peri erkeklerden biri onu kucağına, sert aletinin hemen üzerine çekiyor. Yumruklarımı sıkıp ayağa kalkınca yanlışlıkla peri kadını yere fırlatıyorum.

Erkek Rosalina'yı öpüyor.

Göğsümde bir öfke alevleniyor. İçimdeki korkunç altın kurt kuduruyor. Dönüşmeden önce buradan çıkmam gerek.

Rosalina adamı itiyor. "Bırak beni!"

Salonun diğer tarafına geçiyor ama peri erkek onu takip ediyor. "Bunu istediğini sanıyordum," diye mırıldanıyor.

"Fikrimi değiştirdim."

Göğsümde bir rahatlama hissedince kurt da sakinleşiyor.

"Ben değiştirmedim," diye homurdanıyor peri erkek. Rosalina'yı

kendine çekiyor. Rosalina'nın saçındaki örgüler dökülünce yuvarlak kulakları ortaya çıkıyor. "Bir insan mı?"

Yani daha işimiz bitmedi. Ona ulaşmak için kalabalığı yararak ilerliyorum.

"Bana dokunma," diye bağırıyor Rosalina, gözleri salonun içinde gezinirken. Beni arıyor.

"Endişelenme, küçük insan," diye sırıtıyor peri erkek. "Seni incitmemeye çalışacağım... Yani çok fazla."

"Dur dedim," diye hırlıyor Rosalina, öfkesi yüzüne kazınmış bir halde. Peri erkek bir an tereddüt ediyor.

İhtiyacım olan tek şey bu anlık duraksama. Kalabalığın arasından çıkıp onu uzaklaştırıyorum. "İlk seferde onu dinlemeliydin."

Erkeğin yüzü korkuyla bembeyaz oluyor. "Prens Dayton," diye kekeliyor. "Ona neredeyse elimi bile dokundurmadım..."

"O, senin dokunacağın son şey olacak." Etrafımızda bir kalabalık oluşuyor ama onları itip adamı masaya çarpıyorum. Çığlığı içimdeki kurdu daha da çileden çıkarıyor. Kollarını zorla önüne doğru uzatıyorum.

"Ne... ne yapıyorsunuz?" diye bağırıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akarken.

Kılıcım yeterli bir cevap. Kılıcımı çekip tek bir hızlı hareketle aşağı doğru yay çiziyorum, masaya saplanacak kadar sert bir şekilde indirerek bilek kemiklerini kesiyorum. İğrenç elleri yere düşüyor, zemin kırmızıya boyanıyor. Bileklerinden fışkıran kan benim gövdemi ıslatırken onun çığlık atan ağzına fışkırıyor.

Kalabalık vahşi bir çılgınlık içinde, kaçmak için birbirlerini itip kakıyorlar. Şoktan donan Rosalina'ya bakmak için dönüyorum. Yüzünde gördüklerine inanamamanın ve dehşetin bir karışımı var. Bir an bile kaybetmeden kolunu yakalayıp onu bardan dışarı sürüklüyorum. Kaosun içinden fısıltıları duyuyorum: "Damocles bunu asla yapmazdı."

"Belki de Dayton bu yüzden ortalarda yok. Öfkesi yüzünden kilit altında."

"Bebek prensi vahşi canavarlarla arenada bırakmalıydı. Ait olduğu yerde."

Buradan çıkmam gerek. Ayrılırken, "Faturayı kız kardeşime gönder," diyorum mekân sahibine, ters ters.

Gece havası yanan tenimi serinletmeye yetmiyor.

"Dayton..." Rosalina kolumu kavrıyor. "Dayton, yaralandın mı?"

Neredeyse gülecektim. Elbette böyle bir zamanda benim için endişelenecek. "Görmedin mi? Bu benim kanım değil."

"Day," diyor, "Gözlerin... Parlıyor."

"Hassiktir," diye mırıldanıyorum. Onu yakındaki bir ara sokağa çekiyorum. "Şatoya geri dönmemiz gerek."

"Özür dilerim, hepsi benim hatam," diye mırıldanıyor. "İstediğimi sanıyordum... Bilirsin işte. Ama bana dokundukları anda, çok iğrendim. Öpüşünce geçeceğini sandım ama daha da kötüleşti..."

Ellerimi taş duvara dayıyorum. "Rosalina, o periyi öpmekten bahsetmeyi gerçekten bırakman gerek." İçten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissediyorum. Bir kurda mı dönüşeceğim yoksa patlayıp kendimle birlikte tüm Yaz Krallığı'nı da alevler içinde mi bırakacağım, emin değilim. Kahretsin, kendimi bu kadar kontrolden çıkmış hissetmeyeli onlarca yıl oldu.

"Beni öptüğünde daha da kötü olduğunu söyleyecektim," diye devam ediyor çünkü her zaman sözünü bitirmek zorunda. Kel'e bu şekilde çıkışmasını çok sevimli buluyorum ama şimdi aynı şeyi bana yapıyor ve ben o güzel küçük ağzını kapatmak istiyorum.

Gözlerimi kapatmaya zorlayarak göğsümde yanan ateşi görmezden gelmeye çalışıyorum. Kolyemdeki en büyük deniz kabuğu tokasını açıp içindeki küçük aynayı ortaya çıkarıyorum. Aynayı duvara doğru çevirip yüzeyde dönen bir portal oluşturana kadar ışığı yansıtıyorum.

"Nasıl?" Rosalina soluk soluğa kalıyor. "Taşınabilir aynalarınız mı var?"

"Başka bir sihir dersi için zaman yok, çiçeğim." Bileğinden tutup onu içeri çekiyorum. Ben patlamadan önce şatonun içinde güvende olması gerekiyor.

Kendimizi serin giriş holünde bulana, o lanet dikenlerin tanıdık görüntüsü bizi karşılayana kadar sihir etrafımızı sarıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve burnumun köprüsünü sıkıyorum. Benim neyim var böyle?

Rosalina bana bakıyor, gözleri endişeyle irileşmiş. "Orada ne oldu, Dayton?"

"Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Korkmadım. Bunu hak etti." Yüzü sert. "Artık istemeyen hiç kimseye dokunamaz. En azından, o kadar kolay değil."

"Pekâlâ, geceni kuş kadar özgür geçiremediğin için üzgünüm." Kollarından biri aşağı kaymış, yukarı çekmek için uzanıyorum.

"Zaten o kadar da çok istemiyordum." Elimi uzaklaştıramadan eliyle kavrıyor. Teninin teması içimde başka bir tür ateş yakmadıysa ben de ne olayım. "Gözlerine ne olduğunu anlamıyorum. Görüntün..."

"Kimse sana böyle davranamaz, Rosalina," diye kükrüyorum. "Ve oradan çıkmasaydım, hepsini parçalayacaktım sonra da canavarım işi bitirmek için ortaya çıkacaktı."

Parmakları benimkilere dolanıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. O iri kahverengi gözleriyle bana öyle bir bakıyor ki daha fazla kendimi tutamıyorum. "Day..."

Onu kendime doğru çekip tüm varlığımla onu öpüyorum.

Bölüm 37

Rosalina

Dayton'ın ağzı benimkine yapışıyor. Vücudumun kendi aklı var, parmaklarım saçlarına dolanıyor, sanki ben doyamadan geri çekileceğinden korkuyormuşum gibi onu kendime daha sert bastırıyorum. Ve sanırım buna doyacağımı hiç sanmıyorum.

Birlikte hareket ederken kirli sakalı çeneme sürtünüyor, dudakları güç ve şefkatin mükemmel karışımıyla keşfediyor. İçimdeki açlığı hissettiğim kadar ondaki açlığı da hissediyorum. Kafamdaki duygu karmaşasının hiçbir anlamı yok çünkü vücudum ne istediğini biliyor, bunu istiyor. Kollarıyla beni sarıyor, aramızdaki sıcaklık elle tutulacak kadar yoğun.

Rasgele bir periyle eğlenceli bir geceye ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm ama o erkekler etrafıma geldiğinde vücudumu garip bir tiksinti kapladı. Hele onlardan biri beni öpünce? Tamamen mide bulandırıcıydı, sanki güzel barın her yerine kusacakmışım gibi hissettim. Ancak Dayton beni çekip uzaklaştırdığında durmuştu.

Göğsüne sıçrayan kurumuş kan hâlâ orada. Öpücüğü keserken parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum.

"Kahretsin, Rosie," diye inliyor, dudakları kulaklarımın altındaki hassas nokta üzerinde gezinirken.

Durma, durma, durma. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sanki azgın bir dalgayla savrulan minik bir deniz kabuğuymuşum gibi.

Dayton beni tekrar öpmek için eğildiğinde ağzım onun için açılıyor. Kollarını bana dolayıp sanki bir tüymüşüm gibi ki bu hiç doğru değil, beni kaldırıyor. Sırtım yavaşça, dikenlerin arasında boş kalan küçük bir

alandaki taş duvara çarpıyor, bacaklarım onun beline dolanıyor.

Kalın dallardan birinin üzerine yerleşiyorum. Dokunduğumda titriyor. Hey, en azından bir işe yarıyorlar.

Dayton beni baştan aşağı süzüyor, vücudumun üzerinde gezinirken göz bebekleri uçuşuyor. "Çok güzelsin." Sonra boynumu bulan dudakları cildimi sertçe emiyor.

Kalçalarımı oynatarak bir çığlık atıyorum ve bol pantolonunun altında uzun sertliği hissediyorum. Bana daha sert bastırırken boğazından erkeklere has bir haykırış yükseliyor.

Dudakları dudaklarıma doğru geri dönüyor. Neredeyse anında bir ritim bulan kalçalarımız sallanırken iri elleriyle alnımdaki saçları geriye atıyor. Sanki vücudum onunkiyle birlikte hareket etmek için yaratılmış gibi.

"Dayton," Öpücükler arasında ismini mırıldanıyorum.

"Bundan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Evet, hoşlanıyorum."

Öpüşürken gülümsüyor. "Daha önce hiç hissetmediğin şeyleri hissettireceğim sana. Seni çok iyi hissettireceğim, aşkım."

İçimdeki sıcak sıvı gittikçe çoğalıyor. Dayton nasırlı ellerinden birini önümde gezdiriyor sonra kumaşı kenara kaydırıp eliyle örtmeden önce göğsümü serin havaya maruz bırakıyor.

Dokunuşuyla sırtım yay gibi geriliyor. Dayton göğsümü avuçlayıp nazikçe masaj yapıyor sonra başparmağını sertleşmiş meme ucumun üzerinde gezdiriyor. İçimden şimşek gibi bir his geçiyor ve kaslarım geriliyor.

Dayton tatmin olmuş bir ses çıkarıyor sonra diğer göğsümdeki kumaşı kaydırıyor. Ama bu seferkini eliyle örtmüyor. Ağzını kullanıyor, aşağı doğru eğilip dudaklarıyla onu kapatıyor.

Vücudum hissi algılarken hızla gözlerimi kırpıştırıp bağırıyorum: "Oh... Oh!" Ellerimden biri omzundan kavramak için aşağıya inerken diğeri dikenler arasında kıvrılan bir sarmaşığı daha sıkı tutuyor.

Dayton göğsümün arasındaki boşluğu yalayarak diğer göğsüme

geçerken ardında yakıcı bir sıcaklık bırakıyor. Sızlayan diğer göğsümü ağzına alıp nazikçe emerek vücudumun her yerine elektrik şokları gönderiyor. Hafif bir fiskeyle onu bırakırken titreyen parmak uçları diğerinin üzerinde dans ediyor. Beni küçük küçük ısırırken dudakları aralanıyor, beni zevk dolu bir girdaba sürüklüyor.

Doğrulup kendini sertçe içime itiyor. Islak göğsümün onun göğsüne çarpma hissi çıldırtıcı. "Oradan öpülmekten hoşlandın mı, minik çiçeğim?"

"Evet," diye mırıldanıyorum boynuna doğru. Tanrım, çok güzel kokuyor. Tuz ve ter.

Ellerinden biri kasıklarımın arasındaki yumuşak bölgeyi avuçladıktan sonra daha yukarı hareket ediyor. "İstediğin başka bir yer var mı? Eski sevgilinin bu konuda iyi olduğunu sanmıyorum ama..."

"Daha çok eski nişanlı gibi. Ya da belki nişanlı?" diyorum soluk soluğa.

Dayton gözlerini devirirken eli daha yukarı hareket ediyor, kasıklarımın üstünü okşayarak kumaşı bir kenara itiyor. "Her neyse. Eski nişanlı." Sırıtıyor. "Dudaklarımın burada olmasından hoşlanıyor musun?"

Bacaklarımın arasını okşuyor, parmakları külotumun kaygan kumaşı üzerinde geziniyor. Dudaklarımdan yumuşak bir ses çıkıyor, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Sırılsıklamsın, Rosie." Hafifçe, çok hafifçe elini ıslak kumaşın üzerinde gezdiriyor. Beni kendine doğru çektiğinde, çelik gibi sert uzunluğu sızlayan göbeğime baskı yapıyor. "Şimdi, iyi bir kız ol ve soruyu cevapla."

Kesilen nefesimin arasında kelimelerimi bulmaya çalışarak bağırıyorum. "B... ben, şey, bilmiyorum."

Dayton geri çekilip yüzünde saf bir hayal kırıklığı ifadesiyle bana bakıyor. Tüm dokunuşlar duruyor. "Sen ciddi misin, Rosalina?"

"Ne?" Herhangi bir sürtünme için çaresizce ona doğru kıpırdanıyorum.

Hâlâ bir elini başımın arkasında tutarak beni sertçe duvara itiyor. "Bana, sana hiç oral seks yapmamış, siktiğimin beleşçi serserisiyle evlenmeyi düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Şey..."

"Hayır." Büyük eliyle ağzımı kapatıyor. "Ağzından tek bir kelime daha çıkmayacak, zevk çığlığı veya adımdan başka."

"Ama Dayton..."

"Mükemmel." Bir öpücükle sözümü kesiyor. Bu öncekinden daha yumuşak, hafif.

Kalçalarımı kavrıyor ve bacaklarımı omuzlarının üzerinden attıracak kadar alçalıyor. Her iki yanımdaki dikenleri kavrıyorum.

"Dayton, ne..." Kasıklarımın içini öpmeye başladığında sesim kesiliyor. Kirli sakalları hassas cildimi hırpalıyor.

Etekleri toplayıp kalçalarımın etrafından yukarı doğru itiyor ve ağzını bacaklarımın arasına bastırıyor. Dudaklarının ıslak kumaşa değmesiyle vücudum bir şok dalgasıyla sarsılıyor. Sarmaşıkları daha sıkı kavrayıp inliyorum.

Kumaşını dişleriyle kavrıyor, emiyor, çekiştiriyor. Sonra geriye yaslanıp parlayan mavi gözleriyle bana bakıyor. "Üzgünüm ama bu benim yoluma çıkıyor."

Becerikli elleriyle kumaşı yırtıp külotumun yere kaymasını sağlıyor. Tenimin üzerinden nefis bir esinti geçerken bir kez daha yumuşak bir inleme dökülüyor dudaklarımdan.

Dayton bacaklarımın arasına girmeden önce "Mükemmel," diye mırıldanıyor ve ağzı kıvrımlarımın üzerinde gezinmeye başlıyor. Dilini içeri kaydırdığında içimde zevk dalgaları oluşuyor.

Bir eliyle popomu avuçlayarak olduğum yerde kalmama yardımcı oluyor. Diğeriyle ise klitorisimin tepesinde daireler çiziyor.

"Aman Tanrım," diyorum nefesim kesilerek, tüm kaslarım geriliyor. Yayılan ısı vücuduma pompalanıyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, Rosie," diyor. "Benim için sırılsıklamsın. Tadın çok tatlı, nektar gibi."

Kalçalarımı onun ağzına doğru sallıyorum. Hiç böyle bir zevk hissettim mi? Ona benim için fazlasıyla şey yaptığını söylemek geliyor içimden. Üstelik adam daha pantolonunu bile çıkarmadı.

Ama Lucas'ın yaptığı gibi bana kendimi yük gibi hissettirmiyor. Sanırım bundan gerçekten zevk alıyor. Ama engel olamıyorum. "Eğer gerçekten yapmaktan hoşlanmıyorsan bırakabilirsin."

Bir an hareketsiz kalıyor, parmakları popomun yumuşak etine gömülüyor. "Hoşuna gidiyor mu, Rosalina?"

"Evet," diyorum bir nefeste. "Evet, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sadece..."

"O zaman lanet olası tanrılar beni tatlı amcığından koparark ayırmak zorunda kalacak." Gür sesi kasıklarımın dehlizlerinde yankılanıyor.

Yumuşak, altın rengi saçlarına nazikçe dokunmak için titreyen elimi aşağıya uzatıyorum. Göğsümde sıcaklık filizleniyor, böylesine istendiğimi hissetmek. "Day..."

"Hepsi bu mu?" Ağzını sızlayan kor merkezime geri götürmeden önce kıkırdıyor. Diliyle daha da derinliklerimde çalışıyor, hızı artıyor. İçimde baskı artıyor. "Dayton..." Sonra adını iç çekerek söylüyorum: "Day. Day!"

Ayağa kalkıyor, bacaklarımı omuzlarından beline doğru çekiyor.

"Bekle," diye bağırıyorum, ellerimi sarmaşıklardan indirip kaslı omuzlarına sarılıyorum. Fikrini mi değiştirdi? "Bekle, ben..."

"Bunu hissedeceksin, aşkım." Sesi dengesiz, sanki kendini zor tutuyormuş gibi.

"Yapacak mıyız?"

"Burada değil," diye homurdanıyor.

Midem hayal kırıklığıyla çalkalanıyor.

İfademi görmüş olmalı ki yüzümü kavrıyor. "Önce benim için boşalacaksın sonra seni odama götüreceğim ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde becereceğim."

Sözünü bir öpücükle mühürleyince dudaklarında kendi tadımı

alıyorum. Sırılsıklam amım pantolonunun sert kumaşına sürtünüyor, çelik gibi sert aletini hissediyorum. "Evet, Dayton."

"Kollarımda bedeninin dağılmasını izleyeceğim." Isırıp saçımı çekiştirince boynumdan keskin bir acı yayılıyor. "Sonra seni sikimle dolduracağım."

İçime yeni bir farkındalık yayılırken vücudum hareketsizleşiyor. Dayton tüm amımı eliyle avuçlayıp okşuyor.

"Sırılsıklamsın, bebeğim." Dayton hareketlerini artırıyor. "Sikimi içinde mi istiyorsun?"

"Evet, evet, evet," diye inliyorum, elinin üzerinde sürtünerek. Giriş noktamda daireler çiziyor, içimden avcuna akan sıcak sıvıyı hissediyorum.

"Tadına bak, aşkım." Sıvının damladığı bir parmağını ağzıma getiriyor. Açlıktan ölmek üzere olan biri gibi dudaklarımı parmağının etrafına kenetliyorum. Tüm parmağını ağzımın içine kaydırırken gözlerimi açık tutuyorum. Gözleri geriye yuvarlayarak yarım bir kahkaha atıyor sonra parmağını geri çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. "İşte bu."

Elini tekrar altıma doğru hareket ettirip bir parmağını içeri kaydırıyor. Ani hazdan inleyerek dişlerimi sıkıyorum. İçeri giriş çıkışlar arasında daireler çizerek okşamayı sürdürüyor.

Omuzlarını kavrayarak kalçalarımı hareketin içine dahil ediyorum. İçimde lezzetli bir sıcaklık oluşuyor. Bir parmağını bükerek tam doğru noktaya değdirince eğiliyorum, dudaklarım omzuna yapışıyor. "Daha fazla," diye inliyorum.

İkinci bir parmak daha ekleyip kalçamı yukarı aşağı yönlendirmeme yardım ediyor. Tempomuz, tamamen onun insafına kalana kadar artıyor, gözlerinin vahşi fırtınasında savruluyorum. Bir dalga yükseliyor ve... Onun kıyısına çarparken, "Dayton!" diye haykırıyorum. Vücudum zevk dalgalarıyla sarsılıyor, elinin etrafında kaslarım geriliyor. Dağılıyorum, milyonlarca parçaya ayrılan bir yıldız gibi.

Sonunda sakinleşiyorum. Beni duvara yaslamaya devam ederek elini çekiyor. Zar zor nefes alıyorum.

Dayton avucuyla göğsünü kavrarken garip bir ifadeyle bana bakıyor; aralık dudaklar, ağzının bir tarafında hafif bir çarpıklık. Yeni bir gülümseme.

Sadece benim için.

Titreyen parmaklarımla okşadığım dudakları yumuşacık. Sanki parçalarım, güneş ışınındaki tozlar gibi her yerde uçuşuyor gibi. Onun parçalarıyla birlikte de uçuşuyor. Şimdi onu öpsem, sevişsek, tüm parçaları bir araya getirebilirim. Gözleri kapanıyor, yavaşça yüzünü benimkine doğru indiriyor.

"Day?" diye sesleniyor merdivenlerin tepesinden, şaşkın bir ses.

Başımı kaldırdığımda Farron'un orada durduğunu görüyorum, saçları dağılmış, yüzünde şaşkın bir üzüntü var.

Birdenbire, üzerimizde parlak bir ışık yanıyor. Ayna ışıldıyor ve Ezryn koşarak geliyor. Miğferine ve zırhına siyah kan sıçrıyor. İleriye doğru yürüyüp homurdanıyor. "Ne yaptın sen?"

Bölüm 38

Rosalina

Farron ve Ezryn bize doğru yürürken Dayton beni daha sıkı tutuyor. Şey, daha doğrusu Farron yürüyor, Ezryn ise fırlıyor, öyle ki metal zırhı açık salonda şıngırdıyor. Önümüzde duruyor ve aman Tanrım, Dayton'ın elbisemi mahvettiğini unuttum, her şeyim ortada. Ama Ezryn, Dayton'ı hemen çekip uzaklaştırınca ben de kıçımın üstüne düşüyorum. Ezryn yumruğunu kaldırıp Dayton'ın suratına indiriyor. "Prensine itaatsizlik ettin."

Dayton'ın burnundan kan fışkırmasına rağmen başını eğip gülüyor. "Buna değdi."

"Sen ne yaptın, Day?" diye haykırıyor Farron.

Suçluluk duygusu içimde kaynarken tek yapabildiğim, elbisemi düzeltmek. Kahretsin, sanırım ilişkileri hakkında daha fazla ayrıntı öğrenmeliydim. Ama sanki ele geçirilmiş gibiydim, karnımda bir ateş yanıyordu ve bunu söndürebilecek tek şey Dayton'ın dokunuşuydu.

Dayton, barışçıl bir hareketle ellerini havaya kaldırıyor. Ezryn'in büyük darbesinden dolayı hâlâ ayakları üzerinde biraz sallanıyor. "Sadece biraz eğlenmek içindi. Ayrıca, sen dışarı çıkıp içmeyi bile sevmezsin."

"Dayton, sen tam bir aptalsın." Yüz hatlarında dehşet dolu bir ifade beliren Farron saçlarını yoluyor. "Onu şatodan dışarı mı çıkardın? Kel seni öldürecek."

"Fırsatı olmayacak." Ezryn, Dayton'ı ensesinden tutup karnına bir yumruk indiriyor.

"Benim hatamdı!" Ayağa kalkıp onlara bağırıyorum. Ama bu kaslı aptalların hiçbiri beni dikkate almıyor. "Gitmeyi ben istedim.

Kavgayı bırakın!"

Farron, Ezryn'e doğru bir hamle yapıyor ama Ezryn, Dayton'ın kaburgalarına sert bir darbe daha indirince kenara savruluyor. Farron sertçe yere düşüyor, kafasından ince bir çizgi halinde kan akıyor. Dayton önce Farron'a sonra tekrar Ezryn'e bakıp sert bir sesle hırlıyor. "Tamam, demek dans etmek istiyorsun, Ez?"

Ezryn, Dayton'a tekrar vurmak istiyormuş gibi görünüyor ancak bu sefer denediğinde Dayton onun hamlesinden kurtulup arkasına atlıyor. Zırhında boşluk olması gereken yerden Ezryn'e vurunca Ezryn öne doğru savruluyor.

"Kesin şunu!" diye bağırıyor Farron, aralarına atlayarak. Ancak bu Dayton'ın yanlışlıkla onun omzuna çarpmasına neden oluyor.

Farron geriye doğru sendeleyerek sert bir şekilde Ezryn'e çarpıyor ve ikisi birden yere düşüyor.

"Lütfen hepiniz..." Sözlerim koridorda esen soğuk bir esintiyle kesiliyor.

"Hassiktir," diyor Dayton.

"Hayır," diyor Farron inleyerek, sonra eğilip karnını tutuyor.

"Kahretsin. Şimdi dönme, Fare..." Dayton hemen onun yanına koşuyor. Farron omuzlarını silkerek onu uzaklaştırırken homurdanıyor. "Uzak dur! Sorun sensin, Dayton."

Dayton, Farron fiziksel bir darbe indirmiş gibi geri çekiliyor.

Buz, tüm giriş holünü kaplayana kadar zeminde ilerliyor. Ve buz bulutunun içinden Kış Prensi çıkıyor. Keldarion'un üzerinde dar siyah bir gömlek ve pantolon var, uzun beyaz saçları omuzlarına dökülüyor. Buz tutmuş gözlerinden öfke fışkırıyor.

Bir elini havada savurunca Dayton kış havasının akımıyla geriye doğru uçarak önce duvara çarpıyor sonra beline kadar buza gömülüyor.

Ezryn ayağa kalkıp Keldarion'un önünde diz çöküyor. Farron ise bakışlarındaki yoğun acıyla hâlâ yerde yuvarlanıyor. Ve ben, ne yapacağımı bilmez bir halde tüm bunların ortasında duruyorum.

"Siktir git, Kel," diye hırlıyor Dayton. Sanki ondan yayılan büyü-

nün ışıltısını, bembeyaz sıcak ateşi hissedebiliyorum. Onu saran buz eriyor ve o, sarı saçlarını savurarak fırtına gibi bize doğru geliyor.

Ezryn ve Kel bakışıyorlar.

"Bu senin hatan, Kel," diyor Dayton. "Onu buraya kilitleyip rol kesemezsin..."

Farron korkunç bir ses çıkarıyor; yarı canavar, yarı insan gibi. Parmaklarıyla buzu tırmalıyor. Ona doğru koşmakla kaçmak arasında kalıyorum. Dayton yürümeyi bırakıyor, gözlerinde endişe dolu bir parıltı var. Ama Kel, ayağa kalkıp Farron'a doğru yürüyen Ezryn'i başını sallayarak onaylıyor. Onun da gözleri parlıyor.

Ezryn, Farron'un önünde diz çöküyor, sonra eldivenlerini çıkararak zarif, bronz ellerini ortaya çıkarıyor. Farron'un yüzünü avuçlarının arasına alıp duyamayacağım kadar kısık bir sesle bir şeyler mırıldanıyor. Yerden küçük, ışıldayan kökler fırlayıp Farron'un vücudunu sarıyor. Alnından miğferine kadar, büyü Farron'un nefesini yavaşlatıyor.

Dayton odanın diğer ucundan irileşen gözleriyle kıpırdamadan izliyor. Ama Kel adımlarını hızlandırarak... Bana doğru geliyor. Tamam, belki de kaçma fırsatını değerlendirmeliydim.

Kış Prensi tepemde belirdiğinde geri çekilmemek için her şeyimi ortaya koyuyorum. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim milyonlarca şey var ama tek bir kelime edemeden Kel beni kaldırdığı gibi omzuna atıyor.

"Bu da ne!" diyorum, nefesim kesilerek. Tekmelemeye çalışıyorum ama bu anca bir tuğla duvara vurmak kadar etkili oluyor. Merdivenlerden yukarı çıkarken bana cevap bile vermiyor.

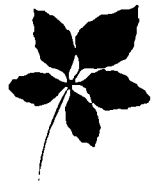
Başımı kaldırdığımda Dayton'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum, bana anlayışlı bir şekilde çaresizce omuz silkiyor. En azından Ezryn'in yaptığı bitki büyüsü Farron'un hareket etmesini engellemiş. Kendini Ezryn'in göğsüne yaslıyor.

"Kel! Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum, tekrar.

Şatonun taş zemini kaskatı buza dönüşürken cevabımı alıyorum.

Keldarion beni Kış Kanadı'na götürüyor.

Bölüm 39

Farron

"Benimle nefes al, Farron. Nefes al."

Ezryn'in yumuşak sesi içimde yankılanırken kan beynime hücum ediyor; sımsıkı saran kökleri beni sabit tutuyor, kozalarında güvendeyim.

Geri, diyorum kurduma. *Burada sana ihtiyaç yok. Geri git.*

"İşte bu kadar, Farron. Sesimi dinle. Benimle kal."

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtığımda Ez'in miğferinin parlaklığını ve omuzlarımı tutan çıplak ellerini görüyorum. "H-hey."

Kökler gevşeyince Ezryn'in göğsüne düşüyorum. "Geri döndüğünü görmek güzel, kardeşim," diyor, sert eliyle sırtımı sıvazlayarak. Yanağıma değen zırhı soğuk ve goblin kanı kokuyor ama umurumda değil. Bir anlığına bağ kurmaya ihtiyacım var.

Kurdun kontrolü ele geçirmesinden nefret ediyorum. Bunca yıldan sonra üzerimde hâlâ bu kadar büyük bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Ve diğerlerinin aksine, kurt dışarı çıktığında hiçbir kontrolüm yok. İçimdeki hırlayan iblis hangi temel içgüdüyü istiyorsa onu elde ediyor.

Her gece kurdun kazanacağını kabul ettim. Ama gündüzleri veya dolunayda, diğerleri gibi benim de öfkeme ve canavara yenik düşmekle ilgili bir sorunum hiç olmadı. Bunu hep gizli tutuyorum. Ama bu gece...

Dayton.

Ezryn'den uzaklaşıp sendeleyerek Dayton'ın duvara yaslandığı yere doğru gidiyorum. Ez'in vurduğu morarmış yanağına dikkatlice dokunuyorum.

"Kes şunu," diye homurdanıyor.

"Neyi keseyim?"

"Bana üzgün bir köpek yavrusu gibi bakmayı kes." Arkasını dönüyor. "İkiniz de kendinizi kaybetmeseydiniz, Keldarion asla bilmeyecekti."

"Yani, Keldarion'un tutsağıyla bir ilişkin olduğunu saklayacak mıydın?" diyorum dişlerimi sıkarak.

Dayton gözlerini deviriyor. "Onunla bir ilişkim falan yok. Sevişecektik."

Ezryn şangırdayan zırhıyla doğrulup sert adımlarla aynaya yürüyor.

"Peki, senin sorunun ne, ha?" Dayton arkasından sesleniyor. "Onunla ne yaptığımdan sana ne?"

Aynadan gelen parlayan ışık, Ezryn'in zırhında hareket halindeki kutup ışıkları görüntüsü yaratıyor. "O senin oyuncaklarından biri değil, Dayton. Onu korumak gibi bir sorumluluğun var. Keldarion'un tutsağı olarak..." derken sesi çok sakin.

Dayton, "Onun Keldarion'un tutsağı olduğunu duymaktan bıktım," diye kükreyince geriye doğru sendeliyorum. "Rosalina onun lanet olası bir malı değil. Ayrıca beni istedi. Bu da Keldarion buz gibi kıçına kapak olsun."

Ezryn derin bir iç çekiyor. "Ben devriyeye geri dönüyorum."

"Neden geldin ki zaten?" diye homurdanıyor Dayton.

Odaya bir sessizlik çöküyor, zırh ve taş içinde tutulan ağır bir nefesten başka bir şey yok. Sonunda Ezryn kısık bir sesle, "Bir... Rahatsızlık hissettim. Burada olmam gerekiyordu," diyor.

Kimse cevap veremeden, aynanın içinden parıldayarak kayboluyor.

Ne kadar garip. Sonbahar Krallığı'ndan döndükten sonra kütüphanede bir kitap rafının üst raflarına göz atarken neredeyse merdivenden düşüyordum. Sanki önümden baş döndürücü bir koku geçmişti, göğsümün en derin yerlerinden gelen bir çekimdi. Nahoş bir şey değildi... Ta ki Rosalina ve Dayton'ı görene kadar.

Birlikte.

"Ben yatmaya gidiyorum." Dayton beni iterek yanımdan geçiyor, ağır adımları koridorda yankılanıyor.

Öylece, kıpırdamadan kalıyorum. Kafamdaki her duygunun bir sel gibi çok hızlı aktığını hissediyorum. Bunlara bir anlam veremiyorum.

"Ee?" diye sesleniyor Dayton. "Geliyor musun?"

Ve sonra bir duygu belirgin şekilde öne çıkıyor: Öfke.

Arkasından hızla koşuyorum. Bana görülebilecek en tatminkâr küçük sırıtışıyla bakıyor. Yumruğumu kaldırıp suratına indiriyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıyor Dayton, yanağını tutarak. "Senin sorunun ne?"

Elim acıyla zonkluyor, belli etmemeye çalışarak sallıyorum. "Rosalina ile sevişmeyi bitiremedin, o yüzden bir sonraki uygun bedeni istiyorsun, öyle değil mi? Senin için her zaman buyum, Dayton. Becerilecek, doldurulacak ve kenara atılacak bir şey."

Dayton arzuyla aşağı bakıp çenemi kavrıyor. "Bunu bu kadar romantik bir şekilde dile getirdiğinde, nasıl yapmam?"

Elini itiyorum.

"Tamam, tamam." Dayton geri çekiliyor. "Kıskanıyorsun. Ama beni mi yoksa Rosalina'yı mı?"

"Hayır, ben..." Susup arkamı dönüyorum, yüzüm alev alev. Kıskanıyor muyum? Hissettiğim şey bu mu? Yoksa başka bir şey mi?

Beni kahreden Dayton ve Rosalina'yı birlikte görmek değildi. Aslında, Dayton'ın onu kollarında tuttuğu görüntü, Rosalina'nın yüzündeki coşku ifadesi hayal edebileceğim en güzel görüntüydü.

Ama o buraya geldiğinden beri her gün kendimi tuttum. Çalışmalarına bakmak için üzerine eğildiğim ve onun bakışlarını bana kaldırdığı o kadar çok an oldu ki... Ya Dayton'dan önce davransaydım? Ya onu önce ben öpseydim?

Ama yapmamıştım. Çünkü Keldarion'un kurallarına uymuştum. Çünkü hiçbirimiz yüksek sesle söylemesek de hepimiz bundan şüpheleniyorduk.

Keldarion'un onu burada tutmasının tek bir nedeni olabilirdi.

Bu neden hiç mantıklı olmasa bile.

Ve belki... Belki de küçük bir parçam kıskanıyordu. Çünkü Ez'e, Rosalina'nın becereceği kadınlardan biri olduğunu söylerken Dayton'ın yalan söylediğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Daha önce sadece bir kişiye ona baktığı gibi bakmıştı.

Eşlerimizi asla bulamayabiliriz ama her zaman özel bir şeyimiz olacağını düşünmüştüm.

"Kimi becerdiğinin umurumda olmadığını biliyorsun," diye çıkışıyorum. "Ama Rosie'yi incitirsen, sana gerçek acının nasıl bir şey olduğunu gösteririm. Ve bu, unutamayacağın bir acı olur."

Dayton ani bir hareketle beni duvara yaslayıp ön kolunu boğazıma dayıyor. "Onu asla incitmeyeceğim," diyor, boğuk bir homurtuyla.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Yüzü yüzüme çok yakın, deniz tuzu ve meyveli şarap kokusu aramıza karışıyor. Kahretsin, ifadesi kaba ve sert olsa bile o kadar güzel ki. Fırtına mavisi gözlerinin üstünde koyu kirpikleri, mermerden yontulmuş gibi görünen geniş çenesi. Kalın boynunun ve köprücük kemiğinin üzerine dağınık bir yele gibi dökülen uzun sarı saçları.

Birden ifadesi yumuşuyor, kolunu indiriyor. "Ve seni de asla incitmem, Fare. Bilerek yapmam. Ben sadece bir aptalım."

"İşte bu tartışılmaz bir gerçek," diye mırıldanıyorum, boynumu ovuşturarak.

Dayton, sanki bu itiraf benim için değil de gökyüzü içinmiş gibi geri çekilip tavana baktı. "Ve aynı zamanda sorun. Çok daha fazla inciteceğini, acıtacağını bilsem de tüm benliğimin mahvolacağını bilsem de..." Sonunda bakışlarımla buluştuğunda sesi çatlıyor. "Seni istemekten kendimi alamıyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, boynunu kendime doğru çekiyorum ve sanki bu ilk ve son kezmiş gibi, sonsuzluk öpücüğü gibi onu öpüyorum. Kollarını bana doluyor ve beni olabildiğince sıkı tutarak sırtı duvara dayanana kadar dönüyor. Bunu çok istiyorum, ona daha yakın olmak istiyorum, her zaman olduğu gibi aramızdaki mesafenin azaldığı-

nı hissetmek istiyorum. Yapabilseydim teninden içeri süzülürdüm.

Öpücüğü yarıda kesip çenemden yakalıyor. "Bana vurdun."

"Bunu hak ettin."

Dayton bir kahkaha attı ve sertçe kıçımı kavradı. "Benimle gel, yavrum. Endişelerimiz kaybolana ve sadece mutluluktan bulutların üzerinde uçana kadar sevişelim."

"Senin için her şey çok kolay. İç ya da becer, sorunlar yok olsun."

Dudakları kulak mememi yakalıyor. "Keşke bu konuda rol yaptığım kadar iyi olsaydım."

Bu sözler kalbimi yerinden oynatıyor çünkü doğru olduklarını hep biliyordum, ne kadar pervasız davranırsa Dayton'ın kendini o kadar kötü hissettiğini biliyordum.

"İzin ver gireyim," diye fısıldıyorum ağzına. "Bırak sana yardım edeyim."

İfadesiz yüzü yerini vahşi bir sırıtmaya bırakıyor. Bu bir maske. Biliyorum ama ısrar etmiyorum.

"Artık konuşmak yok," dedi. "Boğazın acıyana, konuşamayacak hale gelene kadar çığlık attıracağım sana."

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Sorun değil. Buna alışkınım.

Ve pes etmeyeceğim. Çünkü belki bir gün, benimle güvende olduğunu anlayacak. Çok yüksek ördüğü o duvarları yıkabileceğini anlayacak. Ve bir gün, onu korumama izin verecek.

***

Koridorlardan sendeleyerek geçerek Dayton'ın Yaz Kanadı'ndaki dairesine geri dönüyoruz. Beni yatağa atıyor ve bacaklarımın arasına durup efsaneden fırlamış bir deniz kralı gibi bana bakıyor; göğsü çıplak ve terden parlıyor, saçları ellerimden dolayı dağılmış, göğüs kaslarının arasından deniz kabuğu kolyesi sarkıyor.

Göğsündeki kan onu daha da ateşli gösteriyor.

"Bunu görüyor musun?" Pantolonunun üzerinden kalın aletini kavrıyor.

Nasıl görmem? Bu bir tanrının aleti; devasa, gergin ve onu o kadar iyi tanıyorum ki neredeyse ucundan aşağıya sızan tuzlu meninin tadını alabiliyorum.

"Cevap ver bana." Gömleğimin yakasından tutup beni yukarı çekiyor, böylece aletiyle göz hizasına geliyorum.

"Görüyorum." Sesim titreyerek çıkıyor.

Başımı arkasından kavrayıp kasıklarına çarpıyor. Uzun sertliği yüzümün üzerinde yuvarlanıyor, pantolonunun lanet olası kumaşı benimle altındaki ipeksi ten arasında şeytani bir bariyer oluşturuyor.

"Hissediyor musun?" diye kükrüyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum sertliğe karşı.

"Bu gece, bu senin sikin. Tamamen senin, Farron. Sana kendini çok iyi hissettireceğim." t.me/kitapseverlerkulubuchat

Sözleri aletimin titreyip zonklamasına, dokunulmak için yalvarmasına neden oluyor. Karşı koyamayarak dilim dışarı çıkıyor, umutsuzca kumaşın üzerinden uzunluğunu yalamaya çalışıyor.

Daha ileri gidemeden, Dayton çenemden tutup onun gözlerinin içine bakana kadar başımı yukarı kaldırıyor. Muhtemelen onun önünde titreyen bir budala gibi görünüyorum. "Sana ilk defa sahip oluyormuşum gibi sahip olacağım. Sen bana aitsin."

Dört prens arasında en genci benim. En zayıfı. Ama Dayton bana böyle sahip olduğunda, kendimi zayıf hissetmiyorum. Kendimi lanet olası bir tanrı gibi hissediyorum, vücudum ona karşı o kadar yoğun duygular yaratıyor ki zevk kükremelerini kontrol edemiyor. Vücudum onun aletini bir şelale gibi boşaltabilir. Vücudum Yaz Prensi'ni tüketebilir.

Dayton sert bir şekilde dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Saçımı her çekiştirişi ayrı bir haz. Nasırlı ellerinin boynumda bıraktığı his, gömleğimi yırtması, meme uçlarımı çimdiklemesi... Bu müthiş bir zevk. Aletlerimiz birbirine çarptığında, ihtiyaçtan coşmuş bir halde inliyorum.

Onun da hissettiğini bildiğim bir heyecanla pantolonunu aşağı indirip ağır testislerini avuçluyorum. Onu ellerimde tutmanın verdiği rahatlamayla bilinçsizce iç çekiyorum.

"Evet, yavrum." Başını geriye atıyor. "Kahretsin, evet, aşkım."

Önce birini sonra diğerini nazikçe çekiştiriyorum. Zevk inlemelerini sonsuza dek dinleyebilirim. Neden böyle olamıyor? Neden eşleri ve lanetleri takıntı haline getirmek zorundayız? Neden neredeyse ölümsüz hayatlarımızın geri kalanında bu yatak odasında sadece ben ve o olamıyoruz?

Rosalina.

Bu düşünce beni sarsıyor ve aletim buna tepki vererek titriyor. Hayır, Dayton ile sadece burada olmak doğru olmaz. *Ona ihtiyacım var.*

Kahverengi gözleri ve koyu saçları gözlerimin önünde canlanıyor ve aniden kendimi Dayton'ın aletine atıyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yalayıp yutuyorum. Şok içinde tıkanıyor sonra boğazımın daha da derinliklerine doğru iterken neredeyse mırıldanıyor.

Şu anda bizi izlediğini hayal ediyorum, tıpkı daha önce yaptığı gibi. Dayton'ın devasa aletini daha da derine itmesi için zorlarken ona baktığımı hayal ediyorum. Ya yatağımızı paylaşsaydı? Ya ben Dayton'ı emerken o da beni emseydi?

Bunu düşününce pantolonumu çıkarıp aletimi pompalamak zorunda kalıyorum. Mükemmel dudaklarının penisimin etrafında gezindiğini, spermimi yutarken tatlı bakışlarını hayal ediyorum.

Çıkan meni damlaları ucunda inci gibi parlıyor, parmaklarımı üzerinden kaydırıyorum... Dayton bunu görünce elimi tutup parmaklarımı ağzına sokuyor. Onu emdiğim ritimle o da beni emiyor. Sanki çıldırmış gibiyim. Onun sikine doyamıyorum; daha derin, daha sert, daha fazla, daha çok ve çok daha fazla istiyorum.

"Sakin ol." Dayton alnıma hafifçe bastırıyor. "Açgözlü yavrum. Spermlerim senin kızın için, ağzın için değil."

Küçümser bir tavırla yanağıma vuruyor ama umursamıyorum. Şu anda, isterse onu elinden yer isterse içime alırım.

Aletime bakıp alt dudağını ısırıyor. "Çok güzel." Sonra gözleri yüzüme kayıyor. "Sen, Farron, çok güzelsin."

Dünya yansa da Dayton bana öyle bakmaya devam ettiği sürece umurumda olmaz. Göğsümden itip beni yatağına yatırıyor. "Bacaklar yukarı."

Dediğini yapıyorum, pozisyon son derece savunmasız. Tüm benliğim onun gözleri önünde. Yıllar boyunca birçok peri kadın ve erkekle seks yaptım ama onların hiçbiriyle Dayton'la olduğum kadar rahat olamadım. Bedenim ne kadar göz önünde olursa olsun arkadaşlığımızın geçmişi –kahkahalar, karanlıkta yapılan konuşmalar, lanetlenmenin ortak deneyimi– onun yanında güvende hissettiriyor.

Dayton tembelce elini göğsümden aşağı doğru indiriyor ve ardından aletimi sımsıkı kavrıyor. "Bu, yavrum, harika bir sik. Biliyor muydun? Bu siki çok seviyorum." Gözlerini benimkilerden ayırmadan eğiliyor. "Aslında, bu sike âşığım."

Kalbim göğsümde dans ediyor. Onun sadece harika seks yaptığımızı kastettiğini biliyorum. Ama o kelimeyi söylediğinde, şatonun tepesinden atlayıp dikenlerin üzerinden uçabilirmişim gibi hissediyorum.

Burnunu toplarımın arasına gömüp derin bir nefes alıyor. "Kokun beni çılgına çeviriyor, Farron."

Adımı söylediğinde kendimi zor tutuyorum, neredeyse suratına boşalacaktım.

"Madem sikimden bu kadar hoşlanıyorsun," demeyi başarıyorum. "Neden ona bir öpücük vermiyorsun?"

Dayton sinsi bir şekilde kıkırdıyor. "Ah, bundan daha fazlasını yapacağım."

Dayton'ın sıcak dili aletimin üzerinde gezinirken gözlerimin önünde yıldızlar beliriyor. Ama orada durmuyor. Toplarımı tek tek ağzına alıyor, gözleri kararmış ve aç.

"Dudakların çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

Toplarım ıslak bir şapırtıyla ağzından fırlıyor. "Biliyorum." Hiç acımadan onları bir eliyle kavrayıp dilini deliğime doğru götürüyor.

"Kahretsin, çok lezzetlisin." Parmakları uyluklarımda kırmızı izler bırakıyor.

Cevap vermek istiyorum ama dili etrafta dönüp dururken sadece gırtlağımdan çığlıklar ve inlemeler çıkarabiliyorum.

"Sikim için uygun ve gevşek olduğundan emin olmalıyım," diyor. "Biliyorsun Farron, canını acıtmam." Başını kaldırıp göz kırpıyor. "Tabii sen istemediğin sürece."

Sanırım bir cevap homurdanıyorum ama o komodinden yağ şişesini alıp parmaklarını yağlıyor. Yağlı parmaklarından biriyle ılık sıvıyı üzerime sürüyor ve ben zevkten titriyorum.

Kalın parmağını içime sokarken o titreme ayak parmaklarımı kıvıran bir spazma dönüşüyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, yavrum? Bu sadece bir parmak. Daha fazlasını alabileceğini biliyorum."

"E-evet," diyorum. "Ama şu anda, senin aletini o kadar çok istiyorum ki..."

"İstemek mi?" diye homurdanıyor Dayton. "Bana ona ihtiyacın olduğunu söyle. Bana bu sik olmazsa öleceğini söyle. Bana bu sik için yaşadığını söyle."

"Sikine ihtiyacım var," diyorum, Dayton parmağını çekerken. "Sikin olmazsa ölürüm. Senin sikin için yaşıyorum."

"Uslu çocuk." Kendini bacaklarımın arasına çekip aletiyle benimkine bir şaplak atıyor, sonra kendini içime yerleştiriyor.

Bu hissin etkisiyle ikimiz de haykırıyoruz. Tamamen doldurulduğumu hissediyorum ve tüm aletini almak için kolayca rahatlayarak kendimi ona doğru itiyorum. Sanki bedenim onun için yaratılmış gibi, Dayton kendini geri çekip sonra sertçe içime girerken acı yerini saf bir coşkuya bırakıyor.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye homurdanıyor.

"Sana ihtiyacım var," diyorum.

"Beni terk etmeyeceğini söyle."

"Asla," diye yemin ediyorum. Bu bedenlerimizle ettiğimiz bir yemin.

Dayton güçlü bir sesle kükreyerek beni, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla pompalıyor. Hareketimizin gücüyle aletim karnıma çarpıyor.

Gözlerimin önünde renkler uçuşuyor. Dayton içindeki karanlığı temizlemek için bedenimi kullanırken dilimin ağzımdan sarktığına yemin edebilirim. Ama umurumda değil. Gerekirse sonsuza kadar beklerim. Dayton'ın her zaman benim olduğunu anladığı güne kadar beklerim.

O benim eşim değil.

Ama buna en yakın sahip olduğum şey o.

"Farron," diye inliyor.

"Yap," diye cevap veriyorum. "İçime gir. Doldur beni."

Sadece onun yoğun spermlerinin içimde patlayıp derinliklerime kadar beni doldurmasının, onunla dolmanın düşüncesi bile beni zirveye sürüklüyor.

"Dayton!" diye bağırıp aletimi tutuyorum. Isı fışkırtmalarıyla titreşerek göğsümde patlıyor.

"Hassiktir," diye inliyor. Aleti titreşip sıcak tohumlarını vücudumun derinliklerine akıtırken saf zevkten neredeyse kendimi kaybediyorum.

Önümde yıldızlar parlıyor, boş boş tavana bakıyorum. Sanırım çenemden aşağı bir tükürük akıyor ama umurumda değil. Dayton kendini çekip yataktan kalkıyor ve bitişikteki tuvaletten bir bez alıyor. Yumuşak bir gülümsemeyle yanıma uzanıp göğsümü ve arkamı silmeye başlıyor.

En sonunda beni kendine çekip başımın tepesini öpüyor. Ellerim ona sarılıp sırtından aşağı doğru inerken oradaki büyük yara izlerinin büzülmüş derisini hissediyorum.

Ürperiyorum.

Canavarım bu gece neredeyse dışarı çıkacaktı.

Rosie oradaydı. Ya ona zarar verseydim? Ya Dayton'a tekrar zarar verseydim? Neden kurt daha da güçleniyormuş gibi hissediyorum?

Zamanımız tükeniyor.

"Hey, hey." Dayton yüzümü kavrıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Titriyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. "İyiyim. İyiyim." Ellerim saçlarının arasında dolaşıyor. "Örgülerin bozulmuş. Tekrar yapacağım."

"Yarın, yavrum." Dayton uzun uzun esniyor. Sonra gözleri kısılıyor. "Ne hissediyorsun?"

"Hmm?"

"Yani seviştiğimizde?"

Gözlerimi kapatıp deneyimi kafamda yeniden canlandırıyorum. İnsan coşkuyu kelimelere nasıl dökebilir ki? "Yıldız ışığı tüm vücudumu tutuşturmuş gibi. Kalbimdeki boş bir yer doluyormuş gibi."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor Dayton.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Peki ya sen?"

Gözlerinde fırtına bulutları dolaşıyor ve bir kez olsun bunun gerçekleştiğini düşünüyorum. Duvarlar yıkıldı. O an şimdi.

Ama o sadece gülüp şakacı bir şekilde yanağıma fiske atıyor. "Çok iyi bir sevişme gibi hissettiriyor." Sonra yuvarlanıp başını yastığa koyuyor. "Artık kendi kanadına geri dönmelisin."

Bir süre daha orada yatıyorum. Rol yapacak kadar bir süre.

Korkak.

Büyücü bana böyle demişti.

Ağrıyan ve kaskatı olmuş vücuduma giysilerimi giyerken kalbimin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyorum.

Bölüm 40

Rosalina

Keldarion beni omzundan kaldırıp yumuşak yatağına yatırıyor. Tekmeleyince bacaklarımı çarşaflara doluyorum.

"Bunu yapma cüretini nereden..." Duraksayıp çarşafı burnuma götürüyorum. Taze sabun kokusu. "Çarşaflarını gerçekten yıkattın mı?"

Keldarion karyola direğine yaslanıp buz gibi gözlerle bana bakıyor. "Ayda sadece bir geceyi insan olarak geçiriyorum ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

Kaşlarımı çatarak yataktan kalkıyorum. "Şey, peki o zaman seni yalnız bırakayım."

Birkaç adım attıktan sonra bacaklarımı pelte gibi hissediyorum. Ancak bunun peri şarabından mı, Keldarion'un omzunda bir tahıl çuvalı gibi savrulmaktan mı, yoksa Dayton'ın içimde ateşlediği akıl almaz orgazmdan mı olduğundan emin değilim.

Bunu düşününce vücudum ısınıyor ve tökezliyorum. Kel eğilip beni kucaklıyor.

"Kendim yürüyebiliyorum!"

"Pek öyle görünmüyor." Beni yeniden yatağın kenarına oturtuyor, sonra aynı göz hizasında olacak şekilde yere diz çöküyor.

"Beni neden buraya getirdin, Kel?"

Bana bakmaya devam ediyor. Çok dağınık görünüyor olmalıyım, saçlarım karmakarışık, makyajım akmış. Neyse ki elbisem toparlanmış halde ancak bacaklarıma sürtünen ipek çarşaflar külot giymediğimi hatırlatıyor.

"Dayton'dan beni Yaz Krallığı'na götürmesini istedim. Kaçmaya

çalışmıyordum. Ve beni hiçbir şeye zorlamadı," diyorum, artık onun sessizliğine dayanamayarak.

"Biliyorum. Dayton alçağın teki olabilir ama asla kimseyi bir şey yapmaya zorlamaz." Keldarion odanın diğer tarafına geçiyor. Soruma cevap vermediği gözümden kaçmıyor. Kel bana dönmeden önce gardırobu açıp açık bej bir tunik çıkarıyor.

"Bu ne için?"

"Yatarken bunu giyemezsin." Bana belli belirsiz bir işaret yapıyor.

Kollarımı korumak istercesine güzel eflatun elbisemin üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır. Bu elbiseyi seviyorum."

Kel'in gözleri parlıyor. "Kim sevmez ki?"

Aklım başıma gelmeden önce bakışlarının yoğunluğu altında yanaklarım kızarıyor. "Burada kalmayacağım. Odamda bir sürü gecelik var."

Kel elindeki tuniği uzatmaya devam ediyor.

Homurdanarak iç çekiyorum, "Uzun kollu bir şeyin var mı? Burası buz gibi."

Kel gözlerini devirip dikenlerin üzerinden tekrar gardıroba doğru yürüyor. Kış Kanadı'nda şatonun diğer yerlerinden daha fazla diken var. *Neden acaba?*

Kel bana dönmeden önce, şömineyi yakmak için diz çöküyor. Kel çakmak taşını ve çeliğini birbirine vurup çıtırdayan közleri canlandırırken turuncu ve kırmızı kıvılcımlar havada uçuşuyor. Küçük bir alev istikrarlı bir şekilde yükselerek odayı sıcak, parlak bir ışıkla dolduruyor.

Sıcaklık gözlerimin dolmasına neden oluyor. "Sence Farron iyi mi?"

"Ez onunla ilgilenecek." Keldarion bana uzun kollu siyah bir gömlek fırlatıyor. "Baharın büyüsü rahatlatıcıdır."

"Gidip kontrol eder misin?" diye soruyorum. "Onun... Canavarına dönüşmediğinden emin olmak için?"

"O iyi."

"En azından ben üstümü değiştirirken odadan çık." Ona ters ters bakıyorum.

Bana, şatonun etrafında çırılçıplak dolaşsam bile umursamayacağını söyleyen bir bakış atıyor ancak sonunda hoşnutsuz bir homurtuyla odadan çıkıyor.

Kel beni neden buraya getirdi? Gittiğim için bana kızdıysa beni tekrar zindan kulesine kilitleyebilirdi. Ya da beni odama geri getirebilirdi. Yaz Krallığı'na gittiğim için bana çıkışacağını düşünmüştüm... Ama şaşırtıcı derecede yumuşak davranıyor. Yani, buz gibi sert olan bir adamın olabileceği kadar yumuşak. Ama daha önemli soru şu: Neden gitmek için mücadele etmiyorum? Odamın yolunu biliyorum. Eğer gidersem peşimden gelmez.

Lavanta rengi elbisemi üzerimden sıyırarak yere yığılmasını sağlıyorum ve siyah tuniği başımdan geçiriyorum. Ah, evet. İç çamaşırı yok. *Aptal Yaz Prensi.* Tunik kıçımı zar zor örtecek kadar uzun. Kel geri dönmeden önce bir pantolon bulmam gerek. Dikenlerin üzerinden adayıp gardıroba gidiyorum.

Masanın yanındaki bir şey gözüme takılıyor, şeffaf bardaklar ve farklı renklerde sıvılarla dolu tozlu kare şişeler. Keldarion'un havalı içecekleri var.

Hey, beni burada olmaya zorlayan o. Kendime bir tane alacağım. Bir bardağa azıcık koyup kokluyorum. Vay canına, bu çok sert. Bu gece zaten peri şarabını denedim... Neden biraz da likörlerinden denemeyeyim ki? Geceyi Kış Prensi'nin odasında geçireceksem toplayabildiğim tüm sıvı cesarete ihtiyacım var.

Başımı geriye atarak likörü boğazımdan aşağıya indiriyorum. Serin ve keskin, biraz nane gibi. Göğsüme hafif bir sıcaklık yayılıyor. Dikkatli olmalıyım yoksa çok fazla içebilirim. Buz gibi zeminde sızıp kalmak istemem.

Ama içimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor. Gözlerim tekrar yatağa kayıyor. Beyaz bir gölgelikle örtülü dört zarif gümüş direk. Yeni ütülenmiş çarşafların üzerinde kalın kürk battaniyeler var. Tek bir kişi için çok büyük, kızarıyorum.

Elimde bardakla döndüğümde Keldarion'un kapıda durmuş beni izlediğini görüyorum. Hemen bardağı bırakıp içmekten başka bir şey yapıyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

"Ne içtin?" Keldarion iki adımda odanın öbür ucuna geliyor.

"Sadece bir fırt." Sırıtıyorum. "Sakin ol. Ya da sanırım, zaten sakinsin. Her zaman olduğu gibi."

Şişeyi masadan kapıyor. "Rosalina, bu *fyrana.*"

"Rahatla, Kel." Gülümsüyorum, aniden ondan birazcık bile korkmadığımı hissediyorum. "Zaten peri şarabını denedim ama o artık sistemimden çıktı. Dayton bana içirdiği tüm o suyla can sıkıcıydı."

"*Bunun* bir fırtı..." Kel bir eliyle yanaklarımı sıkıyor. "Senin iki şişe peri şarabı içmene eşit. Bir saat içinde."

"Bu çok daha etkili görünüyor," diye mırıldanıyorum, o tutmaya devam ederken. "Gerçekten güzel gözlerin var."

Sanki gözlerine bakmayı düşünmem bile hakaretmiş gibi elini indirip geri çekiliyor.

"Elindeki ne?" Başımı çeviriyorum.

"Bu arada, diğerleri iyi," diyor Keldarion alçak sesle. "Arkanda bıraktığın bir şey buldum."

Görüşüm biraz puslu ama yine de Keldarion'un elinde tuttuğu şeye odaklanmayı başarıyorum. Açık mavi dantel. Yırtık külotum.

Onu Keldarion'un elinden kapıyorum. "Dokunma ona!"

"Sabah Marigold'un bulmasını mı tercih edersin?" Hafifçe gülümsüyor.

"Bunu asla unutturmazdı." Kaşlarımı çatarak şöminenin yanına gidip dantel parçasını ateşe atıyorum. Kurtarılabilecek durumda değil.

"Bilmen gerekiyorsa, seni buraya peri şarabına kötü bir tepki vermediğinden emin olmak için getirdim," diyor Keldarion. "Ama şimdi o likörü içtiğinden kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için bütün gece ayakta kalmaktan başka çarem yok."

"Yalan söylüyorsun." Ona dönüyorum. "Bunu şimdi düşündün. Bu bir bahane."

"Bir bahane mi?" Tereddüt ediyor. "Bak, sadece bir gece..."

"Erkeksin, biliyorum. Genellikle nasıl geçiriyorsun? Tek başına somurtarak mı?" Kollarımı açıyorum. "Beni buraya neden getirdiğini bilmiyorum. Belki de yalnızsındır."

Bu geceden mi yoksa sonsuza kadar sürecek bir zamandan mı bahsettiğimizden emin değilim.

Kel kollarını kavuşturup duvara yaslanıyor. "İnanın bana, yalnız kalmak çok daha iyidir..."

Kel'in büyük bir aşkı vardı. Dayton öyle söylemişti. Biri Keldarion'u incitmişti. Bunun lanetle bir bağlantısı olup olmadığından emin değilim ama hâlâ onu etkilediği belli.

"Kalacağım," diyorum.

Ve bu geceden mi yoksa sonsuza kadar sürecek bir zamandan mı bahsettiğimden emin değilim.

"Ama seninle, bilirsin, hiçbir şey *yapmayacağım.* Yani aklına bir şey gelmesin," diyorum. Yine de keşke vücudum kafamla aynı fikirde olsaydı. Çünkü Keldarion ateş ışığında çok iyi görünüyor, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, yakışıklı yüzündeki o sert ifade. Dayton'la tatmin olduğumu düşünüyordum ama şu anda daha fazlasını istiyorum.

Kalçalarımı sıkarken içimde hararetli bir sıvı oluşuyor.

"Elbette ben kanepede uyuyacağım."

Bu adamın her şeyin ısısını bu kadar çabuk azaltabilmesi çok şaşırtıcı. Ben dahil. *Buzdan pislik.* "Tamam o zaman."

Yatağının altında titreşen bir şey dikkatimi çekiyor. Ona bakmak için eğiliyorum çünkü her şey soğuk bakışları altında çaresiz hissetmekten çok daha iyi.

İlk başta uzun bir buz sarkıtı olduğunu düşünüyorum ama sonra kabzasını görüyorum. Doğrulmadan, iyice eğilerek onu kavradığım anda çıplak kıçımın üzerinde soğuk bir esinti esiyor.

Oh hayır.

Bana yine o dehşet dolu bakışlarından birini atan Keldarion'a ba-

kıyorum. "Aman Tanrım, özür dilerim. Gerçekten bunu kasıtlı olarak yapmadım." Tüm vücudum muhtemelen domates renginde. "Görüyorsun ya, bütün gömlekler bana çok kısa geliyor..."

"Hemen bırak onu, Rosalina," diyor Keldarion.

Tamam, küçük bir kazayla popomu göstermiş olmamın onun için hiçbir şey ifade etmediğini bilmek güzel. Nesneyi önümde kaldırıyorum. "Bunu mu?" Bu lanet olası bir kılıç. Buzdan yapılmış gibi görünüyor, bıçağı cam kadar berrak ve soğuk. Ama bir ayna gibi daha yansıtıcı olması için düzeltilmiş. Kılıcın tabanı dışa doğru genişliyor, ince kabzasından daha geniş. Kabzası yaldızlı sarmaşıklarla kaplı ve kabzanın kılıçla birleştiği yerde kıymetli taşlarla süslenmiş bir gül var. Kılıcın kendisi bir efsane...

"Evet, onu." Elini uzatıyor.

Kılıç parlıyor, tabanında altın rengi, bıçağında ise safir mavisi bir parıltı var. Büyü içimde yayılıyor, kulaklarımda titreşiyor. Belki de şu peri alkolü yüzündendir ama bu gördüğüm en havalı şey.

"Vay canına." Kel'den sendeleyerek uzaklaşıyorum. "Bu çok güzel."

"Bu bir oyuncak değil, Rosalina," diye homurdanıyor Kel.

"Çok güzel."

"Bırak onu."

"Ona çok iyi baktığın söylenemez." Kılıcı inceliyorum. Büyünün, çöl ufkundaki sıcak dalgaları veya çok alçaktan süzülen bulutların hazzı gibi hissedilebileceğini bilmiyordum.

"Bırak onu." Kel arkamdan yaklaşıyor. Ama her nedense geri almıyor. Eminim, gerçekten istese, ben sarhoş ve sersem bir haldeyken hemen kapabilir.

"Her zaman çok huysuzsun, Kel. Ama gün ve gece boyunca bunlarla çevriliyken nasıl olmayasın ki?" Dikenleri işaret ediyorum. "O adam tam bir pislik. Ateşli bir pislik. Ama yine de bir pislik."

Bakışlar öldürebilseydi, Keldarion'un bana bakışı beni doğruca mezara gönderirdi. Ama neyse ki öldüremiyorlar, ben de yeniden dikenlere geri dönüyorum. "Neden onları budamıyorsun?"

Ve bir yudum fyrana içmenin verdiği o aptalca özgüvenle, güzel kılıcı çalılara doğru savuruyorum. Aynı anda, Keldarion bağırıyor, "Rosalina! Hayır!"

Diken siyaha dönüyor ve sonra bir kül bulutu içinde uçup gidiyor. "Hey." Göz kırpıyorum. "Bu gerçekten işe yaradı."

Şatoda bir gümbürtü kopuyor ve duvar boyunca büyük bir çatlak oluşuyor. Kayaların yerinden oynamasıyla aniden tavanın büyük bir bölümü çöküyor.

Keldarion beni belimden yakaladığı gibi yana fırlatıyor. Sert zeminde birlikte yuvarlanıyoruz.

Görüşüm önce kararıyor, sonra dönüyor ve gözlerimi kırpıştırarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Keldarion üstümde, vahşi bir hayvan gibi nefes alıyor. Yeni bir mor sarmaşık sonuncusunun olduğu yerden yukarı doğru çıkıyor.

"Dikenleri yok edemeyiz," diyor sertçe, sonra aşağı uzanıp titreyen parmaklarımdan kılıcı alıyor ve buzlu zeminde kaydırarak uzağa atıyor.

Ama bakışları belime kadar sıyrılarak karnımın yumuşak şişkinliğini ve bacaklarımın arasındaki sızlayan tümseği açığa çıkaran tuniğime takılıyor.

Keldarion elleri iki yanımda yere tutunmuş duruyor, saf bir açlıkla bakarken beyaz saçları yüzünün etrafında vahşi bir hale oluşturuyor.

Aramızdaki hava ağır, ben daha fazla dayanamayana kadar uzuyor.

"Beni kurtardın," diye fısıldıyorum, onun gittikçe yoğunlaşan bakışları altında.

"Tabii ki kurtardım," diyor sertçe, gözleri ağzıma kayıyor. Daha çok yaklaşıyor. Nefesi dudaklarımda, bir vaat gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve o anda uçuyormuşum gibi hissediyorum, sanki tamamen özgürmüşüm gibi, tam olarak ait olduğum yerdeymişim gibi. Sonra, bir anda kendini yukarı, benden uzağa itiyor. O an, beni nefessiz ve baş dönmesiyle bırakarak yok oluyor.

"Dikenler lanet başladıktan birkaç gün sonra ortaya çıktı," diyor

Keldarion, gözlerini benden uzağa kaçırarak. "Hepsini kaleden söküp attım. Ama ertesi gün iki katı daha fazla diken belirdi ve onları sökmek Castletree'nin çürümesini artırdı. Bir şekilde, iğrenç büyüsünü evimize bağlamış."

"Kurnaz piç," diyorum, doğrulup gömleği uyluklarımın üzerine doğru çekerek.

"Ateşli piç demek istedin herhalde?" Bir pantolon yüzüme çarpıyor.

"Yani..." Pantolonu giyerken sesim kısılıyor.

Keldarion beni koltuk altlarımdan tutup ayağa kaldırıyor. "Yatağa gitmen gerek."

Beni odanın diğer ucuna taşırken bu sefer şikâyet etmiyorum. Bunun yerine, başımı omzuna yaslayarak yakınlığının tadını çıkarıyorum. "Duvarını daha fazla mahvettiğim için özür dilerim."

"Duyarlılığına minnettarım."

"Omuzlarım güneşten yanmış," diye mırıldanarak yanağımı boynunun açıkta kalan tenine dayıyorum. "Oysa sadece günbatımının az öncesinde Yaz'daydım."

Beni yatağa bırakıyor, bir süre sonra geri dönüp elime bir bardak su tutuşturuyor. "İç."

Komodinin üzerine koymadan önce birkaç yudum alıyorum. Kanepeye uzanıyor, öyle uzun ki ayakları kanepenin ucundan sarkıyor.

"Orada rahat edecek misin?"

"Her gece yerde uyuyorum."

"Ama o zaman bir kurtsun."

"Uyu, Rosalina."

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, ateşli vücuduma değen ipek çarşafların tadını çıkarıyorum. Zihnim ışıl ışıl ve hafif. Henüz uyumaya hazır değilim. "Harika bir gece geçirdim. Yaz Krallığı çok sıcak."

Keldarion onaylarcasına homurdanıyor.

"Dayton da çok nazikti. Bana dokunduğu için bir adamın ellerini kesti. Bu yüzden göğsünde kan vardı."

"Ne yaptı?"

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Ellerimi vücudumun üzerinde, bacaklarımın arasında gezdirmekten kendimi alamıyorum. Dayton'ın ağzının orada olduğunu ve Kel'in birkaç adım ötede olduğunu düşünüyorum... Bu daha da ıslanmama neden oluyor. "Onu buraya getirecek misin?"

"Onu asla buraya getirmeyeceğim," diyor Keldarion, sakin ve hızlı bir şekilde.

"Sorun değil," diyorum dalgın bir şekilde. "Farron'la birlikte."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben..." Kelimeler birbirine karışıyor, bulanık zihnimde onları bulmakta zorlanıyorum. "Bunu hissedebiliyorum. Birlikteler. Birbirlerini çok seviyorlar ama bunu dile getiremiyorlar."

Belki bir önsezi ama sanki onları hissedebiliyorum, tutku içime yayılıyor. Ya da belki de sadece barışma sekslerinin ne kadar harika olacağını hayal ediyorum. Ama Kel'in bana daha çok ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ellerimi pantolonumun kemerinin altına kaydırınca sızlayan sıcaklığımı hissediyorum, dudaklarımdan küçük bir inleme kaçıyor. Kahretsin, vücudum neden böyle hissediyor?

Bir hareketlenme oluyor ve Keldarion üstümde beliriyor. Ellerimi yukarı çekip iki bileğimi başımın üstünde sabitliyor. Aman Tanrım, ne kadar hızlı.

"Uyuman gerek, Rosalina." Sesi boğuk, gergin ve kararsız.

Vücudumda korku ve başka bir şeyin karışımı var. "Yirmi beş yıldır seks yapmadığın doğru mu?"

Uzun, titrek bir nefes alıyor. "Senin de bildiğin gibi Dayton çok fazla konuşuyor."

"Peki, doğru mu?" Gözlerimi vücudundan aşağı doğru kaydırıyorum. Geceliğinin ince kumaşından uzun bir çıkıntı görüyorum. "Belli ki..."

"Ben bir canavarım, Rosalina." Bileklerimi tutan elin baskısı artıyor. "Diğerleri bu gerçeği unutmaya istekli olabilir ama ben unutamam."

Çok yakışıklı; uzun burnu ve koyu renk kaşları, acı dolu gözleri. Onunla aynı fikirde olmalıyım. Beni buraya hapseden, evimden uzak tutan kişi o. Ama ona baktığımda içimde farklı duygular yükseliyor.

"Daha önce âşık olduğunu da söyledi," diye fısıldıyorum.

Yüzünde dehşet dolu bir ifade beliriyor, yatağın ucuna oturmak için üzerimden kalkıyor.

"Âşık olduğun için utanmamalısın, Kel," diyorum yumuşak bir sesle. "Aşk kötü bir şey değil. Kötü olan ne biliyor musun? Birinden nefret etmek, birini yargılamak. Buna kıyasla birini sevmek aslında oldukça güzel. Aşk iyidir."

Nefesi boğazında titriyor, elini saçlarının arasından geçiriyor. "Ben söz konusu olduğumda değil."

Şu an aklım ne kadar karışık olsa da bu tür bir tavırla eşini asla bulamayacağını biliyorum. "Buna inanmıyorum."

Önce bana, sonra komodinime bakıyor. "Suyunu iç."

Bardağı alıp ona doğru kayıyorum, kalçam ona değecek kadar yakın. "Seninle başka bir anlaşma yapacağım. Periler pazarlık sever, değil mi?"

"Sadece kötü olanlar." Yüzümdeki bir tutam saçı geriye atıyor.

"Baloya gidersen bu suyu içerim."

Gülüyor, göğsünden gelen kısık, yumuşak bir ses bu. "Bir insan için bile bu korkunç bir şey. Ne karşılığında yirmi beş yıldır ziyaret etmediğim krallığa, nefret edeceğim bir etkinlik için geri dönmemi istiyorsun? Yatmadan önce bir bardak su içmen mi?"

"Aynen öyle." Ona gülümsüyorum. "Ben senin baloya gelmeni istiyorum. Sen de benim bunu içmemi istiyorsun. Gördün mü? İkimiz de kazanacağız."

"İç," diye fısıldamadan önce uzun bir süre bana bakıyor.

Soğuk sıvı boğazımdan aşağı iniyor. Bunun yarın sabah bir asırlık akşamdan kalma halimi engelleyeceğinden emin değilim ama zararı olmaz.

Boş bardağı komodinin üzerine koyup beklentiyle ona bakıyorum.

Ellerini dudaklarıma götürüp başparmağıyla fazla damlaları siliyor.

Elini elimle kavrayarak yanağımda tutuyorum. "Baloya gel, Kel."

"Kimse beni orada istemiyor."

"İsterim." Gözlerinin içine bakıyorum, buna inanmasını istiyorum. "Bu yeterli değil mi?"

"Yeterli." Bir tür teslimiyetle başını benimkine yaslıyor. Fısıldarken dudakları kulağıma değiyor. "Balona gideceğim, Rose. Ama eşimi orada bulmayacağım."

Bölüm 41

Rosalina

İçimi bir rahatlık kaplıyor. Daha keyifli bir uyku hatırlamıyorum. Çarşafların sıcaklığının, havada asılı duran çam ve kış kokusunun tadını çıkarıyorum. Hiç bu kadar rahatlamış mıydım?

Gözlerim kırpışarak açılıyor. Kızıl sabah güneşi odayı kaplayan buzun üzerinde parıldıyor. Doğruluyorum.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Geceyi gerçekten Kış Prensi'nin odasında mı geçirdim?

"Keldarion?" diye çekinerek sesleniyorum.

Hiçbir hareket yok. Oda boş ve başım zonkluyor.

Burnumun köprüsünü sıvazlayarak biraz su içiyorum ve dün geceki olayları hatırlamaya çalışıyorum. Dayton'la olanlar ve Keldarion'u rahatsız etmemle ilgili her şey oldukça net ama ne zaman uykuya daldım?

Uykulu bir şekilde ona yaslandığımı hatırlayınca tüm vücudum ürperiyor. Başımı onun kucağına mı koydum? Yoksa bu kötü bir rüya mıydı?

Bir daha asla alkollü bir şey içmeyeceğim.

Odanın içinde dolaşıp güzel eflatun elbisemi yerden alıyorum. Dayton'ın kumaşı bir kenara ittiği, göğsümü emdiği görüntü geliyor aklıma...

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Keldarion odaya giriyor. Elinde bir kahvaltı tepsisi var.

Onu görür görmez, başka bir anı gözümün önünde canlanıyor. Yatağın kenarından eğilip bir kovaya kusarken ellerinin saçlarımda olduğu görüntüsü.

Gerçek bir peri prensi, likörünü kaldıramayan aptal bir insan yüzünden bütün geceyi gözünü kırpmadan geçirmek zorunda kaldı. Ve şimdi onun sabahını da mahvediyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, kısık bir sesle. Muhtemelen dün gece sürekli kustuğum için.

"Rosalina, yataktan çıkmamalısın..."

"Su ve gömlek için teşekkür ederim. Senin için yıkayacağım ve şey, pantolonu da. Artık seni rahatsız etmeyeceğim."

Keldarion'un dün geceki utanç verici durumdan bahsetmesine fırsat vermeden koridora doğru koşuyorum... Midem ani hareketten hiç hoşlanmıyor.

Attığım her adım bedenime bir mide bulantısı olarak geri dönüyor. Perilerin akşamdan kalma hali şaka değil. Bir an önce odama geri dönüp uyumam gerek.

Ama göğsümde bir şey titreşince duraklıyorum. Dört kanadın birleştiği yerde duruyorum. Merdivenin tam tepesinde, daha önce hiç geçmediğim bir kapı var.

Kapı Yüksek Kule'ye açılıyor. İçeri girmemi yasakladılar. *Ama neden?*

Çok güzel, açık renk meşe ağacından yapılmış kapı, dört mevsimi yansıtan süslü oymalarla kaplı. Üst kısmında kabarık bulutlar, altta ise birbirinin içine geçmiş gül çalıları var. Kenarları gümüş oymalarla süslü ve kapı kolu parlak altından.

Baktıkça sanki ek yerlerinden yayılan sihri daha çok görebiliyorum. Parlak ve çıtırdayan bir aura. Kapı kolunu tutmadan önce elimi ahşabın üzerine koymaktan kendimi alamıyorum. Parmaklarıma sıcaklık yayılıyor ve hafif bir uğultu vücudumun her yerinde küçük karıncalanmalara neden oluyor. Kapı kolunu çeviriyorum.

Tabii ki kilitli. Ama eğer ben...

"Orada dur bakalım, Rosie!" Sert eller belimden kavrayıp beni kapıdan uzaklaştırıyor.

"Hey!" Dayton'ı görmek için dönüyorum.

"Kuralları çiğnemeyi severim, tatlım ama benim bile çiğnemeye-

ceğim kurallar var. Sen de çiğnememelisin."

Bana böyle gizlice yaklaşabilmesinin şokuyla yakışıklı prense bakıyorum.

"Yüksek Kule'de ne var?"

"Bir sır," diyor göz kırparak.

"Ne tür bir sır?"

"Ah." Dayton sırıtıyor, gözlerinde muzip parıltılar yanıp sönüyor. "Yüz tane cüce. Kel kurabiye yapmak için onları orada tutuyor."

"Benimle dalga geçiyorsun," diyorum.

"Birazcık." Dayton'ın bakışları üzerimde geziniyor. "Bakıyorum o güzel elbise sonunda gitmiş. Bu da çok hoş görünüyor ama sana biraz büyük."

"Öyle değildi. Keldarion..."

"Soğuk bir piç, biliyorum. Senin gibi güzel bir kadın bile onu bekâr hayatını sonlandırmaya ikna edemiyorsa, Tanrım, hiçbir şey edemez."

Yanaklarım kızarıyor. Ona yanlışlıkla da olsa iki kez kendimi teşhir etmiştim ama hiç umursamamıştı. Belki de adam dev bir buz küpünden başka bir şey değildi.

"Dinle, Rosie." Dayton derin bir nefes alıp ellerini saçlarında gezdiriyor. "Dün gece olanlar..."

Göğsüm kaygıyla düğümleniyor. Bana söylemeye niyetlendiği her neyse duymak istediğim bir şey olmayacağını biliyorum.

Dayton bir nefes daha veriyor. Sanki biraz tedirgin görünüyor. Ve Dayton asla tedirgin görünmez. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Seni öpmek bir hataydı ve..."

Elbette, bunun bir hata olduğunu düşünüyor. Muhtemelen düzenli olarak takıldığı kişilerden biri olmadığımı ve beni tekrar görmek zorunda olduğunu fark etti.

"Doğru. Elbette. Yani, sonuçta senin eşini arıyoruz." Hain gözyaşları gözlerimden dökülmek üzere. Aptal, aptal, aptal Rosalina. *Dışarı çıkmadan önce onun böyle olduğunu biliyordun. Neden şaşırdın ki?*

"Harika." Arkasını döndükten sonra mırıldanıyor. "Güzel sohbetti. Ve o kapıyı asla açma, tamam mı?"

Yemek salonuna doğru yöneliyor. Olduğum yerde yaprak gibi titreyerek öylece kalakalıyorum, bir müddet sonra koşarak odama gidiyorum. Sorun değil. Beklenmedik bir şey olmadı.

Yatak odamın kapısını açıyorum. Astrid çoktan o gün için bir elbise hazırlamaya başlamış bile. Beni fark ettiği anda burnu seğiriyor ve "Ne oldu, Rosalina?" diye soruyor. Aynı anda tüm düşüncelerim ve duygularım hıçkırıklar halinde içimden dökülüyor.

***

Astrid bir saatten fazla bir süredir yanımda oturup ben dün gecenin her ayrıntısını anlatırken saçımı okşuyor. Lanet olsun, neden oyuna gelmişim gibi hissediyorum? Dayton'ın kim olduğunu biliyorum. Ve ondan hiçbir şey istemiyorum. Eşini bulmak zorunda.

Marigold kahvaltı tepsisiyle içeri girdiğinde neredeyse çıldırmak üzereyim. Keldarion'un bu sabah odasına getirdiği tepsiye şüphe uyandıracak kadar çok benzeyen bir kahvaltı tepsisi. Bana yatağında kahvaltı servis etmeye mi çalışmıştı?

Dayton'a olan hislerimi anlıyorum; çekim, şehvet ve pişmanlık, hepsi mantıklı. Ama zihnimde, Kel'e olan hislerimi sakladığım o kısma girmeye cesaret edemiyorum. Bu çok daha kafa karıştırıcı. Bana her zaman en sevdiğim yemeği getiren, sahibim. Kusarken saçımı tutan vahşi canavar.

Ben son derece mükemmel kahvaltımı ederken Astrid, Marigold'a olayları anlatıyor. Tereyağlı tostumu portakal suyuyla acı bir şekilde mideye indiriyorum, Kel'in akşamdan kalma sersemliğimi atlatmama yardım edecek en iyi yiyecekleri nasıl seçtiğini düşünüyorum.

"Dayton'ın bunu kastetmediğine bahse girerim," diyor Astrid. "Sana bakışı, senin onun için özel biri olduğunu düşündürüyor, Rosalina."

Bir yanım onun haklı olduğunu düşünüyor; yani, sonuçta adam tam önümde birinin elini kesti. Ama bu sabah çok umursamazdı. "Prensler hakkında endişelenmeyi bırakıp bu laneti bozmaya çalışma işine geri dönmem gerek. Sadece onlar için değil, ikiniz için de."

Marigold elini kalçasına koyuyor. "Bu iyi olurdu. Her gece rakun olduğunda iyi vakit geçirmek kolay değil."

"Ama sen her zaman bir yolunu buluyorsun," diye kıkırdıyor Astrid, bana değişmem için işaret ederken.

Keldarion'un kıyafetleri yere düşerken garip bir kayıp duygusu hissediyorum. "Hayal bile edemiyorum. Lanetten önce hayatınız nasıldı?"

Astrid günlük elbisemi giymeme yardım edip korseyi ilikliyor. "Dürüst olmak gerekirse, benim için çok da farklı değildi. Şatoda daha fazla ziyaretçi vardı. Ve personel efendiyle birlikte Kış'a daha fazla seyahat yapardı. Castletree birçok parti ve balo yapılan daha mutlu bir yerdi. Her zaman yapılacak bir şeyler vardı."

"O partileri özlüyorum." Marigold iç çekiyor.

"Peki ya ailen?" diye soruyorum. "Onları özlüyor musun?"

"Ben bir yetimim," diyor Astrid. "Castletree'de çalışmak çok prestijliydi, kaliteli konaklama, yiyebildiğin kadar yemek ve saygın bir maaş da cabası. Prens Keldarion işlerin ihtiyacı olan herkes için erişilebilir olmasını sağlardı. Burada çalışmak başıma gelen en iyi şeydi. Tabii tavşan kısmı hariç. Ama hey, hiçbir şey mükemmel değildir ki zaten."

"Astrid kendini küçümsüyor." Marigold burnuna dokunuyor. "Çabuk öğreniyor ve tanıdığım herkesten daha çalışkan."

"Yani lanetten önce hepiniz burada mı yaşıyordunuz?" diye soruyorum. Astrid'in saçlarımdaki düğümleri açması için makyaj masasına oturuyorum.

"Evet. Prenslerin ve personelinin şatoda yaşaması âdettendir," diyor Marigold. "Evdeyken, Castletree'ye bakar ve kutsal salonlarında hizmet etmek üzere seçilmeyi hayal ederdik."

Ayağa kalkıp pencereden uçsuz bucaksız ufka, şato arazisinin ötesine, dikenlere doğru bakıyorum. Orada bir yerlerde beni buraya getiren gül çalısı var. Onun ötesinde ise benim evim.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor Astrid arkamdan. "Kar yağıyor!"

Kar taneleri pencerenin önünden uçuşuyor. Marigold arkamızda sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Şimdi yünlüleri çıkarmak zorunda kalacağım."

"Oh!" Astrid heyecanla titriyor. "Kartopu savaşları, kar melekleri, gündönümü için süslemeler, kremalı sıcak kakao! Bahçedeki havuz donar, geçen yıl orada buz pateni yapmıştık. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu, Rosalina?"

Onu bir şey için bu kadar heyecanlı görmek çok güzel. "Buz pateni hariç her şeye varım."

"Ne? Buz pateni yapmayı bilmiyor musun?" Astrid kaşlarını çatıyor. "Sana öğretebilirim."

"Hayır, öyle değil," diyorum yumuşak bir sesle, bileğimi sıkarak. "Ben... Daha önce buz pateniyle kötü bir deneyim yaşadım."

Astrid bir şey söylemek için ağzını açtığında, geceleri dev bir boz ayıya dönüşen uşak Bay Rintoulo kapıyı çalıp bir parşömen tomarıyla içeri giriyor.

Marigold bana bakmadan önce paketi açıyor. "İşte balo için önerilen davetli listesi. Astrid ve ben bugün davetiye göndermeye başlayabiliriz."

"Güzel," diyorum, hedefime odaklanmaya kararlı bir şekilde. "Çünkü başka haberlerim de var."

Astrid ve Marigold, ikisi de kocaman gözlerle bana dönüyor.

"Keldarion gelmeyi kabul etti," diyorum, yüreğim ağzımda. "Eşini bulacağız. Hepsinin eşini bulacağız. Laneti bozacağız. Ve sonunda özgürlüğümüze kavuşacağız."

Bölüm 42

Keldarion

"Seni burada bulacağımı düşünmemiştim." Ezryn'in sesi boş odada yankılanıyor. Ona dönmüyorum, bakışlarım tamamen odaklanmış durumda. Bana doğru yürürken çalılar ağır adımlarının altında çıtırdıyor. "Kel?"

"Kaç kez buraya gelip... Elimi yaprakların üzerinde gezdirdiğimi biliyor musun?" diye mırıldanıyorum. "Onları avucumun içinde ezerken hayal ettiğimi? Her şeyi kendi seçimimle sonlandırdığımı?"

Parmağımı safir mavisi bir gülün sapının üzerinde gezdiriyorum. Odanın ortasına öylece düşen bir miktar toprağa kök salmış, büyücünün büyüsü her yerde. Aynı yerde üç gül daha büyüyor; biri pembe yapraklı, diğeri turkuaz ve sonuncusu turuncu.

Ezryn pembe güle doğru yürüyüp ona bakıyor. "Çiçeğini yok edip sonsuza dek bir canavara dönüşmenin cazibesinden bahsediyorsun."

"Böylesi iki dünya arasında yaşamaktan daha iyi değil mi? Biz ne zaman canavar kılığında insanlar değil de insan kılığında canavarlar oluyoruz?" Yapraklarından parıldayan bir sihir yayılıyor. Faydasız hayalleri sonsuza dek bir kenara bırakmak ne kadar kolay olurdu. Elimin tek darbesiyle bu alay nesnesini yok edebilir ve kendimi umudun acısından kurtarabilirdim.

"Böylesine kırılgan bir şey yüzünden bu kadar acı çekmemiz gerçekten delilik," diyor Ez.

"Ya da bu kadar güzel bir şeyin böyle canavarlar yaratması." Bakışlarımı çiçekten ayırıp odanın ortasına doğru yürüyorum. "Benden ne istiyorsun, Ez?"

Ezryn miğferini eğerek odanın etrafına bakıyor, batmakta olan güneşin ışığı parlak metalden yansıyor. Tüm Bahar Krallığı'nın kraliyet ailesi için onurlu bir gelenek olduğu üzere, kan bağı veya çift bağı olmayan hiç kimse onların yüzünü göremez. Çocukluğumdan beri arkadaş olmamıza rağmen saçının rengi veya gülümsemesinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de onu o kadar iyi tanıyorum ki maskenin altından bana yönelttiği soru dolu bakışlarını neredeyse görebiliyorum.

"Buranın eskiden nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?" diye soruyor Ezryn. "Ay beyazı duvarlar boyunca uzanan altın yaprakları? Tam üstümüzde bir avize vardı. Belki de hâlâ oradadır. Dikenlerin altında ne olduğunu söylemek zor. Ve hatırladığım kadarıyla, o duvarda Kraliçe'nin Büyülü Vadi'yi yaratışını gösteren bir duvar resmi vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Ez'e bakarken gözlerimi kısıyorum. Lafı dolaştırıyor. Aramızda garip melankoli hissi dolaşıyor. En son ne zaman birlikte Yüksek Kule'deydik? Kraliçe'nin Kulesi'nde? t.me/kitapseverlerkulubuchat

Kraliçe, Büyülü Vadi'den ayrıldığından beri son beş yüz yıldır boş bırakılmış olsa da her zaman korunmuştur. Tarihi bir mekân. Muazzam bir güzellik. Kadim ve içgüdüsel bir büyü.

Büyücünün bizi lanetleyip kaderimizi mühürleyen dört nesneyi buraya yerleştirmesine şaşmamalı.

Ezryn'in yorumlarını görmezden geliyorum, gerçekte burada olmasının sebebini ertelediğini biliyorum. Ama önemli değil. Madem anılarını tazelemek istiyor, o zaman ona müsamaha göstereceğim. "Bana gerçeği söyle, kardeşim," diyorum hırıltılı bir sesle. "Bunu hak ettik mi?"

Ezryn hareketsiz duruyor. "Elbette hak ettik, Kel."

Neden olduğum felaketler için beni affedeceğini mi düşünmüştüm? Hayır. Ezryn kendini asla affetmezdi, yani ondan beni affetmesini de isteyemezdim.

"O kadının kim olduğunu asla öğrenemedik," diye sesli düşünüyor Ezryn. "Büyücünün."

Bunu yirmi beş yıl önceki kadar net görebiliyorum. İmkânsızdı. O bir yabancıydı, bir ölümlü. Onu kaleden kovalamıştık ki o...

Dönüştü. Güzel ve korkunç bir şeye dönüştü. O kadar parlak bir ışık görüntüsündeydi ki diğer her şeyi gölgeye çevirdi. Ve o anda bu varlığın beni iliklerime kadar gördüğünü, kalbimde ne olduğunu anladığını ve buna tahammül etmeyeceğini biliyordum.

Biz kötü varlıklardık. Hepimiz halkımıza liderlik etme ve Kraliçe'nin onurunu koruyacak şekilde büyümüzü kullanma sorumluluğuyla Yüksek Prenslik görevini üstlenmiştik.

Bunun yerine Dayton içkiye düştü. Farron kulesine saklandı. Ezryn üzüntüye ve öfkeye kapıldı. Ve ben...

Bileğimi saran acı veren pazarlığı ovuşturuyorum. Vadi'ye ve içindeki herkese ihanet ettim.

"Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir." İç çekerek kardeşime dönüyorum. "Ezryn, neden buradasın?"

Yürüyüşündeki küçük değişiklik, bana rahatsız olduğunu söylüyor. "Kel, Rosalina hakkında konuşmamız gerek."

Kapıya doğru yürüyorum. "Konuşacak ne var ki? Onun varlığını rahatsız edici buluyor olamazsın. Neredeyse ortalıkta bile değilsin."

"Onu dün gece neden dairene götürdün?"

Sesim boğuk bir homurtuyla çıkıyor. "Onu güvende tutmak için." Yumruklarımı sıkıyorum. Kış Kanadı'nın derinliklerinde bile kokusunu almıştım, onun uyarılmış bedeninin kokusunu. Sanki bir ip ateşli bir trans halinde beni ona doğru çekiyor.

Ve bu tepkiye *Dayton*'ın neden olduğunu görmek...

Dişlerimle onun boğazını koparmak istemiştim. Rosalina'yı uzak tutmam gerekiyordu.

Benim olanı korumak.

"Kel..." Ez'in sesi çok yumuşak. "Benim için Koruyucu'dan daha fazlası olduğunu biliyorsun. Her türlü zorlukta senin yanında dur-

dum ve durmaya devam edeceğim. Bana her şeyi anlatabilirsin, senden kaçmayacağım."

Konuşmayı kesmesini istiyorum. Kapıyı hızla açıyorum.

"Rosalina'yı esir tutmanın bir nedeni var mı?" diyor. Ne kadar çok istesem de sesini bastıramıyorum. "Onun hakkında bir şey mi biliyorsun?"

İstemesine, bitmek bilmeyen araştırmalarına rağmen Rosalina'nın laneti asla bozmayacağını biliyorum. Çünkü ben bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ona izin vermeden önce krallığımdaki herkesin goblinlere ve dikenlere yenik düşmesine izin vereceğimi artık biliyorum. "Ez, bırak artık, üsteleme."

Tam arkamdan yürüyor. Ağır nefesi miğferin içinden yankılanıyor. "Caspian ile pazarlık mı yaptın?"

Kapı çerçevesini kavrıyorum. Ez, benimle bu kadar cüretkârca konuştuğu için miğferini kaybetmeli. Onu yere indirip boyun eğmeye zorlamalıyım. Bana bunları sormaya nasıl cüret eder? Caspian'ın adını anmaya nasıl cüret eder?

"Ez," diyorum ama sesim bir emir gibi çıkmıyor. Kırık dökük çıkıyor. Ve arkadaşımla yüzleşmek için döndüğümde, güneş ufkun altından kayıyor ve bedenimdeki canavar kıpırdanıyor. Ezryn'in korkunç formu bana bakıyor, kemikten, küf ve toprak parçalarından oluşan siyah bir kurt.

Eşini bulması için hâlâ umut var. Belki bu onun lanetini bozar. Ama soğuk toprağa uzandığımda, burnu benimkine değdiğinde, sanki beni kendimden koruyabilecekmiş gibi pençesini benimkinin üzerine attığında benim için geride hiçbir şey kalmadığını biliyorum. Artık benim için yapılacak hiçbir şey yok.

Dikenlikler Prensi her şeyi aldığından beri.

Bölüm 43

Rosalina

Kitabın sayfaları önümde bulanıklaşırken gözlerimi açık tutmaya zorluyorum. Son birkaç hafta hep gece geç saatlere kadar süren araştırma, balo planlaması ve kıyafet provalarıyla doluydu. Şey, aslında çoğunlukla prensleri kıyafet provaları için gündüzleri krallıklarına gitmeleri konuşunda sıkıştırıyordum. Kıyafetleri dikmeleri için her krallıktaki en iyi terzileri tutmuşlardı. Yirmi beş yıldır ilk kez dördü de aynı yerde olacak, bu yüzden en iyi halleriyle görünmeleri gerekiyor.

Gitmeyen tek prens, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Keldarion'du. Bu yüzden onun ölçülerini Marigold aldı –ki bu çok hoşuna gitti– ve ben de köşede durup Kel'in huzursuz halini kıkırdayarak izledim. Kel, doğal olarak benim de giyeceğim düzgün bir şeye ihtiyacım olacağını söyleyerek Marigold'dan ölçülerimi almasını isteyip bana karşılık verdi.

Ben bunun gösterişli bir şey olmaması konusunda ısrar ettim. Bu onlarla ilgiliydi, benimle değil.

Kitaplıkta oturmuş, görgü kuralları ve resmi yemek adabı hakkında bir kitap okuyorum. Bu peri eşlerinden çok daha az ilgi çekici bir şey. Ama bu balonun başarılı olmasını sağlamakta ve bunu yaparken aptal gibi görünmemekte kararlıyım.

Kış Krallığı'na seyahat edemediğim için tüm planı Kış personelinin gün içinde gönderdiği mektuplar aracılığıyla yaptık. Bir mucize eseri, Keldarion ve Perth Quellos, hazırlık görevlerini yerine getirirken ileri geri seyahat etmeleri için Kış Krallığı'nın kapısını seçilmiş birkaç personele açmayı kabul ettiler.

Gündönümüne bir hafta kaldı. Balodan önce Kış Krallığı'na gitmeyi ne kadar istesem de Keldarion buna izin vermez. Yine de baloya gideceği için mutluyum.

Kitabımın sayfasını çevirdiğimde valsin adımlarına denk geliyor. Astrid ve Marigold ile pratik yapıyorum ama çoğunlukla eğlence için. Orada dans edecek değilim ya. Sonuçta prensler potansiyel eşlerle dans edecekler ve hiçbir perinin insanla dans etmek isteyeceğini sanmıyorum.

Sayfamdan bakışlarını kaldırıp usulca masanın karşısında oturan Farron'a bakıyorum. İki ayağının üzerinde arkaya doğru eğik sandalyesi, dişlerinin arasında sallanan bir kalem, burnunun üstüne düşmüş gözlüğü. Ona bakarken midemde kelebekler uçuşuyor. Dalgalı bukleleri alnına ve gözlerine düşüyor. Nefes kesici.

Farron bakışlarını kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor. Bana belli belirsiz, yumuşak bir tebessümle bakınca içimdeki bir ses odanın diğer ucuna, ona doğru koşup...

Etrafımda soğuk bir hava akımı beliriyor. Keldarion mu? O burada mı? Doğruluyorum. Arkamızda bir pencere açılmış, kar yığını içeri geliyor.

"Aman Tanrım!" Farron ayağa fırlayıp pencereye koşuyor, pencereyi kapatıyor ama yeterince hızlı değil. Kar tanelerinin kahverengi saçlarının üzerine uçuşmasına engel olamıyor, çalışmaya ara verdiğim için rahatlayarak gülüp ayağa fırlıyorum.

"Kıştan nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

Dışarıya bakmadan önce parmak uçlarımda yükselerek saçındaki karı temizliyorum. Çalılıklar bir kış harikalar diyarına dönüşmüş, hatta nehir bile donmuş. Aşağıda, Astrid ve personelden bazıları şato arazisindeki donmuş göletin üzerinde kayıyor, kahkahalar atıp eğleniyorlar. Lanetin arasında bile burada bir neşe var.

Ama bakışlarım donmuş göle sabitlendiğinde, o soğuk şokun ve bitmeyen titremenin kahramanını hatırlamaktan kendimi alamıyorum.

"Soğuk ve ıslak, üstelik herkes kütüphaneye kar getiriyor," diye devam ediyor Farron, ceketindeki son kar tanelerini silkeleyerek.

"Kışı severim," diyorum, vücudumdaki buz gibi ürpertiyi unutmaya çalışarak.

"Her şey çok yavan, bembeyaz," diyor Farron. "Benim en çok özlediğim şey parlak kırmızı ve turuncu yapraklar."

Yanağından dürtüyorum. "Bence biraz önyargılı davranıyorsunuz, Bay Sonbahar Prensi."

Kızarıp kollarını kavuşturuyor. "Tamam, en sevdiğin mevsim hangisi? Çocukken en sevdiğin mevsim? Hiçbirimizin fikrini etkilemesine izin verme."

"Yalan söylediğimi düşüneceksin ama söylemiyorum. Hepsini seviyorum. Okul ödevlerime dört tanesini birden yazan çocuktum." Kar kocaman, zarif taneler halinde yağıyor. "Örneğin kışı ele alalım. Sıkıcı olduğunu söylüyorsun ama gündoğumunda karın pembe tonunu hiç fark ettin mi? Ya da çilek veya kirazın beyazla çevrili olduğunda daha kırmızı göründüğünü? Sıcak bir ateşin soğuk ve ıslak ayaklarda verdiği zevki? Ayrıca kitap okumak için fazlasıyla rahatlatıcı."

İkimiz de bunu yapıyorduk; kitaplarımızı, devasa kütüphane şöminesinin olduğu yere götürüp Farron'un zindana geri dönmesini bekliyorduk, günbatımına kadar orada kalıyorduk. O ateşin önünde sadece iki kez uyuyakaldım, her ikisinde de sinir bozucu buz gibi bir kurt tarafından utanç verici bir şekilde odama geri sürüklendim.

"Sonra çiçeklerle ve yağmurla bahar gelir ve sanki hayatın ne kadar güzel olabileceğini hatırlarsın. Berrak mavi gökyüzü, parlak yeşil ağaçlar, çiçekler ve etrafta dolaşırken heyecanla atan kalbin. Yeni başlangıçların zamanı," diyorum. "Ardından ayak parmaklarının arasındaki kumları, parlak sabahları ve hiç gece olmayacağını düşündürecek kadar uzun günleriyle yaz var. Yüzünüze vuran güneşin dünyadaki en sıcak öpücük gibi hissettirdiği yaz..." Gözlerimi açtığımda Farron'un yumuşak bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Evet, ben de yazı severim."

"Sonra sonbahara geliyoruz." Onun etrafında yürüyorum. "Sanırım o da oldukça güzel."

"Hey, şimdi." Kolumdan tutup beni etrafımda döndürüyor. "Diğerleri hakkında övgüler yağdırıp sonbaharı dışarıda bırakamazsın."

Kolumu bırakmıyor ve ben onun altın rengi gözlerine bakakalıyorum. "Yaprakların renginden bahsetmiştin zaten ama çizmelerin altında çıtırdamaları da var. Ormanın kokusu, mantarların fışkırması ve balkabaklarıyla dolu tarlalar. Gri, sisli sabahlar ve ayların güneş kadar parlak olduğu berrak geceler."

"Bazı insanlar sonbaharın hayatın ölümü olduğunu söyler," diye fısıldıyor Farron.

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum, elimi yanağına koyarak, "ve sen de bunu biliyorsun. Sonbahar bize her şeyin geçici olduğunu, anların tadını çıkarmamız gerektiğini hatırlatır. Sonbahar güzeldir."

"Gözlerin," diyor Farron.

"Ne?"

"Gözlerin, Sonbahar Krallığı'ndaki altın tepelerin üzerinden doğan güneş gibi."

"Evini özlüyor musun?"

Yutkunurken Farron'un gözleri uzaklara kayıyor, sonra sanki bir sırmış gibi yumuşak bir sesle, "Belki de olması gerektiği kadar değil," diyor.

Kalbimde bir şeyler sıkışıyor bana açıklama yapmasına ihtiyacım yok. Geri çekiliyorum. "İlk geldiğimde, geri dönmeyi her şeyden çok istiyordum."

Farron'un bir gölge gibi peşimde olduğunu hissediyorum. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." diye nefes alıyorum. "Babam için her zaman çok endişeliyim. Ama babamı sağ salim eve gönderdiğini söyleyen Keldarion'a güveniyorum."

"Kel ona zarar vermez," diye temin ediyor Farron.

"Yine de şu anda beni arayıp aramadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ya yine gül çalısından gelmeye çalışırsa..."

Farron bir kolunu sırtıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Vadi gizemlidir ve içinden geçen yollar her zaman değişir. Babanın Orca Koyu'nda güvende olduğuna eminim."

Sözleri içimi rahatlatıyor. İsteyeceğim son şey babamın buraya geri dönüp önce goblinlerle karşılaşması. "Her şey çok karmaşık."

Farron bana hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Senin bildiğinden daha fazlasını anlıyorum. Yirmi beş yıldır tek derdim laneti bozmak. Bütün bir krallığı yönetebilecek kadar güçlü olup olmadığımı merak etmek veya kararlarımın bütün bir ulusu nasıl etkileyeceğini düşünmek zorunda değilim. Bu hâlâ ailemin sorunu. Ama sanırım bu düşünce beni buraya getiren korkaklığın ta kendisi."

"Farron, bunu söyleme! Bu senin hatan değildi."

Kütüphanenin kapısı hızla açılınca Farron'dan uzaklaşıyorum. Tüm personel Dayton'la aramızda olup bitenleri biliyor ve daha fazla dedikodu malzemesi olmaya ihtiyacım yok.

Mandaria ve Paavak ellerinde listeleriyle rahatça içeri giriyorlar. İkisi de Kış Krallığı'nın personeli ve bu baloyu planlamada benim başlıca yardımcılarım oldular. Marigold bana onların lanetten önce etkinlik koordinatörleri olduklarını söyledi. Mandaria beyni ve Paavak ise kendi deyimiyle ışıltıyı getirdi.

Farron'dan ayrılıp balonun gidişatı hakkında detaylı bir güncelleme almak için onların yanına yürüyorum. Balo, Kış Krallığı'ndaki periler arasında fazlasıyla merak ve heyecan yaratmış durumda.

"Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır kutlayacakları pek bir şey olmadı," diyor Mandaria, uzun sarı saçlarını sivri kulağının arkasına sıkıştırarak. "Hatta isyanları yatıştırmaya bile yardımcı olabilir. Önlerinde dört gözle bekleyecekleri bir şeyleri olması onlar için iyi olacak."

"Katılıyorum," diyorum.

Mandaria özlemle pencereden dışarıya, kara bakıyor. Geceleri bir penguene dönüşüyor, bu yüzden bu soğuk havayı sevdiğini tahmin edebiliyorum.

"Bu arada..." Paavak sesini alçaltarak bana ciddi bir bakış atıyor. "Başka malın var mı?"

"Bu bir sır değil ki! Kitaplar paylaşmak içindir." Gülmeden duramıyorum, sonra hemen masaya koşup onlar için ayırdığım kitapları alıyorum.

Üçümüz romantik kitap akımındayız, hatta utanılacak boyuta yaklaşmak üzereyiz. Hey, eğer Astrid ve Marigold'u da buna dahil edebilirsem, Orca Koyu'ndakinden daha fazla şansım olabilir.

Her şey baloyu planlamamıza yardımcı olacak kitaplar bulmakla başladı ancak personelin her biriyle konuşup nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadıklarını keşfettikçe, diğer kitapları da işin içine kattım. Çoğu, özete dayalı tahminlerdi çünkü o kadar çok peri kitabını okuyacak vaktim olmamıştı. Ancak kütüphanede epey insan kitabı da vardı. Elbette son yirmi beş yılda basılanların hiçbiri yoktu ancak bildiğim bazı klasikler vardı.

Kitap dağıttığım duyulunca personel gelip benden tavsiye istemeye başladı. Hatta yanlış yere koymamak ve kaybetmemek için dağıttığım kitaplarla ilgili küçük bir çetele tutmak zorunda kaldım. Peri kütüphanecisi Rosalina hizmetinizde!

Paavak'a kitabı uzatınca geceleri dönüştüğü küçük köpeğe çok benzeyen heyecan dolu bir çığlık atıyor.

"Bu ikisini henüz okumadım, bu yüzden nasıl olduklarını bana söylemeniz gerekecek," diyorum onlara.

Mandaria kitabının arkasına bakıp yüksek sesle okuyor: "Uzak erler, cesur kılıç dövüşleri, büyüler ve kılık değiştirmiş bir prens? Mükemmel bir kitaba benziyor."

"Sadece bir prens mi?" Çaktırmadan Farron'a göz kırpıyorum. "Biraz sıkıcı gibi."

Her iki etkinlik koordinatörüne de el sallarken Farron'un arkam-

dan yaklaştığını hissediyorum. "Personel üzerinde oldukça iyi bir izlenim bıraktın, Rosalina."

Ona bakmak için dönüyorum, geri çekilmeyince göğüs göğse kalıyoruz. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Başını eğiyor. "Bundan fazlasını yapıyorsun. Son birkaç ayda, sanki Castletree'ye bir ışık geri döndü. Umut ve amaç getirdin. Ve bu sadece personel için değil, bizim için de geçerli."

"Ben pek bir şey..." Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni kollarıyla hapsediyor.

"Bu kadar mütevazı olma. Sen gelmeden önce farklıydı," diyor Farron. "Ez bizimle yemek yiyor. Bu yeni bir şey. Keldarion odasından çıkıyor. Yemin ederim onu hiç görmediğim aylar oldu. Ve buna inanmayabilirsin ama Dayton daha az içiyor. Eh, biraz daha az."

Dayton'ın adının geçmesiyle aniden bir huzursuzluk hissediyorum. Son birkaç haftadır Farron'la konuşmaktan kaçındığım bir konu bu. İçim suçluluk duygusuyla kaynıyor.

"Dayton hakkında," diye fısıldıyorum. "Bunu bir süredir söylemek istiyordum ama her seferinde korkup vazgeçtim. Onu öptüğüm için üzgünüm. İkiniz arasında bir şey var ve..."

Farron başımın arkasını okşuyor. "Üzgün olman için hiçbir neden yok, Rosalina. Dayton'la aramızdaki öyle bir şey değil."

"Ama o peri kadını Castletree'ye getirdiğinde kıskanmıştın. Bunu gördüm ve onu öptüğümde..."

"Sadece öpmedin." Farron'un sesi bir perde düşüyor ama öfke yüzünden değil. Başka bir duygu yükseliyor. "Onun kollarındaydın, onunla birlikte hareket ediyordun."

"Üzgünüm..." diye geveleyip ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama izin vermiyor. Bunun yerine beni kitap rafına doğru bastırıyor. Raf sallanıyor, ciltler etrafımızda uçuşuyor.

"Sana daha önce de söyledim, Rosalina." Sesine yansıyan emir sert ve ısrarcı. O tatlı gülümsemesinin ardında sahip olduğunu unuttuğum bir karanlık var. "Üzgün olman için hiçbir neden yok."

Saçlarım topuzumdan kurtulup yüzüme düşüyor. "Dayton'ın kollarında kendinden geçmeni izlemek, hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeydi."

Nefesim kesik kesik çıkarken göğsüm göğsüne sürtünüyor.

"Aslında, Ez orada olmasaydı, seni daha çok izlerdim." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Yani artık berabereyiz, ha?"

Ağzımdan şaşkın bir inleme dökülüyor. *Onu izlediğim an.* Kasıklarımdaki sıcaklık artıyor. "Aslında..." diyorum. "Gerçekten berabere kalmamız için Dayton'ın bizi basması gerekirdi..."

Beynim söylediklerimi algıladığında sözlerim kesiliyor.

Ama Farron'un tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Başımın yan tarafındaki kitap rafını sıkıca kavrayınca kollarındaki damarlar belirginleşiyor. "Dayton içeri girse bizim gibi davranmazdı. Adamın hiç kontrolü yok. O..."

"Bize katılırdı," diye fısıldıyorum, Yaz Krallığı'nda söylediklerini hatırlayarak.

Farron'un eli göğsümün üst kısmını okşamak için başımın arkasından kayıyor. "Rosie, böyle şeyler söyleyemezsin."

Parmaklarımla yeleğinin yumuşak kumaşını kavrayarak onu kendime daha da yakınlaştırıyorum. Parmak ucunda durup dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırsam Sonbahar Prensi ne yapardı acaba?

Eğilerek kolunun altından geçiyorum. "Böyle bir niyetim yok zaten," diyorum arkamı dönmeden. "Balo yakında ve siz; sen, Dayton, Ezryn ve Kel... Umarım hepiniz eşlerinizi bulursunuz. Ve hikâye son bulur." Göğsümü derin, boş bir yankı dolduruyor. "Benim hikâyem son bulur."

Bölüm 44

Ezryn

Bir rüya gibi.

Yirmi beş yıldır gitmediğim bir yer olan Kış Krallığı'nın görkemli balo salonunda bir tahtta oturuyorum. Etrafımız dans eden, yemek yiyen, flört eden, eğlenen insanlarla çevrili. Kuğu ve kutup ayılarının devasa buz heykellerinin üzerinden güneş ışığı yansıyor. Başımı her çevirdiğimde, bir saray mensubu dikkatimi çekmeye çalışıyor.

Evet, bir rüya gibi. Kahrolası bir kâbus.

"Tanrı aşkına, Ezryn, senin kıçında da mı metal bir çubuk var? Rahatla," diye mırıldanıyor Dayton, bana bakmak için tahtından öne doğru eğilerek. Onun için söylemesi kolay. Rahatlamak yaptığı tek şey. "Goblinler ve canavarlarla perilerden daha rahat olduğunu biliyorum ama en azından biraz çaba göster. Kızımız bunu başardı."

Kızımız.

O *benim* hiçbir şeyim değil. Hatta tutsağım bile değil. O, Farron'u baştan çıkaran, Dayton'ı büyüleyen ve... Keldarion'a bir şeyler yapan, gelip geçici bir misafir. Ve mesafemi korumam gerektiğini bilecek kadar aklı başında olan tek kişi benim.

Kabul ediyorum, Rosalina'nın şatoda geçirdiği birkaç ayda başardıklarından ben de etkilendim. Sadece araştırmalarıyla çift bağı hakkında yeni bir anlayış ortaya çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda Kış Krallığı'nda bir etkinlik başlattı ki bu yerin neşeye çok ihtiyacı var. Etkileyici olmanın da ötesinde. Ve bunların toplamından bile daha etkileyici olanı... Keldarion'u katılmaya ikna etti.

Keldarion'u yirmi yıldır tek bir banyo yapmaya bile ikna edememiştim.

Ama o *benim* bir şeyim değil.

"Aklına bir şey koyduğunda oldukça inatçı oluyor," diyorum isteksizce Dayton'a.

"Haklısın." Giydiği uzun, turkuaz renkli tuniğinin yakasını düzeltiyor. Yaz Krallığı'nın geleneksel tarzında, tek omzunu kapatıp diğer tarafta göğsünün yarısını ortaya çıkarıyor. Yıllardır görmediğim kadar derli toplu görünüyor.

Sanırım aynısı benim için de söylenebilir. Bahar Krallığı'ndaki kraliyet mensuplarının yaptığı gibi yüzümü miğferimin arkasına saklıyorum. Ama her zamanki zırhımı –çizik ve kirliydi– daha hafif ve daha törensel bir şeyle değiştirdim. İnce kumaştan yapılmış siyah tuniğin üzeri çok koyu yeşil metal plakalarla kaplı, koruma için sadece metal püsküllleri olan benzer kumaştan bir pantolon giyiyorum. Diğer üçünün giydiğinden çok daha kullanışlı ama kendimi çıplak hissediyorum. Göz önündeymişim gibi.

Bir partide olduğuma inanamıyorum. Bir daha asla göreceğimi düşünmediğim bir şey. Bu insanlarla çevrili olmak için acelem olduğundan değil. Bir leşin üzerindeki sinekler gibi etrafımızda dolaşıyorlar. Prensler artık nadiren ortaya çıkıyor, dedikodu ve spekülasyon malzemesi olduk. Ve Kış Krallığı'nda olduğumuz için bunun yükünü Keldarion çekiyor.

Neyse ki Kış Krallığı'nın veziri Perth Quellos, bizi balo salonunun önündeki bir kürsüde, muhafızlarla çevrili dört tahtta oturtarak aç kalabalığı şimdilik savuşturuyor. Elbette en görkemlisi Keldarion'un tahtı, sadece onun krallığında olduğumuz için değil, aynı zamanda Kış'ın yüzlerce yıl önce Kraliçe tarafından Yeminli Koruyucu olarak seçilmiş olması nedeniyle.

Keldarion'un kılıç kullanmadığını fark eden başka biri var mı?

Miğferimin renkli siperliğinden bile görebiliyorum, her yerde buzun parıltısı var. Kar patatesleri ve kavrulmuş kestanelerle dolu masa-

lardan sarkan buz sarkıtları; donmuş bir tahtta oturan Kel'in asil kıçı ve buz, parlak güneş ışığının içeri girmesine izin veren buz tutmuş pencereler. Konukların çoğunun neden gün ortasında görkemli bir balo düzenlendiğini merak ettiğine eminim ancak hiçbiri bize soru sormuyor. Bu, hazırlıklı olmadıkları bir sürpriz.

Balo salonunun sonunda, misafirlerin tanıtıldığı parlak safir halılı büyük bir merdiven var. Kış Krallığı'nın en güzel ve seçkin perileri burada. Havada heyecanlı bir hareketlilik var ama başka bir şey daha var. Bunu saray mensuplarının, muhafızların, katılan tüccarların gözlerinde görebiliyorum. Keldarion'a umutla değil, suçlayıcı bir şekilde bakıyorlar: *Bizi neden terk ettin? Ne zaman geri döneceksin? Mücadele ettiğimizi bilmiyor musun?*

Yüzü her zamanki gibi metanetli görünse de Keldarion'un, iyi niyetli bir yorum daha yapması halinde peri bedeninden sıyrılıp dişlerini göstererek buradan koşarak kaçacağını biliyorum.

Rosalina'nın bu çılgın fikri başka bir krallıkta başladığı için şükrediyorum. Kendi vatandaşlarımla çevrili olmayı hayal edemiyorum. Aynı sorgulayıcı bakışlarla bana bakmalarını. Kardeşimin gözlerinin her hareketimi izlediğini. Babamın, bana geri vermek için tahttan zar zor ayağa kalkabildiğini görmeyi.

Belki de her şeye değer. Belki de uzun bakışları ve aç gözleriyle önümde dönüp duran bu güzel elmaslardan biri eşim olur. Çift bağını mühürleyeceğiz ve yirmi beş yıldır içinde hapsolduğum kâbus sona erecek.

Neredeyse kahkaha atıyorum. Canavarlar için masalsı bir son yoktur.

"Westfrost'lu Leydi Ingrid Whitley!" diye bağırıyor haberci, bir başka peri kadın merdivenlerden aşağı inerken. Ona şöyle bir bakıyorum.

"Silverwick'li Sir Kristoff Dederic!"

"Annestron'lu Leydi Gretchen Foxglove!"

Kel ve Dayton'ın arasındaki tahtta oturan Farron öne doğru hareketlenip hepimize bakıyor. "Henüz bir şey hisseden var mı?"

"Sadece sert bir içkinin özlemi," diyor Dayton. Merdivenlerden aşağı inen perilere bakmıyor bile. Kış Krallığı'ndaki en güzel ve zarif olanlarından bazıları.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Tuniğin gizlediği madalyonumun ağırlığını göğsümde hissediyorum, bilinçsizce bir elimi üzerine koyuyorum. Genellikle zırhımın altında güvendedir. Bahar'ın kadim büyülerinin kazındığı küçük ahşap bir kare şeklinde. Onu açarak buradan kurtulabilir, aynanın içinden eve dönebilirim.

"Denemeye devam etmeliyiz," diyor Farron. "Rosie için."

Keldarion her zamanki gibi heykel şeklinde dimdik.

Üç prense bakarken garip, hüzünlü bir his kaplıyor içimi. Laneten önce Dayton ve Farron ile sadece tanışıklığım vardı ancak aynı acıyı yirmi beş yıl paylaştıktan sonra artık kan bağına dayanmayan bir kardeşlik bağı oluştu.

Keldarion'un anne ve babası benim için çok değerliydi ve bu yüzden onunla birlikte büyümüştüm. Arkadaşlığımızın kardeşliğin ötesinde olduğunu düşünmüştüm. Silah arkadaşlarıydık, sırdaştık. Dikenler Savaşı'ndan sonra en çok sevdiği kişi tarafından ihanete uğradığında ve herkes onu terk ettiğinde bile ben kaldım.

Sonra Büyücü bizi lanetledi.

Ve hiçbir dostluk, Keldarion'un kalbini kaplayan buzları engelleyemedi.

"Balsam Ormanı'ndan Leydi Aurelia Mastiff!"

"Daha kaç tanıtılma faslına katlanmak zorundayız?" diye iç çekiyor Dayton. Kardeşlerimin de benim gibi, peri kadın ve erkeklerinin geçit törenine hiç ilgi göstermediğini fark ediyorum.

Bacaklarım yukarı aşağı oynuyor. Bu kadar uzun süre oturmaya, hele de bir et parçasıymışım gibi bana bakılmasına alışkın değilim. Kış Krallığı'nın isyanlarına, tüm krallıklarda gittikçe artan goblin saldırısına veya solan Castletree'ye rağmen belli ki çok daha önemli bir şey var; dört peri prensinin de tam burada oturması ve hepsinin bekâr olması.

"Bir molaya ihtiyacım var," diyerek ayağa kalkıyorum. "Burada olmanın bile bir anlamı yok..."

"Orca Koyu'ndan Leydi Rosalina O'Connell!"

Merdivenlerden aşağı inen parlak bir görüntü beliriyor; ışıltılı mücevherlerle süslenmiş, kadife, uzun lacivert bir elbise. Uzun kolları mavi dantelle süslenmiş ve dolgun göğsünü açıkta bırakan bir dekoltesi var. Boynunda inanılmaz bir elmas yumağı. Marigold'un bu kıyafeti elde etmek için ne günahlar işlediğini hayal bile edemiyorum. Koyu saçları bir omzunun üzerinden yumuşak dalgalar halinde dökülüyor. Makyaj yapmış, koyu dudaklar ve açık kahverengi gözlerinin etrafında parlak mavi gölgeler.

Göğsümde garip bir ürperti hissediyor, tahtımın arkasına sığınmak istiyorum. Yüzünde neşeli bir gülümsemeyle bize doğru geliyor. Gözleri tahtların birinden diğerine kayıyor. Yanından diğerine, başında buzdan ve kemikten bir taç olan kraliyet mavisi kıyafeti içindeki Kel'den yanaklarında altın tozu parıldayan Farron'a, bacaklarını iki yana açıp ellerini dizlerine koymuş Dayton'dan...

Bana mı bakıyor?

Bu yumuşak gülümseme bana mı?

Oturmam gerek. Diğerleri oturuyor. Geri adım atıyorum ama çizmelerim birbirine dolanıyor ve tökezleyince zırhlı topuğum tahtın kenarına takılıyor. Düşüyorum, hiçbir şeye uzanamadan bir takırtıyla kıçımın üstüne iniyorum.

"Ezryn!" diye bağırıyor, Rosalina.

Düştüğüm hızla kendimi toparlıyorum, miğferimi düzeltiyorum ve sanki başından beri bunu yapmayı planlamışım gibi tahtın üzerine yaslanmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Rosalina, eteklerini toplayıp bize doğru ilerlerken. Hemen iki gardiyan yoluna çıkıyor.

"Bırakın geçsin," diye gürlüyor Keldarion'un sesi.

Muhafızlar bir an tereddüt ettikten sonra yolundan çekiliyorlar. Rosalina onlara gülümseyip gördüğüm en acınası reveransı yaptıktan son-

ra yanımıza geliyor. Diğerleri onu selamlamak için ayağa kalkıyorlar.

"Vay canına," diyor, Rosalina. "Dördünüz de harika görünüyorsunuz."

Sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi birbirimize bakıyoruz. *Harika görünen sensin.*

Elbette, adım atarak öne çıkan Dayton oluyor, onu dirseğinden yakalayıp kendine doğru çekiyor. "Ve sen kesinlikle büyüleyici görünüyorsun. Kış kraliçesinin ete kemiğe bürünmüş hali. Sence de öyle değil mi, Kel?"

Kel, Rosalina merdivenlerin tepesinde göründüğünden beri gözünü kırpmamıştı. Buz mavisi gözleri kocaman ve derin derin nefes alırken burun delikleri genişliyor.

Farron, "Çok güzelsin, Rosalina," deyince Rosalina ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. En sıcak gülümsemeleri her zaman Farron'a saklıyor. Neden olmasın ki? Dördümüzün arasında kurdu en vahşi olanı o ama kalbi en saf olanı da o. Eğer içimizden sadece biri bu kahrolası lanetten kurtulabilecek olsaydı, tüm kalbimle onun olmasını isterdim. İkinci bir şansı en çok hak eden kişi o.

"Krallığın büyüleyici," diyor Keldarion'a. "Kendimi bir tür kış harikalar diyarında gibi hissediyorum. Sanki Kris Kringle[19] her an köşeden dönecekmiş gibi."

Kel öne atılıp onun kolunu yakalıyor. "Bahsettiğin bu *Kris Kringle* da kim?"

Farron boğazını temizliyor. "Bu insan âleminde bir efsane, Kel. Çocukları uyurken izleyen ve geceleri insanların evlerine giren gizemli bir varlık."

"Ah. Bir efsane." Kel geri çekiliyor. "Endişelenme, Rosalina. Burada kötü varlıklar yok."

Rosalina'nın bakışları Farron ve Kel arasında gidip geldikten sonra gülmekten iki büklüm oluyor. "Aman Tanrım. Sakın aralık ayında insan âlemini ziyaret etmeyi falan denemeyin. Alışveriş merkezindeki

19- Noel Baba olarak bilinen Hıristiyan kültüründeki efsanevi figür. (ç. n.)

Noel Baba'yı döversiniz!"

Dördümüz yine birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz. Rosalina gülmekten nefesi kesilmiş bir halde gözünden akan bir damla yaşı silip elini Kel'in omzuna koyuyor. "Çok komiksin."

Kel'in ruhunun bedeninden fırladığını gördüğüme yemin edebilirim. Şimdi gülme sırası bizde.

"Ne?" diye soruyor, Rosalina.

"Sanırım ilk kez biri Kel'e komik diyor," diye mırıldanıyor Dayton.

"Saçlarını saymazsak," diyorum kuru bir şekilde.

Ve hepimiz tekrar gülüyoruz. Kel bile haince de olsa gülümsüyor.

Ama siperliğimin köşesinden kalabalığı görüyorum. Genç periler toplanıp ellerinin arkasından fısıldaşıyorlar. Hepsi... Rosalina'ya bakıyor.

Ama tabii ki bakacaklar. Peri gibi giyinmiş bir insan kadın. Büyülü Vadi'deki en güçlü dört erkeği selamlamak için kraliyet kürsüsüne giriş izni verildi. Bizim onunla konuştuğumuzu, onunla güldüğümüzü, ona dokunduğumuzu görüyorlar...

Duyularımı onları dinlemek için kullanabilirim ama ne söylediklerini bilmek istemiyorum. Rosalina ile olan ilişkimiz onları hiç ilgilendirmez.

Dikkatim kalabalıktan uzaklaşırken bir bakış beni duraklatıyor. Vezir Perth Quellos, elindeki kadehi eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı kavramış bir şekilde bir pencerenin altındaki güneş ışığında duruyor. Keldarion ve Rosalina arasında gidip gelen bakışları içimdeki kurdun hırlamasına neden oluyor. Quellos'ta beni her zaman huzursuz eden bir şey olmuştur... Ama Keldarion ona güveniyor.

Ama ben kendime daha çok güveniyorum.

"Peki, plan nasıl gidiyor?" Rosalina abartılı bir şekilde göz kırpıp beni düşüncelerimden koparıyor. "Özel bir duygu kıpırtısı var mı?"

"Sadece biraz hazımsızlık." Dayton omuz silkince Rosalina kaşlarını çatıp ayağını yere vuruyor. "Partinin çoğunda kapının dışından sizi izledim. Dördünüz de bir grup yaşlı hizmetçi gibi burada saklanıyorsunuz. Dışarı çıkıp insanlara *dokunmalısınız.*" Boğazını temiz-

liyor. "Tamamen rızaya dayalı, ürkütücü olmayan bir şekilde. Birini bulun ve dans edin!"

Dayton yaramazca sırıtıp omzunu silkiyor. "Baş üstüne, patron." En yakındaki kadın grubuna katılıp anında onları kıkırdama krizine sokuyor. Yumuşak bir hareketle birinin elini tutup onu dans pistine götürüyor.

Rosalina ellerini çırparak Farron'un omzunu tutuyor. "Tamam, sıra sende!"

"Sanırım önce bir içkiye daha ihtiyacım var. Ya da aslında, önce tuvalete gitmem gerek..." diyor Farron ama Rosalina'yı atlatabilmesi imkânsız. Rosalina onu savaş alanına itiveriyor ve Farron anında büyük göğüslü yaşlı bir kadın tarafından kapılıyor.

"Ezryn?" Bana gülümsüyor.

"Gidiyorum, gidiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim miğferimde yankılanarak. Bu lanet metal şey için Tanrı'ya şükredecek bir sebep daha. Bu dans pistine çıkmaktansa bin goblinle dövüşmeyi tercih ederim.

Neyse ki kalabalık prenslerin dans ettiğini anlıyor ve bir peri kadın hemen yanıma gelip partner bulma utancından beni kurtarıyor. Elini tutmadan önce onu zar zor fark ediyorum.

Kıvılcım yok. Yıldız ışığı yok.

Sadece kürsüye doğru sürekli bir çekim var. Geriye dönüp baktığımda Kel ve Rosalina'nın her zaman yaptıkları gibi tartıştıklarını görüyorum. Elbette, Kel denemeyi bile reddediyor.

Dans partnerimi döndürüyorum.

"Seni burada görmek harika, Prens Ezryn," diye mırıldanıyor. Güzel olabilir. Ya da belki de iğrenç. Onu zar zor anlayabiliyorum. "Uzun zamandır Bahar Krallığı'nda görülmediğiniz söyleniyor."

Bir cevap homurdanıp kürsüyü net bir şekilde görebilmek için onu çeviriyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve yanlış görmüş olma ihtimaline karşın elimi siperimin üzerine koyuyorum. Hayır.

Kel bir dans partneri seçmiş.

Kolunu havaya kaldırmış, Rosalina'nın elini tutarak yanımdan geçiyor.

Sanki tüm balo salonu topluca nefes alıyor.

"Prens Keldarion'un o insanla ne işi var?" diye küçümsüyor partnerim.

Kel, Rosalina'yı kollarının arasına alıyor ve müziğin yavaşlamasıyla havaya tutkulu bir tını yayılıyor. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. İçimde, göğsüm bütün gece boyunca ilk kez rahatlıyor.

"Dans ediyor," diye mırıldanıyorum, "bizim kızla."

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 45

Rosalina

Hayatımda asla yapmayacağımı bildiğim birçok şey vardı. Ve bunların çoğu çok pratik sebeplerdendi.

Asla üniversiteye gidemezdim çünkü yeterli param yoktu. Asla babamdan uzaklaşmazdım çünkü yardımıma ihtiyacı vardı. Asla Lucas'ı reddetmezdim çünkü benden bir parça koparıp fidye olarak arka cebinde saklamıştı.

Ve asla bir peri prensiyle dans etmezdim çünkü hayatım büyülü değildi. Peri masalı diye bir şey yoktu ve ben ana karakter değildim.

Ama şimdi, dans partneri almadığı için Kış Krallığı Prensi Keldarion'u azarladıktan sonra o buz mavisi gözleriyle bana bakıp sert elini yanağıma koyuyor ve "Bu salonda dans etmek istediğim tek kişi sensin," diyor.

Derin bir nefes alıyorum. Kafamın arkasındaki o zalim ses Lucas'ın, patronumun ve memleketimdeki tüm kasaba halkının korosu gibi bağıran o ses bana, *"Keldarion'u tanıyorsun. Daha iyisini bulmakla uğraşmaktansa kendini küçük düşürmek pahasına seninle dans etmeyi tercih eder,"* diyor.

Ama farklı bir ses var, daha yüksek ve daha güçlü olan bu ses içimin derinliklerinden geliyor. Ve bu ses diyor ki, *"Bu dansa evet. Başka danslara da evet. Bütün yıldızlarda, bütün çağlarda, bütün krallıklarda, bütün evrende dans etmeye evet. Ona sonsuza dek, ebediyen ve her zaman evet."*

"Eşini bulmalısın, Kel," demeyi başarıyorum sonunda. "Kıvılcım hissettiğin biriyle dans et..."

"Bu bir kıvılcım değil. Kalbimin derinliklerinde yanan ve sana ulaşan sonsuz bir ateş." Kel'in bakışları ateşle titriyor. "Ve sana dokunmadığım her an, ruhumu içten içe yiyip bitiriyor, beni parçalıyor, sana sadece bakmak en kötü düşmanımın başına gelmesini isteyeceğim türde bir ıstırap."

Bir kahkaha patlatmadan önce aptal aptal ona bakıyorum. "Sana bir kez komik olduğunu söylemem, şu anda böyle şakalar yapabileceğin anlamına gelmiyor."

Kel'in parmakları saçlarımın içine dalıyor, diğer elini de belime koyup beni kendine doğru çekiyor. "Benimle dans et, Rose."

Tamam, yani onunla gerçekten tartışamayacağım. Başımı kabul ettiğimi gösterir şekilde sallamayı başardığımda gözleri kırışıyor ve bana gülümsüyor. Bu öyle tatlı bir gülümseme ki daha önce bunu kaçırdığım tüm zamanları özlüyorum.

Elimi havaya kaldırıyor ve beni kürsüden aşağı, dans pistine götürüyor. Yemin ederim, balo salonundaki herkes dönüp bakıyor. Muhteşem bir manzara olmalı. Kış Prensi'nin yirmi yılı aşkın bir süre sonra ilk dansı.

"Herkes sana bakıyor," diye fısıldıyorum.

Keldarion kıkırdıyor. "Baktıkları ben değilim."

Ne kadar dikkat çektiğimi fark edince yüzüm kızarıyor, kaskatı kesiliyorum. Bu görkemli elbise ve mücevherlerle çok gülünç görünüyor olmalıyım.

"Rahatla," diye mırıldandı. "Çok güzel görünüyorsun."

Dans pistinin ortasına doğru ilerlerken Farron'un ve yaşlı partnerinin yanından geçiyoruz. Gözleri parlıyor ve gülümsemesi kalbimi yerinden oynatıyor.

Yakınlarda, Dayton kolunu iri göğüslü sarışın bir periye dolamış ama bana bakıp göz kırpınca vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Ve önümüzde, Ezryn elleri gevşek bir şekilde bir peri kadınının üzerinde duruyor. Başını sallayarak onaylayınca içime güneş ışığı gibi bir huzur ve rahatlık hissi yayılıyor.

Keldarion durarak beni döndürüyor, ardından bir elini belime koyup diğerini kendi eline alıyor. "Umarım dans etmeyi biliyorsundur," diye fısıldıyor. "Çünkü ben bu konuda berbatım."

Müzik, insan dünyasında hayal edebileceğimden çok daha romantik ve güzel bir vals. Sanki müzik, ayaklarımı kaldıran ve her şeyi bulutlara çeviren bir esintiyle üzerime iniyor.

Ve Keldarion tam bir yalancı. Korkunç bir dansçı değil. Aksine aklın almayacağı kadar olağanüstü, çaba sarf etmeden beni yönlendiriyor.

Ve ben anın büyüsünde kayboluyorum; omuzlarına dökülen uzun beyaz saçının birkaç tutamı mükemmel bir şekilde oyulmuş çene hattına ve elmacık kemiklerine düşmüş; giysilerinin zarafeti, kumaşı o kadar yumuşak ki çıplak tenimde nasıl hissettireceğini hayal edebiliyorum.

Eli elime mükemmel bir şekilde oturuyor. Sadece bu şarkı, bu dans, başka hiçbir şey yok.

Keldarion, "Önemli bir karar vermeme yardım ettin, Rosalina," diyor. "Karar verdikten sonra kendimi... Daha hafif hissediyorum."

Başımı eğiyorum. Şimdi bunu söylediğine göre bugün onda farklı bir şeyler var. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi. "Neymiş o?"

"Balodan sonra, hepimiz bir araya geldiğimizde sana söyleyeceğim," diyor alçak sesle. "Kış Krallığı'nı nasıl buldun?"

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer," diyorum. "Sana yakışıyor."

"Ve sana." Gözleri vücudumda geziniyor. "Elbiseyi beğendin mi?"

"Elbette. Ve bu kolyeyi! Marigold'un nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok ama..."

Keldarion hafifçe gülümsüyor. "Ben getirttim. Annemindi."

"Oh! Oh." Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. "Söz veriyorum, balodan hemen sonra geri vereceğim! Bu danstan hemen sonra. Ve kesinlikle şekerleme yedikten sonra ona dokunmadım. Tamam, yapmış olabilirim ama sadece birazcık..."

İçten bir kahkaha atıyor. "Kolye senin olsun, Rose. Bunu bir hediye olarak düşün."

"Baloya katılmanı sağladığım için mi?" diye homurdanıyorum.

"Bizi uyandırdığın için."

Vücutlarımız birbirine değiyor, dansın gerektirdiğinden daha yakınız. Cesaretleniyor ve "Hâlâ senin esirin miyim?" diye soruyorum.

"Ah, Rosalina, şimdi aklımı okuyorsun," diye mırıldanıyor. "Tam tersine. Sen asla benim esirim olmadın, her zaman ben senin esirin oldum."

Sözlerim bir nefeste çıkıyor: "Ne demek istiyorsun?"

Müzik yükseliyor ve Kel'in kolunun altında dönüyorum. Beni kendine doğru çekip kolunun üzerinde yatırıyor. "Sen fırtınaya yakalanmış gemilerimizin demirlediği koysun. En karanlık gecede bizi eve götüren ışık fenerisin. En soğuk rüzgâra karşı alevi titreyen bir mumsun. Onlara umut verdin."

Beni yukarı kaldırıyor. Odadaki bakışlarını takip ediyorum. Ezryn, Farron ve Dayton. Onlara bakarken bir dilek diğer her şeyden daha fazla öne çıkıyor.

"Laneti bozmak istiyorum," diyorum, dansa geri dönerek. "Hepinizin krallıklarınızı tekrar koruyabilmenizi istiyorum. Gerçek sihrinizi kazanmanızı ve Castletree'yi dikenlerden kurtarmanızı. Gerçekte olduğunuz kişi olma özgürlüğüne sahip olmanızı."

"Ben de onlar için bunu istiyorum," diyor Keldarion.

Dansı bırakıp ellerimi Kel'in yanaklarına koyuyorum. Bana bakan gözleri parıldıyor. "Ama Kel... Peki ya sen?"

Elini elimin üstüne koyup o yöne doğru eğiliyor. "Zaman tükeniyor, Rosalina. Soğuk ve karanlıkta çok fazla zaman kaybettim. Canavar kontrolü ele geçirmeden önce kalan zamanımı... Keşke daha fazla zamanım olsaydı diye düşündüğüm her şeyi yaparak geçirmek istiyorum. Sonunda doğru olanı yaparak." Beni tekrar döndürüyor. "Ve bu da senden başka dans partneri olmayacağı anlamına geliyor, Rose'um."

Benden başka dans partneri olmayacak...

Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Kel bunu yapamaz. Eşini bulması *gerek*. Laneti bozması *gerek*. Onu başka biriyle düşünmek içimi kanatsa da... Büyü yüzünden onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

Geri çekiliyorum. "Kel, sen ne diyorsun? Kes şunu. Laneti bozmaya *çalışmalısın*. Neden denemiyorsun?"

"Laneti bozmak sana aradığın özgürlüğü getirmeyecek," diye fısıldıyor. "Bunu sana sadece ben verebilirim ve vereceğim."

"Hayır. Laneti bozmana yardım edeceğim ve ikimiz de özgür olacağız."

"Rosalina," diye mırıldanıyor, "sesini alçalt."

"Kel, *dene*."

Sert bir sesle, "Bu lanetin bozulmasındansa ölmeyi tercih ederim," diye homurdanırken bakışları yoğunlaşıyor.

"Hayır." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülünce etrafımızda dans eden çiftler dönüp bana bakıyorlar. "Bunu yapamazsın, Kel. Çok bencilsin. Bunu biliyor musun? Peki ya arkadaşların? Peki ya... Ya seni seven insanlar?"

"Rosalina." Bana doğru uzanıyor ama geri çekiliyorum.

"Sen bencil piçin tekisin," diye bağırıyorum. "Ve her zaman öyleydin. Bu yüzden lanetlendin."

Beni durdurmasına fırsat vermeden dönüp balo salonundan kaçıyorum. Gözyaşlarım buza dönüşüyor.

Bölüm 46

Rosalina

Balo salonundan koşarak çıkıp koridor boyunca ilerliyorum. Buradan çıkmam gerek. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor.

Bu çok fazla. Son birkaç ayda yarattığım hayat... Çok kırılgan. Keldarion haklıydı. Ben hiçbir zaman bir tutsak olmadım. Gerçek hayatımdan kaçan bir kaçış sanatçısıydım.

Prenslerin eşlerini bulmasını her şeyden çok istiyorum. Ve aynı zamanda onları kaybetmekten de korkuyorum.

Ama bundan da öte, Kel'in yok oluşunu izleyemem. Artık bana asla inanmayacağını gerçekten biliyorum. Bana asla güvenmeyecek.

Öğleden sonra güneşi altında kalana kadar kapıları açıyorum. Önümde karla kaplı bir bahçe uzanıyor, çitler ve süs bitkileri karla kaplı. Ortada donmuş havai fişekler gibi parıldayan donmuş su düzeneğiyle büyük bir taş fıskiye var.

Kendimi fıskiyenin üzerine atıp ağlıyorum. En azından burada, gözyaşlarım anında donuyor, hıçkırıklarım rüzgârla bastırılıyor.

"Hadi, yapma, yavrum. Dünyevi âlemin bir kızını bu kadar üzebilecek ne olabilir?"

Gözlerimi kırpıştırarak baktığımda üzerime eğilen mavi bir şekil görüyorum. Onu tanımam birkaç saniyemi alıyor. Kış Krallığı'nın kraliyet veziri, Perth Quellos.

"Ah, özür dilerim, burası yasak mı? Hemen gidiyorum." Doğrulup otururarak elbisemdeki karı silkeliyorum.

Vezir yanıma otururarak nazikçe gülümsüyor. Kel ve teni soluk, neredeyse maviye çalan bir renkte. Dudakları sanki bir kova dolusu

yaban mersini yemiş gibi lekeli. "Hiç canını sıkma. Kış Krallığı yeryüzündeki tüm çocuklara açıktır."

Göz altlarımı siliyorum. Marigold'un bir saat harcayarak yaptığı güzel makyajı mahvettiğimden eminim. "Teşekkürler."

Perth mor dudaklarını yalıyor. "Majesteleri sık sık... Öfkesiyle bilinir. Sizi bu kadar üzecek ne söylediğini sorabilir miyim, Leydi Rosalina?"

"Bu benim hatam," diye mırıldanıyorum. "Kendi beklentilerim. Yardımcı olmak istedim."

"Bu etkinliğin organizasyonunda oldukça etkili olduğunuzu duydum." Perth çenesini sıvazlıyor. "Majestelerinin bunu kabul etmesine şaşırdım."

"Bunun olmasına izin verdi çünkü zaten çaba göstermeye hiç niyeti yoktu," diye homurdanıyorum. "Eğer eşini bulmaya *çalışsaydı*..." Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Vezirin bile prenslerin lanetinden haberi olmadığını biliyorum.

Perth ayağa kalkıp ellerini arkasına koyuyor. Onu izlemek rahatsız edici... Tüm periler gibi, onda da yıllanmayan bir zarafet var ancak yüzü hem genç hem de solgun görünüyor. Dünyayı tekrar tekrar izlemek zorunda kalan genç bir adam gibi. "Çok ilginç bir fikir. Çift bağlarının periler arasındaki büyüyü artırdığı biliniyor. Keldarion eşini bulursa, sonunda Castletree'yi Dikenlikler Prensi'nden kurtaracak güce sahip olabilir." Buz beyazı gözlerine bir karanlık çöküyor. "Gerçekten de çok meşguldün, değil mi, küçük insan?"

Aramızdaki havada bir şeyler değişiyor; içgüdülerim alarma geçiyor, ayağa kalkıyorum. "Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Artık partiye geri döneyim."

"Ama daha yeni konuşma fırsatı bulduk. Ve konuşmamız gereken çok şey var, değil mi?" Gülümsediğinde dişlerinin bile lekelendiğini fark ediyorum.

"Belki başka bir zaman. Gitmeliyim..." Ona sırtımı dönüyorum.

"Keldarion'a ne kadar zamandır âşıksın?"

"Damarlarımdaki kan donuyor. Kendimi masaları süsleyen heykellerden biri gibi hissediyorum; sert, şeffaf. "B... ben âşık değilim..."

Sonra Perth Quellos etrafımda dönerek keskin diliyle konuşmayı sürdürüyor. "Seni sokak kedisi gibi içeri aldığında mı? Küçük hizmetçilerine seni giydirip bir peri gibi davranmanı sağladığında mı? Yoksa seninle dans edip krallığımızı alay konusu yaptığında mı? Peki ya diğer prensler, ha? Onlara nasıl baktığını görüyorum. Yaz Prensi için bacaklarını açarsan seni prensesi olarak taçlandıracağını mı düşünüyorsun? Ah, evet, insan, her şeyi biliyorum. Ve ne kadar zavallı olduğunu izlemek neredeyse acı verici."

Konuşamıyorum, korku ve utançtan felç olmuş durumdayım. "Ne... Neden bana bunları söylüyorsunuz?"

Perth etrafımda dönmeyi bırakıp tam önümde dikilerek bana bakıyor. "Çünkü bir konuda haklısın. Keldarion zayıf ve işe yaramaz bir hükümdar ve eğer kendini Dikenlikler Prensi'nin pençesinden sonsuza dek kurtarmazsa, Kış Krallığı zarar görecek. Eğer bu, büyüsünü artırmak için eşini bulması gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ve bu uğurda sen zavallı bir dikkat dağıtıcısın."

"Ben onlara yardım ediyorum." Sesim neden bu kadar zayıf?

"Öyle mi?" Uzun tırnağıyla gözyaşlarımdan birini siliyor. "Yoksa daha fazlasını mı umuyorsun? Hadi canım. Onlardan birinin seni isteyebileceği hiç aklına gelmedi mi? Seni sevebileceği?"

"Hayır," diye fısıldıyorum ve ciddiyim. Çünkü hiç kimse beni kitaplarda anlatıldığı gibi sevmedi. Hiç kimse sevemezdi. Keldarion'un benimle ilgili duyguları hakkında şaka yapması yapabileceği en zalimce şeydi.

Çünkü Vadi'de geçirdiğim süre boyunca en derin, en gizli fantezilerimde... Bunu diledim.

"Bu sonu nasıl hayal ettin, küçük insan?" Sesi zihnimde dolaşıyor. "Birinin senin eşin olacağını mı? Düşünsene. Sen bir meşe için sadece bir kurtçuksun. Biri dayanıklı. Diğeri şafaktan akşama kadar zar zor hayatta kalan iğrenç, sürünen bir yaratık.

Bana doğru yaklaşınca ondan uzaklaşıyorum ve tökezleyip fıskiyenin üzerine düşüyorum. Bana doğru eğiliyor, elleri vücudumun iki yanında. "Kış Krallığı topyekûn bir isyanın eşiğinde. Senin varlığın her şeyin düzenini bozuyor. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun." Lekeli ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Büyülü Vadi'de senin için bir gelecek yok."

Enerjimin her zerresinin içimden çekildiğini hissediyorum. Bundan kaçış yok. Lucas'ın yatak odasına, bileğimi keserken ağladığım ana geri dönüyorum. Suyun altında olduğum ve derinliklere battığım ana. Keldarion ile paylaştığım dans uzak bir hayal. *Benim gibi insanlar için hikâye böyle ilerler.*

Gözlerimi kapatıp bitmesini bekliyorum.

Yüzümde gezinen Perth'in nefesi et ve acı alkol kokuyor. "Artık anlaştığımıza göre, insan âlemine geri dönmeni ayarlayacağım. Endişelenme. Burada geçirdiğin zamanın adil bir şekilde tazmin edileceğinden emin olacağım." Pis bir şekilde gülüyor. "Fahişelere her zaman ödeme yaparım."

Yüzümden bir gözyaşı seli aktığı sırada, tenimin üzerinde bir esinti oluyor. Gözlerimi açtığımda Perth Quellos'un üzerimden alınıp yere atıldığını görüyorum.

Ve önümde, vücudu kaskatı kesilmiş ve kesik kesik nefes alan Bahar Prensi duruyor.

Bölüm 47

Rosalina

"Ezryn!" diye bağırıyorum.

Ama o, buzlu zemine attığı Perth Quellos'a doğru yürüyor. Veziri yakasından yakalayıp havaya kaldırıyor.

"Kim olduğun umurumda değil, Quellos." Ezryn'in sesi çelik gibi sert. "Ama onunla bir daha böyle konuşursan, çatal dilini ağzından koparırım."

"Ah, Bahar Prensi," diyor Perth tiz bir sesle. Ayakları yere değmek için debeleniyor ancak Ezryn onu sanki giydiği beyaz cübbeden başka bir ağırlığı yokmuş gibi rahatça havaya tutuyor. "Yaklaştığınızı duymadım."

"Castletree Leydi'siyle bir sonraki konuşmanda da duymayacaksın," diye homurdanıyor Ezryn. "Çünkü sen orada olduğumu anlamadan kafan gitmiş olacak."

Perth'in yüzü buruşuyor. "Keldarion kraliyet vezirini nasıl tehdit ettiğinizi duyduğunda..."

"Keldarion seni duysaydı..." diye hırlıyor Ezryn, "...şu anda ölmüş olurdun."

Ezryn bir hamleyle peri adamı yere fırlatıyor. Vezir ayağa kalkıp geri çekiliyor. "Muhafızlarına ve saray mensuplarına koş," diyor Bahar Prensi önüme geçerek. "Görüş alanımızdan uzakta olduğundan emin ol."

Vezir ters ters bakarak cübbesini düzeltiyor ve şatoya geri dönüyor.

Sanki dışarı çıktığımdan beri ilk kez nefes alabiliyorum. "Ezryn..."

Büyük bir takırtı oluyor ve Ezryn'in zırhlı bedeni çeşmenin kenarında benim yanıma oturuyor. "İyi misin?"

Gözlerim yaşlarla doluyor. "E... evet..."

Ezryn titreyen elimi tutuyor. "Hayır diyebilirsin."

Koyu renk miğferine bakıyorum. Yüzü görünmese de, siperin siyah camı gözlerini göremeyeceğim kadar koyu olsa da ifadesindeki şefkati hissedebiliyorum. İçime bir güven duygusu doluyor. "H... hayır, iyi değilim." Yarı hıçkırık, yarı kahkaha atıyorum. "O gerçekten çok kabaydı!"

Ezryn sanki gözyaşlarımı silmek ister gibi yüzüme uzanıyor ama sonra geri çekiliyor. "İnan bana, anlıyorum. Quellos'un tiratlarından birinin diğer tarafında daha önce bulundum. Kendisi dışında Keldarion'a yakın olan herkesle sorun yaşar."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Onun sana ders vermesine izin verdiğini pek düşünemiyorum."

Ezryn yerinde kıpırdanıyor. "Annemden yönetimi ve ona eşlik eden büyüyü ilk devraldığımda, bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Keldarion, sınırları aşmama ve hatalarıma rağmen beni asla kötü biri olarak görmedi. Ama Quellos, Kel için ne kadar tehlikeli olduğumu bilmemi sağladı. Krallığım için. Ailem için."

"Bu korkunç bir şey." İkinci kez düşünmeden uzanıp Ezryn'in ellerini tutuyorum. Bir an kaskatı kesiliyor, sonra rahatlıyor. Elleri kocaman, ince işçilikle yapılmış eldivenleri kalın. "Birdenbire ne yapacağını bilemediğin bir sürü sihirli güce sahip olmanın ne kadar korkutucu olduğunu hayal edebiliyorum. Annen sana yardım edebildi mi?"

Aramızda bir anlık sessizlik oluyor. Ardından sesi yumuşak bir şekilde yankılanıyor: "Annem, tahtı devraldıktan kısa bir süre sonra vefat etti."

İşte Rosalina'nın kırdığı bir pot daha. "Çok üzgünüm, Ezryn." Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başlıyor, yavaşça eldivenin kenarına uzanıyorum. Onu çıkarıyorum. Beni durdurmuyor. Eldiveni kucağıma koyup çıplak elini tutuyorum. Kar taneleri bronzlaşmış tenine düşüyor. Bir parmağımı nasırlı avucunda ve parmak uçlarında

gezdiriyorum. "Ama senin sihrin iyi. Öyle olduğunu biliyorum. Tıpkı kaleye ilk geldiğimde beni iyileştirdiğin gibi. Ya da Farron'u sakinleştirmek için kullandığın gibi. Senin büyün iyi, Ezryn. Sen de öylesin."

Ezryn miğferinin altından bir nefes veriyor; sıcak, tiz bir ses çıkarıyor. Hızla hareket ederek elini çevirip benim elimi tutuyor. "Keşke haklı olsaydın."

Aramızda yoğun bir hava var, tenlerimizin değdiği yere baktığını söyleyebilirim. Kalbim çarpıyor, karnımda gergin bir burulma hissediyorum. Çok basit, sadece elim onun elinde ama kendimi çırılçıplak hissediyorum. Belki de teninin bu küçük görüntüsünün çok nadir, çok savunmasız olmasından.

"Ezryn," diye fısıldıyorum. "Neden yüzünü kimseye gösteremiyorsun?"

"Bu Bahar Krallığı'nın âdetidir. Kraliyet ailesinin her üyesi yüzünü saklar. Bu kadim bir gelenektir. Yüzümüzü saklamak halkımıza olan bağlılığımızı gösterir. Her şeyden önce krallığın hizmetkârları, yeryüzünün savaşçılarıyız. Kraliyet ailesinin bir üyesi yüzünü gösterirse..." Sesi alçalıyor. "Bu, birinin hayal edebileceği en büyük onursuzluktur, Bahar Krallığı'ndan sonsuza dek sürgün edilmekle cezalandırılır."

"Vay canına," diye fısıldarım. "Bu çok... Sert. Yani hiç kimse yüzünü görmedi mi?"

"Eski yasalara göre kan bağı olan kişiler arasında yüzünü gösterebilirsin ancak ailem çok katıdır. Beş yaşıma geldiğimde miğferimi taktım ve o zamandan beri başımdan çıkarmadım."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ellerimi dizlerine koyarak ona doğru atılıyorum. "Dur bir dakika! Onu *hiç* çıkarmıyor musun? Peki, nasıl göründüğünü biliyor musun?"

Kıkırdıyor. "Evet, yalnızken çıkarabilirim. Yemek yerken ve yıkanırken, bilirsin işte."

"Ah, evet." Gülüyorum.

"Ve..." Gökyüzüne bakıyor. "Eşimin huzurunda çıkaracağım."

Kendimi kar tanelerinin zırhının parlak yüzeyinde ve siperinde

dans edişine kaptırıyorum. Uçuşan kar tanelerinin kirpiklerinde nasıl görüneceklerini merak ediyorum. "Bu romantik bir şey."

Oflayarak sanki istemiyormuş gibi yavaşça eldivenine uzanıp tekrar giyiyor. "Sanırım yeterince soğukta kaldın. Partiye geri dönelim mi?"

Şatonun kapısına doğru bakıyorum. Perth'in sesi kafamda yankılanıyor: *İnsan. Kurtçuk. Fahişe.* "Herkes bana bakacak. Bir insanın burada olmasının çok saçma olduğunu düşünecekler. Benim iğrenç bir canavar olduğumu düşünecekler."

Ezryn ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Artık Castletree Leydisi'sin. Biz canavarlar, bir arada durmalı, birbirimize destek olmalıyız."

Perth'e karşı durduğunda da bana böyle seslenmişti. *Castletree Leydisi.* Gözlerim tekrar yaşarıyor ve titrek bir nefes alıyorum.

Ezryn sendeleyerek geri çekiliyor. "Ağlıyorsun..."

"Hayır, hayır, bu seferki mutluluktan," diyorum hemen. "Daha önce hiçbir yere ait olmamıştım."

Bir bilgi edinirken vücudunun sakinliğine ve ardından gelen hızlı hareketlere alışıyorum. Ezryn tutmam için kolunu uzatıyor. Bu devasa, zırhlı vücudun böylesine centilmence bir jest yapması çok komik. Kolunu giyerken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Balo salonuna geri dönüyoruz. Neşeli bir vals çalıyor. Dayton'ın iriyarı bir peri erkekle dans ettiğini ve bir grup yaşlı peri kadının Farron'un peşinden koşturduğunu görünce gülüyorum. Öte yandan Keldarion başını ellerinin arasına almış tahtında oturuyor.

"Kimse Kel gibi somurtamaz," diye fısıldıyor Ezryn.

Önce kıkırdıyorum ama sonra aklıma bir düşünce geliyor. *Dikkat dağıtıyorsun.* "Ben seni tutmayayım."

"Gülünç insan," diye mırıldanıp beni dans pistine çekerek kollarının arasına alıyor.

Soğuk zırhına rağmen vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. Bu dans daha hızlı tempolu ve oda dönene kadar beni döndürüyor.

Kahkahalar atarak, "Ez!" diye bağırıp göğsüne yığılıyorum. Birbirimize dokunduğumuzda sanki aramızdan bir elektrik akımı geçiyor

ve nefesim kesiliyor. Müziğin ve kalabalığın gürültüsüne rağmen nefesini duyabiliyorum.

Miğferini bana doğru eğiyor.

"Ezryn," diye fısıldıyorum. "Gözlerin ne renk?"

"Kahverengi," diye fısıldıyor. "Gözlerim kahverengi."

Elimi miğferine doğru uzatıyorum, parmaklarım soğuk metalin üzerinde kayıyor. Sanki dünyanın geri kalanı etrafımda bir sis bulutunun içinde kaybolmuş gibi. "Kahverengi..."

Birden kapılar *vınlayarak* açılıyor ve tüm balo salonunu buz gibi bir rüzgâr kaplıyor. Kalabalığın nefesi kesiliyor, müzik neredeyse duruyor.

Kapıdan gür bir ses yankılanıyor: "Aferin, Keldarion. Nasıl parti yapılacağını her zaman bilirdin."

Merdivenlerin tepesinde, korkuluğa kayıtsızca yaslanmış duran kişi, Dikenlikler Prensi Caspian.

Bölüm 48

Rosalina

Dikenlikler Prensi burada. Kış Krallığı'nda. *Benim* düzenlediğim baloda. Salon o kadar sessiz ki Caspian'ın merdivenlerden aşağı attığı her adım bir çan gibi yankılanıyor. Ezryn omuzlarımdan tutup kendine doğru çekiyor, vücudunu bana siper ediyor. Diğer prensleri görmek için arkamı dönüyorum. Dayton ve Farron balo salonu boyunca koşuyorlar. Ama Caspian'a değil.

Keldarion'a.

Her biri Kel'in bir kolundan tutarak tahtan kalkmasına engel oluyorlar. Ve Kel'in yüzündeki ifade...

Kalbim parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Yüz hatlarında saf öfke ve ıstırap dalgalanıyor.

Öte yandan Caspian, bu kadar kötü biri için çok güzel denecek bir gülümsemeyle kalabalığa bakıyor. "Bu güzel baloyu düzenleyen kişiye saygılarımı sunmaya geldim," diyor. Sesi salonun her yerinde yankılanıyor. "Görünüşe göre davetiyem postada kaybolmuş." Siyah gözleri üzerime dikiliyor.

Caspian... Beni görmeye mi geldi? Nasıl bir oyun oynuyor?

Caspian merdivenlerden indikten sonra duruyor. Üzerinde, manşetleri gümüş astarlı siyah bir ceket ve koyu mor bir pelerin var. Uzun siyah saçları dalgalar halinde omuzlarına iniyor. Ve o koyu gözler... O kadar güzel ki sadece ona bakmak için bile nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

"Çok sıcak bir karşılama değil," diyor. "Ben sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece siz güzel periler gibi dans etmek istiyorum."

"Krallığımdan defol," diye hırlıyor Keldarion tahtından.

Caspian kıkırdayıp tekrar yürümeye başlıyor. Önündeki periler ikiye ayrılarak ona yol açıyor. "Aslında buraya seni görmek için gelmedim, sevgili Kel. Görmek için geldiğim kişi... Buradayım..."

Dudaklarının "onu" dediğini görüyorum. Ama kafamın içinde, seni diye duyuyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sanki beni dünyaya bağlı tutacak tek şey oymuş gibi Ezryn'in zırhının arkasına tutunuyorum.

"Majesteleri, Kış Krallığı Prensi ve Vadi'nin Yeminli Koruyucusu, sana gitmeni söyledi," diyor Ezryn, otoriter bir sesle.

Caspian tek kaşını kaldırıp Ezryn'in hemen önünde duruyor. Çok yakın. Ez'in dev metal sırtının arkasından kafamı uzatsam, ona dokunabilirim.

"Ah, Ez, hayatım. Uzun zaman oldu. Bakıyorum hâlâ Keldarion'un metal köpeği olmayı sürdürüyorsun."

"Ve sen her zamanki gibi burada istenmeyen birisin," diye aynı terslikle karşılık veriyor Ezryn. "Bunu yapma, Caspian. Dövüşmek mi istiyorsun? Tamam. Ama onu bunun dışında tut."

Caspian elini havaya kaldırıp tırnaklarını inceliyor, "Senin aksine, Ez, Keldarion'un her kaprisini kabul etmiyorum. Sırf Ayaz Hazretleri karnını okşasın diye kendi elini kesersin sen ve ilgilenmem gereken başka işler var. Bugün, Castletree'nin seçkin konuğuyla dans etmek istiyorum."

Ezryn, ancak vahşi bir homurtu olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarıyor ve bu ses maskesindeki yankılanmayla daha da korkutucu hale geliyor. Odadaki gerginlik elle tutulacak kadar yoğun. Çok yüksek sesle nefes alırsam her şeyin patlayıp balo salonunun havaya uçacağına yemin edebilirim.

"Hey, Caspian, yirmi beş yıl önce de partilerde istenmiyordun. Şimdi de istenmiyorsun," diye gürlüyor Dayton kürsüden. Eli hâlâ Keldarion'un omzunda. "Neden iyi bir çocuk olup kendin dışarı çıkmıyorsun?"

Caspian hainee kıkırdıyor. "Kel'in yanında dururken sert adam olmak çok kolay, değil mi, Dayton? Söylesene, şu anda Yaz Krallığı'nı kim yönetiyor?"

Dayton geriliyor, yakışıklı yüzü kasılıyor.

"Ah, tabii ya." Caspian ağır ağır, kelimeleri uzatarak konuşuyor. "Yetkiyi küçük kız kardeşine bıraktın. Ama bence senin krallığın şanslı. Kardeşlerinin savaşa yalnız gitmesine izin veren ayyaştan daha iyi. Böylesi senin için iyi oldu, değil mi, Yaz Krallığı Prensi?"

Farron bakışlarını Dayton'ın kül rengi olan yüzünden Caspian'a çevirip sert bir şekilde kükrüyor. "Kapa çeneni. Burada kötü olan tek kişi sensin, Caspian. Castletree'nin hayatını emiyor..."

"Ah, bu bizim küçük araştırmacımız değil mi? Hani hayatı bir kitabın arkasında olan? Dikenlerimi seviyor olmalısın. Her gününü saklanarak, onlara bir çare bulmaya çalışarak geçiriyorsun. Ama onlar olmasa ve sen gerçekten krallığını yönetmeye geri dönmek zorunda kalsaydın ne yapacaktın? Beni kandırmaya çalışma. Sana verdiğim hediye için dizlerinin üstüne çöküp bana teşekkür etmelisin." Caspian'ın sesi muzip şakacılığını kaybetmişti. Şimdi tamamen gaddarcaydı.

Farron oklarla vurulmuş gibi geriye doğru sendeleyip elini göğsüne koyuyor.

"Yeter." Ezryn, Caspian'a doğru ilerleyerek, "Muhafızlar, bana bir kılıç getirin..." dedi.

"Elbette bir silaha ihtiyacın var. Bahar Prensi, ellerinde kan olmadan nedir ki?" Meleksi yüzündeki kaşları çatılan Caspian onun önüne yürüyor. "Goblinler konuşmayı sever, biliyorsun. Sen Below'da en sevilen hayalet hikâyesisin. Briar'ın Siyah Canavarı."

"Kes sesini," diye hırıltılı bir sesle bağırıyor Ezryn.

"Onları öldürmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum," diyor Caspian. "Bazen bunu yavaşça yapıyorsun. Onlara işkence ediyor, kanlarının ağzını doldurduğu gibi çığlıklarının kulaklarını doldurmasına izin veriyorsun. Sorun değil. İşkence sanatını takdir edebilirim."

Ezryn, göz göze gelene kadar hışımla ona doğru koşuyor. "Dilini koparacağım."

Ama Caspian geri adım atmıyor. Bunun yerine gülümsüyor. "Senden korkuyorlar. Ve sen bunu seviyorsun. Seni iyi tanırım, Bahar'ın Ezryn'i. Huzur içinde olduğun tek zaman, kana bulanmış bir canavar olduğun zamanlar olduğu doğru mu? Goblinlerimi yavaşça öldürüyorsun çünkü onların çığlıklarıyla hayal kırıklığına uğrattığın, kaybettiğin herkesin çığlıklarını bastırmak istiyorsun." Beyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. "Annen gibi?"

Ezryn sus pus oluyor. Yüzümden yere düşen bir damla gözyaşı sanki patlama gibi bir ses çıkarıyor. Tahtında oturan Keldarion'a dönüyorum. *Bir şey yap. Onlara yardım et.*

Ama Keldarion yüzü kederle kasılmış bir halde görünmez zincirlerle sabitlenmiş gibi olduğu yerde kalıyor.

"Hepiniz," diyor Caspian tükürürcesine. "Zavallısınız."

Öfke bedenimi kaplıyor.

Bu adam kendini kim sanıyor da *benim* partimi mahvedip *benim* prenslerimi küçümsüyor? Perth Quellos çizmesinin altında bir karıncaymışım gibi hissettirdi ve bu fazlasıyla tanıdık bir histi. Hayatım boyunca kasabamdaki insanlar tarafından, Lucas tarafından böyle hissettirilmiştim. Ve her darbeye, her yumruğa katlandım çünkü yere serilmek ayağa kalkmaktan daha kolaydı.

Ama şimdi, içimde bir ateş yanıyor. Ve bu kömürlerin üzerine yatmayacağım. Bir daha asla.

Ezryn'in önüne geçip Dikenlikler Prensi'ni mükemmel kaslı göğsünden itiyorum.

Geriye doğru tökezleyince kalabalıktan şaşkınlık dolu bir ses yükseliyor.

Caspian ayaklarına, sonra tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. Ağzını açıyor... Ama onun tek kelime etmesine izin vermiyorum.

"Anladık, Dikenlikler Prensi. Kıskanıyorsun." Sesim soluk soluğa bir homurtu olarak çıkıyor. Şimdi onun önünde volta atan benim.

"Dört prens birbirine sahip. Peki ya senin neyin var? Goblinlerin ve dikenlerin. Tüm zamanını prensleri takip edip kafayı onlara takarak geçirmene şaşmamalı." Burnunun dibine kadar gelip öfkeyle ona bakıyorum. "Onlar gibi olmak istiyorsun."

Caspian bana gülümsüyor. "Ah, benim tatlı Rose'um, ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kapa çeneni. Konuşmam bitmedi." Kalbim kulaklarımda gümbürdüyor ama umurumda değil. Bu güvensiz adamlardan bıktım usandım artık. "Prensler mükemmel mi? Hayır. Hata yaptılar mı? Evet. Ama hâlâ buradalar. Vadi'yi ve içindeki herkesi önemsedikleri için buradalar."

Sert göğsünden dürtüyorum. "Peki, sen neyi önemsiyorsun? Çirkin bahçeni yaymayı mı? Partilerde kendini aptal yerine koymayı mı?" Başımı iki yana salladım. "Asıl zavallı olan sensin, Caspian. Ve bunu biliyorsun."

Bu kez Caspian sus pus oluyor. Bir nefes alarak dikenlerinin kalabalığın arasından çıkıp beni sarmasını bekliyorum. Ama bu olmayınca ona sırtımı dönüp prenslerime bakıyorum. Ezryn, Dayton, Farron ve Keldarion. Her biri çok kırılmış. Ama kırıkları bile yıldız tozu gibi parlıyor. "Prensler senin hayal edebileceğinden daha fazla cesur ve yürekli, Caspian," diye fısıldıyorum. "Hayatının çok üzücü olduğunu söyleyebilirim. Acı çektiğin için üzgünüm." Ona doğru bakarken gözlerim öfkeli gözyaşlarıyla parlıyor. "Ama bu yüzden onları parçalamaya hakkın yok."

Caspian dilini dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Koyu gözleri kısılıyor, ağzının köşesinde hain bir gülümseme beliriyor. "Sen ne biliyorsun ki? Benim gülümün dikenleri var."

Omuzlarımı dikleştirip onun burnunun dibine geliyorum. Bu karanlıklar prensine bakıyorum ve hiç irkilmiyorum. "Partiye beni görmek ve dans etmek için geldiğini söyledin. İşte buradayım. Hadi dans edelim."

"Rosalina, yapma," diyor Ezryn ama ben onu elimle uzaklaştırıyorum.

"Caspian?" diye ısrar ediyorum.

Caspian bir elini saçlarımın koyu dalgalarının arasında gezdiriyor. "Seninle dans etmek benim için bir onurdur."

Başımı sallayarak müzisyenlere işaret edince onlar Keldarion'a bakıyorlar. Elleri buzdan tahtında oyuklar açıyor ama ben onu gözlerimle ikna ediyorum: *Ne yaptığımı biliyorum.*

Acı dolu bir el hareketiyle müzisyenlere çalmalarını söylüyor.

Vals başlıyor.

Başka kimse dans etmiyor. Dikenlikler Prensi ve ben, rüzgârda sürüklenen iki yaprak gibi, ay ışığının aydınlattığı göldeki tek bir dalga gibi hareket ediyoruz. Kel'in iyi bir dansçı olduğunu düşünmüştüm ama Caspian gölgede bırakıyor. Her hareketi akıcı ve şehvetli.

Bakışlarımı yüzünden ayıramıyorum; o alaycı ifadeyi koruyor, neredeyse hiç göz kırpmıyor. Gözleri kara delikler gibi ve ben onların çekimine kapılmış durumdayım.

"Söyle bakalım, Castletree Prensesi olmak hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor Caspian sertçe.

"Harika," diye karşılık veriyorum. "Yemekler muhteşem. Bir ara yemeğe gelmelisin."

"Ah, Prenses, beni davet etmek istemezsin." Beni aşağı doğru eğiyor. "Yoksa ben her zaman gelirim."

Hızlanan nefesimle göğsüm inip kalkınca gözleri bedenime kayıyor. Hınzırca gülümsüyor.

Odaklanmaya ihtiyaç duyarak, "Neden şatonun her yerinde dikenlerin var?" diye soruyorum. "Neden onları çıkarmıyorsun?"

Beni döndürüp göğsüne doğru çekiyor. "Bunu yaparsam hoşuna gitmezdi."

"Ne istiyorsun?" diye ısrar ediyorum. "Castletree'nin büyüsünü çalmak mı? Neden?"

"Sana bir sır vereceğim." Sırıtıyor. "Bence aynı şeyi istiyoruz."

"Bundan şüpheliyim, Caspian."

Başparmağı belimde küçük daireler çiziyor. "Dikkatli dinle, Prenses. Her şeyden önce kendi içgüdülerine güven. Herkes sana buraya ait olmadığını söyleyecek. Sadece bir insan olduğunu. Kaderin hükmü üzerinde hiçbir hâkimiyetin olmadığını." Öne doğru eğilince sıcak nefesi çenemi okşuyor. "Ama yanılıyorlar."

"Söyleyeceğin herhangi bir şeye neden güveneyim?" diyorum nefes nefese.

Başını geriye atıp uzun siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırırken aramızda bir enerji patlaması yaşanıyor. "Çünkü ben yüzeyin altındaki şeyler konusunda uzmanım."

Müzik yükseliyor, hareketlerimiz gittikçe hızlanıyor. Bir akıntıda sürüklendiğimi ve tutunabilmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını hissediyorum.

"Dansımız neredeyse sona ermek üzere," diyor. "Ve sana burada olmamın gerçek nedenini söyleyeceğim. Değerli prenslerin senden bir şey saklıyor."

Cevap vermiyorum. Veremiyorum.

"Girmen yasak olan şu Yüksek Kule?" Sesi zihnimde yumuşak bir şekilde yankılanıyor ve bir an için sanki *içimde* konuşuyormuş gibi hissediyorum. "Zaman tükeniyor. Kendin gör."

"Yüksek Kule'ye girmenin bir yolu yok."

"Artık yolu daha kolay bulacaksın. Sadece kendine güven." Müzik hızlı kreşendoya ulaşıyor ve dönüyor, dönüyor ve dönüyoruz. En sonunda Caspian beni saçlarım dans pistine değecek kadar eğiyor.

"Birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdi, Prenses," diye fısıldıyor. "Unutulmaz bu gece için teşekkür ederim."

Sonra diliyle yalayarak göğüslerimin çukurundan boynuma ve dudaklarıma doğru...

Bir takırtı sesi duyulunca kürsüye bakıyorum. Keldarion, Dayton ve Farron'u itip yerinden fırlıyor.

Tam bize doğru.

Bölüm 49

Rosalina

Caspian beni yukarı çekme şansı bile bulamadan Keldarion onun üzerine atılıp yere yatırınca ben sertçe yere çarpıyorum. Keldarion, Caspian'ı tuniğinin önünden tutarak kaldırıyor.

Caspian, yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifade ve dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Ah, Kel, beni endişelendirdin. Kıskançlığın seni ele geçirmese neredeyse tüm dansı bitirecektim. Artık senin için özel olmadığımı düşünmeye başlamıştım."

"Git." Keldarion'un gözleri tehlikeli bir vaatle parladı.

Caspian onun elinden kurtulduğu anda ayağa kalkıyorum. Caspian zarif bir şekilde doğrulup Kel'in bileğini yakalıyor. "Gelmek zorundaydım. Sabırsızlanıyordum."

Gözleri bana kaydığı anda başımın etrafında bir şey sürünüyor. Yavaşça buzlu duvardaki yansımama bakıyorum. Alnımın üzerinde dikenlerden bir taç örülüyor.

"Ona daha çok yakışıyor," diyor Caspian.

Kel donup kalıyor, kendimi onlarla birlikte garip bir küçük baloncuğun içinde hapsolmuş gibi hissediyorum. Caspian ayak parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını Kel'in kulağına yaklaştırıyor. "Kırılman ve onun bana ait olması ne kadar sürecek?"

Caspian'ın elinin hareketi dikkatimi çekiyor, başparmağı Kel'in bileğinin üzerinde garip denecek kadar samimi bir şekilde geziniyor. Kel ile yaptığım pazarlık dövmesinin hemen üzerindeki koyu çizgiyi okşuyor. *Bu da ne?*

"Asla," diye hırlıyor Keldarion. Kükreyerek Caspian'ı balo salonunun diğer ucuna fırlatıyor.

Keldarion kamburlaşmış ve soluk soluğa, önümde duruyor. Ayaklarının altındaki buz çatırdıyor ve parmak uçları buz büyüsüyle mavi mavi parlıyor. Öfkesi onu alt ederse, sırrı Kış Krallığı'nın tüm soylularının önünde açığa çıkacak.

Caspian, hiç rahatsız olmamış gibi yerden kalkıp ceketini silkeliyor. Dayton, Farron ve Ez hep birlikte Keldarion'un yanına koşarken bir rüzgâr elbisemi ve saçlarımı savuruyor.

"Şu anda bile bana zarar vermeye dayanamıyorsun, değil mi?" Caspian'ın yakışıklı yüzünde kesinlikle zalim bir gülümseme beliriyor.

"Sen. Burada. İstenmiyorsun!" diye uluyor Keldarion ve aynı anda uçları ölümcül noktalara kadar sivriltilmiş bir dizi devasa buz sarkıtı yerden fırlayıp Dikenlikler Prensi'ne doğru yükseliyor.

Caspian ellerini kaldırınca zemini yararak bacaklarının etrafına dolanan kocaman mor dikenler onu buzdan hançerlerin yolundan kaldırıyor. "Bunu ne zaman kafana sokacaksın?" diye bağırıyor Caspian. "Kontrol sende *değil.*"

Duvarlardan, yerden ve hatta kürsüden gittikçe daha fazla diken fışkırıyor. Konuklar çığlık atarak balo salonundan kaçışıyor. Dikenli çalılar yemek masalarını sürüklüyor. Buzdan heykeller yere düşüp milyonlarca parçaya ayrılıyor. Kel'in tahtı, altından sadece mavi bir parıltı görünene kadar diken çalılarıyla sarılmış durumda.

Dikenli çalılar Caspian'ı daha da yükseğe kaldırıyor. "Ah, biraz kaosa bayılıyorum." Siyah gözlerini bana dikip göz kırpıyor. "Elveda, Prenses." Dikenli çalılar onu daha da sıkı sarıyor ve ardından...

Yok oluyor. Boğazımdan neredeyse bir rahatlama nefesi çıktı çıkacak... Ama panik içindeki kalabalığın arasından bir mırıltı yükseliyor.

"Dikenlikler Prensi'ni buraya o getirdi."

"Bir kez hainlik yapan her zaman hainlik yapar."

"Keldarion, Below'la tekrar ittifak kuruyor! Dikenleri Kış'a geri getirdi!"

"Ona güvendiği için Keldarion suçlu."

Titreyen bacaklarımla duruyorum. Prensler bir daire oluşturmuş, hepsi dışarı bakıyor.

Ters giden bir şeyler var.

Bir asilzade, dikenlerle kaplı bir masanın arkasındaki saklandığı yerden öne çıkıyor. "Şuna bakın! Prens Keldarion, sırf Dikenlikler Prensi bize pusu kursun diye yıllarca terk ettiği yere geri dönüyor! Hâlâ Below ile ittifak halinde... İşte kanıtı!"

"Hayır," diye homurdanıyor Kel. "Benim bağlılığım Kraliçe'ye."

Bir peri kadın kalabalığın arasından bağırıyor, "O zaman neden Koruyucunun Kılıcını taşımıyorsun? Neden buradayken Caspian'ı öldürmedin?"

"Ben... Öldürmedim... Çünkü..." Kel kekeliyor.

Ah hayır. Perth Quellos'un sürekli bahsettiği isyanlar. Bu da bir isyanın başlangıcı mı? Kendi etrafımda döndüğümde vezirin bir kapının eşiğinde gizlendiğini görüyorum. Neden hiçbir şey yapmıyor?

Bir şey havada uçup Kel'in güzel tuniğinin üzerine düşüyor. Bir nar. Mor suyu göğsünden aşağı kayıyor.

"Kahrolsun Prens!" diye bağırıyor genç bir asil. "Krallığımızı hainlerden geri alalım!"

"Ben hain değilim," diye kükrüyor Kel. "Kesin şunu..."

Ama kalabalığı bir ateş sarmış. Damarlarımda bir panik dalgası dolaşıyor ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Misafirler dikenleri koparıp masalardaki bıçak ve çatalları sallıyor. Bir grup kürsüye hücum edip tahtları devirmeye başlıyor. Ezryn ve Dayton, Keldarion'un önüne geçiyorlar ve etraflarında sihir kıvılcımı patlıyor. Dayton ellerini bir şef gibi hareket ettirerek dönen bir su bariyeri oluşturuyor. Ez de zemine dokununca yer kayıyor, yeni sürülmüş toprağa ve çok kalın bir kök karmaşasına dönüşüyor, onlara doğru gelen soylular tökezleyip düşüyorlar. Kel, onların arasında sarsılmış bir şekilde duruyor.

Farron nerede? İyi mi? Yine etrafımda döndüğüm sırada yüzünde yırtıcı bir öfke ifadesi olan bir peri kadınla göz göze geliyorum. "Di-

kenlikler Prensi ile dans ediyordun. Sen onun Below'dan gelen dişi şeytanlarından biri misin?"

Kuğunun oyulmuş başını tutuyor, düşen bir buzdan heykelin kalıntıları. "O lanet olası yuvarlak kulaklarını kafatasına gömeceğim," diye bağırıyor.

Dudaklarımdan yükselen bir çığlıkla geriliyorum. Ama o sırada atlayan Farron'un ellerinden kırmızı ve altın yapraklarla dolu sert bir rüzgâr geliyor. Peri kadın salonun içinde uçuyor, kuğunun başı yere çarparak parçalanıyor.

Farron bana doğru dönünce kumral bir bukle gözlerinin arasına düşüyor. "Acele et. Seni buradan çıkarmalıyım."

Elimi tutuyor, beni balo salonunun diğer tarafına doğru sürüklemesine izin veriyorum. Tam bir anarşi ortamı. Muhafızların bir kısmı diğer üç prensin etrafında bir çember oluşturmuş, onları isyan eden soylulardan koruyor ve diğerleri ise isyancıları bastırmaya çalışıyor. Ama diğer tarafta, mızraklarıyla balo salonunu darmadağın eden birkaç muhafız olduğunu da fark ediyorum.

"Neler oluyor?" diye bağırıyorum.

"Kış Krallığı daha önce de Dikenlikler Prensi tarafından yakılmıştı," diye soluyor Farron, hararetli bir arbededen geçmeye çalışırken beni bir masanın altına iterek. "Bu, son ihanetten kaynaklanan korku ve öfkenin doruk noktası."

"Ama bunun acısını Kel'den çıkarıyorlar." Farron beni masanın diğer tarafına çekiştirirken güzel elbisem yırtılıyor.

"Şey, Kel pek de örnek bir yönetici sayılmazdı," diye mırıldanıyor Farron. "Hadi."

"Ama durumu daha iyi hale getirmeye çalışıyor!" diye bağırıyorum, yetişmek için soluk soluğa kalmış bir halde. Perth Quellos nerede? Kel'in yerine o yönetiyor. Ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Farron beni bir kapıdan itip boş bir koridora sokuyor. Bahçeye çıkana kadar koşuyoruz. Gözlerimi kırpıştırarak kara bulutların arasından güneşi bulmaya çalışıyorum.

Farron parıldayan yaprak madalyonunu alıp uzatıyor. Yanardöner ayna parlıyor. "Acele et, Rosalina. Castletree'deki odanı düşün. Orada güvende olacaksın."

"Sen olmadan olmaz." Farron'un kolunu tutuyorum.

Başını sallıyor. "Kalıp elimden geldiğince bunu yatıştırmaya yardım etmeliyim."

"Peki ya Kel? Tehlikede. Onu öldürebilirler."

"Ez ve Dayton buna asla izin vermez. Ben de böyle bir şeye asla izin vermem." Farron yanağıma dokunuyor. "Bana güven."

Kapılar çarparak açılıyor ve ellerinde keskin bıçakları ve çalılardan koparılmış sert dikenler tutan bir grup soylu dışarı fırlıyor. "Git, Rosalina," diyor Farron, bir nefeste.

Şatodaki sıcak yatağımı, Astrid ve Marigold ile birlikte makyaj masasının önünde oturduğumu düşünüyorum. Bana güneş ışığını ve taze toprak kokusunu hatırlatan sarmaşıklardan ve yemyeşil çayırlardan oluşan duvar resimlerini düşünüyorum.

Evimi düşünüyorum.

Farron'a son bir kez daha bakarak ışığın içine atlıyorum ve arkamdaki kıyamet kayboluyor.

Bölüm 50

Rosalina

Güneşin alçalmasını çaresizce izliyorum. Neredeler? Neden hâlâ dönmediler?

Aynadan Castletree'ye geçtiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Midem düğümlenirken ve zihnimde tüm korkunç olasılıklar yarışırken her dakika bir yıl gibi geliyor.

Kış Krallığı'na giden hizmetçiler bile geri dönmedi. Yaralanmış olabilirler mi? Tehlikedeler mi? Yakında geri dönmezlerse, gece olacak ve sırları herkes tarafından bilinecek.

Yatağa uzandığımda yırtılmış elbisem battaniyenin üzerinde bir buz şelalesi gibi görünüyor. Gitmemeliydim... Ama ne yapabilirdim ki? Prensler için sadece bir yük olacaktım.

Belki de Perth Quellos en başından beri haklıydı.

Dikenlikler Prensi ile dans etmenin barışçıl bir çözüm olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar da aptalmışım. O, gerçekten bir düzenbaz.

Kıymetli prenslerin senden bir şeyler saklıyor.

Elim başımdaki dikenli taca kayarken tavana bakıyorum. Herkes Yüksek Kule konusunda çok ketum. Orada ne oldu ki? Kapısını bir kez açmaya çalıştığımda kilitliydi. Kel bana oraya girmenin kesinlikle yasak olduğunu söylemişti.

Ayağa kalkıp odamı adımlıyorum. Lanetin kendisinden daha kötü olabilecek ne saklıyorlar? Son birkaç ayda yaşadıklarımızdan sonra bana güveniyorlar. Bunu biliyorum.

Ama... Caspian'ın sözleri, bir hayalet gibi tenimi ürperterek zihnimde dolaşıyor, Yüksek Kule'de ne var?

Pencere pervazına gidip bir kez daha güneşe bakıyorum. Hâlâ geri dönmediler. Ve burada onları hiçbir şey yapmadan onları bekleyemem.

Kaderimi kendi ellerime alma zamanı.

Gözlerimi kapatıyorum ve Castletree'de yaşadığımdan beri sezdiğim derin bir bilgi, içgüdüsel bir şey hissediyorum. Bu kalede, bu dikenlerde çok daha fazlası var. Beni *duyabiliyorlar.*

"Bana Yüksek Kule'ye giden yolu göster," diye fısıldıyorum. "Bana yolu göster."

Arkamdan bir inleme sesi gelince odamın köşesindeki kiraz ağacına dönüyorum. Böğürtlenler ve mor dikenlerle kaplı gövdesi çatırdayarak açılıyor. Dikenler geri çekiliyor, kabuk kalkıyor ve pembe yapraklar titreyerek yere düşüyor.

Bir zamanlar kiraz ağacımın olduğu yerde şimdi dar bir merdiven var. Castletree'nin dehlizlerine giden bir yol.

"Kendine güven," diye fısıldıyorum. Ve kalbime bir ip bağlanmış gibi karanlığa doğru süzülüyorum.

Merdiven zifiri karanlık ve dönüyor, dönüyor ve dönüyor. Ağacın tam kalbinden geçip en yüksek dallara doğru ilerliyorum. Sanki içimden gelen büyünün titreşimlerini hissedebiliyorum.

Çok kutsal ve çok kadim bir şeyin hissi.

Her adımım bilinçli. Kalbimin de aynı büyüyle attığına yemin edebilirim. Merdivende dikenli çalılar var ama başka yerlerdeki kadar sık değil. Bunun yerine tek bir dikenli dal duvarların her iki yanından dolanıyor ve ben karanlığın içinde tırmanırken sanki bir korkuluk görevi görüyor.

Sonunda tahta bir kapıya ulaşıyorum. Kolu çevirip Yüksek Kule'nin tepesine adım atıyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak büyük odaya bakıyorum. Büyük vitray pencerelerden içeri giren soluk ışık odayı parlak kırmızı, mavi, turuncu ve yeşile boyuyor. Ve dikenler...

Şatonun başka hiçbir alanı, hatta Kış Kanadı bile, dikenlerle bu kadar dolu değil. Zeminde bir halı gibi uzanıyor, elbiseme takılıp du-

ruyorlar. Duvarların yukarısına, yukarısına, yukarısına uzanıyor, tavanın ucuna dolanıyorlar. Sanki Castletree'nin iskeleti gibiler.

Nefesim kesiliyor. Odanın tam ortasında, hiçbir dikenin dokunmaya cesaret edemediği hilale benzer bir şekil var. Zemin, canlı bir yıldız yağmuru resmiyle döşenmiş; göklerden inen parıldayan ışıklar. Ve verimli topraktan oluşan küçük bir alanda dört gül yetişiyor.

Birinin pembe yaprakları var ve vitray pencereden gelen zümrüt yeşili ışıkla kaplı. Yanında sarı ışıkla yıkanan turkuaz yapraklı bir tane büyüyor. Onun yanında parlak turuncu bir tane var, cam onu koyu kırmızıya boyuyor. Ve son olarak, dokunursam donacakmışım gibi hissettiğim çok güçlü bir renkte, masmavi bir gül var.

Ve güller soluyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum, güllerden yayılan sihir bir gelgit dalgası gibi üzerimi kaplıyor.

Güller sanki hayata zar zor tutunuyorlarmış gibi görünüyor. Yaprakları buruşmuş, yaprakları sarkmış. En sondakinden değerli mavi bir yaprak düşüyor ve yerde kuruyarak toz haline geliyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diyorum. "Bana ne göstermeye çalışıyorsun?"

Ve sanki Castletree yalvarışımı duymuş gibi vitray pencerelerden gelen ışık parıldıyor ve *hareket ediyor.* Parlak renkli bir gökkuşağı, bir görüntü oluşturana kadar birlikte kıvrılıyor, bükülüyor, dönüyor ve yay çiziyor.

Nefesim kesiliyor. Karşımda duranlar... Prenslerim.

Işıktan yapılmış çıplak imgeler olsalar da onlar olduğunu biliyorum. Çiçeğinin arkasında duran Ezryn, elini bir kılıca kenetlemiş. Dayton, saçları daha kısa ama gülümsemesi aynı. Farron, büzüşmüş ve ürkek. Ve başında beyaz bir karmaşa halindeki saçları, yüzünde acımasızca bir somurtkanlıkla Keldarion.

Bana bakıyorlar.

Hayır, bana değil. Arkamdaki bir şeye. Birine.

Döndüğümde, soluk gri ışıktan yapılmış bir kadın silueti görüyorum. Şekli vücudumun içinde parıldıyor ve prenslerin önünde duruyor.

Dört gül tutuyor. Her biri sanki kesme camdan yapılmış gibi parlıyor.

Şimdi anlıyorum.

"Castletree," diye fısıldıyorum. "Bana yaşanmış bir an gösteriyorsun."

Prensler kadına bakıyor, renkli hayali görüntüleri çok tanıdık şekillerde hareket ediyor. Ezryn kadına sırtını dönüyor, Dayton gülüyor, Farron geri çekiliyor ve Keldarion... Keldarion suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret ediyor.

İçime yoğun bir korku hissi doluyor. Çünkü bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyorum. Kâbusu bizzat gördüm. Bu, amansız rüzgâra karşı sığınak arayan kayıp bir gezgin değil.

Bu Büyücü.

Ve aniden etrafımdan parlak beyaz bir ışık fışkırıyor, kadın içe doğru dönünce cüppesi etrafını sarıyor. Gördüğüm en güzel peri olarak ortaya çıkıyor. Parlayan bir yıldız ışığı varlığı bütünleşiyor.

Nedenini bilmiyorum ama gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. Onun elini tutmak için öne doğru bir adım atıyorum ama benim erişemeyeceğim bir yerde.

Onun ardındaki prensler geri çekiliyorlar, kendi ışıkları sönüyor. Büyücünün az önce tuttuğu güller şimdi onların başlarının üzerinde süzülüyor.

"Evren döngüseldir," diyor kadın. Bu sanki atmosferdeki yıldızların parıltısı gibi. "Gündüz geceye ve sonra tekrar güne döner. İlkbahar yaza, yaz sonbahara, sonbahar kışa ve kış ilkbahara. Ölenler kozmosa geri döner, ruhları çimenlere, hayvanlara ve yeniden doğan perilere dönüşür."

Bu ses... İçimde bir şeyleri harekete geçiriyor, uyandığım ama hatırlayamadığım bir rüya gibi. Dizlerimin üzerine çöküp kolumu gördüklerime doğru uzatıyorum.

"Ve evren nasıl döngüselse âlemlerin kuralı ve büyüsü de öyledir," diyor Büyücü, prenslere. "Kader bu kuralı dördünüze devretti." Sesi kararıyor. "Ve siz bu sorumluluğu çarçur ettiniz."

Dört prens, başları öne eğik dizlerinin üzerine çöküyor. Peri büyü-

cü daha çok büyüyor. "Hiçbiriniz, ülkelerinizde sizi bekleyen büyük kaderi hak etmiyorsunuz. Krallıklarınızı ve halkınızı hayal kırıklığına uğratmanız gibi bu tutumunuz da göz ardı edilmeyecektir."

"Lütfen bizi bağışlayın," diyorlar hep bir ağızdan.

Büyücünün sesi okyanus esintisi ve buzun ilk kırılma anındaki çatırdaması gibi. "Affedilmeyi hak etmelisiniz."

Sonra Ezryn'e dönüyor. "Bakın burada kim var? Pişmanlık yerine intikam peşinde koşan kanunsuz. Altında yatanla yüzleşmek yerine sıkıntılarını kan ve kemikte arayan kişi. Ve burada da kılıcı kanla ıslandıkça krallığının karışmasına neden olacak bir canavar."

Ezryn, derisini tırmalayarak çöküyor.

Onu rahat bırak, diye çığlık atmak istiyorum ama sesim içimde hapsolmuş durumda.

Dayton'a dönüyor. "İşte, kaderinden korktuğu için bedeninden kaçan aptal. Zamanını ve yeteneğini boşa harcayan kişi. Ve burada da zihni idrak edemeyecek kadar karışık, krallığının yozlaşmasına neden olacak bir canavar."

Dayton'ın sırtı kamburlaşıyor, yüzü acı içinde iki büklüm dizlerinin üzerine çöküyor.

Ama Büyücü'nün işi bitmiyor. Farron'un üstünde beliriyor. "Ve pasifliğin barışçıl politika olduğunu iddia eden korkak. Kararsızlığı kabul etmek yerine araştırmanın arkasına saklanan kişi. Ve burada da perdeleri kapalı tuttukça krallığının güçsüzleşmesine neden olacak bir canavar. Böylece olanları görmek zorunda kalmayacak."

Şimdi Farron, bedeni içe doğru kıvrılarak yere düşüyor.

Ve sonunda Büyücü, Keldarion'a doğru dönüyor. Keldarion dizlerinin üzerine çökmüş yalvarıyor. Ama bunun kendisi için olmadığını biliyorum. Başkaları için.

Boşluğa doğru çığlık atıyorum. Büyücüye, bundan sonra olacağını bildiğim şeyi yapmaması için yalvarıyorum. Ama faydasız. Bu geçmişten bir an. Ve zamanın rotası kaderle yok edildi.

"Ve işte Krallıkların Yeminli Koruyucusu, aşkı uğruna halkına iha-

net eden hain." Büyücünün sesi bir ormanda kesilerek düşen ağaçların sesi gibi yankılanıyor. "Şan ve tutku peşinde koşan kişi. Ve burada da kendi bencil kalbi uğruna tüm Vadi'nin çürümesine neden olacak bir canavar."

"Hayır!" diye bağırıyorum.

Ama geçmişi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Büyücünün ellerinin muzaffer bir şekilde kalkmasıyla prensler bükülüyor, vücutları azman ve korkunç bir şekle dönüşüyor. Sırtları kıvrılıyor, yüzleri burunlara dönüşüyor ve beni tutan ellerin yerini pençeler alıyor.

Şimdi önümde kurtlar var.

Güller başlarının üzerinde süzülüyor ve Büyücü her birine dokunmak için uzanıyor. "Bu şatoyu, içindeki herkesi ve Vadi'nin bütün Yüce Prenslerini lanetliyorum. Her gece, iğrenç bir canavar şekli alacaksınız. Bu büyü ancak kaderinizdeki eşinizin gerçek aşkını kazandığınızda, uzun zaman önce yıldızlar arasında örülmüş olan çift bağını onlara kabul ettirdiğinizde bozulabilir." Parlayan bir gözyaşı onun yıldız ışığı yüzünden aşağı süzülüyor. "Çünkü ancak o zaman kaderinize layık olduğunuzu kanıtlamış olacaksınız."

Kurtlar onun önünde sus pus bekliyor, ışık saçan yüzlerinde azap dolu bakışlar beliriyor.

Büyücü havada iyice yükseliyor. "Bu güller Castletree'de kalacak. Solup toza döndüklerinde..." Büyücü gözlerini kapatıyor. "...lanet sonsuza dek mühürlenecek ve sizler sonsuza dek canavar olacaksınız."

Kurtlar uluyunca sanki binlerce fırtına aynı anda kopmuş gibi oluyor. Işık ve feryatların felaketi arasında, Büyücü dönüyor ve önümdeki görüntü kayboluyor.

t.me/kitapseverlerkulubuchat

Bölüm 51

Rosalina

Aniden zifiri karanlık oluyor.

Nefesim kesiliyor, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi parçalayan dikenleri tutuyorum. Bana söylemedikleri şey bu... Caspian'ın bildiği şey bu.

Beni haksız yere lanetlendiklerine inandırmışlardı, ancak Büyücü geçmişteki kötülüklerden bahsetti. Prenslerimin her biri tam olarak ne yapmıştı?

Ancak kalbimi daha acil bir aciliyet kavramı kavradı.

Zaman tükeniyor.

Güllere ulaşana dek ellerime dikenler batmasını umursamadan yerde sürünerek ilerledim. Her biri boyunlarını bükmüş, yaprakları toprağa doğru sarkmış. Yirmi beş yıldır lanetliler... Daha ne kadar zamanları var?

Onları kurtarmalıyım. Sonsuza dek lanetli kalamazlar. İçlerindeki canavarlara yenilenler sadece prensler değil, çalışanlar da. Astrid, Marigold... Hayatlarının geri kalanında hayvan olarak kapana kısılmış haldeler. Ve prenslerin dikenleri durduracak büyüsü olmazsa Castletree Caspian'ın eline geçecek.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırıyorum. Parmaklarımı toprağa gömüyorum. Bize daha fazla zaman kazandırmak için yapabileceğim bir şey olmalı. Güllere biraz sihir yapabilsem, onları daha uzun süre canlı tutabilsem...

Yumuşak bir ses duyuluyor ve birkaç diken bana doğru kıpırdanıyor. "Bana yardım et," diye fısıldıyorum. "Çiçekleri canlı tut."

Dikenler yavaşça vücuduma tırmanıp, kollarımı sarıyor. Ama korkmuyorum. Sanki içimden bir enerji akımı geçiyor. Bunu birlikte yapabiliriz. Yüzümden yaşlar dökülüyor ve anlamsızca onların mor renkte parıldadıklarını fark ediyorum. Tenimin altında garip bir eflatun parıltı beliriyor.

"Laneti bozabilirim, söz veriyorum. Sadece çiçeğinin biraz daha uzun süre açmış halde kalmasına ihtiyacım var."

Dikenlerden çizilmiş parmaklarım çiçeklerin üzerinde geziniyor. Önce, İlkbahar gülü. Titriyor. Ezryn'i düşünüyorum, yaramı iyileştirirken ellerimin üzerindeki ellerini. Kırık parçalarını bir arada tutan gücü. O bir gizem, çaresizce çözmek istediğim bir gizem.

Sonra, ellerimi dikkatlice Yaz gülünün üzerinde gezdiriyorum. En nadir hazineyi, Dayton'm gizli gülümsemesini düşünüyorum. Öpüşünün ateşini, kollarında hissettiğim sıcaklığı. Verecek çok şeyi var; bu fırsatı elde etmesini sağlayacağım.

Sonbahar gülünü okşarken kalbim güm güm atıyor. Sevgili Farron'um. Hayatım boyunca gerçek bir dost olarak düşüneceğim, beni gerçekten tanıyan ilk kişi, biri. Onunla kütüphanede daha fazla gün geçirmek ve bir gece için şansı olmasını istiyorum.

Dokunduğum çiçekler... Sapları düzeliyor. Taç yaprakları açıyor. Bütün değiller, ama orada hayat var.

Ancak işim henüz bitmedi. Son olarak, Kış gülüne dokunuyorum. Kış Prensim. Keldarion'um. Beni esiri yapan kurtarıcım. Ona bunu söylemem gerek. Ona beni birçok şekilde kurtardığını söylemem gerek. Kendini kurtarabileceğini söylemem gerek. Bunu yapabileceğini biliyorum.

Gülü dokunuşumla açıyor. Daha fazlası, onlara daha fazlasını verebilirim...

Kulaklarımda bir kükreme yankılandığı anda aniden odanın diğer köşesine uçuyorum. Dikenli çalılar uzanıp beni yakalayıp ayaklarımın üzerine indiriyor.

Ve Keldarion yüzünde ölümün görüntüsüyle çiçeklerin önünde yürüyor.

"Burada olman yasak." Sesi canavarın sesi. Sırtını bana dönüp hızla çiçekleri kontrol ediyor. "Ne yapabileceğini bilmiyorsun!"

Korku göğsümde hızla yayılıyor. Keldarion beni ilk yakaladığında bile, içinde böyle bir öfke görmedim.

"Bana zamanının tükendiğini hiç söylememiştin," diyorum nefes nefese.

Keldarion fırtına gibi geliyor. "Bunlar da ne?" Kollarıma dolanmış dikenli çalıları tutup koparıyor.

Dikenli çalılar üzerimden koparken çığlık atıyorum, kendimi onun önünde çaresiz hissediyorum.

"Ne yapabileceğini bilmiyorsun!" Tekrar kükreyip çiçeklere doğru koşuyor ve yakınlarındaki dikenleri koparıyor. Sanki içine bir karanlık çökmüş gibi, ışığın ölmeye gittiği bir yer gibi.

Kapıdan sesler geliyor. Ez, Dayton ve Farron orada.

"Rosie." Farron'un sesi titriyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Yeter ama... Hatam olmayan şeyler için suçlanmaktan bıktım. "Bana yalan söyledin. Hepiniz söylediniz. Büyücünün kötü olduğuna inandırdınız. Peki ama siz, hepiniz ne yaptınız?" Korku kalbimi ele geçiriyor. "Size canavar dedi. Hepinize!"

"Canavar olan Caspian!" diye haykırıyor Kel. Kükreyerek yerden bir diken yığınını koparıyor. Aynı anda şato sallanıyor.

Diğer prensler kapının girişinde öylece duruyorlar ama ben tırmanıyorum. Keldarion bir duvara koşup tutundukları yerden daha fazla diken çıkarıyor. Büyük bir çatırtı! Çatının bir kısmı çöküyor. Devasa bir dal yere inince çığlık atarak duvara siniyorum.

Ama Keldarion durmuyor. Duvarlardan ve tavandan dikenleri kopardıkça koparıyor. Şato inliyor, adeta bir acı çığlığı gibi.

"Kel, dur!" diye bağırıyorum. "Daha da kötüleştiriyorsun!"

"Her şey mahvoldu," diye hırlıyor. Dikenler etini kestiği için parmaklarının arasından kan damlıyor. "Her şey bitti!"

Planım başarısız oldu, bunu onun için daha da kötü hale getirdim. Onu saklandığı insanlarla yüzleşmeye zorladım. Ve şimdi en büyük sırrını keşfettim.

Kel, kuvvetli bir hamleyle iki avuç diken koparıyor. Duvarlardaki taşlar sallanıyor, büyük bir dal pencereleri kırıp bizi renkli cam yağmuruna tutarken çığlık atıyorum.

"Şato yıkılıyor!" diye bağırıyor Ezryn. "Acele edin, daha fazla sihre ihtiyacı var!"

Prensler güllere doğru koşup ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek bir daire oluşturuyorlar.

"Enerjinizi ağaca yönlendirin," diye talimat veriyor Farron. "Burayı bir arada tutmalıyız."

Yukarı bakan Dayton'ın yüzünde panik var. "Kel, yardımına ihtiyacımız var."

Ama Kel kan ve dikenler içinde kaybolmuş bir halde. Mavi alevle yanan gözleriyle terden ıslanmış saçlarının arasından bakıyor. Bakışları bana kilitleniyor. "Sen buraya ait değilsin. Git buradan."

"Kel," diye fısıldıyorum.

"GİT BURADAN!" diye kükrüyor.

Ve şato, evim, etrafımda yıkılırken kaçıyorum.

Bölüm 52

Rosalina

Buz ve kar çıplak bacaklarıma sıçrıyor. Ayaklarım tamamen uyuşmuş halde, ince gümüş terliklerim çoktan sırılsıklam olmuş.

Umurumda değil, vücudumun dışı da kalbimle aynı olabilir. Hiçbir şey. Hiçbir şey hissetmiyorum. Tek bildiğim gidip eve dönmem gerektiği. Gerçek evime.

Köprüden hızla geçip karla kaplı sert dikenli çalılıkların arasına koşarken kimse beni takip etmiyor.

Arasından geçerken Dev çalılıklardan kırılan buz sesleri geliyor. Yükselen ay fildişi bir yol gösteriyor. Gül çalılığına, Orca Koyu'na, Papa ve Lucas'a ve geride bıraktığım her şeye geri dönmem gerek.

Buraya ait olduğumu düşündüğüm için çok aptalmışım. Gözyaşlarım yanaklarımda kristalleşiyor ve beceriksiz adımlarım beni güzel elbisemi yırtan ve kollarımla bacaklarımda kırmızı çizikler oluşturan dikenlere doğru yöneltiyor.

Ama zaten onları hissedebileceğimi sanmıyorum.

Çamurlu bir kar yığınına düşmeden önce derimi parçalayan dikenlerin üzerinde düşüyorum. Kesik kesik nefes alarak orada yatıyorum.

Havada tanıdık bir kahkaha sesi çınlayınca kanım buz kesiyor. *Hayır...*

Karanlığın içinde birkaç sarı göz parlıyor. Goblinler burada.

Titreyerek bir sarmaşığa tutunup kendimi yukarı çekiyorum. *Koş! Rosalina, koş,* diye bağırıyor yumuşak bir ses kulağıma, o kadar yüksek ki diğer her şeyi bastırıyor. *Koş! Şu anda biraz zor durumdayım. Sana ulaşamıyorum, yapamıyorum...* Ses acı dolu bir çığlıkla kesiliyor, ancak kelimelerdeki çaresizlik vücudumu adrenalinle dolduruyor. Harekete

geçiyorum, kendimi dikenlerin arasına ve gelişigüzel bir yola atıyorum. Kimdi o? Sesi çok uzak ama aynı zamanda tanıdık geliyordu.

Şu anda goblinlerden kaçmak dışında hiçbir şey düşünemem. Geçen sefer Lucas'ı ve beni kuşatmışlardı. Bir daha aynı şekilde yakalanmayacağım. Koştuğumu fark ettiklerinde heyecan dolu bir cıvıltı duyuluyor. Goblinler sürünerek peşimden gelirken dikenli çalılar sallanıyor, aşağıya kar ve buz saçılıyor.

"Küçük prensesin kalesinden çıkması için çok geç oldu," diye kıkırdıyor bir goblin.

"Kurtların nerede? Kurtların nerede?" diye bağırıyorlar.

Kendimi dalların arasına daha da derine itiyorum. İleride ışık görünen küçük bir boşluk var, en azından nerede olduğuma dair bir ipucu verebilir mi diye merak ederek oraya doğru gidiyorum. Belki saklanabileceğim veya kaçabileceğim bir yer görebilirim.

Yukarıdaki dallardan inen iğrenç bir goblin önümde belirdiğinde, sefil bir çığlık gece havasını delip geçiyor. Böceğe benzeyen kocaman gözleri ay ışığında kor gibi parlıyor, soluk teni sümüksü bir yosun ve mantar tabakasıyla kaplı. Bu, yırtık pırtık deriden bir zırh giyiyor ve elinde dikenlerden yapılmış öldürücü bir tırpan tutuyor.

Bana yaklaşırken boğazımdan kan donduran bir çığlık kopuyor.

"Ne kadar da güzel küçük bir insan." Goblin dudaklarını yalıyor. "Ne kadar da parlak bir elbise."

Karnım korkuyla kasılıyor. Arkamda, daha fazla goblin yaklaştıkça dikenler hareket ediyor. *Hayır. Hayır.* Hayatımın en kötü gecesini lanet bir goblin tarafından yenerek sonlandırmayacağım!

"Üzgünüm, bu elbisenin sana yakışacağını sanmıyorum," diye hırlıyorum. "Mavi senin kalıbınla uyuşmaz."

Sonra aklıma gelen tek aptalca şeyi yapıyorum. Tüm gücümle ona doğru koşup onu çalılıklara doğru itiyorum.

Dev bir diken goblinin bağırsaklarını delince üzerime siyah kan sıçrıyor. Dikenden kılıcını düşürürken dudaklarından tiz bir çığlık kopuyor.

Dikenler kıvrılıyor ve onun etrafını sarıyor. Çalılıklar hareket ediyor. *Kahretsin.* Dikenlerin arasında saklanmış diğer goblinlerin ciyaklamaları ve feryatları duyuluyor.

Kaçmam gerek. Goblin arkadaşım gibi sarmalanıp kazığa geçmek istemiyorum. Burada etrafımı çevirmeleri çok kolay.

Işığa doğru ilerleyip çoğunlukla dikenlerden arınmış eğimli karlı bir tepeye çıkıyorum. Aşağıda donmuş bir nehir ve ötesinde bir orman var. Ve orada, karşı tepenin zirvesinde ağaçların arasındaki bir boşlukta gül çalısı var. Kırmızı çiçekler ay ışığıyla çok tezat bir görüntü oluşturuyor. Goblinler beni yemeden önce nehri sonra da ormanı geçmeliyim. Koşmaktan nefret eden balo elbisesi giymiş bir kız için çocuk oyuncağı. Denemekten başka çarem yok.

Arkamda, dikenler sanki canlanmak için ihtiyaçları olan tek şey biraz goblin kanıymış gibi dönmeye devam ediyor.

Dikenlerin arasında kal, Rosalina, diyor kafamın içindeki bir ses. Artık bu sesi tanıyorum. Bu, Dikenlikler Prensi. Caspian.

"Neden, küçük arkadaşların beni yesin diye mi?" diye homurdanıyorum ve kendimi karın içine atıyorum. Hiç şansı yok. Olmamı istediği yer tam da orası. Kel'e işkence etmesi için ona başka bir fırsat vermeyeceğim. "Ayrıca kafamın içinden çık!"

Burada kar çok derin, yürürken dizlerime kadar geliyor. Arkamdan vahşi bir ses duyulunca omzumun üzerinden bakma riskini alıyorum. Dikenlerin arasından daha fazla goblin çıkıyor.

Çalı çalılarının hareketi durdu, muhtemelen o aptal prens onun tuzağına düşecek kadar aptal olmadığımı fark ettiği için. Ama bu, goblinleri cidden korkutmuş olmalı, çünkü çalılıklardan dışarı çıkan sadece birkaç goblin değil. On, yirmi, elli. Yüzlercesi dev diken çalılarından kaçarken korku bedenimi kaplıyor. Ve hepsi bana doğru geliyor.

Bağırarak kendimi karlı tepeden aşağı atıyorum. Artan bir ivmeyle baş aşağı düşüyorum. Yüzümü korumaya çalışıyorum ama çok geçmeden vücudumun tüm kontrolünü kaybediyorum. Karlara çarpa çarpa tepenin eteğinde duruyorum. Üstümde, dünya dönüp duruyor.

Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum. Vücudumdaki her nokta ağrıyor. Görüşüm bulanık. Karanlık şekiller hızla tepeden aşağı iniyor, giderek yaklaşıyor. Kahretsin, bu şeyler çok hızlı.

Gül çalısına giden tek yol donmuş nehrin üzerinden ama köprü olmadan geçebilir miyim, bilmiyorum. Kıyının kenarında duruyorum ve sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca tereddüt ediyorum, ayağım buzun üzerinde gezinip duruyor.

Tereddüdüm goblinlerin ihtiyaç duyduğu fırsat.

Goblin sürüsü etrafımı sararken vahşi naralar yükseliyor. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlar ki artık onları sayamıyorum bile. Panikle kendimi buzun üzerine atıyorum, kaçmaya çalışırken kayıyorum. Altımda derin bir uğultu titreşiyor. Bu buz ne kadar kalın?

Birkaç goblin donmuş nehrin üzerine çığınca uğultu daha da artıyor. Bu kahrolası nehir çok geniş ama durmaya cesaret edemiyorum.

Ama onlar benden daha hızlı. Bir goblin elbisemi yakalayınca düşüyorum. Dizimdeki bir kesikten akan kanım buzun üzerine yayılırken vücudum sızlıyor.

Goblinler beni yakalayıp etrafımı sararken donmuş yüzeyin üzerinde siyah gölgeler dönüyor. Kıyı de sürüyle kaplı. Tazıları çömelmiş, hırlıyor, çürümüş ağızlarından köpükler damlıyor.

"Beni rahat bırakın," diye bağırıyorum, ayağa kalkmaya çabalayarak. Beni çembere alıyorlar, kaçacak yerim yok. "Ne istiyorsunuz?"

Birbirlerine bilmiş bakışlar atıp gülüyorlar, bazıları alaycı bir şekilde bağırıyor:

"Prensle dans ediyor."

"Laneti boz. Laneti boz. Laneti bozacağını sanıyor."

Umutsuzca bir açıklık bulmaya çalışarak dönüyorum.

"Anne ve erkek kardeş bundan hoşlanmaz."

"Öyle değil. Hayır, hayır, hayır."

Yaratıkların nefesi bozulmuş, süt ve kükürt kokuyor, çember daraldıkça havayı dolduran iğrenç bir koku bu.

"Prensin cehennemde yanabilir," diye tükürüyorum.

İçlerinden biri atılıp dikenli kılıcını uyluğuma doğru savurunca kör edici bir acı içime saplanıyor. İki büklüm olarak bağırıyorum.

"Prensimizle alay edemezsin," diye hırlıyor goblin, sonra kanımı görünce dudaklarını yalıyor. "Gül kadar kırmızı."

"Gül kadar kırmızı!" Başka bir goblin saldırarak yüzüme doğru hamle yapıyor.

"Hayır!" diye bağırıp kendimi savunmak için çaresizce kollarımı kaldırıyorum. Bıçağın keskin parıltısı tenime çarpıp üst kolumun kesiyor.

"Gül kadar kırmızı. Gül kadar kırmızı. Gül kadar kırmızı." Kötü niyetli kahkahaların mide bulandırıcı çemberi daralıyor, her kıkırdama buzlu havada ölümcül bir dalga gibi dalgalanıyor.

"Aşağı, aşağı, aşağı, Anne'ye gideceksin." Naraları değişiyor ve ayaklarını yere vuruyorlar. İkisi beni yakalıyor.

"Hayır!" diye bağırarak kendimi onların elinden kurtarıyorum. "Hayır, gitmeyeceğim."

Biri başını garip bir açıyla çeviriyor. "Başı bir mızrakta güzel görünecek." Damarlarımda saf bir dehşet dalgası dolaşıyor. İkisi kollarımı tutuyor, bir başkası küflü parmaklarını elbiseme dolayarak kumaşı yırtıyor. Ve uzun dikenli bıçağı olan bir diğeri önüme geliyor. "Parlak gözlerin küpe olacak. Saçların bronz ip. Başın bir mızrakta."

Çılgınca çırpınıyorum, çığlık atıyorum. İçimde katıksız bir öfke parlıyor. Ve pek de bana ait olmayan bir ses ürkütücü bir vaatle hırlıyor. "Bağırsaklarınızın buzun üzerine sıçradığını göreceğim."

Birbirlerine bakıp kıs kıs gülüyorlar. Önümdeki goblin dikenli kılıcını kaldırıyor.

Sağır edici bir kükreme havayı yarınca goblinler sessizleşiyor, hemen ardından devasa beyaz bir pençe bir grup goblini parçalıyor. Önümdeki goblin döndüğü anda üç metrelik beyaz bir kurdun geldiğini görüyor. Kurt goblinin kafasını tek bir ısırıkta yutuyor. Vahşi mavi gözleri benimkilerle buluşmadan önce kalıntıları bir kenara fırlatıyor.

Keldarion benim için geldi.

Bölüm 53

Keldarion

Daha önce bildiğim her şeyin ötesinde bir ateş bedenimi besliyor. Ve bu, canavarımın vahşiliğine minnettar olduğum tek zaman. Rosalina'nın kanı bu buzu lekeliyor.

Yani bu aşağılık canavarların her biri ölecek.

"Yere yat," diye homurdandım.

Rosalina itaat ediyor, ben de onun tepesinde durup çevredeki goblinleri inceliyorum. Vahşi bir şey onları etkilemiş, geri adım atmıyorlar. *Neden bu kadar çok gönderdin? Onun için mi yoksa benim için mi? Acımasız planlarından bir daha mı?*

Bir grup goblin kılıçlarını kaldırıp hücum ediyor. Onlara kuvvetle vuruyorum, pençelerim etlerini parçalıyor. Bağırsaklar buzu siyaha boyuyor. Dönerek iki tane daha yakalıyorum, güçlü dişlerimin altında kemiklerin kırıldığını hissediyorum.

"Dikkat et!" diye bağırıyor Rosalina.

Bir goblin dikeniyle kesince ön bacağıma acı saplanıyor. Onu savurup etrafımızdaki son birkaç tanesini daha ısırıyorum. Nehrin kenarından hâlâ akın akın goblin geliyor.

"Ormana," diye homurdanıyorum.

Rosalina başını sallayıp kendini altımdan itiyor. Koşuyor ama garip yürüyüşünü fark ediyorum. Bacağındaki kesik içimde bir öfke dalgası daha yaratıyor. Onu kucağıma almaya cesaret edemiyorum. Goblinler bizi yakalarsa, onlarla dövüşmem gerekecek ve bu yüzden onun yakınımda olmasını istemiyorum. Yolu yarıladığımızda nehrin diğer tarafındaki orman giderek yaklaşıyor.

Bekle!" Rosalina kürkümü kavrıyor. "Çok ince!"

Altımızda buz incecik.

"Çok ağırım," diyorum.

Çaresizce etrafına bakıyor, başka bir yol arıyor.

"Ben onları oyalarım," diyorum. "Buz senin için yeterince kalın."

Rosalina cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Ne?"

"Git," diyorum tekrar. Umarım tam olarak ne demek istediğimi anlamıştır. Ormana git. Gül çalısına git. Eve git.

Başka bir kelime beklemeden goblinlere doğru geri koşuyorum. İçimi vahşi bir coşku kaplıyor ve çürümüş kanın tadından, kırılan kemiklerin ve dehşete düşmüş çığlıkların sesinden, çürümenin kokuşmuş kokusundan başka bir şey hissetmeyecek düzeyde canavarın zihnimi ele geçirmesine izin veriyorum.

Dakikalar geçiyor, belki de saatler; artık zamanı kavrayamıyorum.

Dikenler etimi deliyor ve pençeleri kürkümü yırtıyor. Her bir acı ısırığı hak ettiğimden fazlası değil. Onu bu şekilde gönderdiğim için... Vücudum pişmanlıkla parçalanmalı.

Belki de öyle olacak.

Başka bir goblin grubu sırtıma tırmanıyor ve artık onları itecek gücüm yok.

"Şimdi geri çekilme!" diye bağırıyor içlerinden biri. "Zayıflıyor! Onu prensimize götüreceğiz. Çok görkemli bir hediye!"

Boğazımdan vahşi bir kükreme dökülüyor, çırpınıyorum. Ölüm, Below'a dönmekten daha tatlı olacak. Bir pençe ön kolumu deliyor, sonra da bir ip.

Ama bu, canavarların bana vermeyeceği bir seçenek.

Önemi yok. Acı kendime olan öfkemi körüklüyor. Parçalanmış vücudum, böylesine affedilmez bir günah için önemsiz bir kefaret olacak.

"Hey! Kokuşmuş suratlar!" diye sesleniyor bir ses.

Hayır.

Rosalina hâlâ burada. Onu bıraktığım yerde, buzun ortasında.

Neden kaçmadı ki?

"Başımı da bir mızrağa geçirmek istediğinizi sanıyordum?" diye bağırıyor. "Tabii Anne gerçekten umursamıyorsa, o başka."

Goblinler heyecanla gevezelik ediyor. "Below için iki ödül. Aşağı iniyorlar. Aşağı iniyorlar."

Bazıları ona doğru hareket ediyor. Rosalina güzel tacını başından kaldırıp uzun, düz bir dikeni çıkarıyor. Sonra onu buza saplıyor.

Hayır...

Onları kendine çekmeye çalışıyor. Onları buzun en ince olduğu yere çekiyor. Ağırlığın altında kırılacağı yere.

Rosalina beni kurtarmaya çalışıyor.

Ama anlamıyor mu? Asla bu şekilde olamaz. Ne yaparsa yapsın ne kadar uğraşırsa uğraşsın, benim sonum çoktan belli.

Ve onun için yapabileceğim son bir şey daha var.

Arka ayaklarım üzerinde doğrulup güçlü bir darbeyle buzun üzerine düşüyorum. Buz çatlayarak parçalanıyor. Ve alttan akan nehrin öfkeli kükremesini duyuyorum, büyük buz parçaları etrafımızda yükseliyor.

Goblinler panik içinde çığlık atarak çöken buzdan kaçmaya çalışıyorlar, ancak kaçamıyorlar. Çırpınan bedenleri düşüyor ve kabaran nehrin altına sürükleniyor.

Buzlu su beni almadan önce duyduğum son şey Rosalina'nın çaresiz çığlıkları.

Soğuk beni yutuyor. Kış canavarının bile hayatta kalamayacağı kadar soğuk. Ve Below'a kadar batacak mıyım, diye merak ediyorum.

Bölüm 54

Rosalina

Bir an dev kurt ve bir goblin sürüsü karşımda dururken bir sonraki an kış rüzgârından ve nehrin akışından başka hiçbir şey yok.

Aptal buzlu piç. *Onu* kurtaracaktım.

Ona bir şans vermek için her derinliğe dalabilirdim. Çok garipti. Tek bir nefes süresinde, buzun altına dalmak, en büyük korkumdan bir hiçe dönüştü. Çünkü gerçek en büyük korkumun tam önümde gerçekleştiğini fark ettim. Goblinlerin Keldarion'a her saldırışında, buzun üzerine dökülen her damla kanında, başka hiçbir korkunun bununla kıyaslanamayacağını biliyordum.

Dikenli tacımı tekrar takarken ve kırık buza doğru topallayarak yürürken onun aptal ismine küfür etmeyi sürdürüyorum. Yaklaşırken yavaşlıyorum. Buz hâlâ büyük parçalar halinde parçalanıyor. Ama burası bir göl değil. Bir nehir; düşen her şey akıntıyla buzun kırılamayacak kadar kalın olduğu noktalara doğru akıyor.

Çok fazla zamanım yok.

Ay parlak ve gölgeler buzun altından hızla geçiyor. Goblinler. Kel.

Bacağımdaki kör edici acıyı görmezden gelerek koşuyorum. Ona ulaşmam gerek. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Nehir ileride daralıyor ve kenarları daha fazla dikenle çevrili.

Ayaklarımın altından bir şey çarpıyor, buzun üzerinde bir el var; kül yüzlü bir goblin, gözleri kocaman, boğulurken burnundan kabarcıklar çıkıyor. Bir başkası geçerken batıyor, sonra bir tane daha. Goblin bedenlerinden oluşan bir girdap donmuş derinliklerin altında dans ediyor.

İleride, kalın bir diken kümesi nehir önüne set çekmiş. Bedenler

buzun altında yığılmış ya da suyun içinde donmuş dikenlere çarpmış. Goblinlerden oluşan bir kaleydoskop ayaklarımın altında dönüp umutsuzca sert yüzeye vuruyor.

"Kel!" diye bağırıyorum. "Kel!"

Bir uçtan diğer uca koşarken, karanlık, çürümüş şekillerden başka bir şey göremiyorum. Dizlerimin üzerine çökerek daha derini görmeye çalışıyorum. Hiçbir şey.

Burada olması gerekiyor.

Burada olmak *zorunda.*

Buzun üzerine düşüyorum, derimin altında soğuktan başka bir şey hissetmiyorum. Bunu neden yapsın ki? Neden kendini suya atsın?

Nehirde set var. Burada olmalı. Gözlerimden öfke ve üzüntü gözyaşları süzülüyor ancak yine de onun gittiğini kabul edemiyorum.

O *gitmedi.*

İçimde bir kıvılcım hissediyorum. *O burada.* Başımı kaldırırken kalbimin teklediğini hissediyorum. Göğsümde bir şey kıpırdanıyor, tüm vücudum elektrik çarpmış gibi titriyor.

Sanki çekiliyormuşum gibi ayağa fırlıyorum. Sanki kalbimden fırlayan bir ok beni yönlendiriyor. Nehrin kenarına koşup kolayca ulaşabileceğim bir çalı kümesinin altına giriyorum.

Hızla, üstteki don tabakasını elimle temizlediğimde buza dayanmış beyaz kürkü görüyorum.

"Kel!" Dikenli tacı başımdan alıyorum. Ellerimde dönüyor ve avuçlarımın altından dumanlar yükseliyor. Taç değişiyor, uzayarak büyüleyici mor bir kılıca dönüşüyor.

"Ürkütücü ama harika," diyerek dikenli kılıcı donmuş nehre saplıyorum. Buz çatlıyor, korkunç bir inleme sesi. Kılıcımı da yanıma alarak ayağa fırlıyorum. Delik genişliyor, buz parçaları yüzerek uzaklaşıyor. Birkaç goblinle birlikte beyaz kurdun bedeni yüzeye çıkıyor. Hepsi ölü.

Ama o değil. Onun ölmediğini *biliyorum.*

Yüz üstü yatıp kenara doğru sürünüyorum, sonra uzanıp kürkünden kavrıyorum. Kahretsin, çok ağır. "Kel," diye bağırıyorum.

Kollarım ısırıcı soğuk suya sürtünüyor ve parmaklarımı bir tutamın etrafına dolduruyorum. Bir homurtuyla kenara çarpıyor. Yüzünü sudan çıkarmam gerek.

Dikkatlice kenara yerleşip oturuyorum. Kürkünü iki elimle kavrayıp *çekiyorum.* Kımıldamıyor bile. Tutuşumu kaybedip geriye düşüyorum, üzerime soğuk su sıçrıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum, yeniden sürünüp onun kürküne tutunarak. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Çığlık atıyorum, kollarımdaki kaslar geriliyor, ama az öncekinden daha fazla hareket etmiyor. İpeksi kürkü kavrayan parmaklarım gevşiyor ve o, tekrar aşağı kayıyor.

Belden yukarı bedenimi suya batırarak tekrar deniyor, bir pençesini veya bedeninden bir bölgeyi yakalamaya çalışıyorum. Hareket etmiyor. Ve zamanım tükeniyor.

Bu kez çaresizlik dolu vahşi çığlıklar benden çıkıyor. Tekrar deniyorum, bu sadece daha güçlü bir ivmeyle geri düşüp başımı sertçe buza çarpmama neden oluyor. Yuvarlanıyorum ve umutsuz bir çığlıkla top gibi kıvrılıyorum.

Onu kaldıramıyorum. Çok büyük. Bense buraya ait olmayan zayıf bir insanım.

Ve o benim için ölecek.

Bir hiç uğruna ölecek.

Hıçkırıklarla titriyorum, soğuk vücudumun her yerine işlemiş gibi hissediyorum.

Üzerime yumuşak bir şey düşüyor, kardan daha kadifemsi bir şey. Onu silkelemek için uzanıyorum. Ancak ne olduğunu gördüğümde gözlerimi kırpıştırıyorum. Siyah bir gül yaprağı. Koluma bir tane daha düşüyor. Üstümdeki dikenlerde tek bir tane güzel siyah gül açmış.

Dikenli çalılık bir gül çalısı.

Yavaşça ayağa kalkıp güle uzandığımda dikenli saplar bana doğru eğiliyor.

Tıpkı goblinler ilk saldırdığında uçurumdan düşerken vücudumu sardıkları gibi.

Zindandan aşağı inen merdiveni yarattıkları gibi.

Ve Yüksek Kule'deki büyülü gülleri kurtarmama yardım ettikleri gibi.

Kaçmaya çalıştığımda goblinler için yarattıkları kafes gibi.

Ya onları kontrol edebilen tek kişi Caspian değilse?

Siyah gülün olduğu dikenli çalı alçalınca uzanıp onu kavrıyorum, içimde bir bağlantı etkisi hissediyorum. Zihnim, çevredeki dikenli çalıların ağma yayılıyor.

Ve öfkemi, hayal kırıklığımı, çaresizliğimi ve sevgimi ağın içine döküyorum. Onu kurtaracağım.

Dallar titreyerek hareket etmeye başlıyor. Suya doğru uzanıyorlar, dev kurdu dikkatlice sararak ve onu kaldırıyorlar...

Kalbim göğsümde tekliyor, bağlantımın gevşediğini hissederek sapı daha sıkı kavrıyorum. *Henüz değil.*

Çalılıklar beyaz kurdu nehrin kıyısına indiriyor. Siyah gül çalısını bırakırken nefesim kesiliyor. Bacaklarım titriyor. Sanki bin yıldır koşuyormuşum gibi hissediyorum...

Yere yığılıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Ama şimdi duramam. Sadece biraz daha güç. Yavaşça buzun üzerinde sürünüyorum. Parmaklarım nehir kıyısındaki taze yumuşak karda geziniyor.

Neredeyse geldim...

Soğuk, ıslak kürke dokunuyorum. Keldarion ellerimin altımda titriyor. *Titriyor.*

Yaşıyor. Büyük bir çabayla pençelerinin üzerinde doğruluyor ve öksürerek suyu çıkarıyor. Mavi gözleri bana bakıyor.

Sonunda o ısrarcı çekiştirmenin sona erdiğini ve ait olduğum yerde bulunduğumu hissederek kollarımı boynuna doluyorum.

Bölüm 55

Rosalina

Peri çabuk toparlanmış olmalı çünkü ıslak bir şey sırtımı dürtüyor. Bulanık gözlerimle dev beyaz kurdun ayakta durduğunu görüyorum. Başını eğerek bakınca onu anlıyorum. Büyük bir çabayla sırtına biniyorum.

Kürkünün uçları donmuş. Ama başka yolu yok. Tek bir adım bile atabileceğimi sanmıyorum.

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok, sadece yağan o yumuşak kar üzerimi örtüyor, kışın tüm soğuğu iliklerime işlemiş durumda.

Uzaklardan bir yerden ısırıcı rüzgârın azaldığını hissediyorum ve kırpıştırarak gözlerimi açtığımda mağaranın sağlam taş duvarlarını görüyorum.

Kurt büyük bir iniltiyle yere yığılıyor. Üzerinden yuvarlanıp kayalık zemine çarpıyorum. Keldarion'un gözleri kapanırken vücudundaki yaraların boyutunu görüyorum. Kan izleri bizi mağaraya kadar takip etmiş. Ve o anda perilerin bu kadar çabuk iyileşmediğini fark ediyorum. Canavar olsalar bile. Belki de tüm gücünü beni buraya getirmek için harcadı.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, doğrulup mağaraya bakınarak. Burası, sadece parlak ay ışığının aydınlattığı, pürüzsüz duvarları olan küçük bir dehliz.

"Ezryn'in gizli yerlerinden biri," diyor Keldarion, dişlerini sıkarak. Her kelimesinde acı dolu.

Pekâlâ, Rosalina, kendini toparlama zamanı. Keldarion yaralı. Şatoya gidemeyecek kadar uzaktayız. Hipotermi olma riskim yüksek.

Ezryn'in gizli yerlerinden biri. Briar'da goblin avlayarak geçirdiği uzun günlerde buraları kullanıyor olmalı. Bu da burada erzak olması gerektiği anlamına geliyor. Arka duvarın yakınında, gölgelerin gizlediği parlak ahşap bir kutu var. Bacağımdaki ve kolumdaki acıyı ve şu anda el ve ayak parmaklarımı hissedemediğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak kutuya doğru sürünüyorum.

Kiraz çiçeği şeklinde küçük bir kilit var ama dokunduğumda açılıyor. *Oldukça kötü bir güvenlik, Ez.* Gerçi, bu goblinlerin vahşi olsalar da pek zeki sayılmazlar.

Kapağı kaldırır kaldırmaz Bahar Prensi'ne dua ediyorum. Bu şey kaynaklarla dolu. Battaniyeler, fazladan kıyafetler, kurumuş yiyecek paketleri gibi görünen şeyler, su mataraları, sade bir metal miğfer, kibritler ve... Dokuma kumaştan bir keseyi açtığımda uzun bandaj şeritleri ve birkaç kutu güçlü kokulu merhem çıkıyor. Umarım bu, dev bir kurda yardım etmeye yetecek miktardadır.

"Önce ateş yak," diyor Keldarion, böğürür bir sesle. "Isın, sonra da yaralarını tedavi et."

"Sadece bir sıyrık." Gözlerimi deviriyorum. "Yerdeki kan gölü oluşturan ben değilim."

Arka bacağının etrafındaki kan gölü kalbimi endişeyle sıkışmasına neden oluyor. Ama ateşle ilgili tavsiyesini dinliyorum. Parmaklarım çalışamayacak kadar donarsa kimseye faydam olmaz. Köşede bir odun yığını ve sandığın dibinde kibritler var. Sınırlı utanç verici kamp becerilerim ve Keldarion'un yaptığım her yanlışa homurdanmasına rağmen iyi bir ateş yakıyorum. Parmaklarım karıncalanırken ardından buzları çözülürken dudaklarımdan birkaç okkalı küfür dökülüyor.

"Şimdi, ne kadar yaralandığını görmem gerek." Keldarion'a dönüyorum. "Tekrar insana dönüşebilir misin? Öylesi daha kolay olur."

Burnuyla mağara girişini gösteriyor. Lacivert gökyüzünde yıldızlar titreşiyor. "Doğru ya. Hâlâ gece." Parmaklarımı boynumun arkasında birleştirip sırıtarak ona bakıyorum. "Çocukken hep veteriner olmak istemiştim."

Bir kurdun ağzından anlamak zor ama sanırım bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum... Ya da acı dolu bir yüz buruşturma. Elbisemdeki buz eriyince soğuk su bacaklarımdan aşağı damlıyor. Ama Kel iyileşene ya da en azından kanaması durana kadar bunların hiçbiri önemli değil. İlk yardım çantasını alıp onun önüne oturuyorum. Sırtıma vuran ateşin sıcaklığına minnettarım.

Kesenin içindekileri önüme sererken, sevinçle içimi çekiyorum. "Tanrım, Ez'i seviyorum."

Kel kurt kaşlarını kaldırıyor.

İlk kutuyu alıp burnunun önünde tutuyorum. "Kapları sayılar ve resimlerle etiketlemiş. Çok yardımcı olacak. Yani, hepsinin ne işe yaradığından hâlâ tam olarak emin değilim ama beni daha önce iyileştirmişti, bu yüzden ne yaptığını bildiğine güveniyorum."

Keldarion, "İyileştirme, Bahar Krallığı'nın pek çok hükümdarının sahip olduğu bir sihirdir." diyor. "Ezryn yetenekli biri. Diğer yeteneklerinde olduğu gibi bunda da kendini başarılı görseydi ustalık düzeyine gelebilirdi.

Malzemeleri düzenlemeye devam ediyorum. Tahmin etmem gerekirse, asidik kokulu bir dezenfektan, pürüzsüz beyaz bir merhem ve doku yapıştırıcı şeffaf bir jel var gibi görünüyor.

Dezenfektanın yaktığını biliyorum çünkü onu sürdüğümde Kel hırlıyor ve sivri dişlerini gösteriyor. Artık beni korkutmuyor; burnuna bir fiske vurup bebek gibi davranmayı bırakmasını söylüyorum.

En büyük kesiklerden en küçüğe doğru ilerliyorum. Neyse ki, yapıştırıcı jeli kanamayı durduruyor ama kürküne karışan kan için pek bir şey yapamıyorum. Vücudundaki sivri buzların etrafında dikkatli çalışmam gerekiyor ama donun çoğu eriyor gibi görünüyor. Tekrar bir periye dönüştüğünde yaralar hâlâ orada olacak mı? Daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacak?

Malzemeleri toplarken Kel ıslak burnuyla bacağımı dürtüyor. "Unutma."

Malzemeleri kendime sürerken bir küfür daha ediyorum. "Kahret-

sin, bu gerçekten çok acıtıyor."

"Bebek gibi davranmayı bırak." İyileştirici jeller işe yarıyor olmalı çünkü sesinde mizahi bir hava var.

"Ez hakkında söylediğim her güzel şeyi geri alıyorum," diye mırıldanıyorum, merhemin geri kalanını sürerken.

"Islak kıyafetlerini çıkarmalısın," diye homurdanıyor Keldarion.

"Sen kimsin, Dayton mu?" Ona alaycı bir şekilde bakıp malzeme sandığına yöneliyorum.

"Kendini hasta edeceksin.

"Şaka yapıyorum." Kumaş battaniyelerden birini ve yumuşak, uzun kollu, siyah bir gömlekle pantolon çıkarıyorum. Ez zırhının altında bunları mı giyiyor? "Gözlerini kapat."

Tek cevabım Kurt'un homurtusu oluyor. Ama kontrol etmek için arkamı bile dönmüyorum. Ona güveniyorum. Artık yırtık pırtık elbisemi çıkarıp, elmas kolyeyi dikkatlice üstüne yerleştiriyorum, sonra bileğimdeki yara izlerini sarmak için yeni bandajlardan birkaçını kullanıyorum. Büyük battaniyeyi omuzlarıma sarıp ateşe doğru yürüyorum, hem mahvolmuş elbiseyi hem de siyah gömlekle pantolonu seriyorum. Vücudum hâlâ nemli ve tek kuru giysilerimi tekrar ıslatmak istemiyorum.

"Tamam, şimdi gözlerini açabilirsin," diyorum, ateşin karşısına otururak. "Kuruyana kadar battaniyeye sarıyı duracağım."

Ama Keldarion cam gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Buraya gel."

Hemen itaat ediyorum. Battaniyeye daha sıkı sarınarak göğsüne yaslanıyorum. Beyaz kürkü ateşe bu kadar yakın olmaktan sıcacık.

"Üşüyor musun?" diye soruyorum. "Sadece bir battaniye var ama istersen bunu alabilirsin..."

Etrafımda C şeklinde kıvrılıp kocaman kafasını pençelerine yaslıyor. "Ben çok iyiyim, Rose'um."

Rose'um. Baloda bana böyle seslenmişti, şimdi de yine böyle seslendi. Ve beni ona çeken hissi hatırlamaktan kendimi alamıyorum, sanki göğsümün altında canlanan bir yıldız gibi.

"Her şey için üzgünüm," diyor. Kelimeleri içimde gürlüyor. "Tek yaptığın yardım etmeye çalışmaktı ama..."

"Endişelenme," diyorum. "İyi olmana sevindim. Diğerleri..."

"Castletree'yi ayakta tutmak için sihirlerini kullanıyorlar." Acı kelimelerine yansıyor. "Ama şatodan ayrıldığını anladığımızda seni bulmam gerektiğini biliyordum."

"Şey, *'git buradan'* demiştin."

"Odana döneceğini düşünmüştüm. Seni asla tek başına vahşi doğaya göndermezdim," diyor Keldarion. "Rosalina, çok üzgünüm. Seni esir aldığım için, her kaba sözüm için, seni uzaklaştırdığım için. Ama artık ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Dinlenmen gerek. Üşümediğine emin misin?" Boynuna gömülüyorum, parmaklarım yumuşak beyaz tüylerinin arasında geziniyor. "Dondurucu suya düştükten sonra, bir hafta boyunca üşümüştüm."

Homurdanırken kulakları dikleşiyor. "Bu ne zamandı?"

"Uzun zaman önce."

"Anlat bana." Kulakları yavaşça iniyor, biraz daha yakınlaşıyor. "Ve hayır, üşümüyorum. Soğuk beni nadiren rahatsız eder. Yine de donmuş bir nehirde mahsur kalmak benim bile sınırlarımı zorluyor."

Dalgın dalgın elimi sol bileğimdeki yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "On dört yaşındaydım ve Orca Koyu'ndaki göl donmuştu," diye başlıyorum. "Babam her zamanki gibi uzaklardaydı. Belki Rocky Dağları'nda belki de Nunavut'taydı.[20] Hatırlayamıyorum ama sınıftaki çocuklar hafta sonu buz pateni yapmaktan bahsediyorlardı. Tüm biriktirdiğim paramı paten almak için kullandım ama bunun için kendimi çok suçlu hissettim, çünkü babamın parayı başka bir şey için kullanabileceğini biliyordum. Gerçi kimse beni davet etmemişti ancak çok gitmek istiyordum."

"Neden kimse seni davet etmedi ki?"

"Bilmem." İç çekiyorum. "Okulun geri kalanına uyum sağlaya-

20- Kanada'nın Kuzeybatı Toprakları'ndan 1999'da ayrılarak eyalet olmuş Inuitlerin meskûn bölgesi. (ç. n.)

mıyordum. İnsanlar birkaç kez benimle konuşmaya çalıştığında, hep garip bir şeyler söylüyordum, okuduğum son kitaptan ya da izlediğim bir TV dizisinden bahsediyordum. Sanırım bir keresinde, otuz dakika boyunca düşen yıldızları yutarak nasıl sihir yapılabileceğini anlatmıştım."

"Şey, kendi adıma konuşursam, bence bu kulağa çok ilginç geliyor," diye gürlüyor Keldarion'un gür sesi.

"Sana okumak istediğim çok kitap var," diye fısıldıyorum. "Ama her neyse, herkesin beni başka birinin davet ettiğini düşüneceğini umarak gittim. İyi bir patenci değildim. Grubun kenarlarında geziniyordum.

"Sonra uzun bir çatırtı duydum ve ayaklarımın altındaki buz cam gibi kırıldı. Ve bir sonraki an sadece soğuk vardı. Ayak bileklerimde bir ağırlık hissettim. Tüm kışlık kıyafetlerim çok ağırdı. İlk tepkim çığlık atmak oldu, ama soğuk su boğazıma doldu."

Kel'in kalp atışları hızlanıyor. Galiba az önceki kendi deneyimini hatırlıyor.

"Batıyordum, dibe iniyordum. Sonra etrafımdaki kolları ve hareket ettiğimizi hissettim. Aniden, dondurucu rüzgâr yüzüme vurdu ve bir ses kulağıma, 'Ayaklarını çırp, ayaklarını çırp!' diye bağırdı. Ben de onun söylediğini yaptım. Öksürünce ağzımdan su fışkırdı. Ve birinin arkamdan suya atladığını fark ettim."

Bütün vücudum, onun kollarının beni sardığı anın hissini hatırlayarak hareketsiz kaldı. Bedenim bana ait değil, soğuk ve ıslaklığa yenik düştü, ona yenik düştü.

"Bir kez olsun ceketimi bırakmadan ya da tekrar batmama izin vermeden buzun üzerine çıktı. Sonra beni tek başına sudan çıkardı. Öksürerek üstüne yığıldım. Gözlerimi açtığımda, görebildiğim tek şey günbatımı kadar parlak saçları olan bir çocuktu.

"Sen kimsin? Seni daha önce nasıl görmedim," dedi. Diğer çocuklar ceketleriyle bizi sarıp sağlık görevlileri gelene kadar sıcak tutmaya çalıştılar. Bir ambulansla götürüldük, ben çok titriyordum. Yanıma oturdu, kolunu omzuma attı ve artık güvende olduğumu, bana baka-

cağını söyledi. Adı Lucas'tı.

İlgilenip ilgilenmediğini merak ederek Kel'e dönüyorum. Sadece beni izliyor. Gözleri kısılıyor. "Devam et, Rosalina. Senin acı çektiğini duymak benim için ne kadar zor olsa da hayatını bilmek istiyorum."

"Sanırım bu hikâyeyi daha önce hiç kimseye anlatmadım," diye mırıldanıyorum. "Nedenini bilmiyorum. Kasabadaki herkesin zaten bildiği bir şey."

"Ama senden hiç duymadılar," diyor Keldarion.

Başımı sallayarak battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum. "Babam beni hastaneden alamayacak kadar uzaktaydı. Aslında, üç gün boyunca onunla iletişim bile kuramadılar. Ama Lucas'ın ailesi onlarla eve gelmem için ısrar etti. Bir konakta yaşıyorlardı ve bana kendime ait olan bir oda verdiler. O zamanlar, hayatımda daha iyi bir hafta geçirdiğimi sanmıyorum. Sıcak çorba ve sıcak ateşlerden başka bir şey yoktu. Lucas'la her günü realite şovlar izleyerek geçirdik. Hiç garip gelmiyordu. Daha önce hiç tanışmadığımıza inanamadığını anlatıp duruyordu. Elbette onun kim olduğunu biliyordum. Kasabadaki herkes Lucas'ı tanıyordu. Orca Koyu'nun altın çocuğu, mükemmel ve yakışıklı..."

Keldarion'dan alçak sesli bir homurtu yükselince küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

"Okula döndüğümüzde, herkes ona ejderha öldürmüş bir kahraman gibi davranıyordu, ben de onun kurtardığı prensestim. Okulda buz güvenliği hakkında bir toplantı bile yapıldı ve polis ona madalya vermek için geldi. Lucas daha önce popüler biriydi ama artık saygı da görüyordu."

Ateşin ışığı soluk tenimin ve Keldarion'un beyaz kürkünün üzerinde oynaşıyor.

"Ondan sonra, sanki herkes beni *gördü*. Kızlar bana tokamı beğendiklerini veya ne kadar güzel göründüğümü söylüyorlardı."

"Sen güzelsin, Rosalina," diyor Keldarion.

"Belki de bana söyleyebilecekleri tek şey buydu. Onlar beni gör-

dükçe... Benden geriye daha az şey kalıyormuş gibi hissediyordum. Sevdiğim şeylerden bahsetmiyordum ve keyif aldığım şeyleri daha az yapıyordum. Lucas güneşti, ben de onun gölgesi. Ve ben bu işte o kadar iyiydim ki o kendi gölgesi olduğunu unuttu. Ama ben yalnız kalmaktan korkuyordum. Ve birinin yanında gölge olmak... Yani, bu kendi başıma olmaktan daha iyi değil miydi?"

Keldarion'dan öfkeli bir homurtu yükseliyor ve bana baha da yaklaşıyor. Battaniyeyi yukarı çekip onun sıcaklığında kayboluyorum.

"Peki ya burada? Numara mı yapıyorsun?"

"Hayır." Gülüyorum. "Yani, neden yapayım ki? Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bir mahkûm..."

"Sana söylemiştim. Sen bir mahkûm değilsin."

Balodaki sözlerini hatırlayarak başımı sallıyorum. "Buz pateninden sonra, sanırım bu kaderdi. Lucas'a hayatımı borçluydum ve..."

"Birinin hayatını kurtarmak, ona bu hayatı sahiplenme hakkı vermez."

Devam etmeden önce sözleri içime işliyor. "O benim kahramanımdı ve ben onun..."

"Onu seviyor musun?"

Parmaklarım bileğimi acıtana kadar sıkıyor. "Hep öyle düşünmüştüm. Yani, evet. Bir bakıma. Ama bazen... Bütün aşklar iyi midir diye merak ediyorum."

Kel'in nefesi kesiliyor, "Hayır" demeden önce bütün vücudu kıpırdanıyor.

Gözlerimden yaşlar akınca onları elimin tersiyle siliyorum. "Şimdi kendini düşünme, tamam mı? Bu benim acındırma partim. Eşini bulduğunda o çok şanslı olacak." Son kelimeler büyük bir mücadeleyle, sanki yanlış bir şey söylüyormuşum hissiyle dudaklarımdan dökülüyor.

"Daha önce de söylemiştim, Rosalina. Asla bir eşim olmayacak."

Baloda yaptığım gibi onu azarlayabilirdim ama gücüm yok. "Tekrar âşık olacaksın, Kel," diye fısıldıyorum. "Aslında hiç zor değil."

Gözlerim titreyerek kapanıyor. Ateşin sıcaklığının üzerime çök-

mesine izin vererek derin bir uykuya dalıyorum. Tekrar âşık olmak hiç zor değil çünkü bu, nasıl olduysa, benim başıma geldi.

Don ve karanlık rüyalarıma girmiyor. Sadece sıcaklık var. Beni ona götüren yıldız göğsümde çiçek açıyor, içimde bir mutluluk dalgası yaratıyor. Görüntüler uçuşuyor; usulca yağan kar, şöminenin üzerinde kestaneleri kızartan ve portakal dilimlerini dizip asan bir çocuk. Kel'i görüyorum, daha genç, tatlı bir gülümsemeyle. Yaşlı bir peri ellerini onun saçlarında gezdiriyor, yanağını öpüyor. Şimdi, bir çiçek tarlası var ve gülüyor çiçekleri başka bir küçük çocuğun zırhının metal plakaları arasına sokuyor. Genç bir Ezryn, biliyorum.

Rüyalarım bana ait olmayan anılar gibi ama en iyi türden, kalbimde kilitli kalacak türden. Koyu renk saten çarşaflar Kel'in büyük, damarlı ellerinin altında geriliyor. Ateşli bir öpücükle içime sıcaklık yayılıyor ve onun boğuk sesi kafamda yankılanıyor: "Bu dünyada senin için vazgeçmeyeceğim hiçbir şey, yapmayacağım hiçbir fedakârlık yok." Tutku ve şehvet vücudumun her yerini dolduruyor ve uzaklardan çıplak tenime değen kaba battaniyeyi hissediyorum. "O zaman bunu kanıtla, Kel. Bana kanıtla."

Bileğimdeki bant yanıyor ve ben bu rüyaya daha da çok kapılıyorum. Bu anıya. Yağmurla ıslanmış bir gece. Elinde dört gül olan güzel bir insan kadının yüzü. Sonra bir ışık, o kadar parlak bir ışık ki göremiyorum. Gözlerimin önünde Büyücü beliriyor, olağanüstü güzellikte, daha önce gördüğüm bir yüz.

Burada da kendi bencil kalbi uğruna tüm Vadi'nin çürümesine neden olacak bir canavar.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, dudaklarımda bir nefes. Ateş kor haline gelmiş ve ay ışığı hâlâ mağaranın girişinde dans ediyor. Gece göğünde yıldızlar titreşiyor. Soğuk bedenimi ürpertiyor, battaniyem kısmen düşmüş ama bir el belime sıkıca sarılıyor. Sırtımda bir şeklin hatlarını hissettiğimde bilincim geri geliyor. Bu bir kurt figürü değil.

Bir erkek figürü.

Bölüm 56

Rosalina

Beynimde en az dört şey savaşıyor ve bu da beni bir paniğe sürüklüyor. Hareketsiz kalmak için içimdeki her şeyimi kullanıyorum.

Bir, Keldarion'un erkek olduğu çok açık. Hâlâ gece olmasına rağmen, çok net bir şekilde bir erkek. Dolunay değil. Bu imkânsız. *Nasıl oluyor?*

İki, çıplağım. Ezryn'in yedek kıyafetlerini giyemeden, sadece battaniyeyle uyuyakaldığım için aptalın önde gideniyim. Bu çok büyük bir sorun olmazdı ama...

Üç, peri prensi de kıç üstü çıplak, beni öyle sıkı tutuyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Ben bir kurdun yanında uyuyakaldım! Bir kurt! Bu ise çok, çok farklı.

Vücudunun bana değdiği her noktayı zihnime kaydediyorum. Kolu belime dolanmış, bedenimi kaslı göğsüne sıkıca bastırıyor. Diğer kolu başım için bir yastık oluşturmuş, eli göğsümün yakınında sallanıyor. Tam olarak beni ellemiyor ama birazcık hareket etsem kesinlikle elleyecek.

Yine de tüm bunlar anlaşılabilir. Ama şu anda beni asıl çılgına çeviren şey bacaklarımızın birbirine dolanmış olması. Kalçalarım onun kalçalarına mükemmel bir şekilde oturuyor ve sertleşmiş penisi kıçıma baskı yapıyor.

Ve dördüncüsü ve en kötüsü şey nefes almak istememem. Hareket etmek istemiyorum. Başı eğik, saçlarıma doğru kıvrılmış. Düzenli nefesinin yumuşaklığını ve kalbinin atışlarını hissedebiliyorum. Onu uyandırmak istemiyorum çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar iyi

hissetmemiştim. Sonsuza dek ona bu kadar yakın olmak istiyorum. Hayır, bu doğru değil. Daha yakın olmak istiyorum...

İçime tatlı bir sıcaklık yayılıyor, kaslarım geriliyor. Bacaklarımın arası ıslanıyor. Kahretsin, bahse girerim hiç sorunsuz hemen içime girebilir. Yani belki. Çok büyükmüş gibi hissediyorum.

Bu fikir vücudumda bir his titreşimine neden oluyor. Kalçam istemsizce ona doğru hareket ediyor. Göğsünden hafif bir inilti geliyor ve kıpırdanıyor.

Beni daha sıkı tutamayacağı konusunda yanılmışım. Üst kolu göğsümün üzerinden kayıyor ve diğeri beni çelik bir kemer gibi sımsıkı sarıyor. Kalçası benimkiyle buluşmak için yukarı kalkıyor, aleti kıçımın üzerinden kayıyor.

"Kel." Adı ağzımdan, yarı inleme, yarı yalvarışla çıkıyor.

Ve uyandığı anı tam olarak biliyorum. Beni tutuşu gevşiyor ve güçlü bir hava akımı oluyor.

Sonra hareket ediyor. Bedeninin benimkinden uzaklaşmasının şoku acı verici. Kollarını başımın iki yanına dayayarak, ışıltılı gecenin göğünden çıplak göğsüne ve sonra altında yere yayılıp yatmış olan bana bakıyor. Birbirimize bakıyoruz. Onun oluyorum. Çıplaklığımdan hiç utanmıyorum, aramızda fiziksel hissi aşan güçlü bir bağ var. Gözlerinin her bir hareketiyle üzerime bir ışık yayılıyor, sanki her bir parçam onun tarafından görülmek için yaratılmış gibi.

O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Omuzlarının genişliğine, göğsüne dökülen saçlarına, burnunun mükemmel hatlarına ve o buz parçası gözlerini koruyan koyu kaşlarına. Kurtta olduğu gibi onun da teni yaralı, ama korkunç görünmüyorlar. İfadesinde daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık var, sanki donu... Erimiş gibi.

"Kel," diye fısıldıyorum çünkü var olan tek kelime bu. Benliğimin kavrayabileceği tek kelime bu. Parmak uçlarımı yüzünün hatlarında gezdirirken boğazının arkasında şaşkınlık dolu bir inleme yankılanıyor. Kolumu kavrayıp beni durduruyor. Dudakları avucumu öpmek için eğiliyor.

Dünya, kalplerimizin atışlarıyla birlikte bir görünüp bir kayboluyor. Sağ bileğimde kar taneleri ve buzdan oluşan bandı görüyorum, beni ona bağlayan pazarlığı. Bu yere bağlayan. Onun kolunda bunun bir benzeri var. Ama üstünde başka bir şey daha var, bileğinde başka bir iz. Gözlerimin önünde sert koyu dikenleri olan kavisli siyah bir çizgi netleşiyor...

Başka bir pazarlık mı?

"Rosalina." Sesi alçak ve boğuk, vücudumda bir heyecan yaratıyor. Titreyerek altımdaki yumuşak battaniye yığınlarının üzerinde kıvranıyorum. Elimde gezinen ağzından daha fazlasına ihtiyacım var.

"Böyle nasıl hissediyorsun?" Parmak uçlarımı göğsünde gezdirirken narin tüylerini ve gergin kasları hissediyorum.

Uzun kirpikleri titreşiyor ve bana arzuyla bakıyor.

"Kel, biliyor musun?"

Birden kendini yukarı itip sendeleyerek benden uzaklaşıyor. Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor, ardından büyünün sert çatırtısı mağarayı doldururken iki büklüm oluyor. Beyaz kurdun kürkü ve sivri buz parçaları belirirken don vücudunu kaplıyor.

Mağaranın etrafında bir soğuk dalgası dönerken nefesimi tutuyorum. Battaniyeyi tekrar üzerime çekiyorum. "Kel!"

Ama beyaz kurt mağaranın girişine doğru yürürken homurdanıyor. "Ateşi yeniden yak ve uyumaya devam et. Devriye gezip goblinlerin yeniden toplanmadığından emin olacağım."

"Kel, bekle." Ayağa kalkıyorum, ama girişe vardığımda çoktan gitmiş bile. Ve ben burada yalnız karlı ufka bakıyorum, gözlerim ormanda, nehirde, gül çalısında ve Briar'da geziniyor. Ve bütün bunların ötesinde, Castletree'de.

Farron, Dayton ve Ez oradalar. Yeterince sihir yapabildiler mi? Herkes iyi mi?

Keldarion şimdi gitmiş olabilir ama yarın beni eve götürecek. Ve bu laneti bozana kadar çalışmaya devam edeceğiz.

Ondan vazgeçmeyeceğim. Hiçbirinden vazgeçmeyeceğim.

Bölüm 57

Rosalina

Kükreyen bir ateş çıtırdıyor, tatlı baharatların kokusu burnuma doluyor. Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açmadan önce yuvarlanıp battaniyeye daha da gömülüyorum.

Şafağın yumuşak ışığı mağarayı dolduruyor ve Keldarion karşımda oturuyor. Tekrar bir peri erkeği. Ez'in yedek kıyafetlerine benzeyen bir şeyler giymiş, basit siyah bir tunik ve pantolon. Ben de dün gece Kel gittikten sonra fazladan bir şeyler giydim.

"Günaydın, Rosalina." Kel'in gür sesi sessizliği bozuyor.

"Günaydın," diye cevaplıyorum, doğrularak dağınık saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum.

Kel ateşin üzerine eğilerek metal bir tavada bir şeyler karıştırıyor, sonra tavayı ateşten alıp içindekileri teneke bir tabağa döküyor. Aman Tanrım, Ez gerçekten her şeyi düşünmüş.

Kel tabağı önüme koyuyor. "Bu, şefimizin yaptığı kadar iyi değil ama sana yolculuk için ihtiyacın olan gücü verecektir."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Biraz sebze ve baharatlarla karıştırılmış kuskusa benziyor. Birkaç lokma alarak zengin tatların ve sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Kampı düzenli bir şekilde toplayan Keldarion'a garip bir şekilde bakmaktan kendimi alamıyorum. *Bunun hakkında konuşacak mıyız?* Kollarında çıplak bir şekilde uyanmamı ve bana bakışını konuşacak mıyız? O bakışı nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum çünkü daha önce hiç kimse bana böyle bakmadı. Belki beni geçitten gönderdiğinde Farron veya kollarında titrediğimde Dayton dışında. Ya da belki

de bu bakış bir his çünkü fiskiyenin yanında olduğumuzda Ezryn'in de bana o şekilde baktığına yemin edebilirim.

"Yaraların nasıl? Yürüyebilir misin?" Keldarion önüme bir çift çizme koyuyor. "Uç kısımlarını çorapla doldurdum. Sanırım yeterli olacaktır."

Boş tabağımı bırakıp bacağımdaki kesiği görmek için pantolonumu sıvıyorum. İnce kırmızı bir çizgiden başka bir şey kalmayacak kadar küçülmüş. "Sorun olmaz. Peki ya sen?"

"İyiyim." Neredeyse kederli bir gülümsemeyle ekliyor: "Belki de veteriner olmalıydın."

Ayaklarımı çizmelere sokuyorum. Pek rahat değiller ama en azından iş görürler. Kel yüzümü buruşturduğumu fark etmiş olacak ki "Çok uzak değil." diyor.

Belki bir canavar ya da peri prensiysen çok uzak olmayabilir. Ama o goblinlerden kaçmak için uzun süre koştuğumu biliyorum. "Buzu geçmek için güvenli bir yer bulmamız gerekecek. Eğer sen bir köprü bilmiyorsan."

Kel yorumumu görmezden gelerek malzemeleri tekrar sandığa koyuyor. Garip bir ruh halinde. Birçok şey yüzünden neredeyse donacak olması ya da uyandığımız anki halimiz. Bunlardan herhangi biri hakkında konuşmaya hazır olduğunu sanmıyorum.

Ben de hazır olduğumu sanmıyorum.

"Sence seni kurtardığımı söylediğimde diğerleri etkilenecek mi?" Sırıtıyorum.

"Sana zaten bir kraliçe gibi tapıyorlar," diyor. "Onlar için bir tanrıça olacaksın."

Diğer prenslerden sevgiyle bahsettiğini duyunca içime bir sıcaklık yayılıyor. "Olması gerektiği gibi," diyorum şaka yollu.

Ama Keldarion bana ciddi bir bakış atıyor. "Daha azını hak etmiyorsun, Rose'um."

"Aslında hepsini tek başıma yapmadım." Kampın son kalanını toplayıp bana dönüyor ve çizmesiyle ateşi söndürüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Boğazım kuruduğu için yutkunuyorum. "Dikenler yardım etti. Sanki onları hareket ettirebiliyordum. Seni alıp sudan çıkardılar. Yani, sen dev bir kurtsun ve ıslakken daha da ağırsın ve..."

Yanlış bir şey söylediğimi hissederek hemen susuyorum. Keldarion, göğsünün hızla inip kalkması ve bakışlarında kopan fırtına hariç, hareketsiz. Yavaşça ayağa kalkıyorum, öfkesinin altında ezilmemeye kararlıyım. Eğer Dikenlikler Prensi'ne karşı kendimi koruyabiliyorsam, bu buz gibi piçle de baş edebilirim. "Bak, dikenlerin Castletree'ye saldırdığını biliyorum. Ama ya hepsi kötü değilse?" Aklımdan geçen düşünceleri açıklamaya çalışıyorum. "Yardıma ihtiyacım olduğunda beni dinliyorlar. İlk günümde zindandan da böyle çıktım. Kaçmama yardım etmek için bir merdiven yaptılar. Ve Briar'da dikenler beni goblinlerden korudu. Sanırım Yüksek Kule'deki güllere de yardım etmek istediler."

Keldarion, ötemizdeki donmuş dünya kadar hareketsiz. Sadece yumruklarını sıkması, sözlerimi duyduğunu anlamamı sağlıyor.

"Kel." Ona doğru hareket ediyorum.

Hırlayarak yolumdan çekiliyor. "Dikenlikler Prensi dikenleri kontrol edebilen tek kişi. Annesi bile bunu yapamaz. Dikenler onun tek sapkın işkencesi."

"Tamam ama ya..."

"Hayır, Rosalina." Omuzlarımdan tutup beni ona bakmaya zorluyor. "Bu, bunca zamandır seni izlediği anlamına geliyor. Yardım gibi görünmüş olabilir ama hepsi acımasız bir oyun."

Yüreğim ağzımda atıyor. Buradaki ilk gecem, beni şatoya getiren karanlık figür... O muydu?

"Eğer bu doğruysa, o zaman senin hayatını o kurtardı." Ve benimkini.

Keldarion homurdanarak ellerini keçeleşmiş beyaz saçlarında gezdiriyor. "Ölmemi istemiyor. Şatoyu ele geçirirken krallıklarımızı ele geçirirken izlememi istiyor. Değer verdiğim her şeyi almasını izlememi."

"Böyle hissettiğini biliyorum," diyorum. Neden zorladığımı bilemi-

yorum fakat devam ediyorum. "Ama dikenleri hissettim ve onlar..."

"Rosalina, dikkatle dinle," diyor Kel. "Dikenin her parçası da onun her parçası da kötüdür."

Artan bir öfkeyle Kel'den uzaklaşıyorum. "O zaman neden onunla ittifak kurdun? Krallığındaki insanları duydum. Caspian'la ne oldu?"

Dikenlikler Prensi'nin adını söylediğimde Kel'in yüzündeki çizgilerin derinleştiğini görebiliyorum.

"Seni ilgilendirmez," diyor.

Hışımla yanına koşup kolunu çekiştiriyorum. "Below'la nasıl bir pazarlık yaptın, Keldarion?"

İşte orada, tenine açıkça kazınmış. Kolundaki kıvrılan bir iz.

Kederli gözlerle bana bakıyor. "Büyülü Vadi'nin tamamını mahveden bir pazarlık."

Boğazımdan sessiz bir inilti kaçıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ancak Keldarion yüzümü kavrayıp beni kendine doğru çekiyor. Ne demek istiyor olabilir? Tüm Vadi mi? Bu lanetle bağlantılı mı?

"Görmüyor musun, Rosalina?" Gözlerinde vahşi bir panik beliriyor. "Seni almasına izin vermeyeceğim."

"Almayacak," diye kekeliyorum. "Sen buradasın. Ve Ez, Dayton ve Farron. Beni koruyacaklar."

"Yakında, kendilerini bile koruyamayacaklar. Sen de gördün. Castletree ölüyor."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve başımı iki yana sallıyorum. "Hayır çünkü laneti bozacağız, her şey yoluna girecek ve..."

"Seni takip ediyor. Seni istiyor." Kel'in avuçları titriyor. "Ve seni almasına izin vermeyeceğim. Görmüyor musun, Rose? Bu yüzden eve gitmelisin."

"Ama evde dikenler var," diye söze başlamıştım ki başımdan aşağıya buz dökülmüş gibi hissediyorum. Nehre geri düşüyorum. "Kel, hayır..."

"Karar verildi. Bizim için fazlasıyla şey yaptın." Doğruluyor. "Artık özgürsün." Keldarion beni Castletree'ye geri götürmek istemiyor. Beni gül çalısına götürmek istiyor. Beni eski hayatıma geri götürmek istiyor.

Bölüm 58

Rosalina

Kış Prensi beni donmuş ormanda yürütürken vücudum uyuşup karıncalanıyor, sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Karla kaplı ağaçların güzelliğini zar zor fark ediyorum. İçimin bir kısmı hâlâ donmuş durumda.

Keldarion hızlı bir tempoda yürüyor ve ben ayak izlerini takip ediyorum, ayaklarım ayağıma uymayan botlarımın içinde yalpalıyor. Bu günün, eski hayatıma döneceğim günün geleceğini her zaman biliyordum. Castletree'ye, peri prenslere, canavarlara ve dikenlere hiç ait değildim.

Caspian yanılıyor. Ben sadece sıradan bir insanım.

Kel öyle aniden duruyor ki neredeyse sırtına çarpacaktım. Önümüzde kan kırmızısı gül çalısının kıvrımlı dikenleri var.

Buraya geldiğimden beri burayı çok düşündüm ama tekrar görmek...

"Babanı maddi imkânlarının çok üstünde bir varlıkla eve gönderdim." Kel omuzlarıma bir çuval asıyor. "Ama bana pek sorumluluk sahibi bir insan gibi görünmediğinden, rahat bir hayat sürmek için bu çantanın içinde ihtiyacın olan her şeyi sat, lütfen."

Dalgın dalgın çantanın kapağını açıyorum. İçinde mücevher bir kolye parlıyor. "Annenin kolyesi... Bunu satamam."

"Yapman gerekeni yapacaksın. Hepimizin yapması gerektiği gibi." Keldarion kenara çekiliyor. Sanki buraya geldiğimden beri gül çalısı değişmiş gibi şimdi içinden geçmem için karanlık bir tünel oluşturuyor.

Ona doğru adım atarken Keldarion'a bakmıyorum bile. Orca Koyu'na geri dönüyorum. Evime.

Ama bu kelime artık bana hiç doğru gelmiyor. Orada kendimi hiç evimde hissetmedim.

"Hayır." güllerin önünde dikiliyorum.

"Ne?"

"Anlaşmamı yerine getirmedim. Mahkûm olsam da olmasam da sana bir söz verdim, Keldarion. Hepinize bir söz verdim."

Kaşlarını indirip bileğimi sımsıkı kavrıyor. "Anlaşmamız sana asla fayda sağlamayacak Rose. Anlaşmayı yerine getirip Castletree'den ayrılırsın ama özgürlüğün olmaz. Bunu sana şimdi, sadece ben verebilirim."

Sözlerinin altında tehlikeli bir şey yatıyor. "Ne demek istediğini söyle bana."

"Görevin tamamlandı," diye hırlıyor. "Pazarlık tamamlandı."

Büyü etrafımızda çıtırdıyor, altın kıvılcımlar uçuşarak soluk sabahı aydınlatıyor. Kış Prensi'nin işareti yok olurken bileğimin etrafında parlak bir ışıltı beliriyor. Elim ön koluna kilitleniyor ve anlamanın ötesinde bir sezgiyle aramızdaki şeyin asla bozulamayacağını hissediyorum.

"Hayır!" diye haykırıyorum, tüm gücümle. "Bunu yapamazsın. Geri *dönmeyeceğim.*"

"Peki ya baban?" Kolumu bırakmıyor.

"O hiçbir zaman yanımda olmadı!" dememle yirmi beş yıldır biriktirdiğim öfke içimden taşıyor. "Sadece gidip ona güvende olduğumu söyleyeyim. Ona nihayet ait olduğum bir yer bulduğumu söylerken benimle gel. Sonra beni eve götür. Kel. Beni eve götür."

"Senin evin orada." Sesi de elimin üzerinde duran eli de titriyor.

"Hayır, değil. Benim evim Briar'da, nehrin karşısında. Benim evim Castletree." Ona sarılıyorum. "Beni dinle, Kel. Bunu hiçbir şeyi bilmediğim kadar iyi biliyorum."

Göğsünde derin bir homurtu yankılanıyor ve beni kucaklıyor. Bir an için vücudunun sert hatlarının benimkine değdiğini hissederek huzur buluyorum. Sonra gül çalısına yaklaştığını fark ediyorum.

Kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu bir mengene gibi.

"Bu bir pazarlık değil."

"Hayır!" diye bağırıyorum, öyle yüksek sesle bağırıyorum ki dikenleri ve ağaçları salladığıma yemin edebilirim. O kadar yüksek ki Castletree prenslerinin beni duyabildiğine yemin edebilirim.

Ve bu onu şok etmiş olmalı çünkü tutuşu yere düşmeme neden olacak kadar gevşiyor. "Veda etmeme bile izin vermedin. Farron... Tüm araştırmaları tek başına yapamaz. Ve Dayton hakkında öğrenmem gereken daha çok şey var. Ve sanırım Ez sonunda benden hoşlanmaya başladı. Personelin bazılarının aldığı kitapları kütüphaneye geri getirip getirmediğini kontrol etmedim. Ve Astrid ve Marigold'a arkadaşlıklarının benim için ne anlama geldiğini söylemedim ve Kel..."

Sesim hıçkırıkla kesiliyor ve buğulu gözyaşlarımın arasından Kel'e bakıyorum. "Seni bulamadım," diyorum boğuk bir sesle. "Buzun altına düştüğünde seni bulamadım. Ama göğsümde bir ışık parladı. Beni doğrudan sana götüren bir ışık."

Bana bakarken gözleri irileşiyor, nefesi boğazında düğümleniyor. Ellerimi gömleğinin içine sokarak kendimi ona yaklaştırıyorum. "Hâlâ hissedebiliyorum, şimdi bile. Kel, beni gönderebilirsin ama ben her zaman sana geri dönmenin yolunu bulacağım."

Okşamak için elini yanağıma uzatırken, "Rosalina," diyen sesinde hem bir davet hem de bir uyarı var.

Kalbim, bir kardelen kadar savunmasız ve kırılgan bir şekilde açılıyor. "Ben senin eşin miyim?"

Dudakları dudaklarıma gömülüyor. Kendimi kaybediyorum, sahip olduğum her şeyi ona veriyorum. Dudaklarımı hafifçe aralayıp öpücüğünün tatlılığının tadını çıkarırken adı dudaklarımdan dökülüyor. Beni kalbine sıkıca bastırırken içimde bir kıvılcım parlıyor.

O da adımı saygılı bir teslimiyetle fısıldıyor. "Rosalina, benim Rose'um." Dudakları kulağıma doğru hareket ederken sert sakalı yanağıma sürtünüyor. "Bu yol sana sonsuza dek kapalı."

Sonra çarpa çarpa sarmaşıkların, çalıların ve kırmızı güllerin arasından düşüyorum. Kel'in yüzünü dikenlerin arasından uzaktan görüyorum.

Beni bıraktı.

Sert zemine çarpıyorum. Umutsuz bir öfke ve kederle çığlık atıyorum. "Keldarion!" Bir an bile kaybetmeden hemen ayağa kalkıp çalılıklara doğru geri dönüyorum. Ama yakıcı bir soğuk parmağıma batıyor; sarmaşıkların, güllerin üzerine yayılan bir don. Kristalleşip ölüyorlar.

Kel gül çalısını öldürüyor. Bu, Büyülü Vadi'ye giden tek yol. İçimi çılgınca bir panik kaplıyor, don giderek daha hızlı yayılırken geri koşuyorum. Bir köke takılıp yüzüm çamurlu yaprak yığınına düşene kadar yuvarlanıyorum.

Ellerimi çamurlu zemine dayayıp yukarı bakıyorum. Gül çalısının son kısmı buz ve kardan oluşan bir sis içinde kaybolmadan önce donuyor. Etrafımda tanıdık orman var, aniden görmeyi öğrendiğim tüm renkler birdenbire geçersiz oluyor.

Yeniden Orca Koyu'ndayım.

Ama evde değilim.

Bölüm 59

Dikenlikler Prensi

İçler acısı. Köşede yığılıp kalmış zavallı yaratığa bakarken aklıma gelen tek kelime bu.

Pencereden içeri girdiğimde başını bile zar zor kaldırıyor.

Ya ben yeteneğimi kaybediyorum ya da o sandığımdan daha kötü durumda.

"Hadi ama?" diye sırıtıyorum. "Eski bir dosta merhaba demek yok mu?"

Büyük beyaz kurttan derin bir uğultu yankılanıyor. Bu uğultu vücudunu sallıyor, buz ve kar parçaları parıldayan çanlar gibi yere düşüyor. Ama hâlâ ona bağlı başka parçalar da var, bacaklarının arkasından çıkan diken gibi sivri buzlar ve yüzünün etrafını saran fosforlu mavi yara izleri. Bunların hepsi bunun sadece kurt değil, Büyücü'nün lanetinin izleri olduğunu hatırlatıyor. Büyünün dokunmadığı tek şey kış göğü kadar mavi gözleri.

t.me/kitapseverlerkulubuchat

Şey, gözleri ve öfkesi. Bu her zaman bir sorundu.

Kendimi, bakışlarımı ondan uzaklaştırıp odanın tamamen yıkılmış haline bakmaya zorluyorum. Yırtık perdeler, kırık mobilyalar ve bu yerin her santimine buzlu pençelerini geçiren kış. Don, odanın duvarları boyunca sürünen koyu dikenleri bile kaplıyor. Eserimi tamamıyla kaplamış. *Öyle olmak zorunda.* Keldarion'un kontrol edilemeyen kışı onları mahvetmeye devam ediyor.

Bakımı artık çok sinir bozucu olmaya başladı.

Abartılı bir şekilde sarsarak kurda bakıyorum. "Soğuğu tercih ettiğini biliyorum ama bu saçma bir hal almaya başladı."

"Çık dışarı," diye hırlıyor canavar, öne doğru pençe atarak. Bu haliyle bile benden uzun, dev ağzı yüzümle aynı hizada.

"*Bunu* kaçırmamı bekleyemezsin, değil mi?" Onun etrafında yürürken pelerinimin siyah uçları buzda sürükleniyor. "Ne kadar da düştün, Prens."

Cevap vermeyince yumuşak beyaz kürkünün üzerinde elimi gezdirerek yürümeye devam ediyorum. "Ne kadar zavallı bir yaratık oldun. Güneş doğdu ama sen hâlâ bir canavarsın." Pencereyi işaret ediyorum. "Krallığının açık bir isyanın eşiğinde olduğundan bahsetmiyorum bile. Kapıya hücum ederlerse ne yapacaksın? Şatonun kapıyı uzun süre kapalı tutmaya yetecek kadar büyüsü yok."

"Hemen git."

"Hep seni bitirme şerefinin bana nail olacağını düşünmüştüm," diyorum. "Ama bunu senin için kendi halkın yapacak gibi görünüyor."

Hiçbir şey yok. Vücudu titreyince devasa gövdesinden daha fazla buz parçası düşüyor ve gözleri aşağı bakıyor.

"Gideli ne kadar oldu, bir ay mı?" Başımı sallayarak elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Seni kırdı, değil mi?"

Şatoyu sallayacak kadar yüksek sesle kükrüyor. Tavandan buzdan hançerler düşüyor ve yerden sivri uçlar çıkıyor. *İşte başlıyoruz.*

"Rosalina." Adını bir şiir gibi söylediğimde vücudunun tepkisini fiziksel bir darbe gibi görebiliyorum. "Senin..."

"Sakın."

"Tabii ki onu gönderirdin. Konu *aşk*... olduğunda hep dramatiktin," diyorum, sesimdeki öfkeyi tutamayarak. "Laneti bozmaktansa Büyülü Vadi'deki herkesi lanetlemeyi tercih edersin."

Kel atılıp beni devasa pençeleriyle yere seriyor. Hırlayınca elim kadar uzun dişleri ortaya çıkıyor.

"Beni böyle sırtüstü yatırmayalı uzun zaman olmuştu, Kel..."

Kulağını çekiştirip kurdun yüzünü kendime doğru yaklaştırıyorum. Dikenlerim donmuş zemini büyük bir çabayla delerek çevredeki buzu çatlatıyor. Bacaklarına ve devasa pençelerine dolanıyorlar, böy-

lece kimin söz sahibi ve kimin kederinde debelenen lanetli, suratsız canavar olduğunu hatırlayabiliyor.

"Gerçi," diye devam ediyorum. "Nefesinin bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum."

Başını geriye çekip homurdanıyor ve dikenler vücudunu hızla sallayarak üzerinden kopuyor. *Çok sinir bozucu.*

"Seni paramparça edeceğim." Pençeleri derimde ince, kırmızı bir çizgi bırakacak sertlikte göğsümde kıvrılıyor.

"Ah, Kel, ikimiz de biliyoruz ki bunu yapabilseydin, sana ilk ihanet ettiğimde yapardın."

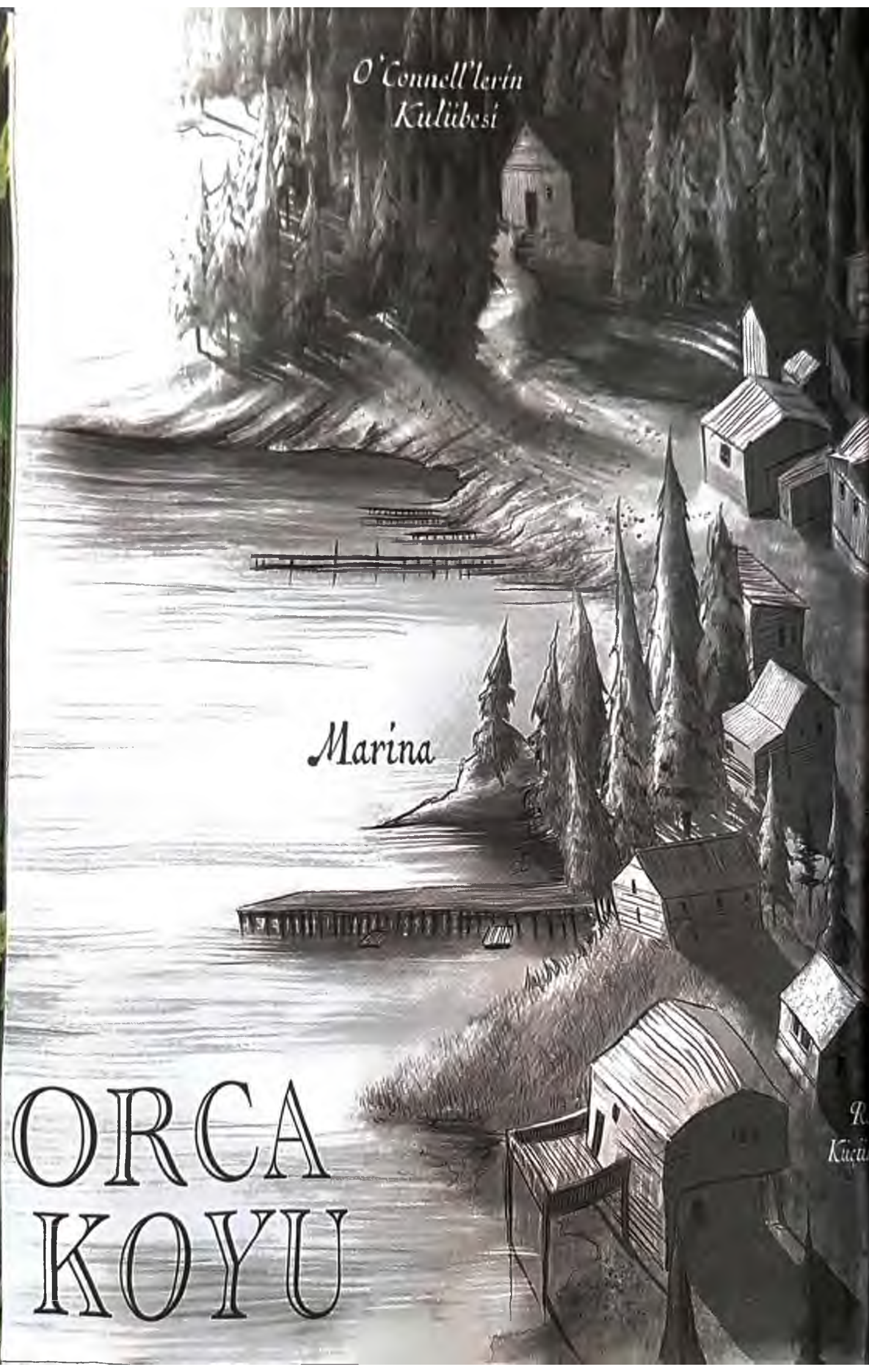
Kurt sarsılıyor, tüyleri diken diken oluyor. Buz ve kar havada titreyerek üzerime yağıyor. Soğukta gözlerimi kırpıştırdığımda bir adam görüyorum. Beyaz saçları uzun ve dağınık bir şekilde dökülüyor; kaslı göğsü, boğulan ve nihayet nefes almak için su yüzüne çıkan bir adam gibi kabarıyor. Yine de ifadesinin daha az canavarca olduğunu söyleyemem. Vahşi bir şey kalıcı olarak içine yerleşmiş; düşük kaşlar, gıcırdayan dişler. Ama ağzından köpük çıkmamasına şaşırıyorum.

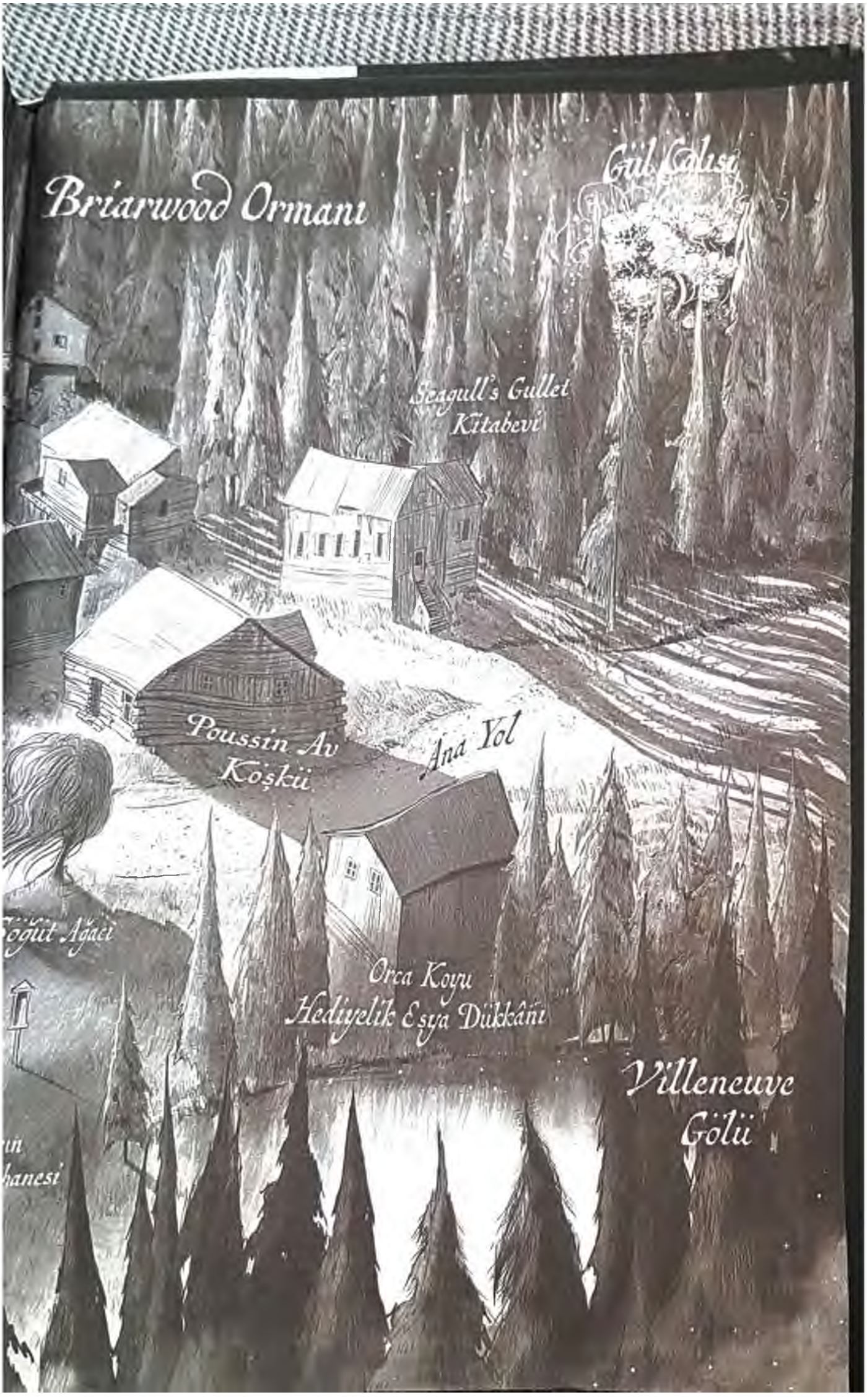
İri eliyle hâlâ göğsüme bastırıyor. Yavaşça hareket ediyor. Bileğimi kavramadan önce gömleğimin kumaşının üzerindeki yumruğunu sıkıyor. "Boz şunu," diye yalvarıyor adeta. "Lütfen, Cas..."

Onun adımı söylemesine izin veremem ve vermeyeceğim, bu yüzden dikenlerin ve gölgelerin buzun içinden yükselmesini sağlıyorum. Ama kalkıp dudaklarımı yanağına götürerek sonsuza dek sürecek bir sözü fısıldadıktan sonra. "Asla."

Dikenlerim etrafımı sarıyor ve beni Below'a geri götürerek Kış Prensi'ni yalnız bırakıyor. Bileğimi kavrıyorum, parmaklarım beni Keldarion'a bağlayan koyu mürekkebi okşuyor. Hayır, anlaşmamız asla bozulmayacak. Çünkü bir gün, Kış Prensi Rosalina'ya teslim olacak ve bunu yaptığında, pazarlığımızın büyüsü gereği eşini tam kapımın önüne bırakacağı an için sabırsızlanıyorum.

SON

O'Connell'lerin
Kulübesi
Marina
ORCA
KOYU

Briarwood Ormanı
Gül Çalısı
Seagull's Gullet
Kitabevi
Poussin Av
Köşkü
Ana Yol
Orca Koyu
Hediyelik Eşya Dükkânı
Villeneuve
Gölü